Keith Douglass

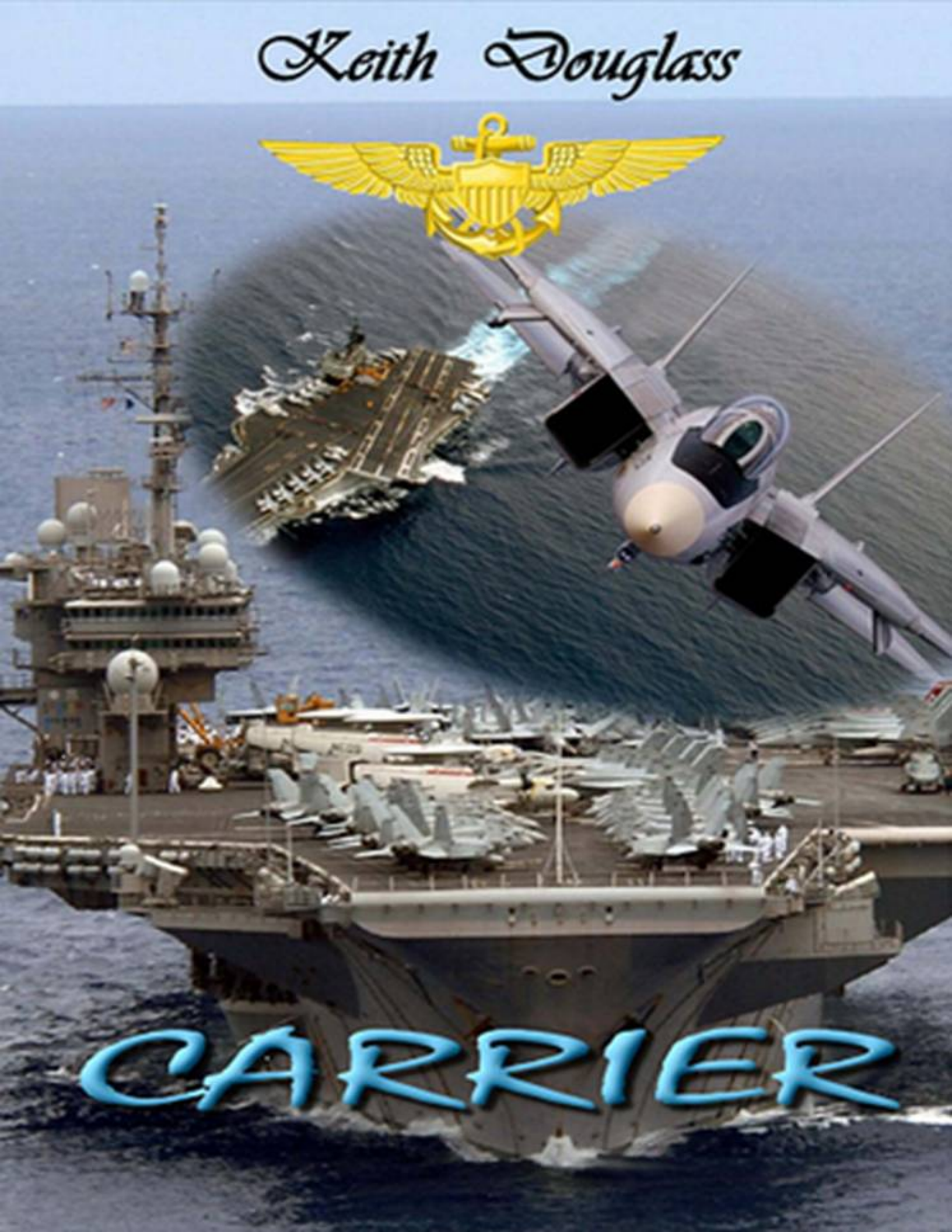

CARRIER

CARRIER

Keith Douglass

PORTAVION

Traducere
Roberta Dragomir
Editura ANTONIE
Tîrgu Jiu, 1994

Ziua Întâia

PROLOG

07h36'

Dincolo de coasta nord-coreeană

– Avem două codițe, căpitane! Aeropurtate! Pe coordonatele doi-cinci-nouă! Viteza lor e de cinci sute de noduri[1]! Şi se apropie!

Căpitanul Gerald K. Gilmore se aplecă peste umărul radaristului încruntându-se din ce în ce mai tare în timp ce privea spre ecranul radarului.

– Altitudinea? întrebă cu o voce gravă.

– La înălțimea noastră, domnule! Zboară razant pe deasupra valurilor! îi pierd însă tot timpul din cauza mării ăsteia agitate!

Secundul vasului *Chimera* se apropie în grabă privind şi el înfrigurat cum punctele luminoase se împrăştiau pe întreg ecranul radarului:

– La dracu' căpitane! Au depăşit linia de demarcație internațională şi vin drept spre noi!

Gilmore dădu nervos din cap şi ordonă scurt:

– Dă alarma la cartierul general! N-are nici un rost să riscăm tocmai acum, Will!

– Am înțeles, căpitane!

Degetul secundului coborâse deja spre butonul de alarmă. Vasul fu străbătut de sunete stridente de la prova[2] până la pupa[3]. Înfrigurat, secundul duse microfonul la gură:

– Alarmă generală! Alarmă generală! Toată lumea la posturi!

– Banda tribord[4]! Motoarele în plin! ordonă căpitanul.

Gilmore simți cum vibrează întreaga punte şi cum creşte duduitul motoarelor, vasul părând gata, gata să se răstoarne cu chila{5} în sus. *Chimera* era un vas vechi care, la vremea lui, fusese pe potriva standardelor Marinei. Fusese construit în urmă cu cincizeci de ani. Acum era însă o vechitură plutitoare încercată din greu de valurile furioase ale mărilor şi oceanelor. Doar câteva pete de vopsea albă reuşeau să risipească cenuşiul monoton al carcasei lui de oțel: pescajul proaspăt vopsit, indicativul său, RL 42, vopsit pe prova care tăia valurile neobosite. *Chimera*, era mult mai arătoasă pe dinăuntru, fiind utilată cu aparatură electronică din ultima generație. *Chimera* era un vas de spionaj destinat interceptărilor tuturor convorbirilor telefonice sau radio din eter. Iar dacă acum era atacată, din nefericire nu avea nici o şansă.

Gilmore ridică telefonul şi formă la repezeală un număr interior:

– Wilkinson! strigă o voce la celălalt capăt al firului.

Comandantul Jake Wilkinson era un tip dur, şeful Departamentului de Operațiuni Speciale, cel care avea în subordine paisprezece ofițeri şi subofițeri care ascultau permanent cu „urechile electronice” tot ce se întâmpla în eter.

– Vă vorbeşte căpitanul. Prietenii noştri de-acolo par să devină din ce în ce mai insistenți! Ce-ai de spus?!

– Suntem cu ochii pe ei, căpitane. Îi urmărim prin radar. E vorba, cred, de avioane de tipul MIG–21.

– Ascultă, frecvența pentru Fort Meade e liberă? întrebă Gilmore referindu-se la legătura lor prin satelit prin care transmiteau informațiile la cartierul general al Agenției de Informații din Maryland, SUA.

– Cred şi eu, căpitane! strigă pe un ton răstit Wilkinson încercând să-şi stăpânească furia.

Între „Marina adevărată” şi ofițerii de pe vasele de spionaj cum era *Chimera* era un război nedeclarat astfel încât, de cele mai multe ori, nu-ți puteai da seama cine pe cine conducea.

Pe mare, în luptă, o astfel de stare putea să-ți aducă moartea.

– Ai putea totuşi să-i anunți că lucrurile s-au complicat şi mai ales să ții linia deschisă!

– Căpitane, le dăm informații din sfert în sfert de oră! strigă nervos Wilkinson. O să vă ținem la curent!

– Foarte bine, mormăi căpitanul punând telefonul în furcă şi întorcându-se spre operatorii de la radar. Ce se mai aude cu „umbra" noastră?! Pe unde mai e?

– Tot acolo, căpitane! La o distanță de trei mile… Dincolo de linia de demarcație de douăzeci de mile.

„Umbra" *Chimerei* se ținea după ea de vreo săptămână, apărând şi dispărând în ceață. Probabil că erau mai multe vase uşoare nord-coreene care escortau un vas ceva mai mare. Poate că era vorba de o fregată de tipul *Najin*, una din cele patru nave de război aparținând marinei nord-coreene. Era la fel de mare ca şi *Chimera* dar, pe toți dracii, mult mai bine înarmată.

Gilmore ieşi pe punte şi-o porni de-a lungul tribordului{6}. Ducându-şi binoclul la ochi, cercetă cerul perlat şi luminat vag de câteva raze solare răsucindu-se spre răsărit prin plafonul de nori. Țărmul şi navele nord-coreene se pierdeau în ceața dimineții, abia ghicindu-se în depărtare. Dar, aşa cum se vedea foarte clar pe radar, codițele veneau tocmai din direcția aceea…

Alarma continua să sune strident. Întreg echipajul vasului se revărsa pe punte punându-şi în grabă vestele de salvare şi căştile de luptă. Alergau cu toții de-a valma către posturile de luptă dominați de sentimente confuze şi de teamă.

Armamentul vasului Chimera era compus din două tunuri antiaeriene de 40 mm dispuse unul la prova şi unul la pupa şi alte patru tunuri grele. Gilmore privi tulburat cum oamenii săi scoteau prelata de pe tunuri şi cum se pregăteau să le încarce.

– Suntem la cincizeci de mile de coastă, căpitane! strigă locotenentul comandant William Kingsly, pe fața lui putându-

se citi ceea ce-l frământa şi pe căpitan. Suntem în mod evident în apele internaționale! Crezi că totuşi vom fi atacați?!

Gilmore lăsă binoclul şi-l privi țintă pe Kingsly:

– Nu ştiu. Will. Poate vor doar să ne încerce, sau să ne provoace. Oricum, n-o să-i las să ne transforme într-un al doilea *Pueblo!*

Soarta acelui vestit vas de spionaj îl frisona încă pe Gilmore, de vreo săptămână de când primise ordinul de a naviga în această zonă. *Pueblo* fusese capturat în 1968 de către nord-coreeni în aceleaşi ape.

Căpitanul lui *Pueblo* însă nici nu încercase să reziste şi nici măcar nu scosese prelata de pe tunuri. Să fi fost al dracului Gilmore dacă s-ar fi predat fără luptă!

Îşi ridică din nou binoclul la ochi. Nu văzu nimic…

Ba nu! Acolo! O pereche de puncte negre, foarte jos, sfâşiind cerul mohorât exact pe deasupra valurilor înspumate.

– Ținte, domnule Kingsly! îi spuse secundului. Coordonatele doi-sase-zero!

Punctele deveniră vizibile…

…şi în mai puțin de un minut explodară deasupra vasului în dreptul catargului. Instinctiv, Gilmore se trase un pas înapoi şi se aplecă. Aerul vibră şi întreaga punte se cutremură ca şi cum abia atunci s-ar fi lansat *Chimera* la apă. Un tunet bubuitor urmă în timp ce două forme cenuşii, gemene, treceau razant pe deasupra vasului. *Chimera* se zgudui din toate încheieturile iar Gilmore simți cum o forță uriaşă îi striveşte coşul pieptului. Se trezi zgâindu-se după cele două avioane care aruncau flăcări roşiatice, țâşnind pe deasupra mării învolburate, răsucindu-se prin aerul încins, întorcându-se…

În timp ce tunetul scăzu în intensitate, Gilmore putu să audă din nou țipătul sfâşietor al alarmei generale. Cele două avioane se întoarseră atât de rapid încât întregul echipaj fu luat pe nepregătite.

Avioanele veneau în picaj cu motoarele vuind.

– Trag! se auzi răcnind o voce înspăimântată.

În jurul vasului apa mării explodă ridicându-se în înaltul cerului şi căzând apoi într-o cascadă multicoloră. Coloane lichide tunătoare loviră *Chimera* asemenea unor ciocane uriaşe. Gilmore zări un marinar prăbuşindu-se pe punte în timp ce tricoul său era făcut ferfeniță şi umplut de sânge. Cascada de apă năvăli la prova măturând totul în calea ei şi zdruncinând vasul…

– Căpitane! strigă radaristul. Țintele se mişcă! se apropie cu o viteză de treizeci de noduri!

Gilmore se luptă cu sine însuşi încercând să-şi păstreze cumpătul şi să rămână stăpân pe situație.

– Domnule Kingsly, drapelul nostru e arborat?!

– Da, căpitane! strigă secundul dezvelindu-şi dinții strălucitori într-un zâmbet larg. De data asta nu-i nici o greşeală.

Pe vremuri circulaseră nişte speculații cum că nord-coreenii ar fi crezut că *Pueblo* era un vas sud-coreean intrat în apele lor şi, ca urmare, îl atacaseră.

Gilmore dădu din cap surâzând trist.

– Trimite un SOS, Numărul Unu[{7}]. Comunică poziția noastră şi spune-le că suntem atacați.

Pe toți dracii! *Chimera* era de-a dreptul norocoasă atunci când prindea o viteză de unsprezece noduri iar ticăloşii ăia se țineau după ea cu o viteză de treizeci de noduri!

Telefonul țârâi şi Gilmore se repezi să ridice receptorul:

– Puntea. Căpitanul! strigă cu o voce gâtuită.

– Wilkinson, căpitane. Mă gândeam că trebuie să ştii. Ne urmăresc cu *Zmeul Țipător!*

Zmeul Țipător era codificarea NATO pentru un tip de radar sovietic destinat controlului tirului. Probabil că-l aveau şi nord-coreenii şi-l foloseau pentru a regla tunurile de 100 mm ale fregatei. Era clar că situația se putea înrăutăți în orice moment.

– Mulțumesc, Wilkinson. Spune-mi, ai legătura cu Fort Meade?

– Negativ, căpitane. N-am reuşit să intru în contact cu ei.

– Nici un semn din partea lor? De ce?

– Mă depăşeşte, căpitane. Verificăm. S-ar putea să fie vorba de vreo defecțiune tehnică… sau poate că tipii sunt în pauză de cafea. N-am de unde să ştiu dacă au primit mesajul nostru sau nu…

Cele două avioane nord-coreene sfâşiară din nou văzduhul căzând în picaj spre puntea vasului *Chimera* şi trăgând din plin cu mitralierele. Catargele se prăbuşiră în timp ce gloanțele de 23 de mm măturau puntea din tribord şi până în babord. Un soldat țâşni dintre cabine dar alunecă şi se prăbuşi cu picioarele zdrobite de un catarg. Un altul sări să-l ajute dar suflul exploziilor îl aruncă cât colo.

Apoi, cele două avioane se reîntoarseră zburând razant şi făcând să se zguduie întreg vasul. Marea se învolbură şi o coloană înspumată se prăvăli pe punte. Pentru o clipă, Gilmore crezu că piloții nord-coreeni aruncaseră bombe… În aceeaşi clipă o altă coloană albă se ridică din mare în apropierea tribordului şi căpitanul îşi dădu seama că vasul său era atacat, de fregata nord-coreeană.

Suflul unei noi explozii asurzitoare îl aruncă pe Gilmore pe punte.

Mii de cioburi de sticlă se împrăştiară în jur, geamul cabinelor făcându-se țăndări. Îi trebui ceva vreme lui Gilmore să-şi dea seama că țipa cineva.

Gilmore se uită chiorâş la telefon. Linia era însă moartă. Îl puse încet în furcă.

„Cum pot să-mi salvez vasul? Cum pot să-mi salvez oamenii?”, se întrebă plin de înfrigurare.

Următoarea lovitură dădu greş, proiectilul nimerind în valuri şi stârnind o nouă cascadă înspumată. Cea care urmă nimeri în mijlocul punții zdrobind antenele, brațele macaralelor şi o grămadă de țevi şi conducte. Dintr-un rezervor de combustibil crăpat izbucniră flăcări şi un nor greu şi înecăcios de fum.

Printre bubuiturile exploziilor, Gilmore auzi vuietul avioanelor nord-coreene care se întorceau…

…şi apoi, ceea ce mai rămăsese din geamurile cabinelor explodă umplând văzduhul de aşchii tăioase de sticlă.

Timonierul smuci roata timonei în timp ce capul lui se sfărâmă împroşcând pereții din jur cu bucăți de oase şi cu sânge.

Fumul făcea aerul de nerespirat. Gilmore zăcea prăbuşit pe punte fără să-şi amintească cum ajunsese acolo.

– Cineva să pună mâna pe timonă! strigă scrâşnind din dinți. La timo…

Tăcu brusc zărindu-l pe Kingsly. Secundul zăcea pe punte, trei paşi mai încolo, fără suflare, cu fața pe jumătate terciuită de suflul exploziilor.

Oh, Doamne…!

Încercă să se ridice, se căzni să-şi adune picioarele sub el dar nu reuşi. Ceva nu era în regulă. Nu putea să vadă…

– Căpitane Gilmore! Căpitane Gilmore!

Gilmore clipi nedumerit, vedea ca prin ceață şi-şi spuse că trebuie să aibă forța de-a trece peste clipa aceea atât de grea. Cât timp…?

Un tânăr locotenent îngenunche lângă el. Uniforma înnegrită de fum îi era ferfeniță iar fața îi era scăldată de lacrimi.

– Căpitane, vă rog!

Gilmore reuşi să se mişte, se sprijini într-un cot şi-şi privi îngrozit rana din coapsă şi bălțile de sânge de pe punte. Se simțea foarte slăbit şi îi era groaznic de frig.

Încercă să-şi amintească numele locotenentului. Novak, ăsta era.

– Căpitane! Vin la bord! Ce să facem?

Nu departe se auziră focuri de arme automate şi-o grămadă de voci. Voci străine.

„Nu pe nava mea”!, urlă Gilmore în gând.

– Nuu… nu ne predăm…

Dar îşi dădu seama că era deja prea târziu. Dincolo de tribord, la vreo sută de yarzi, tăind valurile înspumate, se zărea fregata nord-coreeană. Gilmore văzu tunurile grele

îndreptate spre Chimera şi-o mulțime de bărci pline ochi cu soldați îndreptându-se spre vas.

Zăcuse fără cunoştință mult mai mult timp decât crezuse. Ce straniu! Nu-şi simțea rana. Auzise că se întâmpla multor răniți dar n-o crezuse niciodată.

Doamne! Şi îi era atât de frig…

– Ia comanda… locotenente…

Dar citi în ochii lui Novak frică şi neputință. Tânărul locotenent nu era în stare să priceapă ce se întâmpla.

În secunda următoare, o grămadă de soldați nord-coreeni, în uniforme de culoare muştar, năvăliră pe punte agitându-şi automatele AKM. Gilmore înțelese că lupta era pierdută.

La drept vorbind, *Chimera* nu avusese nici o şansă.

CAPITOLUL 1

13h45'

Tomcat 205, lângă coasta coreeană

– Tango şapte-nouă, aici Şeful Rodeo. Mai spune o dată.

Lumina aurie a dimineții explodă în carlinga Tomcat-ului F–14 al Aviației Marine. Avionul de luptă zbura tocmai sus, deasupra norilor care întunecau arcul vestic al Mării Japoniei. Locotenentul comandant Matthew Magruder, poreclit Tombstone{8}, de către colegii săi din escadrila Viper VF–95, nu era sigur că auzise bine ordinul primit.

– Rodeo, Tango şapte-nouă! se auzi din nou în radio. Vino spre stânga la doi-opt-şapte şi bagă viteză!

– Recepționat, şapte-nouă, răspunse Tombstone.

Auzise deci bine, dar ce mama dracului…?!

– Ne ducem acum pe doi-opt-şapte! Coyote{9}, mă auzi?!

– Recepționat, şefule! se auzi vocea colegului de aripă al lui Tombstone, locotenentul Willie Grant, o voce ce părea ceva mai liniştită decât a lui. Suntem cu tine şefu'!

Tombstone aruncă o privire spre dreapta cercetând Tomcat-ul lui Coyote al cărui fuzelaj argintiu sclipea orbitor în bătaia soarelui de dimineață. Tombstone putu desluşi capetele celor doi piloți acoperite de căşti… Coyote aruncă şi el o privire fugară peste golul căscat între cele două avioane de luptă şi făcu un gest de lehamite.

– Tango şapte-nouă, aici Rodeo! strigă Tombstone în microfon. Ce naiba se petrece?!

– Ține-te strâns, Rodeo. Respectă ordinul. Te rog să confirmi. Doi-opt-şapte! Bagă viteză…

– Recepționat, Tango şapte-nouă. Rodeo vine la doi-opt-şapte.

Tombstone trase manşa spre stânga, îndreptând Tomcat-ul spre o nouă direcție şi acționă supapele la puterea maximă. Simți zdruncinătura binecunoscută produsă de cele două motoare ale avionului care-l împingeau acum către bariera sonică.

Vest, spre Wonsan{10}. De ce? Cei din Tomcat se aflau în misiune de patrulare aeriană de luptă, având ordinul de a se menține pe coordonate constante, la vreo trei sute de mile în fața grupului de luptă al portavionului *Thomas Jefferson*. Undeva, drept înainte, la mai puțin de o sută de mile, se afla coasta nord-coreeană, o prezență nevăzută şi amenințătoare. Spre nord, ceva mai aproape de portavion, se afla baza aeriană sovietică de la Vladivostok. Zburând către Wonsan, spre vest, Tombstone avu senzația că se îndreptau spre fălcile înfricoşătoare ale unui dragon uriaş.

– Hei, Tombstone! se auzi în căşti. Unde ne ducem?

Era vocea radaristului Dwight Newcombe, poreclit Snowball{11}, o voce uşor tremurată poate din cauza trepidațiilor puternice ale Tomcat-ului.

– Să mă ia naiba dacă ştiu, Snowball. Îmi închipui c-or să ne spună când vom ajunge în zonă.

Tomcat mai tremură din toate încheieturile până când depăşiră viteza de 1 Mach{12} apoi câştigară altitudine cu uşurință împungând văzduhul albastru şi nesfârşit, zburând pe deasupra plafonului de nori care rămase despicat în două de aripile Tomcat-ului. În acelaşi timp, pe negândite, două umbre țâşniră prin fața americanilor netezind parcă norii învolburați.

– Şefu' Rodeo! Şefu' Rodeo! Aici Tango şapte-nouă!

– Dă-i drumu', şapte-nouă! Aici Şeful Rodeo! răspunse Tombstone.

– Fii atent la țintele zburătoare de pe coordonatele tale, doi-şapte-şapte, pe poziția unu-zero-patru!

– I-am prins pe radar, Tombstone! se auzi vocea lui Snowball în căştile lui Magruder, respirând din ce în ce mai greu. Confirm doi-şapte-şapte. Văd… două ținte. Se pare că se țin după noi.

– Nu-i scăpa din ochi, Snowball, spuse Tombstone, apoi deschise radioul. Mă auzi, şapte-nouă? Avem cele două codițe pe radar. Care-i şpilu'? Terminat.

– Rodeo? Aici şapte-nouă! Aşteaptă o clipă.

Sigur că trebui să aştepte… Era clar că de data asta era o problemă cu „şpilul", informația caldă pe care o aşteptau cu sufletul la gură. Tensiunea crescuse simțitor în interiorul carlingii Tomcat-ului, situația părând să devină din ce în ce mai palpitantă.

Tango şapte-nouă era un avion de tipul Hawkeye E–2C, aflat cam la vreo sută de mile în urma lor, unul din cele cinci bimotoare dotate cu un radar puternic care cercetau spațiul aerian şi transmiteau informații atât portavionului cât şi piloților aflați în aer în misiune de luptă.

Lupta. Tombstone simți cum i se usucă cerul gurii sub masca de oxigen. Undeva sus, drept în față, chiar pe deasupra liniei care părea că uneşte marea şi cerul, nişte băieți răi se cățărau cu avioanele lor de tipul MIG, iar Tomcat-ul avea să-i întâlnească în curând.

– Hei, Tombstone! Aici Coyote! Cred că ne trimit să ne ciondănim cu gălbiorii!

– Mai mult ca sigur, Coyote! O să ne uşchim într-acolo să-i regulăm un pic sau cine ştie, poate o luăm noi peste moacă! strigă Tombstone, sperând în sinea lui că vocea o să-i sune la fel de sigură ca şi cea a lui Coyote.

Inima lui Tombstone bătea ca un ciocan, din greu, aproape strivită de presiunea costumului. Tombstone se strâmbă, se răsuci şi-şi chemă radaristul:

– Hei, Snowball! Spune-mi, ce fac prietenii noştri acolo sus?!

– Se apropie, Tombstone! Nivel nouă-trei. Şi am şi-o groază de semnale radar venind din față. Pe o bandă foarte largă. Se

pare că stau cu ochii pe noi…

– Şeful Rodeo? Aici Homeplate[13]! Rodeo, aici Homeplate! Mă auzi? Terminat.

„Homeplate” era numele codificat al portavionului *Thomas Jefferson.*

– Te aud, Homeplate! răspunse Tombstone ghicind că vocea gravă şi insistentă era a comandantului Marusko, cel care avea sub comanda sa grupul aerian şi care era cunoscut sub numele de CAG[14]. El supraveghea mersul întregii misiuni de la Centrul de Informații de pe portavion.

– Rodeo, avem o problemă. Am primit un raport potrivit căruia unul din vasele noastre a fost atacat lângă coasta nord-coreeană. Ni s-a ordonat să facem investigații în cel mai scurt timp.

– Unul din vasele noastre? se miră Tombstone întrebându-se în sinea lui dacă asta înseamnă că era vorba de vreun vas din grupul de luptă al portavionului. Care navă?!

Nici unul dintre vase nu se afla în apele din apropierea coastei nord-coreene iar Tombstone ştia cu certitudine unde se îndreptau acum cu toții.

– Rodeo, notează-ți! E vorba de vasul american *Chimera* ARL–42! Terminat.

Un ARL?! Asta încurca lucrurile şi mai tare! ARL era codificarea pentru mici vase de reparații, poate o navă de acostare de pe vremea celui de-al doilea război mondial, una ținută în serviciu din motive romantice.

Ce naiba putea să facă un ARL navigând singur, singurel în apropierea coastei nord-coreene?!

– Am… recepționat, Homeplate. Am înțeles! răspunse Tombstone cu jumătate de glas.

N-avea nici un rost să încerce să afle mai multe lucruri de la cei de la Centrul de Informații de pe *Jefferson*, mai ales că cine ştie cine ar fi putut intercepta convorbirea.

Gândul ăsta îl făcu pe Tombstone să-şi reamintească de un vas spion american capturat în acele ape cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Să fi fost şi *Chimera* un vas spion? Era posibil. Oricum, spion sau nu, Washingtonul nu părea să fie încântat de eventualitatea unui incident asemenea celui în care fusese implicat vasul *Pueblo*. Capturarea lui de către nord-coreeni era încă considerată de către opinia publică mondială ca fiind un eşec lamentabil al administrației americane.

– Tango şapte-nouă, vă ghidăm cu ajutorul radarului, coordonatele trei-trei-nouă, zero-unu-patru. Aveți grijă, e posibil să apară inamici în zonă. Aici Homeplate! Terminat.

Să aibă grijă, desigur… Chiar în clipa aceea avioanele americane zburau printr-o mare de nori iar piloții nu aveau nici cea mai vagă idee despre ceea ce li s-ar fi putut întâmpla. Dacă *Chimera* era într-adevăr o navă spion, cei doi Tomcat F–14 nu prea aveau multe de făcut chiar dacă piloții erau sau nu vigilenți.

– Tombstone? Aici Coyote. Se pare că intrăm adânc de tot într-un rahat împuțit.

– Tot ce se poate, Coyote! îi răspunse Tombstone în doi peri. Nu ți-am spus?! Hai să coborâm ceva mai jos c-am început să răcesc de-a binelea aici, sus! Tu, nu?

– Recepționat Şefu' Rodeo! Afirmativ. După tine!

Cei doi Tomcat F–14 intrară vuind în picaj, plonjând amețitor prin lumina cețoasă. În jurul carlingilor de plastic, norii se buluceau închizând lumina soarelui asemenea unei uşi grele. Câteva clipe mai târziu, cele două avioane traversară plafonul de nori care despărțea marea înspumată de bolta cerului senin. Magruder admiră în tăcere valurile care se zbenguiau pe întinderea nesfârşită de ape. Cele două avioane îşi continuară zborul în picaj până la două sute de picioare[{15}] deasupra mării arzând aerul cu jeturile lor şi atingând viteza de 2 Mach, sfâşiind cerul perlat. Tombstone se simți ceva mai în siguranță acum când zbura razant pe deasupra valurilor dând o grămadă de bătaie de cap oricărui radarist nord-coreean care ar fi încercat să-i urmărească zborul pe deasupra mării învolburate.

– Tombstone! strigă radaristul lui în radio. Acum văd pe ecran patru codițe. Ăştia dau cu siguranță o petrecere acolo!

Şi noi nici măcar n-am fost invitați! Poate că o să le stricăm distracția, Snowball!

– Aşa o fi dacă spuneți dumneavoastră, domnule Magruder!

Tombstone auzi cum îi tremură vocea radaristului său, Snowball, aflat pe locul din spate în misiunea asta. Era un punct din strategia Marinei care prevedea gruparea oamenilor noi, a bobocilor, cu ofițerii cu experiență.

Adică Newcombe era un boboc iar el, Tombstone, bătrânul plin de toate alea, un adevărat lup al înălțimilor care ştie bine ce are de făcut în orice situație. Dar în clipa aceea totuşi, Tombstone nu se simțea deloc un tip hârşâit şi trecut prin toate, ci mai degrabă un bătrân…

13h50'

Centrul de Informaţii, portavionul *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

La trei sute de mile est de cele două avioane ale americanilor, portavionul *Jefferson*, cel mai mare dintre navele din aceeaşi clasă ale americanilor, cu propulsie nucleară, naviga cu viteză de croazieră pe întinderea albastră de ape. Lung de peste o mie de picioare şi transportând vreo 90 de avioane, *Jefferson*, împreună cu fratele său *Nimitz* erau de departe cele mai puternice nave de război din lume şi din istorie. Portavionul *Jefferson* împreună cu cele cinci vase de escortă formau Grupul De Luptă al Portavionului 14, o forță navală dispunând de o putere de foc de neînchipuit cu 40 de ani în urmă.

Pe puntea de la nivelul 0–4 se găsea Centrul de Informații, o încăpere cufundată într-o lumină roşie. Comandantul Stephen Marusko se afla acolo, sprijinit de o consolă şi privind absorbit la ochiul diavolesc, de culoare verde, al ecranului radarului. Marusko cerceta toate datele transmise de Tango şapte-nouă, avionul de tip Hawkeye care zbura

chiar în clipa aceea într-o zonă aflată între portavion şi avioanele de patrulare.

– Avem ceva mişcări la sol, domnule Marusko! îi spuse radaristul care se afla în imediata lui apropiere. Ăştia pun la bătaie tot ce au!

Marusko dădu din cap cu gravitate în timp ce ridică telefonul.

– Amirale? Aici Marusko. Sunt la CIC{16}. Se pare că izbucneşte!

– Eşti gata de lansare? întrebă amiralul.

– Am patru avioane în Alertă Cinci, amirale. Codificarea acțiunii, Backstop.

– Bine. O pornesc spre tine! spuse amiralul c-o voce sugrumată de parcă ar fi fost jupuit de viu.

Nici nu era de mirare. Aşa gândi Marusko. Amiralul Magruder ştia că şi nepotul său se afla în zborul de patrulare.

Nu o dată, comandantul Marusko se aflase la mijloc între cei doi Magruderi: Matt, tânărul ofițer din escadrila VF–95, poreclit şi Tombstone, şi amiralul Thomas J. Magruder, ofițerul comandant al Grupului de luptă al portavionului 14… unchiul tânărului Magruder.

Bârfele de pe portavion spuneau că tânărul Tombstone Magruder şi-ar fi câştigat rangul datorită influenței amiralului.

Asta era o mizerie cu care Marusko nu era de acord. Îl văzuse de atâtea ori zburând pe tânărul Magruder, plin de curaj, şi chiar el îl recomandase pentru escadrilă în ziua în care fostul ei sef se hotărâse să-şi ia un bilet pentru United Airlines. Proaspăt absolvent al şcolii Top Gun din Miramar, Tombstone Magruder era, fără îndoială, unul dintre cei mai năvalnici piloți de pe *Jefferson*, un tip care n-avea nevoie de influența unchiului său, chiar dacă acesta ajunsese amiral cu câțiva ani în urmă.

Erau însă momente în care Marusko se întreba cât de mult avea grijă amiralul de fiul fratelui său mort.

Gândul acesta îl făcu să se încrunte. Coreea devenea din nou un loc fierbinte, unde stătea să izbucnească războiul. Poate că, într-adevăr, lupta începută în anii ’50 nici nu se sfârşise. Cele două părți ale Coreei se înarmaseră peste putință, sudul fiind sprijinit de SUA, nordul de URSS şi, într-o măsură mai mică, de Partidul Comunist Chinez.

Undeva, în capătul sălii CIC, se deschise o uşă de oțel.

– Amiralul pe punte! anunță un marinar, dar oamenii din CIC, aplecați peste ecranele radarelor, rămaseră nemişcați, cu fețe imobile, luminate ca la teatru de beculețe verzi şi albastre.

Marusko arătă scurt spre radarul pe care-l urmărea.

– Încearcă să ne bruieze, amirale. Se pare că sunt vreo zece în aer. Rodeo se află la o distanță de 60 de mile de plafonul de bază. În două minute ar putea fi la ultimul loc în care s-a aflat *Chimera*.

– Mai bine am folosi câteva forțe în plus. Un Backstop aeropurtat! şopti amiralul oftând. Oamenii noştri sunt cam descoperiți acolo.

– Am înțeles, amirale! spuse Marusko şi ridică telefonul.

Ordinele primite de la Washington pe linia dintre Şeful Pacificului şi Flota a 7-a spuneau foarte clar că amiralul trebuie să trimită o patrulă de luptă spre zona în care fusese semnalată pentru ultima oară *Chimera*. Amiralul hotărâse să se dea alarma în Grupul de luptă al portavionului şi să-şi trimită nepotul la moarte…

Şi-acum, văzând că situația devenea critică, amiralul voia să-şi protejeze nepotul.

– Şi țineți-mă la curent, adăugă amiralul Magruder. Vreau să ştiu dacă nenorociții ăia au de gând să facă vreo mişcare spre noi. Voi fi sus, aştept ca Washington-ul să se hotărască odată, spuse amiralul arătând cu capul spre puntea de comandă. Numai Dumnezeu ştie ce-o să se întâmple când ticăloşii ăia de birocrați or să-şi bage nasul. Sună-mă dacă-i vreo schimbare! adăugă căutându-şi în buzunar pipa de care nu se despărțea niciodată.

– Am înțeles, domnule! spuse Marusko.

Amiralul se îndepărtă mişcându-se ca şi cum ar fi avut în spate o greutate, şi Marusko îşi spuse că pentru nimic în lume n-ar fi schimbat locul cu el.

Uneori, prețul puterii era al dracului de mare.

13h55'

Pista de zbor, portavionul Thomas Jefferson

Locotenentul Edward Everett Wayne, poreclit Batman, se răsuci pe locul său din carlingă, încercând să scape de durerea sâcâitoare care-i săgeta umărul stâng. Se afla în Alertă Cinci, în Tomcat-ul său F–14, gata de lansare de la catapulta cu numărul doi, de vreo oră şi jumătate. Mai erau doar cinci minute.

De la douăsprezece picioare înălțime, i se deschidea în fața ochilor o privelişte minunată, pista de zbor şi alți trei Tomcat gata de lansare, echipa îmbrăcată în veste portocalii, învârtindu-se în jurul aparatelor ca, într-un balet a cărui coregrafie fusese elaborată îndelung. Dedesubt, se zărea întinderea de ape înspumate. Iar sus, dincolo de plafonul gri de nori, era cerul luminos, cerul în care era liber pe deplin… era nerăbdător să decoleze!

Bat se răsuci îndeajuns de mult spre dreapta ca să zărească insula portavionului, o structură de oțel şi sticlă de unde era supravegheată pista de zbor. Figurile umbrite pe care le văzu sus de tot nu-i spuneau dacă lansarea era iminentă sau dacă nu cumva se amâna misiunea lor.

Radaristul îi zâmbi printre cablurile şi echipamentul care se-nvălmăşeau între ei, în spațiul care le separa scaunele ejectabile. Casca locotenentului Kenneth Blake era toată plină de stele aurii pe un fond albastru. Frontal, pe cască era scris cu vopsea roşie porecla lui Blake, Malibu.

– Ah, hemoroizii naibii, Batman! strigă furios Malibu. Mai bine aş face puțin surfing.

Bat chicoti:

– Îmi doresc doar să văd mai repede ce fel de spectacol e-acolo unde ne cărăm!

Ca un ecou, în cască se auziră nişte hârâituri.

– Backstop! Backstop! Aici e CAG. E timpul să vă treziți băieți şi să începeți să vă câştigați salariile muncind cinstit! Lansare! Acum! Porniți motoarele!

„La naiba, era şi timpul”, gândi Batman trăgându-şi pe față masca de oxigen.

– Recepționat, CAG. Îi dăm drumu’. Pornim motoarele!

Tomcat trepida din toate încheieturile, cele două motoare ale sale duduiau din plin. Jos, echipa făcea ultimele verificări.

– Lumina de pe insulă s-a stins. Totul e-n regulă!

Un subofițer, într-o vestă roşie, veni spre avion dintr-o parte şi ridică o plăcuță pe care scria 66 000. Batman îl privi atent şi încuviință din cap. Era un moment crucial, cei de la lansare trebuind să afle dacă totul era în ordine şi că se putea da drumul la aburul care trebuia să ridice cele 66 000 de livre{17} ale Tomcat-ului şi să-l ajute să-şi ia startul cu o viteză de 170 de mile pe oră. Doi oameni în veste roşii ieşiră de sub aripi după ce făcură o verificare a armamentului fixat acolo.

Bat prinse manşa, o mişcă înainte, înapoi, la stânga, la dreapta, murmurând tradiționalul „*Father, Son, Holy Ghost, Amen*”{18}. Apoi mişcă pedalele cu picioarele, întâi pe cea din stânga, apoi pe cea din dreapta. Totul era OK.

Afară, doi oameni în veste galbene cercetau, suprafețele de control ale Tomcat-ului şi semnalizară ridicând degetele mari în sus. Totul mergea bine.

– Totul e pregătit, Malibu?!

– Avem lumină verde! Să mergem!

Bat aruncă o privire peste umărul stâng către insula portavionului. O lumină verde clipea sus, semn că erau gata pentru lansare. Vocea din căşti confirmă imediat:

– Şeful Backstop, porneşte! La revedere şi noroc!

– Recepționat, Homeplate!

Bat deschise supapele la maximum, torente de carburant pătrunseră în arzătorul din coada avionului, îl salută pe ofițerul de la lansare, cel îmbrăcat c-o vestă galbenă, confirmând că e gata. Ofițerul mai arunca o ultimă privire verificând aspectul general al avionului şi făcând o piruetă grațioasă asemenea unui balerin, se aplecă în fată, fandând, şi atinse puntea cu mâna. Apăsa butonul de lansare. O avalanşă de aburi acționă uriaşul piston îngropat în pistă…

Un pumn gigantic îl lovi pe Batman drept în față şi-n piept frângându-l în două. Batman reuşi să se aplece înainte să poată vedea mai bine instrumentele de bord. Scârțâitul roților pe puntea de oțel, țipătul motoarelor şi şuieratul respirației se uniră într-o mare de sunete.

Se aruncară înainte…

O clipă mai târziu se scufundară într-o tăcere fugară având un sentiment ciudat, de parcă s-ar fi cufundat, în timp ce accelerația, ce împinsese Tomcat-ul de la zero la o sută şaptezeci de mile pe oră în doar doua secunde, se topi.

– Bună lovitură! strigă Batman prin radio, confirmând că totul era sub control şi că aparatele de bord se comportau de minune.

Tomcat-ul păru să atârne o clipă în mijlocul cerului, deasupra punții portavionului, într-un moment de năuceală apoi începu să-şi mărească viteza. Şocul lansării dispăru făcând loc unei accelerații plăcute care propulsa avionul spre înaltul cerului.

În căşti, Batman auzi o serie de comenzi scurte, apoi nişte voci anunțară lansarea a încă trei Tomcat care şi începură să transmită informații vectoriale. Batman manevra avionul cu gesturi automate. Întreaga lui ființă se bucura regăsindu-se liberă în înaltul cerului, în timp ce silueta portavionului se topea în imensitatea lichidă de dedesubt. Tomcat-ul îşi strânse aripile în flancuri şi se aruncă cu capul în nori, încercând să străpungă bariera aceea care-l despărțea de cerul azuriu de deasupra. Pentru o clipă se făcu întuneric,

apoi avionul năvăli în cascada de lumină a dimineții, eliberat, îndreptându-se vertiginos către pragul de 1 Mach.

13h55'

Tomcat 205

Tombstone trase uşor manşa spre înapoi, ridicând botul avionului în timp ce zbura pe deasupra apelor învolburate care se biciuiau unele pe altele cu creste înspumate. Acesta ar fi trebuit să fie locul…

Îi aruncă o privire lui Coyote care zbura lângă aripa lui, dădu din cap semnalizându-i că nava spion nu se zărea nicăieri.

– Ceva nou, Snowy?!

– E-un talmeş-balmeş pe radar, Tombstone! La naiba! O varză şi nu altceva! Sunt sigur că ne bruiază!

– Ia-o uşor, fiule! spuse Tombstone nefiindu-i pe plac nerăbdarea bobocului. Ține-ți firea! Totul e verde!

– Da, dar se înrăutățeşte din clipă în clipă. Nu cred…

– Stăpâneşte-te! încearcă să treci peste asta, spuse Tombstone. Hei, Coyote!

– Te aud, Tombstone!

– Vin direct la triplu zero!

– În regulă! Ai grijă la curenții ascendenți!

– Tango şapte-nouă, aici, Rodeo! chemă Tombstone. Am ajuns în zonă dar cuibarul e gol! Vinde-mi o informație caldă! Poți să ne dai ceva? Terminat.

– Rodeo, aici Tango şapte-nouă. Recepționăm un bruiaj în cascadă, pe bandă lată. Îți sugerez o nouă direcție, unu-opt-zero!

– Recepționat, unu-opt-zero. Auzi, Coyote?

– Înapoi pe celălalt drum. Arată-mi-l, şefule! strigă Coyote.

– Plecăm, spuse Tombstone manevrând aparatul spre înapoi. Tango şapte-nouă, aici Rodeo. Confirmăm Regulile de Angajare în Luptă. Terminat.

Urmă o clipă de tăcere căci cererea lui Tombstone era transmisă portavionului care se afla în afara razei radioului pilotului. Regulile prevedeau că un pilot american putea să tragă într-un avion ostil doar dacă celălalt trăgea un prim foc. Era cea mai mare porcărie pentru un pilot care pleca la luptă! Adversarul său avea atuul primului foc tras.

Busola lui Tombstone se opri la unu-opt-zero. Tombstone auzea respirația greoaie a radaristului său în căşti.

– Snowball stai cu ochii pe ei…

– Şefule! chemă radaristul c-o voce gâtuită. Îi am! Îi am!

– Ce…?

– Bandiții, domnule Magruder! MIG-uri! MIG-uri! MIG-uri!

CAPITOLUL 2

13h59'

Tomcat 205

MIG-urile se năpusteau ca şoimii asupra prăzii. Patru avioane argintii cu aripile Delta strânse spre spate. Tombstone zări doar nişte cilindri ciudați care se terminau cu un con, înainte de-a transmite prin radio:

– Tango şapte-nouă! Bandiții albaştrii! Bandiții albaştrii!

Erau codificări care desemnau atacatorii identificându-i. MIG-uri.

– Patru bandiți albaştri la ora trei! strigă Coyote ca un ecou.

– Trage-le una, Coyote! Foloseşte forțajul!

– Mă car de-aici!

Tombstone trase de manşă şi Tomcat-ul său se căță prin cer, cu două torțe gemene în coadă, în timp ce arzătoarele bubuiau.

Când aveai plafon de nori coborât nu puteai risca să te angajezi în luptă dacă voiai ca avionul să-ți rămână întreg. MIG-urile se aflau în zonă de când se sfârşise războiul coreenilor, dar noile tipuri erau mai rapide şi mai uşoare. Atingeau mult mai repede viteza de 2 Mach şi erau nemaipomenite în luptă.

Aruncând o privire fugară, Tombstone zări câte o pereche de rachete aer-aer fixate sub fiecare aripă a avioanelor inamice.

– Rodeo Doi! Rodeo Doi! strigă Tombstone văzând că intră de unul singur în plafonul de nori. Unde eşti?!

– Sunt cu tine, şefule! La cinciul tău! strigă Coyote.

– Nivel 9,1!

– Recepționat.

Traversară plafonul de nori către cerul liber. Se arcuia deasupra lor, dureros de frumos. La 9 100 de picioare, Tomcat-urile cu cozi gemene se rostogoleau amețitor, reveniră la nivelul de zbor şi virară spre vest, departe de coasta nord-coreeană. Erau aproape de linia de demarcație. Mai mult ca sigur, MIG-urile încercaseră să-i sperie şi să-i îndepărteze. Şi totuşi…

– Uite-i! strigă Coyote făcând semn spre avioanele argintii care se aruncaseră prin nori la o milă spre est.

– Îi am, Coyote! Zi ceva, Snowball!

– I-am prins! strigă radaristul. Coordonatele doi-trei-cinci, nivel o mie două sute…

La nivelul ăsta, orice bruiaj radar devenea ineficient aşa că radaristul putea să-i urmărească în voie pe bandiți.

O străfulgerare urmată de o dâră de fum încolăcită.

– Lansare! Lansare! strigă Coyote.

Surpriza aproape îl paraliză. Cu toate orele de antrenament ale lui Magruder, şi cu cele opt săptămâni teribile la Top Gun, ideea că cineva chiar trăgea în el îi părea prea stranie ca s-o poată crede.

Tombstone se dezmetici însă într-o fracțiune de secundă.

– Tango! Tango! Se trage în noi! Ne angajăm în luptă! Coyote, ia-o la dreapta! La dreaptaaa!

Racheta aer-aer mătură vârfurile norilor prea repede ca să poată fi zărită cu ochiul liber.

– Înțeles!

Lansarea ar fi putut fi şi un accident… sau poate rezultatul lipsei de experiență a celuilalt pilot. O milă era o distanță destul de mare ca să încerci o localizare a căldurii motorului unui avion şi, cu un câmp de tragere atât de larg, era puțin probabil ca o rachetă să reuşească să pătrundă drept în motorul unui avion de luptă.

După ultimele informații, nord-coreenii încă mai foloseau rachete Atol din cele vechi, rachete care trebuiau să

urmărească țevile fierbinți din coada duşmanului. Dacă Serviciul de Informații al Marinei avea dreptate, atunci însemna că nord-coreenii tocmai îşi aruncaseră prima lor rachetă.

Dar, cum şi serviciile secrete se puteau înşela uneori, cei doi piloți americani îşi manevrară aparatele în aşa fel încât se răsuciră cu botul spre racheta care se apropia. Manevra asta putea înnebuni racheta care, se pare, nu era o la fel de periculoasă căutătoare de căldură aşa cum erau propriile lor rachete AIM 9L.

Tombstone urmări cu atenție MIG-urile care se apropiau şi îngheță. Îşi dădu seama că piloții nu erau nici pe departe lipsiți de experiență. Nu putea s-o explice, dar Tombstone mirosea piloții buni de la o poştă. Prea se apropiau aşa, siguri de ei, cu aripile sudate. Prima echipă nord-coreeană.

Şi asta însemna…

– Dreapta, Coyote! Acum! Acum! Acum!

– Recepționat, şefu'!

Tombstone trase manşa spre stânga, Tomcat-ul dispărând din fața rachetei ce se apropia vertiginos, în timp ce Coyote dispăru spre dreapta. Dacă ceilalți erau buni, atunci trebuiau să fie convinşi că făcuseră o lansare bună… şi asta ar fi însemnat că racheta lor era la fel de bună ca şi propriile sale AIM 9L.

– Stai aşa! îi strigă lui Newcombe. O să te umplu de sânge!

Dificilele sale manevre erau resimțite din plin pe locul din spate. De multe ori radaristului i se spărseseră vasele de sânge din nas. Iar cuvintele lui Tombstone păreau mai mult o amenințare decât un avertisment. Forțele gravitaționale se compuseră când Tomcat-ul se răsuci amețitor ca să alunece apoi într-un picaj periculos.

Tombstone pierdu din vedere racheta care deja trecuse de ei. Întrebarea era dacă ea putea vira destul de strâns ca să se apropie de unul dintre Tomcat.

– Nu pot s-o văd! Nu pot s-o văd! strigă furios Snowball.

– Las-o baltă! Dacă nu ne-a lovit până acum n-are cum s-o mai facă. Fii cu ochii pe radar. Spune-mi ce fac bandiții!

– Se apropie. Nivel şapte sute.

O pereche strânsă de forme argintii trecu în viteză, o străfulgerare pe cerul albastru. Tombstone zări câte o stea roşie pe aripi şi pe cozi. Formația inamică se desfăcuse-n două perechi şi-acum i se păru lui Tombstone că cerul era plin de avioane. Se roteau, vâjâiau, se răsuceau amețitor. Bănuiala lui se confirma. Piloții inamici erau într-adevăr buni… iar el şi Coyote trebuiau să se pregătească pentru nişte clipe grele.

Bandiții erau prea aproape acum pentru ca să le bage-n coadă câte o rachetă Sparrow ghidată de radar. Ca să le ghideze, ar fi trebuit să zboare drept înainte, la acelaşi nivel cu ei ceea ce, în condițiile astea, părea o prostie. Era o luptă corp la corp. În plus, racheta asta le dăduse tuturor multă bătaie de cap defectându-se când nu se aştepta nimeni şi Tombstone nu era sigur c-o să lovească ținta.

Avea însă şi cele patru rachete AIM 9L Sidewinder fixate de aripi. Tombstone prefera o astfel de rachetă. Numai să găsească o poziție bună şi s-o lanseze.

– Rodeo Doi! Coyote, ai o pereche care se apropie de şasele tău!

– Recepționat, Tombstone! Îi văd!

– Aşteaptă! Fii gata s-o iei la dreapta când îți spun. O să-i mătur eu!

– Să fiu al naibii, omule! strigă Coyote. Ăştia-s călare numai pe mine!

– Rupe dreapta! Acum!

Tomcat-ul lui Coyote se lăsă pe o parte virând rapid. MIG-ul din coada lui se cabră încercând să păstreze cursul de zbor. Tombstone căzu în spatele unui MIG atât de aproape încât nu mai putea folosi rachetele.

– Sunt pe el! Îl ard cu mitraliera!

Degetul său apăsă trăgaciul şi-un pumn de gloanțe şfichiui aerul zburând spre avionul inamic.

– Tombstone! strigă Newcombe. Sunt în spatele nostru! În spatele nostru!

Gloanțele MIG-ului şuierară prin dreptul carlingii, mănunchiuri de flăcări portocalii atârnând pe deasupra Tomcat-ului.

Surpriza de început se topi într-o serie de mişcări automate, calculate, reci. Mâinile şi mintea lui Tombstone erau acum conduse de antrenamentele dure şi de orele de zbor. Dacă ar fi virat stânga sau dreapta, ar fi intrat în plin tirul ucigător.

În față, spre stânga, îl zări pe Coyote făcând stânga şi dreapta, trăgându-se spre spate, cățărându-se, răsucindu-se nebuneşte reuşind să scape pentru moment de cele două avioane inamice care-i stăteau drept în coadă.

O nouă salvă ucigătoare tăie aerul pe lângă vârful aripii.

– Coyote, unde eşti?! Am nevoie de un periaj!

– Te aud, Tombstone! Cavaleria te salvează!

Încă de pe vremea Vietnamului, piloții americani practicaseră şi îmbunătățiseră formația „dublu lejer” pentru lupta corp la corp. Era o figură care permitea piloților o flexibilitate cu mult mai mare decât vechea figură a coechipierului de aripă la comandant.

Sigur că erau şi pericole… dar şi o grămadă de avantaje. O pereche de piloți nemaipomenit de agresivi puteau face față unei formații tradiționale cu doi atacatori în loc de unul.

Dar şansele aici erau de doi la unu. Indiferent de tactica folosită de americani, două MIG-uri tot stăteau agățate-n coada lui Tombstone. Acesta acționă supapele la maximum şi Tomcat-ul lui țâşni drept înainte de parcă ar fi fost un vultur uriaş. MIG-urile reacționară cu întârziere dar se ținură îndârjite după Tombstone.

– Tombstone! Tombstone! M-am pregătit! Acționează supapele şi tai-o repede!

– Recepționat, Coyote! Trage! Trage!

Tombstone se aplecă pe partea stângă apoi viră brusc dreapta, omorându-şi arzătorul şi trăgându-şi botul înapoi

până când se simți din nou în siguranță. Cele două avioane inamice trecură prin flancurile lui căzând în gol ca nişte pietroaie. Tombstone îşi împinse din nou botul înainte încercând să-şi recapete viteza.

– Sunt pe cel din stânga! strigă Coyote. Fox! Fox! urlă avertizând că lansase căutătoarele de căldură.

Tombstone rămase agățat de cer parcă o veşnicie, urmărind cum flacăra purpurie se grăbea vâjâind spre țintă. MIG-ul încercă să vireze şi să se întoarcă, pilotul dându-şi seama că e urmărit de o rachetă. Dar ea se apropia în marş constant, distanța micşorându-se vertiginos.

Racheta se lipi de arzător. O explozie cutremurătoare zgudui cerul şi o floare uriaşă de foc înflori. Avionul se dezintegră, desfăcându-se bucată cu bucată şi prăbuşindu-se în gol.

– Uraaa! Am terminat un MIG! strigă Coyote.

– Bună lovitură! aprecie Tombstone. Acum ai grijă la şasele tău!

Un alt MIG se apropie căzând în coada Coyote-ului.

– Îl văd!

– Sunt pe el!

Tomcat-ul lui Tombstone se rostogoli aruncându-se prin cer, aripile se strânseră asemenea aripilor unui vultur în cădere liberă. Avionul inamic era undeva în față, în plin câmpul său vizual, c-o aripă îndreptată în sus, încercând s-o apuce pe urmele Coyote-ului. Tombstone acționă selectorul de foc pe una din rachetele sale Sidewinder, ascultând tonul constant în căşti, ton care-l anunța că radarul rachetei localizase ținta perfect.

Acum!

Trase manşa înapoi, domolind Tomcat-ul, încercând să zboare cât mai lin pentru ca, în momentul desprinderii, racheta să nu piardă localizarea țintei.

– Fox! Fox! strigă Tombstone.

Avertizat, Coyote viră stânga şi se aruncă în gol intrând într-un S ca mai apoi să planeze grațios pe deasupra norilor.

MIG-ul căzu în plasă şi luându-se după el, îşi expuse coada pe care Tombstone o prinse pe radarul rachetei. Degetul lui apăsă trăgaciul. Racheta o zbughi într-o clipă pe urmele avionului inamic zbârnâind ca o săgeată. Tombstone urmări zborul rachetei cu sufletul la gură. O flacără portocalie izbucni…

Explozia umplu cerul de lumină, avionul făcându-se ţăndări. Tombstone urmări cum botul celuilalt devine lichid.

Urmă o străfulgerare şi carlinga avionului explodă şi ea.

– Încă unul terminat! urlă Tombstone. Scor egal, Coyote! Au mai rămas doi bandiţi!

Cele două MIG-uri se îndepărtau zburând în viteză spre casă.

– În regulă, Tombstone! Am doi bandiţi la unu-nouă-trei! Sunt pe ei!

Tomcat-ul lui Coyote se răsuci spre dreapta, pornind pe urmele celor doi nord-coreeni care fugeau.

Magruder îi strigă lui Coyote să se oprească. Cele două MIG-uri aveau ceva avans. Asta îi aducea aproape de linia de demarcaţie şi Tombstone nu voia să rişte o încălcare a regulamentului de angajare în luptă.

Dar mai era un pericol. Fuseseră trimişi aici să localizeze o navă americană, undeva, jos, sub plafonul de nori şi ar fi putut s-o piardă.

– Recepţionat, Rodeo Doi. Stai pe poziţie până când cobor să ne găsim oamenii!

– Te aud, Tombstone. Mardi Gras şi cu mine o să facem doi la unu' în timp ce tu o să trândăveşti pe-acolo, pe jos!

– Nu încălca regulamentul, Coyote! Nu trece linia!

– Auzit şefu'!

– Mai eşti cu mine, Snowball?! întrebă Tombstone întorcându-se pe jumătate.

– Aici sunt, Tombstone. Vrei să verifici carburantu'? Magruder aruncă o privire spre indicatorul de bord.

Aveau mai puţin de patru mii de livre de combustibil. Lupta corp la corp şi manevrele strânse îi făcuseră să consume o

grămadă de combustibil. Tombstone verifică ceasul şi rămase perplex. Lupta aeriană nu durase mai mult de şase minute.

– Avem ceva timp, spuse Tombstone dând din cap energic.

Tomcat-ul se împotrivi forței gravitaționale şi se aruncă printre nori după ce plană câteva miimi de secundă.

– Jeff o să ne trimită sigur un Texaco! strigă Tombstone încercând să-şi liniştească radaristul.

Înşurubându-se între cer şi mare, Tombstone intră pe nivelul de cinci sute de picioare şi se înclină către sud-est, spre coastă. Activitatea urmărită de radar se intensifică şi Snowball raportă două ținte mari şi probabil puternice. Se apropiau pe aceeaşi direcție.

– Tango şapte-nouă, aici Şeful Rodeo. Avem două codițe la suprafață pe coordonatele doi-zero-trei, nivel aproximativ patru mile. Le aveți? Terminat.

– Rodeo! Aici Tango şapte-nouă! Afirmativ.

Radariştii triangulară poziția țintelor. Cele două se aflau dincolo de limita de demarcație şi se mişcau încet spre vest. Una dintre ele trebuia să fie *Chimera*.

– Homeplate! Homeplate! Aici Şefu' Rodeo! Cer permisiunea să trec linia de demarcație!

Cei de la CIC, de pe *Jefferson* urmăreau situația tensionată pe măsură ce operatorul de pe Hawkeye le retransmitea mesajele piloților.

– Şeful Rodeo? Aici Homeplate. Negativ. Schimbă cursul şi întoarce-te la bază.

– Homeplate! Aici Rodeo! Cred că *Chimera* se află dincolo de linia de demarcație. Repet, dincolo de linia de demarcație de douăsprezece mile. Cer permisiunea să trec dincolo! Terminat.

– Rodeo, aici Homeplate! Negativ. Respectă ordinul imediat.

Şi asta, gândi Tombstone, era cât se poate de clar… Trebuia să se întoarcă la bază. Îşi aduse avionul în poziție verticală, în timp ce Snowball îl căuta pe Coyote. Trebuia să fie undeva, spre nord, nu mai departe de vreo patru sau cinci mile…

– Rodeo! Rodeo! Aici Tango şapte-nouă. Ai grijă. Avem o mulțime de codițe pe coordonatele trei-doi-unu, poziția voastră!

– Snowball?! chemă Tombstone.

– Îi am, domnule Magruder! Sunt peste tot! Văd şase… nu, opt!

Neluând în seamă faptul că mai avea puțin carburant, Tombstone acționă supapele la maximum şi se urcă prin cer străpungând norii. Soarele împrăştia o lumină caldă pe cerul azuriu, întreaga privelişte fiind plină de tihnă. Tombstone răsuci avionul şi lumina aceea se revărsă în carlingă alungând umbra.

– Rodeo Doi, Rodeo Doi! Auzi, Coyote?!

– Îi am, Tombstone! strigă Coyote c-o voce plină de teamă şi nerăbdare. Ora zece la tine! La naiba, de unde au venit?!

Tombstone îi zări şi el, o linie punctată pe cerul limpede, undeva spre vest. O fracțiune de secundă, Tombstone speră în sinea lui că sunt prietenii lui de pe *Jefferson*. Dar nu… ei nu ar fi trebuit să vină din direcția aceea.

– Negativ identificarea Prietenilor! strigă Snowball c-o voce sugrumată. Tombstone, hai să ne cărăm de-aici!

Tombstone ezită.

– Şefu'! Carburantu' e pe ducă! Hai s-o ştergem! se rugă radaristul.

– Nu-i lăsăm de izbelişte pe Coyote şi pe Mardi Gras! mormăi Tombstone înfuriat.

Dar unde mama dracului erau ceilalți doi?!

14h05'

Tomcat 207

Coyote auzi dintr-odată zgomotul înspăimântător şi ascuțit din căştile sale şi se înfioră. Era semnul că avionul său fusese locat de radarul cuiva.

– Ton! îi strigă el radaristului. Am ton! Rahat, Mardi! Unde naiba sunt ticăloşii?!

– La fundu' nostru. Coyote! strigă locotenentul Vince Cooper, poreclit Mardi Gras. Parcă-s cu miile!

– Ce căcat! răcni Coyote. Suntem locați!

Acționă supapele la maximum, şi se lovi de spătarul scaunului său ejectabil. Se azvârli brusc la douăzeci de mii de picioare altitudine. Presiunea îi strivi pieptul. Aproape că i se înceţoşară ochii.

– Îi văd, Coyote. La ora cinci, jos.

Coyote privi drept în față. Văzu o dâră albă arcuită prin cer, o dâră care prevestea moartea, coada unei rachete aer-aer, ghidată cu ajutorul radarului. Apăsă butonul care comanda funcționarea dispersatorului de pleavă, o momeală destul de eficace. Scoase avionul din calea rachetei. Încercând să debusoleze radarul armei mortale.

– Bandiții! Bandiții!

Îi văzu. Urcau să dea nas în nas cu el dincolo de plafonul de nori. Coyote numără trei… ba nu… patru. Aruncă o privire fugară după rachetă şi o văzu ținându-se după el. Pierduse ceva timp, păcălită de pleava metalică.

– Sunt chitiți pe noi, omule! strigă Mardi Gras. S-au pus pe noi!

– Noapte bună, Mardi! Ține-ți răsuflarea! urlă Coyote hotărât să joace totul pe-o carte.

Se lăsă pe o aripă şi plonjă prin plafonul de nori într-un picaj de-a dreptul ameţitor. Avionul căzu ca o ghiulea preț de o milă prin aerul rece şi străveziu. Coyote aproape că-şi omorî arzătoarele. Carburantul era pe sfârşite şi asta era o problemă al dracului de păcătoasă… dar era un mizilic. Important era dacă supraviețuiau în următoarele şaizeci de secunde.

Forța gravitațională crescu vertiginos în timp ce-şi continuau picajul ameţitor. Răsturnat pe spate. Tomcat-ul lăsa soarele să-i încălzească burta sclipitoare. Coyote îl strunea în fel şi chip. Începuse să-l incomodeze masca de oxigen. Parcă i se lua pielea de pe față. Forța creştea. Opt…

nouă… nouă şi ceva. Coyote avu senzația că i se umflă capul. Tomcat-ul era capabil să atingă o forță gravitațională suficientă să-i adoarmă pe cei doi piloți. Important era însă ca ei să-l poată controla şi să rămână în întregime conştienți.

Privind în sus, prin plasticul carlingii, Coyote privi plin de tulburare pământul peste care gravita un disc de ceață. Întunericul se risipise brusc…

Coyote îşi reveni şi, domolindu-şi Tomcat-ul, sfârşi picajul şi urcă din nou prin cer rostogolindu-se asemenea unei bile argintii.

– Hei, Mardi Gras! Tipule, mai eşti pe-aici?!

Nu primi nici un răspuns. Radaristul lipsea la apel. Coyote continuă să urce lăsându-se uşor pe o aripă. Căută din ochi racheta care-l urmărea. Unde naiba era…?

Explozia asurzitoare îl lovi pe neaşteptate, asemenea unui pumn uriaş, drept în stomac. Se trezi lipit de scaun pentru o miime de secundă apoi fu aruncat spre înainte.

Zări o grămadă de bucăți metalice sclipitoare zburând peste carlingă şi simți valul care zdruncină întregul avion, combustibilul luând foc doar la câțiva metri în spatele lui. Tot ceea ce a mai rămas din Tomcat se rostogoli prin aer ca o minge de foc lăsând o dâră uriaşă de fum negru.

Coyote acționă din instinct. Duse mâna între picioare, înhață resortul de catapultare, îl trase cu putere spre el. N-apucă să se mai gândească la ceva. Se trezi azvârlit prin văzduh, carlinga Tomcat-ului căzând spre pământ undeva, în urma lui. Mardi Gras fu şi el catapultat.

Şocul zdruncină avionul. Coyote cădea acum liber, vântul izbindu-l în față şi în piept. Capul îi căzu pe o parte şi golul de dedesubt îl absorbi ca un uriaş aspirator.

Se rostogoli. Doar pentru o clipă, zări Tomcat-ul suspendat prin cer, undeva, deasupra, cu nasul lui lucios înghițit cu repeziciune de flăcările portocalii. Carlinga părea un ochi mare şi orb fixându-l rece.

Apoi Coyote fu aruncat din scaunul ejectabil şi căzu printre norii alburii care împânzeau cerul ca un strat gros de zăpadă.

Totul în jur strălucea.

Paraşuta se deschise brusc. Coyote se trezi smuncit în sus. Corpul i se zgârci. Parcă-l tăiase careva cu fierăstrăul în două. Coyote încercă senzații stranii, îngrozitoare dar şi plăcute. Era ca şi cum însuşi Dumnezeu l-ar fi aruncat de sus, din cer. O clipă doar, i se păru că se cațără înapoi. O iluzie. Aruncă o privire în sus să-şi verifice paraşuta. Şi văzu cea mai frumoasă privelişte din univers. Cupola albă a paraşutei sale se deschidea promițător deasupra sa ferindu-l de imensitatea cerului.

Să cazi printre nori e ca şi cum te-ai afunda într-un uriaş ghem de vată de zahăr.

Trecând de plafonul de nori, Coyote ieşi iar la cer liber şi, în câteva clipe, căzu în valurile care-l îmbrățişară pofticioase.

Apucând inelele metalice ale vestei de salvare, Coyote trase cu putere scoțându-le. Vesta începu să se umfle. Coyote fu smuncit. Apa rece îl înfioră. Ca un automat, pilotul trase cu mişcări mecanice inelele de desprindere ale paraşutei. Luă o gură de aer şi aproape că se sufocă înghițind nişte apă sărată. Îşi smulse masca de oxigen. Inspiră adânc.

Încă era în pericol. Dacă-l agăța paraşuta, dacă se încurca în funii… S-ar fi dus la fund cât ai zice peşte… dacă nimeni, dar absolut nimeni, n-ar fi încercat să-l descopere şi să-l salveze din acea imensitate lichidă, pustie şi rece.

O pală de vânt înghețat îl eliberă de paraşută. Coyote reuşi să scape şi de restul echipamentului. Cupola paraşutei pluti o vreme pe deasupra valurilor apoi se scufundă. Coyote simțea apăsarea gulerului țeapăn al vestei de salvare, încercând să-şi țină capul deasupra valurilor. Plutea ca o coajă de nucă venind de nicăieri şi îndreptându-se spre niciunde.

Nici un semn de la Mardi Gras.

Brusc, Coyote înțelese cât de singur era pe marea înspumată.

CAPITOLUL 3

14h06'
Tomcat 205

– Tango! Tango! Rodeo Doi a fost doborât! strigă Tombstone c-o voce gâtuită.

Văzuse explozia în timp ce se cățăra deasupra plafonului de nori. Era însă atât de departe că pierduse complet legătura cu Coyote. Apropiindu-se de locul exploziei, Tombstone încercă să găsească vreun semn încurajator. Bineînțeles, cupolele sclipitoare ale unor paraşute.

– Tango, aici Rodeo! Comunic! Rodeo Doi a fost doborât! L-am pierdut! Terminat.

– Aici Tango şapte-nouă. Recepționat. Care-i situația cu bandiții tăi?!

Tombstone plană. Făcu o voltă şi se întoarse.

– Cred că-i clară treaba, Tango şapte-nouă! strigă el. Cred că bandiții s-au hotărât s-o şteargă.

– Recepționat Şeful Rodeo! Fii atent, ajutoarele sunt pe drum! Numele de cod, Backstop. Sunt patru avioane. Eta{19} unu-trei.

– Îi am pe ecran, raportă Snowball. Pe coordonatele zero-opt-patru, nivel unu-şapte-zero mile. Băieții ăştia răi s-au răzgândit şi se cărăbănesc spre vest.

Mai mult ca sigur, nord-coreenii descoperiseră avioanele care veneau dinspre *Jefferson* şi hotărâseră că un raport de unu la doi nu era tocmai favorabil pentru ei.

Tomcat-ul lui Tombstone era mult mai departe de ei şi cei care veneau ar fi putut folosi împotriva nord-coreenilor rachete aer-aer de tipul Phoenix care puteau fi lansate chiar

de la o distanță de 100 mile. Bandiții o ştiau prea bine şi nu voiau să-şi rişte pielea.

– Îi avem, Tango, raportă Tombstone. Bandiții aleargă acum cu toții către casă să se pună la adăpost. Terminat.

– Recepționat, Rodeo. Poți să rămâi în zonă să dai de urma lui Rodeo Doi? Terminat.

Tombstone verifică nivelul combustibilului şi se încruntă.

N-avea cum să rezolve situația. Combustibilul era pe sfârşite. Spuse în microfon:

– Negativ! Negativ! Tango, o să mă prefac în fum în câteva minute!

– Am înțeles, Rodeo! Homeplate tocmai ne-a anunțat că un Texaco e pe drum!

Texaco era codificarea unuia dintre tancurile petroliere, patru la număr, de tipul KA–6D, pe care le avea *Jefferson*. Un astfel de avion era destinat operațiilor de alimentare cu combustibil în timpul zborului. Tombstone nu putea însă să-l aştepte. Trebuia s-o şteargă chiar acum dacă nu voia să aibă probleme serioase.

– Tango şapte-nouă! Aici Şeful Rodeo! Trebuie să plec chiar acum ca să mă pot întâlni la timp cu Texaco.

– Recepționat, şeful Rodeo. Ordinul Homeplate e să părăseşti zona şi să aplici regulamentul.

– Afirmativ, Tango. Mă desprind!

Şi totuşi Tombstone mai avea câteva minute la dispoziție să poată face o ultimă recunoaştere. Tomcat se lăsă pe o aripă şi se aruncă asemenea unei săgeți prin văzduhul rece şi albastru. Valurile înspumate biciuiră avionul cu milioane de stropi argintii în clipa în care Tombstone coborî la cinci sute de picioare eliberând supapele. Aripile Tomcat-ul se întinseră spre înainte în timp ce viteza scăzu simțitor.

– Aici Şeful Rodeo! Intru pe frecvența de salvare, SAR! raportă Tombstone plin de emoție.

În spate, Snowball prinse canalul de căutare şi salvare şi începu să transmită mesaje.

– Rodeo Doi! Rodeo Doi! Aici Şeful Rodeo! Mă auzi? Terminat.

Tombstone ascultă cu atenție. În căşti auzi doar hârşâituri şi păcănituri electrostatice. Simți cum i se strânge inima.

– Rodeo Doi! Rodeo Doi! Aici Şeful Rodeo! Mă auzi? Terminat.

Se aşternu tăcerea. Din când în când doar țiuituri şi fluierături, zgomote întâmplătoare.

14h08'

Portavionul U.S.S. Thomas Jefferson

Operatorul radio ridică o mână spre căşti, le aşează mai bine, închise ochii şi ascultă cu atenție. O mulțime de cuvinte se buluceau prin eter.

– Un avion a fost doborât, amirale. Nu s-a observat nici o paraşută. Şeful Rodeo îi caută pe frecvența SAR.

– Tâmpitul dracului, murmură furios amiralul Magruder. Nu i s-a transmis ordinul? Trebuia să se întoarcă la bază!

– Ba da, domnule. Cred însă că mai încearcă un minut sau două să dea de urma băieților noştri. O întinde un pic.

– O să-l întind eu pe el când s-o întoarce! Îl întind pe aripă ca pe altceva!

Dar cuvintele amiralului exprimau mai mult furia decât hotărârea de a-l pedepsi cu adevărat pe Tombstone. Într-un fel, amiralul simțea o uşurare vinovată. Nepotul scăpase totuşi teafăr din luptă. Şi-acum amiralul încerca să-şi disimuleze bucuria făcând pe durul.

Un soldat îi întinse o cană de cafea încercând să-şi facă loc prin harababura din compartiment. Fața amiralului rămase împietrită în timp ce sorbi din cafea. Îl binedispuse căldura ei.

– Şi Rodeo Doi? întrebă amiralul.

– Nu avem nici un semn de la Coyote sau de la Mardi Gras, domnule amiral! Formația Backstop va ajunge în zonă în următoarele zece minute.

– Căpitanul pe punte! strigă o santinelă.

Amiralul Magruder ridică ochii şi, văzându-l pe căpitanul Fitzgerald, dădu uşor din cap zâmbindu-i trist.

– Bună, Jim.

– Amirale, ce spune Tango şapte-nouă despre prietenii noştri de dincolo? întrebă căpitanul cu o voce egală, rece şi controlată.

– Se pare că le-a fost de-ajuns. S-au întors la Wonsan cu coada-n sus. Acum dorm într-un pat călduț şi moale.

Căpitanul dădu din cap mâniat. Era îngrijorat de soarta navei sale şi-a oamenilor din subordinea sa.

– Mda. Şi-acum, amirale?!

– Ne-am angajat, oftă Magruder.

O mare responsabilitate atârna pe umerii săi. Fitzgerald nu era singurul îngrijorat, la urma urmei. Amiralul avea sub comanda sa toate navele grupului de luptă.

În plus, ceea ce era grav, de următoarele lui decizii atârnă viața atâtor oameni. Hotărârile lui Magruder ar fi putut determina sau nu izbucnirea unui adevărat război.

Amiralul se întoarse spre şeful său de personal:

– Brad, fă-mi legătura cu Comandantul Şef al Pacificului. Pe frecvența de securitate. Am un mesaj urgent pentru amiralul Bainbridge.

– Am înțeles, domnule.

În compartiment se făcu linişte. Capturarea unei nave a SUA, pe mare, în apele internaționale, era, potrivit legilor internaționale, un adevărat act de piraterie. În clipa de față, situația fusese escaladată într-un mod extrem de periculos. Se schimbaseră focuri între două țări. Între forțele lor militare. Lupta abia sfârşită putea atinge cote înalte ajungându-se la un şir de evenimente care aveau să ducă... unde?!

Tensiunea din Asia de Est crescuse simțitor în ultimele săptămâni. Pe străzile capitalei Seul manifestau studenți rebeli. Fracțiunea Democrată Unită Coreeană cerea sus şi tare retragerea trupelor americane. Propaganda conducerii nord-

coreene se amplificase. Toate astea contribuiseră la adâncirea tensiunii, întreaga zonă devenind deosebit de fierbinte după Războiul din Golf. Încet, încet, ruptura între politicienii de la Washington şi Coreea de Sud ar fi atins cote nebănuite. Atacând o navă americană în apele internaționale, nord-coreeanul Kim Ir Sen făcuse o primă mişcare fățişă într-un joc periculos cu americanii.

– Aveți legătura cu Comandantul Pacificului, amirale!

Magruder apucă receptorul roşu cu o oarecare emoție.

Căpitanul portavionului schiță un gest de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, dar ar fi trebuit să mai reflecteze un timp. Spuse încet:

– Voi fi pe punte, domnule amiral.

– Te țin la curent, Jim, spuse Magruder ducând telefonul la ureche.

Amiralul apăsă butonul receptorului:

– Aici amiralul Magruder, domnule comandant. Avem o situație care…

14h07'

Marea Japoniei

Coyote răsuflă greoi şi scuipă apa sărată care-i umpluse gura. De o bucată de timp se lupta cu valurile încercând să se mențină la suprafață. Pielea de pe bărbie i se jupuise din cauza frecuşului de la vesta de salvare, îi era groaznic de frig, iar valurile negre aproape că-l acopereau vrând să-l dea la fund. Plutea în hăul acela aproape fără de speranță. Un val uriaş se ridică drept în fața lui şi Coyote nimeri în gol ca într-o scoică. Se trezi tras în jos, în apa rece ca gheața. Simți că-l cuprinde panica.

Şocul catapultării şi contactul brusc, puternic, cu valurile aproape că-i împietriră inima. Mintea lui plutea şi ea în ceață. Sforțându-se, Coyote reuşi să-şi regăsească stăpânirea de

sine. Supraviețuirea lui depindea în mare măsură de antrenamentul îndelungat şi de o minte limpede.

Mica lui plută de salvare se umflase la contactul cu apa şi Coyote reuşise să se agațe de ea. Respira din greu. Ochii îi erau înceţoşați. În buzunarul vestei avea un aparat de radio SAR. Cotrobăi după el şi reuşi să-l pună în funcțiune.

Întâi auzi un fâsâit slab. Apoi se făcu auzită vocea lui Tombstone. Slabă. Undeva în depărtare. Clară însă cu toate că valurile făceau un zgomot asurzitor lovind mica lui plută.

– Rodeo Doi! Aici Şeful Rodeo! Mă auzi?! Terminat.

– Aici Rodeo Doi! chemă Coyote c-o voce tremurată. Hei Tombstone! Aici Coyote!

Gura i se umplu de apă sărată. Aproape se sufocă. Scuipă nervos. Trase o gură de aer umed.

– Rodeo Doi! Aici Şeful Rodeo!

Vocea lui Magruder fremăta de bucurie. Părea că minute în şir îl chemase pe Coiot şi că aproape îşi pierduse orice speranță. Coyote era şi el cuprins de teamă şi de amărăciune.

– Coyote, eşti teafăr?

Pilotul evaluă repede situația în care se afla. Putea să-şi mişte picioarele… şi ambele mâini. Era o rană vie însă… din cauza catapultării şi-a frigului… Înțepenise mai mult din cauza frigului. Nu era rănit.

– Sunt pe bune! strigă el c-o voce gâtuită. Sunt leoarcă dar sunt întreg!

– E nemaipomenit, băiatule! Nu-ți pierde cumpătul! Echipa de salvare e pe drum! Nu te lăsăm la greu, Coyote!

– Recepționat, mormăi Coyote lovind apa cu mâinile.

Elicopterul echipei de salvare probabil că avea să ajungă în zonă cât de curând. Oricum era teribil că ai lui nu-l părăsiseră şi că se afla în contact permanent cu ei. Dacă totul mergea la fix, înainte de prânz avea să urce la bordul portavionului şi să facă un duş fierbinte.

Gândul la un prânz straşnic îl făcu să saliveze. I se întoarse stomacul pe dos. O, Doamne! Nu mă lăsa la greu! Nu vreau să am rău de mare!…

– Coyote, dă-mi un bip de treizeci de secunde! ceru Tombstone cu o voce plină de emoție.

– Recepționat! Se face! mormăi Coyote.

Răsuci selectorul în stânga şi-n dreapta. Apoi reveni la canalul de control.

– În regulă, băiatule, te-am localizat! strigă triumfător Coyote. Eşti la nord de mine!

La nord, la nord. Bun. Dar cât de departe?!

– Te aud, şefu'! Vrei să fumez un pic?!

– Nu încă, băiatule. Aşteaptă puțin. Vreau să mă asigur că suntem în aceeaşi zonă. Nu aprinde focul încă. Spune-mi, Coyote, îl zăreşti cumva pe Mardi Gras?!

– Nu, omule. Dar spune-mi, l-ai prins pe radio?!

– Deloc, Coyote. Nu-ți pierde speranța. Îl căutăm în continuare.

Lui Coyote i se păru că aude nişte zgomote surde în depărtare. Un tunet, poate. Ar fi putut fi orice. Zgomot de avion, de vapor sau cine ştie. Îşi pipăi vesta verificându-şi rachetele de semnalizare. N-avea nici un rost să lanseze vreuna atâta vreme cât Tombstone nu-şi făcea apariția în zonă. Şi apoi trebuia să păstreze o rachetă pentru a da de veste elicopterului de la echipa de salvare.

Şi în momentul acela Coyote îşi dădu seama de pericolul care îl pândea necruțător. E drept, intrase în legătură cu Tomcat-ul lui Magruder, dar cea mai apropiată navă din escorta portavionului de pe care ar fi putut decola un elicopter se afla la cel puțin câteva sute de mile depărtare. După câte ştia el, un astfel de elicopter avea o viteză de maximum o sută patruzeci şi cinci de mile pe oră. Asta însemna că avea să se mai bălăcească în apa rece ca gheața vreo câteva ore bune.

Frigul tăios îi pătrundea deja prin combinezonul de zbor. Când se hotărî să-l cheme din nou pe Tombstone, tremura deja din toate încheieturile.

– Şefu' Rodeo! Aici Rodeo Doi! Omule, cred c-o să treacă ceva timp până când or să mă scoată de aici!

– Nu-ți face probleme, băiatule! îi strigă Magruder prin radio. Patrula aeriană o să aibă grijă de tine până când or să vină elicopterele echipei de salvare.

– Recepționat, Tombstone. Uh… ia zi, omule, cum stai cu carburantul?! Eşti pe jantă, nu-i aşa?! Terminat.

Urmă o tăcere cât o veşnicie. Coyote fu cuprins de gânduri negre.

– Băiatule, nu-ți face griji am destul. Dau de tine mai întâi, fii calm. Nu te pierde cu firea.

Să fie calm? Ah, ce glumă bună.

Coyote se răsuci în direcția din care zgomotul se auzea din ce în ce mai clar. Mişcarea bruscă îl făcu să ia din nou în piept un val sărat şi rece.

– Hei, Tombstone, ar fi trebuit s-o ştergi de multă vreme! Mai bine ia-o din loc! O să rămâi pe jantă!

– Te-am auzit, băiatule! strigă Tombstone în radio. Nu-ți face griji pentru mine. Un Texaco e pe drum.

„Da, sigur, dar n-o să te întâlneşti cu el dacă nu pleci înspre *Jeff*, gândi Coyote plin de amărăciune.

– Şefu' Rodeo? Aici Rodeo Doi! spuse el după un moment de tăcere. Auzi, Magruder, las-o baltă! Din cauza plafonului ăsta gros de nori n-o să reuşeşti! O să te uzi pe coadă!

Coyote se cutremură spunând aceste cuvinte. Era adevărul gol-goluț. Plin de cruzime. Li se mai întâmplase băieților să caute câte un pilot pe mare. Să poți vedea ceva atât de mic în imensitatea de apă era o iluzie. În ciuda petelor de vopsea de recunoaştere sau a rachetelor de semnalizare. Şi era mai greu atunci când norii spânzurau pe deasupra valurilor. Chiar dacă şi-ar fi modificat conformația aripilor încercând să-şi reducă astfel viteza, un Tomcat tot n-ar fi reuşit să zboare destul de încet pentru ca echipajul să poată cerceta cu atenție apele mării. Neatent, Coyote luă iar un val în piept înghițind o duşcă bună de apă sărată.

– Omule! îi strigă el lui Tombstone. Du-te la bază! Promit să fiu băiat cuminte până vine echipa de salvare! Nu mă duc la fund! Pe cuvânt!

Tombstone tăcu mult timp. O tăcere care părea să nu se mai sfârşească.

– Rodeo Doi, aici Şefu'. Eu... în sfârşit, da, ai dreptate Coyote. Dacă pierd avionul ăsta contribuabilii or să ne pună la saramură. Eşti sigur că totul e-n regulă? Te poți ține la suprafață?!

– Afirmativ, Şefu' Rodeo. O să-mi pun ceva muzică şi-o să mă relaxez un pic. Aveam nevoie de puțină odihnă!

– Recepționat, Rodeo Doi. Ascultă, formațiunea Backstop o să fie aici în... zece minute. Rezişti până vine ajutorul. N-o să le ia mai mult de o oră sau două băieților de la SAR să ajungă în zonă. Încă o dată te întreb, o să rezişti?!

– Nici o grijă, Tombstone, băiatule. Spune-le să-mi țină un loc cald lângă foc, râse Coyote ascultând cu atenție zgomotul care crescuse simțitor în intensitate.

– Coyote, lasă-ți radioul pe bip, bip. O să le spun tipilor că-i aştepți. Ne vedem acasă. Îți țin pumnii!

– Recepționat, omule! Ne vedem... acasă!

Acasă. Dorul de casă îl năpădi pe Coiot într-o miime de secundă, îi alungă gândurile negre, îl făcu să uite pentru o clipă că se lupta pentru supraviețuire şi că era atât de singur în acea imensitate de ape reci şi înşelătoare. O clipă văzu în fața ochilor săi chipul Juliei, femeia pe care o iubea. Dar Julie era departe de el, în San Diego, împreună cu fiul lor Jimmy.

Ceva îi atrase atenția, readucându-l la realitate. Alunecând pe creasta unui val furios zări ceva. Ce era oare? Tulburat aşteptă apropierea unui alt val. Brusc, se simți ridicat, ridicat... ridicat...

Ajuns pe creasta valului, zări în apă... Fu străbătut de un fior recunoscând... Era o paraşută! Crezu că era paraşuta lui, că nu se dusese la fund. Dar era legată de ceva strălucitor... O carlingă?! Nu. Era cupola de mătase.

Mardi Gras! Era paraşuta lui! Coyote îşi reglă radioul pe bip, bip şi începu să bată apa cu putere încercând să se apropie de paraşută. Mai avea doar vreo câțiva metri până la ea. Vâsli cu grijă strângând din dinți.

Zgomotul se auzea din ce în ce mai tare acum.

14h15'

Tomcat 232

Wayne poreclit Batman, se uita într-o parte şi-n alta în timp ce Tomcat-ul său plana peste Marea Japoniei. Oceanul era gri şi gol, un văl greu sub briza înghețată care bătea dinspre nord-est.

– Ei, ne apropiem sau ce naiba?

– Încercăm… îi răspunse radaristul său, poreclit Malibu. La unu-opt-cinci. Suntem aproape dar nu ştiu cât de aproape.

– Poți să faci o triangulație cu celălalt Tomcat?

– Afirmativ. Îl avem la câteva mile. Aşteaptă o clipă.

– Recepționat.

Batman coborî la patru sute de picioare, cercetând suprafața lichidă care alerga pe sub burta avionului său cu trei sute de noduri. Îi era ruşine că țipase la Malibu, dar tensiunea era de nesuportat. Cu avioanele MIG s-ar fi descurcat fără nici o problemă, dar cum dracu ar fi putut să găsească doi tipi care se bălăceau în imensitatea aceea lichidă? Auzea bip, bip în radio şi spera că e pe drumul cel bun. Singura întrebare era cât avea să dureze până când va da de urma băieților.

– Suprafață de contact, spuse Malibu, Trei mile. Pe coordonatele doi-cinci. Dincolo de linie.

– Rahat! Poate că Homeplate o să fie de acord să trecem. Vrei să-i trezeşti?

Batman voia să fie atent la comenzi şi să poată cerceta în continuare suprafața mării.

– Trebuie să luăm legătura cu Tango şapte-nouă, răspunse Malibu. *Jeff* e prea departe ca să dăm de el… Tango şapte-nouă, aici Backstop. Mă auzi? Terminat.

– Backstop, Tango şapte-nouă, răspunse o voce cunoscută. Te ascult.

– Avem mai multe ținte de suprafață. La doi-cinci-zero. La o distanță de trei mile. Cer să zbor într-acolo. Terminat.

Departe, spre est, lumina soarelui pătrundea prin plafonul noros, luminând apoi carlinga unui avion. Trebuia să fie Tomcat-ul coechipierului său de aripă, Marinaro, poreclit Nightmare{20}. Marinaro cerceta o altă zonă a oceanului în timp ce celelalte două avioane ale patrulei Backstop se aflau ceva mai în spate, căutând spre nord.

Chiar şi cu nenorocitul ăla de bip era greu să-l găsească pe Coyote. Linia de demarcație fiind doar la o milă depărtare, situația era şi mai complicată. Dacă Rodeo Doi căzuse în apele nord-coreene, dincolo de linie?!

– N-am găsit nimic, Batman, spuse Malibu prin radio. O să trebuiască să respectăm totuşi regulamentul!

– Rahat! se zborşi Batman. Deja ne-au doborât un aparat galbenii ăştia! Iar noi trebuie să stăm cu brațele încrucişate când întâlnim câte un bandit şi să aşteptăm să-şi facă mendrele! Ei, ce-ai de spus?!

– Nu te lua de mine, gagiule! De fiecare dată eu o iau împreună cu tine, nu?! Sunt doar radaristul tău!

– Corect, tipule!

Batman încercă să-şi domolească emoția. Nu era furios ci mai degrabă nerăbdător. Ardea de nerăbdare să sară în gâtul inamicului nevăzut. Pe acolo, prin aer, simțea prezența avioanelor MIG şi-şi dorea unul numai pentru el, să-l halească cu fulgi cu tot. Gândul ăsta îi aprindea imaginația.

Nu era pilot în Marină care să nu-şi dorească să ajungă față în față cu un MIG, să se angajeze în luptă dovedindu-şi măiestria, inteligența şi forța.

Bineînțeles că Batman nu îi uitase pe Coyote şi pe Mardi Gras. Cum să-i uite? Tipii făceau antrenament în piscină peste program. Adevărul e că fiecare pilot trebuia să fie antrenat aşa cum scrie la carte. Trebuia să fie bine pregătit pentru situațiile cele mai grele... fără să se gândească la ele prea mult. Căderile de genul ăsta nu erau o noutate.

Dar să sfredeleşti văzduhul şi să dai peste un MIG asta era cu totul altceva! Avioanele americane se luptaseră cu avioanele MIG nu demult, în Războiul din Golf. Se înfruntaseră cu ele şi deasupra Irakului. Şi ieşiseră victorioase! Da, lui Batman i-ar fi plăcut să fie şi el pe-acolo! Să piloteze unul dintre ele.

Locotenentul Edward Wayne, poreclit Batman, era victima unei situații paradoxale din cadrul Marinei. Timp de opt ani se antrenase pentru un singur lucru. Să se lupte în aer cu un avion inamic. Sigur că Batman nu-şi dorea să izbucnească vreun război în zonă. Nimeni nu voia. Dar numai o bătălie aeriană adevărată ar fi putut fi examenul final pe care trebuia să-l treacă un pilot.

Şi când te gândeşti că şi Tombstone şi Coyote i-au avut ca pe tavă pe bandiții ăia nenorociți!

Batman lăsă Tomcat-ul ceva mai jos. Îi lăcrimară ochii în timp ce se concentră scrutând întinderea de ape. Căută să vadă semnalul fumigen, cupola paraşutelor, orie.

– Hei, Malibu! Ce-ar fi să dai puțin drumul la radio?! Poate se aude ceva!

– Sigur, omule! strigă Malibu. Rodeo Doi! Rodeo Doi! Aici Backstop! Aici Backstop!

CAPITOLUL 4

14h20'
Marea Japoniei

Coyote era sfârşit. Încercarea de-a ajunge la cealaltă paraşută, înotând din greu printre valurile furioase, îl sleise atât de mult încât nici nu-şi mai simțea brațele. După vreun sfert de oră încă nu era convins că reuşise să se apropie de paraşută. Spera însă că valurile o vor aduce mai aproape şi c-o să poată da de Mardi Gras.

– Mardi! strigă Coyote, scuipând apă sărată. Mardi, eşti teafăr?!

Nu primi nici un răspuns. Nici un semn că se afla măcar acolo, că mai era agățat de paraşută. Fără să-şi dea seama cum, Coyote prinse din nou puteri. Lovi apa furios şi reuşi să prindă corzile paraşutei. Degetele îi alunecară pe nailonul ud. Cupola paraşutei era din când în când acoperită de valuri. La capătul corzilor se zărea o formă întunecată care se scufunda şi ea în răstimpuri.

Coyote zări casca radaristului său, Vince Cooper, poreclit Mardi Gras. Porecla îi era scrisă cu litere roşii de-o parte şi de alta a vizorului căşti. Capul lui Vince părea nemişcat, sprijinit de gulerul rigid al vestei de salvare. „E inconştient", îşi spuse Coyote plin de speranță. Vesta lui Mardi Gras se umflase aşa cum trebuia la contactul cu apa.

– Mardi! O să fie bine! strigă Coyote apropiindu-se. Mă auzi, Mardi?! O să fie bine, tipule! Mă auzi, Mardi?! continuă să strige Coyote trăgându-l pe Vince mai aproape.

Capul lui Mardi Gras căzu brusc într-o parte şi Coyote îi văzu fața plină de sânge. Nu dădea nici un semn de viață.

Atingându-i capul, Coyote simți că ceva nu-i în regulă şi, pipăind cu grijă, înțelese că tâmpla lui Mardi Gras fusese zdrobită în cădere. Radaristul părea să fie mort. Coyote îşi scoase mănuşa şi-i cercetă gâtul încercând să-i ia pulsul.

– Oh, Doamne, Vince! Să nu mori tocmai acum!

În depărtare se auzi din nou zgomotul. Coyote scutură din cap încercând să-şi revină. ÎI strânse pe Mardi Gras la piept cu brațul stâng, iar cu dreptul încercă să lanseze o rachetă de semnalizare. Aparatul de radio transmitea un mesaj de neînțeles, slab în intensitate. Şi apoi nu putea ajunge până la el pentru că încerca să-l mențină la suprafața apei pe Mardi Gras. Dar ce mai conta?! Zgomotul crescuse acum. Ar fi putut să se vadă acum fumul şi lumina rachetei de semnalizare. Nu erau avioane. Zgomotul era prea înfundat şi gâjâit. Aducea mai mult cu zgomotul rotoarelor unor elicoptere. La naiba, trebuiau să se mişte mai repede! Dacă-i scoteau repede din apă poate că Mardi Gras avea o şansă. Îl puteau duce în viteză la bordul lui *Jefferson*.

Scoase racheta de semnalizare din buzunarul vestei. Renunță. Trase capacul tubului fumigen. Un fum roşu se revărsă fâsâind şi se împrăştie pe deasupra apei. Cu ultimele sale puteri, Coyote agită tubul fumigen prin aer. Dar unde erau elicopterele?! Vuietul se auzi din ce în ce mai tare… undeva, în spatele său.

– Vince, nu muri! Or să ne ducă înapoi pe *Jeff*! strigă Coyote răsucindu-se să vadă mai bine elicopterele.

Rămase cu gura căscată, îngrozit.

Tăind valurile înspumate se apropia de ei o şalupă de război. Mitraliera de pe punte, de 30 mm, lansatoarele de rachete aflate în cele două borduri o făceau uşor de recunoscut. Era o şalupă de tip sovietic. Sub pavilion nord-coreean.

Coyote strânse la piept trupul lui Vince nevrând să se recunoască înfrânt, nevrând să accepte moartea prietenului său, împotrivindu-se cu ultimele puteri apelor ostile.

Marinarii nord-coreeni îl țintеau cu pistoalele lor mitralieră AKM, rânduiți umăr la umăr pe punte.

– Oh, Vince, şopti amărât Coyote. Am intrat într-un mare rahat…

14h45'

Tomcat 205, o milă distanţă de *Thomas Jefferson*

– Rodeo, menține-te pe nivelul de zbor! spuse în radio Şeful Aerian de pe *Jefferson* atenționându-l pe Tombstone să-şi mențină poziția deasupra portavionului.

Tombstone trase de manetă înscriind Tomcat-ul într-o întoarcere lină. Eliberă supapele până când motoarele aproape încetară să mai funcționeze şi reduse viteza. La trei sute de noduri, computerele Tomcat-ului comandară desfăşurarea aripilor.

De obicei, piloții care zburau pe Tomcat nu foloseau pilotul automat şi-şi lăsau aripile pe spate pentru că, ziceau ei cu umor, un Tomcat cu aripile întinse înainte semăna cu un gâscan gălăgios care tocmai coboară pe pământ. De data asta Tombstone îşi folosi computerele. Era furios şi îngrijorat şi nu-i mai păsă dacă o să arate bine sau nu la aterizare.

– Arătăm ca nişte gâscani zburliți! strigă Snowball râzând pe locul din spate. Am activat trenul de aterizare!

Tombstone nici nu-l luă în seamă. Comandă coborârea trenului de aterizare. La două sute treizeci de noduri coborî aripile, reduse viteza şi încercă să-şi mențină poziția. Cobora cu şase sute de picioare pe minut. O întoarcere sub un unghi de 22°. Mai avea trei sferturi de milă până la *Jeff*. Se apropie de portavion încadrându-se pe o traiectorie care-l ducea spre pista de zbor de la pupa. Jefferson naviga spre nord-vest, împotriva vântului, cu douăzeci şi două de noduri pe oră. În ultima jumătate de oră valurile parcă se mai calmaseră. Tombstone zări limbile înspumate de apă care lingeau prova portavionului. Din locul în care se găsea desluşea turnul

turtit al sistemului de aterizare Fresnel de pe navă, „mingea de carne” de la babord care-i ajuta să evalueze curba de alunecare. Chemă puntea:

– Aici Tomcat doi-zero-cinci. Şase virgulă patru mingii!

Asta-i spunea ofițerului care avea ca misiune semnalizarea în timpul aterizării că pilotul se aliniase cu turnul şi că mai avea şase mii patru sute de livre de carburant. Nu se alimentase în timpul zborului pentru că avea destul carburant să se întoarcă la navă. Oricum, plusul de combustibil avea să fie evacuat înaintea aterizării.

– Am recepționat, strigă ofițerul. Poți coborî. Dă-i bătaie!

Cum marea era agitată, portavionul se ridica şi cobora în valuri la fiecare secundă. Tomcat-ul putea fi înşelat de faptul că altitudinea se schimba atât de rapid. Ofițerul îl avertiză pe Tombstone să mărească viteza pentru a se feri să atingă bordul înainte de intrarea pe pistă. Tombstone îşi ținu respirația. Urmări atent mişcările de pe punte. Dacă ceva era în neregulă cu aterizarea lui, ofițerul i-ar fi semnalizat.

Niciodată nu i se păruse atât de uriaş portavionul. Acum puntea se ridica în întâmpinarea lui… repede… tot mai repede.

Când roțile avionului atinseră oțelul lucios al punții, Tombstone acționă supapele spre înainte. Dacă cârligul din coada Tomcat-ului nu se prindea de cablul de arestare, avea nevoie de putere maximă pentru a se desprinde de pista de zbor şi-a reveni în aer pentru o a doua trecere.

Şuierând sălbatec, cârligul se prinse din prima încercare. Socul îl zdruncină serios pe Tombstone care se lovi cu umărul de scaun.

– Bună prindere! auzi în radio în timp ce aducea supapele în poziția dinainte, vuietul motoarelor scăzând în intensitate.

În fața Tomcat-ului îşi făcuse apariția un director de pistă, îmbrăcat cu o vestă galbenă, care flutura două baghete, ghidându-l. Tombstone dădu puțin înapoi, să detensioneze cablul de arestare, strânse aripile Tomcat-ului şi o porni încet înainte urmând indicațiile directorului.

Oprise deja motoarele când îşi dădu seama că ceva se schimbase pe punte. Când ridică capacul carlingii şi-şi scoase masca de oxigen văzu mai mulți oameni adunați în jurul avionului decât de obicei… şi vorbeau cu toții aprins de tot. În mod normal, echipajul, împărțit pe culori, era răspândit pe pista de zbor potrivit sarcinilor fiecăruia. Dar acum vestele galbene se amestecau cu cele stacojii, cu vestele verzi de la cabluri de arestare, cu cei de la catapultare şi aşa mai departe. Şeful echipajului 205, Walters, desfăcu scara Tomcat-ului şi se repezi să-l felicite pe Tombstone:

– Bravo, domnule! Bine ai venit acasă! Bună treabă ați mai făcut! Eşti Număru' Unu'!

– Mulțumesc! şopti Tombstone înroşindu-se.

Se strânseră cu toții în jurul lui, bătându-l pe spate. O vestă roşie îi strigă plină de entuziasm:

– Ne-am făcut cu un MIG, nu-i aşa, comandante?!

– Sigur, sigur, bâigui Tombstone încercând să zâmbească.

Era uşor dezamăgit. Tocmai trecuse prin proba de foc pe care şi-o dorea fiecare pilot. Toți visau o luptă adevărată cu un MIG. Acum însă Tombstone era îngrijorat de soarta lui Coyote şi-a lui Mardi Gras. Necazul lor îi întuneca bucuria.

Şi-n plus, Coyote doborâse şi el un MIG.

Entuziasmul celor de pe punte era însă de-a dreptul contagios. Toți cei adunați acolo priveau doborârea unui MIG ca pe o victorie personală. Tombstone se trezi râzând de bucurie.

Şi el şi Snowball fură luați pe sus şi purtați pe brațe spre insula portavionului.

Ce păcat că Mardi Gras şi Coyote nu erau şi ei acolo să împartă împreună bucuria victoriei.

14h55'

Controlul Primar al Zborului, Thomas Jefferson

– Amiralul pe punte, anunță un marinar în timp ce Magruder păşi pe covoraşul de sârmă aflat la intrarea în camera Controlului Primar al Zborului.

Căpitanul Fitzgerald se afla acolo purtând pe cap cascheta albastră pe care era înscris numele portavionului. Şi-o trăsese pe ochi. Între degete ținea o țigară neaprinsă. Privea absorbit printr-un hublou spre pupa, acolo unde ofițerii şi soldații de pe pista de zbor tocmai îi aclamau pe cei doi piloți ai Tomcat-ului 205.

Auzind vocea stridentă a marinarului, Fitzgerald se întoarse pe călcâie. Întâlnind ochii lui Magruder spuse zâmbind:

– Nepotul tău s-a descurcat de minune de unul singur, amirale! E un adevărat erou, să fiu al naibii!

– Da, într-adevăr, căpitane! spuse oarecum încurcat amiralul Magruder.

Se întrebă în sinea lui cam ce ar fi trebuit să spună.

Pentru prima oară se gândi dacă nu cumva greşise când hotărâse ca nepotul său să rămână pe *Jefferson*. Ştia că şi Tombstone îşi punea adeseori aceleaşi întrebări. Cu un unchi amiral puteai avea mai multe probleme decât ți-ai fi imaginat şi poate că nu se merita.

– Pari îngrijorat, amirale! spuse Fitzgerald. Ce s-a întâmplat?!

Magruder oftă. Îşi muşcă buza. Mai bine s-o spună repede!

– Am vorbit cu CAG. Backstop trebuie să respecte regulamentul. Iar portavionul trebuie să stea cuminte deocamdată!

Căpitanul Fitzgerald tăcu o vreme. În spatele lui, printr-un hublou, Magruder zărea un elicopter de salvare menținându-se în aer, la o jumătate de milă depărtare de prova. Era o operațiune obişnuită care făcea parte din procedurile de decolare şi aterizare. Astfel de elicoptere erau destinate salvării oamenilor de pe portavion. Asigurau recuperarea lor din zonele fierbinți.

Cuvintele lui Magruder îi condamnaseră pe Coyote şi pe Mardi Gras?! Aveau să fie părăsiți în larg pentru că portavionul risca să se implice prea tare?!

– Washington?! întrebă Fitzgerald, strângând uşor din buze.

Magruder nu răspunse. Se uită la ceas.

– E paisprezece şi cincizeci şi cinci. Băieții sunt în apă de aproape o oră. Misiunea de salvare Backstop a pierdut bipul acum vreo patruzeci de minute. Cât crezi că vor supraviețui în apa asta rece ca gheața?!

Fitzgerald îşi băgă țigara în gură, mutând-o nervos dintr-un colț într-altul. Muşchii feței începură să-i joace spasmodic.

– Eu zic că tot trebuie să mai încercăm o dată, amirale! Nu-i putem lăsa pradă valurilor pe băieții noştri! Nu?

Magruder îşi feri privirea. Îi întinse lui Fitzgerald un mesaj bătut la maşină. Era răspunsul primit de la Comandantul Pacificului. Amiralul Bainbridge îl asigura că şeful lui fusese informat despre evenimente şi că le discuta împreună cu Preşedintele.

Între timp…

Grupul de luptă al portavionului *Jefferson* era format din şase nave care, în clipa aceea, erau dispuse într-un careu cu o suprafață de o sută de mile. Cel mai aproape de coasta coreeană era distrugătorul *John A. Winslow*. El naviga spre nord, la vreo cincizeci de mile depărtare de portavion. Chiar dacă ar fi navigat cu viteză maximă, ar fi trecut destul de mult timp până când cele două elicoptere ale sale Sea King ar fi putut ajunge în zona în care se prăbuşise Rodeo Doi.

Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi cerut ajutor de la Republica Coreea. Coreenii aveau şi ei elicoptere de tipul Sea King şi Blackhawk. Ele erau staționate la bazele de la Yangyang şi Kangnung, pe coasta de est. La naiba, ar fi putut fi elicoptere la baza sud-coreeană de la Kansong. Baza asta se afla doar la şaptezeci şi cinci de mile de locul unde se prăbuşise Coyote. Pentru un Blackhawk asta însemna doar treizeci de minute de zbor. Ar fi putut să fie deja în zonă!

Fitzgerald îşi ridică ochii de pe bucata de hârtie şi întrebă cu o voce gravă:

– Washingtonul se poate bizui pe sud-coreeni?! Magruder dădu din cap şi ridică din umeri.

– Într-un anume fel, cei de la Washington prevăd că nord-coreenii s-ar putea simți amenințați de o escadrilă de elicoptere venite din sud chiar pe coastă. Mesajul e clar. Nu putem întreprinde nici o acțiune care ar putea fi considerată ca o provocare deliberată! Comandantul Wheeler, Şeful Aerian de pe *Jefferson* se bâțâi pe scaunul său şi strigă dezgustat:

– Şi să dobori un Tomcat nu-i oare o provocare?! Ce rahat!

Magruder nici nu-l luă în seamă.

– Ni s-a ordonat să păstrăm cursul. În timpul ăsta şefii vor evalua situația. Suntem prea departe ca să lansăm un SAR şi nu putem cere nici ajutor sud-coreenilor. Tare mă tem că i-am pierdut pe băieți…

– N-ai vrea să le explici asta şi celorlalți piloți?! întrebă furios Fitzgerald.

Ceilalți ofițeri din compartiment rămaseră cu gura căscată.

– Să vreau?! strigă mânios Magruder. La naiba, n-avem ce face! Doar să aşteptăm ca şefii să-şi mute naibii fundurile de colo-colo şi să ia o hotărâre!

– Păi o să stăm aşa aici până la anu' pe vremea asta! zise scârbit Fitzgerald.

Magruder tăcu, vânăt de furie. Se apropie de unul din hublouri şi privi spre pista de zbor aflată undeva jos, la patruzeci de picioare dedesubt. Procesiunea dispăruse. Probabil că tânărul Magruder avea să vină sus în scurt timp. Amiralul îi lăsase vorbă printr-un ofițer să-l caute aici.

Şeful Aerian se apropie de el.

– Scuzați-mă, amirale! Nu-i putem lăsa pe băieți pradă morții!

– Ce-ai vrea să fac, comandante?! Să invadez Coreea de Nord?!

– Dacă asta trebuie făcut, atunci… şopti comandantul şi muşchii feței lui se încordară.

La intrare se auzi gălăgie. Se auziră paşi şi o grămadă de voci. Îşi făcu apariția Tombstone. Locotenentul comandant Pete Lepke, adjunctul Şefului Aerian, „mini-şeful”, cum îi spuneau piloții, se repezi bucuros să-i strângă mâna.

– Prima clasă, Matt!

– Mulțumesc, Pete! zâmbi Tombstone întorcându-se către Magruder şi Fitzgerald. Amirale, căpitane… Raportez conform ordinelor primite!

Amiralul nu-l putea privi pe Matthew Magruder fără să nu se gândească în fiecare clipă că era fiul fratelui său. Pentru un pilot, Tombstone era înalt, la fel de înalt ca şi tatăl său. Sam Magruder. Avea acelaşi păr rebel şi aceiaşi ochi negri. Trăsăturile-i grave, aproape încrâncenate, de la care i se trăgea şi porecla, erau tot ale tatălui său.

– O să te văd deci într-o vitrină la Miramar? întrebă amiralul zâmbind subțire. Bună treabă, Matthew.

În holul şcolii de aviație de la Miramar era o vitrină uriaşă unde erau menționați toți veteranii Marinei, cu litere roşii. Fiecare victorie a lor era înscrisă acolo.

– Mulțumesc, amirale! Aveți vreo veste despre soarta lui Coyote şi a lui Mardi Gras?!

Şi zâmbetul îi îngheță pe buze. Amiralul scutură cu putere din cap dându-se un pas înapoi.

– Nimic, Matthew. Backstop a pierdut semnalul bip acum câteva minute. Le-am ordonat să respecte regulamentul. Se vor întoarce!

– Pentru numele lui Dumnezeu! De ce?! strigă disperat Tombstone. Coyote era acolo, în valuri! Trăia! Am vorbit cu el!

Amiralul privi în altă parte.

– Nu putem ajunge la ei cu elicopterele SAR. Ne-au încurcat şi ticăloşii din cuşca aia cu cinci laturi!

– Pentagonul?! Ce…

– E o situație tare delicată, fiule, spuse căpitanul Fitzgerald. Coyote se pare că a căzut în apele nord-coreene, adăugă fluturând mesajul dactilografiat.

– Şi ce dacă?! strigă Tombstone. L-au doborât! Ei au tras primii. Iar noi o să ne ducem acolo să-l luăm!

– Aş vrea să fie atât de simplu, spuse oftând amiralul. Dar tensiunea e atât de mare în zonă... Şi ordinele cer cât mai multă discreție... Nici o acțiune ostilă.

– Dar nord-coreenii au început, ce dracu'?!

Tombstone zări o lucire rece în ochii amiralului şi înțelese că era un dur avertisment. Bătu din călcâie.

– Da, domnule, înțeleg care e situația.

– Ştiu ce simți, Matthew. Dar suntem legați de mâini şi de picioare. S-ar putea să-l fi ridicat din apă chiar nord-coreenii. Dacă-i aşa, va fi treaba Departamentului De Stat să-l scoată, nu a noastră.

– Şi dacă e tot acolo?!

Amiralul se apropie de un hublou. Un curcubeu de veste multicolore se unduia pe pista de zbor. O pereche de Tomcat-uri era condusă către dispozitivele de catapultare de pe punte. Vestele verzi le fixară în locaşurile lor în timp ce o grămadă de aburi fierbeau în jur.

– Înseamnă că e deja foarte târziu. Apa e al naibii de rece.

Amiralul tăcu, se întoarse şi ieşi din încăpere simțind privirea furioasă a tânărului său nepot arzându-l în ceafă.

CAPITOLUL 5

16h10'
U.S.S. THOMAS JEFFERSON

Tombstone îşi petrecu următoarea oră înconjurat de mare şi de cer pe Eagle Deck, platforma dungată de sus, de pe insula portavionului, încercând să se obişnuiască cu gândul că prietenul său, Coyote, n-o să se mai întoarcă niciodată. Zgomotul motoarelor lui Batman şi a celuilalt avion din patrula Backstop care tocmai se pregăteau să aterizeze semăna cu cel scos de nişte unghii care zgârie un coşciug.

Îl pierduseră pe Coyote.

Aproape paralizat, Tombstone îşi găsi cu greu drumul spre scara insulei şi apoi prin hăţişul cenuşiu de coridoare care se încrucişau spre ieşirea pe punte. Voia să ajungă într-o sală numită de majoritatea piloţilor „sala cămăşilor murdare", acolo unde se schimbau de combinezonul de zbor. Nu era prea multă animaţie în sală la ora aceea. Ar fi putut să îmbrace o uniformă curată. Şi înainte de asta să facă un duş straşnic. Dar Tombstone preferă să aştepte. Escadrila lui era încă în stare de alertă. Nu-şi putea permite luxul unui duş fierbinte. Nu încă.

Fu oprit din drum de un zgomot asurzitor care venea din camera de pregătire a escadrilei VF–95.

– Tombstone?!

Bat şi Malibu năvăliră prin uşa larg deschisă purtând încă combinezoanele de zbor şi căştile pline de sudoare.

– Hei, băieţi, ce s-a întâmplat acolo?! Cum l-aţi pierdut pe bietul Coyote? ţipă Tombstone plin de o furie rece.

– Uşurel, Stoney, spuse Bat. Nu l-am pierdut noi. A încetat el să mai transmită.

Trecură pe lângă ei un grup de ofițeri traversând coridorul. Unul dintre ei, locotenentul Gary Ashly, poreclit Dragonul, îi zâmbi uşor lui Tombstone:

– Bravo, băiete! Bună treabă. Frumoasă lovitură! Radaristul Dragonului, locotenentul comandant Whitridge îi aruncă o privire rea lui Tombstone şi spuse cu jumătate de gură:

– Dă-te din fața lui, Dragonule! Nu vezi că-i mare? Malibu nu-l luă în seamă şi citind supărarea de pe chipul lui Magruder spuse:

– Uite, Tombstone... Ne pare rău de tot pentru Coyote. Ştiu că erați buni prieteni...

– N-are nimic de-a face cu asta! strigă Tombstone. Ar fi vrut să se oprească la timp dar cuvintele deja i se dezlipiseră de pe buze. Fuseseră smulse de năprasnica lui furie. Strigă:

– Coyote şi Mardi Gras erau doi tipi nemaipomeniți. Urăsc gândul de a-i pierde... asta-i tot.

Dar Tombstone ştia bine că spune o minciună. Mai zburase împreună cu Coyote, pe Kennedy. Şi fuseseră împreună la Baza Aeriană a Marinei de la San Diego. Amândoi o curtaseră pe Julie Wilson până când fata s-a hotărât să se mărite cu Coyote. Iar Tombstone a fost cavaler de onoare la nunta lor.

– Ştii, Stoney, spuse Whitridge, simțim cu toții lipsa băieților. Dar nu putem să ne ducem după ei să-i salvăm. Tot ce putem face e s-o luăm de la capăt. Nu-i aşa?!

– Băgăciosu' are dreptate! strigă Bat. S-aruncăm în mare câteva sticle de whisky pentru Coyote!

– Pe naiba, Wayne! N-am chef s-aud tâmpitele tale de glume idioate! strigă furios Tombstone.

Se-ntoarse şi se îndepărtă călcând apăsat. Îşi ridica picioarele făcând paşi mari, săltați. După o clipă de liniște auzi un râs hohotitor în urmă. Îl auzi pe Batman spunând:

– Ei, omule, o să fie bine! Nu-i aşa, băieți?! Eşti doar puțin scuturat, Tombstone! Omule, ticăloşii ăia or să vină din nou,

ai să vezi! Doamne, ce-aş vrea să-l am pe unu' drept în față!

Tombstone se îndepărtă în grabă. Se simțea ca şi cum ar fi pierdut un frate. Şi asta nu din cauza faptului că o parte din colegii lui făceau pe durii. Uneori, ştia, doar bravau, mistificau realitatea. Asta îi ajuta să treacă peste moartea cea adevărată. Sau, cine ştie, poate că încă nu erau convinşi că unul dintre camarazii lor murise în ziua aceea. Nu li se cuibărise în suflet o asemenea certitudine.

Coyote, ucis. Tombstone încercă să înfrunte acest gând sfâşietor. Şi oare cum o să ştie vreodată dacă moartea lui Coyote nu i se datora cumva lui?! Doar el, Magruder, hotărâse în timpul luptei ca formația să se desfacă în două şi să lupte separat. Şi Coyote îşi găsise moartea din pricina asta.

Întrebarea care-l chinuia pe Magruder era dacă va mai avea puterea să participe la astfel de misiuni. În calitate de comandant de escadrilă sigur că era obligat s-o facă. Dar mai avea putere?! În următoarele zile puteau fi noi lupte deasupra Wonsan-ului! Nu, nu ştia. Incertitudinea asta era începutul unei agonii la fel de chinuitoare ca şi gândul pierderii unui bun prieten.

21h30' (07h30' ora Washington-ului)
Cabinetul Preşedintelui, Casa Albă

Preşedintele Statelor Unite nu închisese ochii toată noaptea. Şeful Personalului îl scosese de la o recepție dată în onoarea reprezentanței OAS, cu o seară înainte. De atunci Preşedintele se afla „în linia întâi". Stătea la capătul mesei lungi din lemn de nuc ce trona în mijlocul Cabinetului. Ceilalți oameni din jurul mesei stătuseră şi ei treji întreaga noapte, lucru care se putea citi cu uşurință pe chipurile lor. Mai toți îşi scoseseră hainele şi rămăseseră în cămaşă. Aerul condiționat era îmbâcsit de fumul de țigară care plutea uşor pe sub tavanul antifonat. Secretarul de Stat părea îngrijorat. Directorul CIA dădea semne de oboseală. Cei mai mulți erau

în stare de tensiune. Luaseră cu toții la cunoştință ceea ce se întâmplase în Orientul îndepărtat.

La celălalt capăt al camerei, un ofițer de la Pentagon prezenta o serie de fotografii mărite şi aşezate pe nişte stative. Imaginile ar fi părut de neînțeles unui neavizat. Erau asemenea unor discuri negre pătate cu alb. Aveau adnotări ciudate fiind numerotate într-un mod special.

– Avem aici rapoartele radarelor extrase din transmisiile lui Hawkeye şi primite de Agenția de Securitate Națională de la Fort Meade, spuse ofițerul.

Era un locotenent colonel îmbrăcat într-o uniformă impecabilă. Ca mai toți ofițerii Pentagonului arăta la fel de bine şi vorbea la fel de îngrijit ca un crainic de la TV, dar el măcar părea că ştie ce spune.

– Aşa cum puteți remarca aici… aici… aici şi aici, *Chimera* a fost în permanență urmărită. Iată aici o umbră care bănuim că este o fregată nord-coreeană însoțită de opt, douăsprezece şalupe de patrulare. La 07h36' ora locală, respectiv 17h36' ora Washingtonului, două avioane de tip MIG-21 ale nord-coreenilor au atacat *Chimera*. În acelaşi timp s-au apropiat de ea şi unitățile navale.

Ofițerul arătă spre punctele luminoase de pe fotografii.

– Îi vedem aici… şi aici. La 07h36' ora locală, Fort Meade a primit o serie de mesaje care anunțau că nava *Chimera* era atacată… Mesajele s-au întrerupt însă. E posibil ca antenele navei să fi fost distruse sau avariate.

Unul dintre oficialii aflați în jurul mesei îşi schimbă poziția incomodă apoi îşi scoase ochelarii şi-şi şterse lentilele cu cravata. Era Secretarul de Stat James A. Schellenberg în capul căruia lucrurile erau clare. Un răspuns militar era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Statele Unite la acea oră.

– Scuză-mă, colonele, dar nimic nu indică faptul că *Chimera* a fost distrusă, nu-i aşa?!

– Dacă prin asta vreți să spuneți că a fost cumva scufundată, nu, domnule! spuse ofițerul strângând fotografiile şi pregătindu-se să prezinte un alt set. Aşa după cum puteți

vedea aici, o fregată nord-coreeană s-a îndreptat spre *Chimera*. Aici e atât de aproape că cele două puncte par să se contopească. La 11h50', ora locală, avem două puncte în mişcare, cu o viteză de opt noduri, îndreptându-se spre Wonsan, la douăzeci şi patru de mile spre vest.

Ofițerul coborî arătătorul şi se întoarse cu fața spre auditoriu. Spuse pe un ton grav:

– Putem doar să presupunem domnule Preşedinte, domnilor, că la bordul, navei noastre au urcat trupe nord-coreene şi că au capturat vasul ducându-l apoi spre Wonsan.

– Luat cu forța, sublinie Preşedintele, privind atent la o ofițerul care îşi strângea fotografiile. Păreri, domnilor? Vă rog, vă ascult părerile!

Generalul Amos Caldwell, Comandantul Armelor Reunite îşi ridică privirea de pe mapa gălbuie pe care îşi notase tot felul de lucruri:

– Câte opțiuni am putea avea într-o astfel de situație, domnule Preşedinte? Mi se pare că nu putem lăsa nepedepsită această provocare premeditată şi deliberată.

– Toți sunteți de aceeaşi părere? întrebă Preşedintele.

– Trebuie să fiu, de acord cu generalul Caldwell, spuse amiralul Fletcher T. Grimes, Şeful Operațiunilor Maritime. Asta-i un nou *Pueblo!* Nu-i putem lăsa pe ticăloşii ăia să-şi facă de cap la nesfârşit, sunt nişte pirați periculoşi, la dracu'!

– Deci? Ce-o să facem amirale?!

– Avem un grup de luptă la mai puțin de douăsprezece ore de Wonsan! Să-l folosim!

– Cum?

– Atacuri aeriene… susținute de un desant dacă e nevoie… Marina din Okinawa e deja în stare de alertă.

Să le arătăm coreenilor comunişti ce înțelegem noi prin afaceri…

– Aş merge mai departe, domnule Preşedinte! spuse Caldwell. Asta necesită o intervenție pe scară largă, de anvergură, pe toată linia: Armata, Forțele Aeriene, Forțele speciale…

– O invazie?!

– O să părem lumii întregi nişte proşti dacă nu ne folosim de fiecare mijloc aflat la dispoziția noastră. Trebuie să rezolvăm cazul ăsta! E o adevărată criză! Oamenii ăştia nu se joacă! Să le arătăm că nici noi nu ne jucăm!

– Doamne Dumnezeule, spuse Schellenberg. Nu credeți că ar trebui să încercăm să facem ceva pe cale diplomatică mai întâi?! S-au dus zilele confruntărilor militare.

– Cine spune asta? întrebă pe un ton ritos directorul CIA aplecându-se peste masă şi strângându-şi pumnii.

Victor Marlowe, eminența cenuşie a serviciilor de informații, adusese personal vestea capturării vasului *Chimera* şi o înaintase Casei Albe. Noaptea trecută. Deşi vocea lui avea un timbru liniştit şi egal nu-i păcăli pe cei aflați în jurul mesei. Ştiau cu toții cât era de importantă nava pentru el.

– Domnule Secretar, ştiți la fel de bine ca şi mine că negocierile cu oamenii ăia nu vor duce nicăieri.

– De unde ştii dacă nu încercăm? spuse George Hall, Şeful Personalului de la Casa Albă. Domnule Preşedinte, povestea asta v-ar putea afecta în timpul alegerilor. Avem tot timpul pentru o operațiune militară, mai târziu.

– M-am gândit şi eu la alegeri, George, spuse Preşedintele, dar pentru moment hai să nu ținem seama de ele.

– Nu e vorba doar de politică Domnule Preşedinte. Războiul din Coreea n-a fost bine văzut de opinia publică nici în 1950 şi nu va fi nici acum.

– Opinia publică?! strigă enervat generalul Caldwell. Dar de când lucrurile astea se hotărăsc în funcție de popularitate?!

Ronald Hemminger, Secretarul Apărării, zâmbi larg:

– N-ați mai lucrat la Beltway, generale, nu-i aşa?! în jurul mesei se auziră râsete. Generalul Caldwell era nou în post, fiind numit recent, după ce predecesorul său fusese pensionat. Intoleranța sa față de opiniile politicienilor din Washington era bine cunoscută.

– Dar are dreptate, spuse directorul CIA. Vocea lui devenise dintr-odată ascuțită.

– I-am lăsat pe comuniştii coreeni să captureze Pueblo în 1968! Ne-au ținut oamenii prizonieri… Unsprezece luni! I-am lăsat pe iranieni să ne atace ambasada şi ne-au fiert timp de patru sute patruzeci şi patru de zile! O să urle presa din întreaga lume şi ne vor pune la mezat pe prima pagină!

– Pe dracu'! Eşti doar furios că au pus mâna pe nava ta spion, spuse Schellenberg.

– Nici vorbă! Mă gândesc că au luat prizonieri aproape două sute de americani! Vrei să-i vezi mărşăluind în lanțuri în fiecare noapte la buletinul de ştiri, timp de un an sau doi?! Vrei un alt Liban?! Fii atent la ce-ți spun! Dacă-i lăsăm acum să scape basma curată ne vor sări în cap! O operațiune militară fulger e singura soluție!

Preşedintele îl privi lung pe Secretarul Apărării.

– Tu ce crezi, Ron?!

Hemminger păru încurcat.

– Un protest adresat Panmunjon-ului nu ne va aduce nimic bun, domnule Preşedinte. Ce dracu', în fiecare an, sau la doi ani odată, comuniştii coreeni de pe graniță ucid câte un om de-al nostru în zona demilitarizată. Noi protestăm, ei contra-protestează, ne întâlnim cu Comisia de Armistițiu Militar şi tot nu se rezolvă nimic. De data asta se va întâmpla la fel. Dar un atac-fulger… Rahat! Trebuie să ne vedem de fundurile noastre până când vom afla cum vor reacționa ruşii!

Phillip Buchalter, Consilierul Securității Naționale, din subordinea Preşedintelui, strânse din umeri.

– Ce-o să facem? O să impunem Coreei de Nord nişte sancțiuni economice!

Nimeni nu îndrăznea să râdă. Se ştia că Statele Unite nu aveau nici un fel de legături economice directe cu Coreea de Nord.

– Sunt câteva modalități de-a avea de-a face cu ei, spuse Schellenberg. Nişte căi mult mai scurte. Ca să evităm escaladarea unui conflict militar. Ne-am putea apropia de ei

prin intermediul unei țări care are relații diplomatice cu Coreea de Nord. Republica Populară Chineză, de exemplu.

– Asta ar fi potrivită pentru Washington Post, spuse directorul CIA întorcându-se spre Preşedinte. Voiați opțiuni domnule Preşedinte? Bine. Avem din plin. Şi mai dure şi mai moderate. Vom pune problema asta în discuție ia următoarea şedință a Comisiei de Armistițiu Militar. Vom protesta formal, diplomatic, prin intermediul unui alt guvern... comunist sau printr-unul neutru. Cum ar fi, de pildă, cel al Suediei sau Indiei. Selectăm nişte ținte şi procedăm la câteva atacuri aeriene. Încercăm să-i scuturăm nițel. Câteva raiduri cu B–52 deasupra lor. Acelaşi lucru. Operațiuni de acoperire... folosim aripile Delta, sau un comando curajos care să se ducă şi să-i scoată pe oameni din mâinile lor.

Directorul CIA ridică şi un al şaselea deget:

– Trimitem Marina.

Ridică toate cele zece degete:

– Sau îi izbim cu toate forțele noastre. Invazie totală.

– Pe dracu', Vic! strigă Schellenberg. Nu poți să renunți la ideea de a-i distruge pe nenorociții ăia?!

– Fii serios.

– Nu, tu să fii serios! Doamne Dumnezeule! Ce vrei? Un al doilea război coreean?!

– Nu ştiam că primul s-a terminat, spuse Grimes.

– Ne desfăşurăm pe scară largă şi n-o să mai scăpăm niciodată de povestea asta! Şi ruşii, omule?! Avem o grămadă de tratate comerciale şi de dezarmare de care o să se aleagă praful dacă izbucneşte un conflict!

– Vorbind de tratate, am putea avea mari necazuri şi cu Tokyo. Acordurile pe care le avem cu ei ne interzic lansarea de rachete ofensive de pe teritoriul lor!

– Minunat! spuse Secretarul Apărării. Trei escadrile Falcon avem în Japonia şi iată, nu le putem folosi!

– Mai rămâne Coreea de Sud, spuse Marlowe. N-or să se supere dacă le vor trage câteva peste cap nord-coreenilor.

– Tu chiar vrei război, nu-i aşa?! întrebă Schellenberg. Voi nu sunteți la curent cu noutățile? S-a sfârşit Războiul Rece!

– Iar voi, politicienii, n-ați auzit că în joc sunt aproape două sute de vieți americane! Vreau să-i aducem acasă pe oamenii ăştia! Şi dacă stăm la taclale cu nord-coreenii nu cred c-o să facem ceva!

Opiniile celor din jurul mesei urmau nişte traiectorii invizibile. Directorul CIA voia înapoi *Chimera* vrând să evite un scandal ca în criza din Iran. Administrația voia un aranjament politic. Tratatele de dezarmare şi legăturile economice aveau să fie dinamitate de bubuitul tunurilor. Apărarea îşi făcea griji din pricina ruşilor. Marina se oferea să pună la bătaie grupul de luptă din zonă. Comandantul Armelor Reunite ar fi vrut o invazie totală şi pe deasupra atacuri aeriene.

Preşedintele era şi el un vechi membru al Marinei şi în sinea lui ar fi dorit să trimită în zonă portavionul *Jefferson*. Amenințarea pe care o reprezenta pentru coreeni era demnă de luat în seamă. Aeroporturile lor, fermele, bazele militare, tancurile pline cu petrol ar fi fost o țintă uşoară pentru experimentații piloți americani. Comuniştii ar fi cedat repede.

– Iată ce vom face, spuse într-un târziu Preşedintele.

Brusc, toți încetară să mai vocifereze şi deveniră atenți. Preşedintele îl privi fix pe directorul CIA.

– Vic, nu ne putem arunca orbeşte înainte. Vreau ca toată lumea de aici să colaboreze cu serviciul de informații. Trebuie să aflăm cât mai repede unde sunt închişi oamenii noştri şi ce-au de gând comuniştii în privința lor.

– Da, domnule.

Preşedintele se întoarse spre Secretarul Apărării.

– Ron, cred că putem pune bazele noastre militare în stare de alarmă fără să-i punem pe gânduri prea tare pe ruşi sau pe japonezi.

– Ruşii s-ar putea şi ei alarma, domnule, dar... cred că asta-i tot ce putem face.

– Nu chiar, spuse Preşedintele. Aş vrea să transmiteți o serie de ordine celor de pe portavion. Vreau ca şi ei să fie pe poziție şi să facă nişte manevre. Cum am putea să-i acoperim?!

– Putem trimite o echipă aeropurtată Mare-Aer-Sol la bordul portavionului în optsprezece ore.

– Domnule Preşedinte, spuse generalul Caldwell, în aceste condiții n-ar trebui să dam o alarmă generală ca să meargă lucrurile şi mai bine?!

Preşedintele oftă.

– Asta-i problema. Vreau să evit o invazie. Desigur, într-un fel ai dreptate. Grosul trupelor pot oricând să fie alertate. De data asta vreau să folosim Marina, însă. Ei sunt în zonă, sunt profesionişti. Dacă cumva dau greş folosim şi alte forțe.

Schellenberg dădu să spună ceva, dar Preşedintele ridică mâna.

– Toate astea numai dacă va fi nevoie. Nu mă supără dacă sunt îmbrăcat şi n-am unde să mă duc… dar aş fi al naibii de încurcat dacă ar suna soneria şi aş fi gol puşcă!

Când şedința luă sfârşit, Preşedintele îşi dădu seama cât de greu îi va fi comandantului portavionului. O să se trezească drept în vârful suliței! Şi el care credea că slujba omului nu era atât de rea…

Ziua a doua

CAPITOLUL 6

08h30'

Centrul de informaţii, *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Sala de şedinţe era numită CIVIC. Era o anagramare marinărească. CV era folosit pentru portavion iar IC pentru Centrul de informaţii. De-a lungul pereţilor din oţel erau însemnele Marinei, iar în capăt un uriaş tablou înfăţişa portavionul *USS Thomas Jefferson*. Un tablou în ulei foarte sugestiv. De jur împrejur erau şi alte tablouri care înfăţişau scene din istoria Marinei Americane. Navele *Constitution*, *Guerrier* şi *Kearsarge* scufundând nava sudiştilor, *Alabama*. Marea flotă a lui Roosevelt. Salvele trase în cinstea pavilionului SUA. Tomcat-urile luptând pe viaţa şi pe moarte cu un grup de avioane MIG, deasupra Quan Lang-ului.

Pe un perete era desfăşurat un ecran de proiecţie iar mai multe scaune erau rânduite, ca într-o sală de clasă, în faţa podiumului. Amiralul Magruder convocase o şedinţă cu toţi comandanţii de escadrilă, Marusko aflându-se şi el acolo în calitatea sa de CAG.

Portavionul *Thomas Jefferson* avea zece escadrile la bord. În total optzeci şi două de avioane şi peste două mii opt sute de ofiţeri şi soldaţi. Uneori Marusko era impresionat de forţa militară aflată sub comanda sa. Acronimul CAG, pentru Comandantul Grupului Aerian, era folosit încă din 1963 când

se schimbaseră câteva denumiri în Marină. La început, acronimul ar fi sunat CAW! Dar pronunția era prea apropiată de cuvântul *cow* (vacă), aşa că s-a renunțat.

Marusko aruncă o privire către ofițerii care intrau în sală. Cei mai mulți erau tineri. În ochii lor plutea o lumină agresivă şi arogantă. Erau doar piloți pe un portavion! Îl văzu pe Matt Magruder intrând şi stând de vorbă cu Marty French, ofițer la escadrila VFA–161. După felul în care îşi mişca mâinile, imitând picajul unui avion, era clar că-i povestea lui French ultima sa misiune. Îți puteai da seama oricând, de departe, dacă un pilot povesteşte o asemenea întâmplare. Numai după jocul neastâmpărat al mâinilor.

După ofițerii escadrilelor intră şi comandantul Richard Patrick Neil. Un irlandez din Boston, scund şi fragil, ofițer din personalul amiralului Magruder. Patrick era ofițer şi şeful echipei speciale de pe *Jefferson*. Purta în brațe un proiector pe care-l aşează pe un stativ în fundul sălii.

Patrick urma să conducă cea mai mare parte a şedinței, îşi spuse Marusko. El nu-l plăcea în mod deosebit. Patrick avea o personalitate puternică. Era însă de-a dreptul enervant pentru că întotdeauna ținea morțiş să aibă dreptate. Dar era cel mai îndreptățit, să le prezinte tot ceea ce se putea prezenta în cazul de față.

Erau prezenți şi alți ofițeri din personalul amiralului. Într-un colț, un ofițer era pregătit să stenografieze discuțiile, stenograma urmând apoi a fi transmisă şi celorlalte nave.

– Atenție pe punte!

Se ridicară cu toții în picioare în clipa în care, în pas vioi, amiralul Magruder îşi făcu apariția în sală.

– Pe loc repaus! spuse el.

Se auzi tropăit de picioare şi zgomot de scaune hârşâite pe podea. Amiralul se aşează repede pe scaunul său de pe podium.

– Foarte bine, domnilor, spuse amiralul când zgomotele încetară. Ați aflat cu toții acum că ieri după-amiază o patrulă din escadrila VF–95 a fost trimisă într-o zonă din apropierea

Wonsan-ului, portul nord-coreean pe care îl ştim cu toţii. În acele clipe, Washington-ul nu ne-a dat prea multe detalii, dar ni s-a spus că o navă de-a noastră are acolo o mulţime de necazuri. Aparatele noastre nu au localizat nava, dar au fost atacate de avioane nord-coreene.

Unul dintre ai noştri a fost doborât. Comandantul Richard Patrick Neil ne va prezenta materialul pe larg. Comandante!

– Mulţumesc, domnule amiral.

Neil făcu semn unui locotenent să stingă luminile apoi puse în funcţiune proiectorul. Pe ecran apăru harta politică a Coreei, ca un deget retezat, pornind spre sud dinspre inima Asiei. Republica Democrată Populară Coreeană era colorată cu roşu iar Coreea de Sud, cu albastru. Despărţite de o porţiune haşurată, Zona Demilitarizată.

– Coreea, domnilor! începu Neil. Ţara Dimineţilor Liniştite!

Neil avea o voce puternică, uşor nazalizată, accentul irlandez fiind foarte pronunţat. Vocea îi suna sigură şi detaşată. Ca şi cum a vorbi în faţa marinarilor ar fi fost pentru el o treabă de rutină.

– Pentru început, câteva date pentru cei care nu cunosc istoria ei. După cel de-al doilea război mondial, Coreea a fost împărţită în două de forţele de ocupaţie ruse şi americane. Coreea a devenit în fapt, două ţări. Republica Populară în Nord, cu capitala la Pyongyang şi Coreea De Sud cu capitala la Seul. În 1950, Republica Populară a trecut paralela 38 invadând Sudul. Asta a dus la declanşarea războiului coreean.

– „*Acţiunea strategică coreeană*”, spuse râzând cineva din primele rânduri.

Câţiva ofiţeri începură să râdă şi ei. Neil ignoră cu desăvârşire observaţia. Continuă imperturbabil:

– În ceea ce-i priveşte pe comunştii coreeni din Nord, pentru ei războiul nu s-a sfârşit nici acum. Atunci au vrut să… elibereze Sudul, dar n-au fost în stare s-o facă pentru că el a primit ajutor masiv din partea noastră. Şi acum o să ajungem la evenimentele petrecute în ultimele săptămâni. Cei

care au citit ziarele ştiu că au zăngănit armele şi în Nord şi în Sud. Preşedintele a cerut ambelor părți să se abțină, dar în ultimele zile, schimburile de focuri au fost prea puternice ca să se mai audă şi apelurile la moderație. Precaut, Preşedintele a alertat portavionul din Marea Japoniei. A 9-a Brigadă Expediționară a Marinei de la Okinawa a fost pusă în stare de alarmă şi a fost pregătită şi o Unitate Expediționară a Marinei, pentru a fi desfăşurată în orice moment. Nordul a cerut retragerea tuturor forțelor străine din Coreea De Sud permițându-le astfel coreenilor să-şi rezolve singuri problemele „interne". CIA crede că escaladarea tensiunii este antrenată în mod deliberat de Pyongyang cu un anumit scop. Nu suntem siguri care ar fi. S-a hotărât că e nevoie de mult mai multe informații despre forțele militare şi intențiile comuniştilor.

Proiectorul scoase un clinchet şi imaginea hărții fu înlocuită de imaginea unei nave foarte urâte. Aşa o găsi Marusko.

Era destinată desantului, nava de debarcare, semănând vag cu un tanc petrolier de transport din cel de-al doilea război mondial. Lung, umflat, cu suprastructura şi puntea de comandă aşezate la o distanță apreciabilă de prova, pentru a avea cât mai mult spațiu de depozitare în față. Cu puțin înainte de a o termina, constructorii se răzgândiseră. O transformaseră într-un ARL, o navă de debarcare şi reparații. De la pupa retezată la prora pătrățoasă, puntea lungă era înghesuită de o încâlceală de echipamente, catarge, macarale, bigi{21} şi antene. La jumătatea distanței dintre suprastructură şi prora fusese lăsată o suprafață de aterizare pentru elicoptere. Puntea era flancată de bărci atârnând pe gruie{22} de-o parte şi de alta. Un catarg tripod se ridica deasupra punții, purtând un disc radar şi un şir de antene fistichii. Numele navei era vizibil, ARL 42.

– Aceasta, domnilor, spuse Neil pe întuneric, este *Chimera*, ARL 42. Are trei sute douăzeci şi opt de picioare lungime, cu un travers{23} de cincizeci de picioare şi un pescaj{24} de

unsprezece picioare. Are o viteză de unsprezece noduri. Transportă unsprezece ofițeri şi un personal militar format din o sută optzeci şi doi de oameni. Nava a fost construită în 1945 ca LST 1156. Astăzi aceasta este ultima navă rămasă în serviciu de la războiul mondial. *Chimera* a fost folosită ca navă uşoară de reparații până în 1971 când a fost băgată în docuri la Bremerton. În anii ’80 a fost echipată complet cu cele mai sofisticate chestii electronice de către prietenii noştri de la Fort Meade.

Cuvintele acestea stârniră un murmur în fundul sălii aflate în semiobscuritate. Electronica şi Fort Meade nu însemnau altceva decât Agenția de Securitate Națională.

– În 1985, a fost din nou lansată la apă drept AGI, continuă Neil. O navă destinată culegerii informațiilor.

Acum şase luni, când a început criza din Coreea, i s-a ordonat să pătrundă în Marea Japoniei. Misiunea ei era de a naviga în larg, la o depărtare de o sută, o sută cincizeci de mile de coasta Coreei. Trebuia să intercepteze convorbirile radio sau telefonice ale comuniştilor, transmisiile radio şi radar, înregistrările urmând a fi decodificate de NSA. Acum trei zile, *Chimera* a primit noi ordine de la Departamentul Naval. I s-a spus… să se mute urgent aproape de țărm, destul de aproape să poată controla frecvențele radio tactice locale. În acelaşi timp, grupul nostru de luptă se îndrepta spre aceeaşi zonă. Washingtonul dorea să aibă o imagine cât se poate de clară a celor puse la cale de nord-coreeni.

Proiectorul mai clănțăni încă o dată şi imaginea navei fu înlocuită de o hartă amănunțită a coastei de est.

– Aici e zona care ne interesează, spuse Neil, folosindu-se de arătătorul care, sub conul de lumină, arunca o umbră ca un deget răşchiat pe deasupra Mării Japoniei. Acestea sunt cele mai importante porturi ale nord coreenilor Chonglin aici sus, în nord… complexul Hamhung Hungnam… şi, aici, jos, este Wonsan. La şaizeci de mile deasupra liniei de demarcație. *Chimera* primise ordin să se apropie de coasta coreeană la cel mult cincisprezece mile de coastă. Din motive care nu s-au

elucidat, forțele nord-coreene au atacat *Chimera* ieri dimineață, începând cu orele şapte şi jumătate. Atacul a avut loc în această zonă… la cincisprezece mile depărtare de coastă şi la aproximativ treizeci de mile de Wonsan. Informațiile noastre sugerează că au fost implicate atât unități aeriene cât şi de suprafață. Unul din avioanele noastre Hawkeye a urmărit *Chimera* pe tot drumul parcurs până în portul Wonsan. Credem că acum se află acolo.

Neil ceru să se aprindă lumina şi stinse proiectorul. Se duse în față, în apropierea podiumului, mişcându-şi mâinile pe lângă corp.

– Evident, Washington-ul este preocupat de această problemă. La orele două şi cincizeci de minute, grupul de luptă al portavionului a primit ordine prin Comandantul Pacificului şi prin Flota a 7-a să se îndrepte spre o nouă zonă operațională, la o sută cincizeci de mile spre est, în direcția portului nord-coreean Kosong. Potrivit ordinelor primite, ne vom menține poziția şi nu vom proceda la acțiuni care să amplifice conflictul. Asta până când Washington-ul va decide asupra unei strategii viabile.

Undeva, în primele rânduri, cineva vociferă. Neil se întoarse brusc şi strigă:

– Ai de spus ceva, domnule Greene?

– Da, domnule! spuse Greene, ofițer în escadrila VF–89.

Greene era chiar comandantul escadrilei care era cunoscută sub numele de „Aducătorii de moarte”. Marusko îl ştia bine, mai ales că avea reputația unuia cu gură mare… dar în schimb era un bun pilot… şi un bun ofițer.

– Tocmai spuneam, domnule, că am putea să le punem la dispoziție celor de la Washington o strategie drăcoasă. Un atac A–6 împotriva Wonsanului ar fi cea mai bună soluție.

– Ai zis-o, Jolly! strigă un alt ofițer. Ar trebui să-i trimitem pe nenorociții ăia direct în Epoca de Piatră.

– Este exact ceea ce nu putem face, domnilor! spuse Neil. Washington-ul vrea să controlăm evenimentele. Serviciul de informații nu este încă sigur… nu cunoaşte în amănunt

intențiile comuniştilor… nu ştiu de ce aceştia au încercat să provoace criza asta.

– Serviciul de informații… da, murmură Steve Murcheson, comandantul celeilalte escadrile Intruder, VA–84.

Marusko îl privi atent. Ştia ce gândeşte. Aluzia lui Neil la „serviciul de informații" însemna CIA şi NSA, organizații care lucrau împreună, dar care dăduseră greş uneori, chiar dacă avuseseră dreptate. Erau nişte profesionişti nemaipomeniți. Uneori însă, analiza lor era cam slabă. Marusko ştia cazuri când comandanții fuseseră pur şi simplu încurcați de prea multe informații neprelucrate, care nu erau relevante, neprecizând ceea ce e important sau nu. Şi când nu-ți mai rămânea altceva decât să ghiceşti ceea ce trecea prin mintea duşmanului…

Magruder cel tânăr stătea cu brațele încrucişate la piept.

– Ceea ce vreau să ştiu, e de ce nu ni s-a permis să-i salvăm pe cei de pe *Chimera* ieri! spuse el. Dacă Washington-ul vrea să controleze situația trebuia să facă ceva să-i împiedice pe tipi să ducă nava la Wonsan!

– Aici ai dreptate, spuse un alt ofițer de la escadrila VF–97. Dacă am fi trecut linia de demarcație, un raid sau două… i-am fi alungat…

Ofițerul se numea John Bayerly şi era poreclit Gata Treaba.

– E prea târziu acum să căutăm vreo vină cuiva, îl întrerupse Neil. Acum trebuie să jucăm cu ce avem în mână.

– Foarte puțin, spuse Tombstone. Două sute de ostateci la Wonsan. Ce-ar trebui să facem? Să stăm prin preajmă şi să ne strâmbăm la nord-coreeni?

– Departamentul de Stat a inițiat o acțiune, comandante, spuse Neil. Cum nu avem relații diplomatice cu nord-coreenii, se va apela la Comisia de Armistițiu Militar de la Panmunjon. O delegație formală se va întâlni cu…

– O delegație formală? explodă tânărul Magruder. Tâmpiții ăia ne-au capturat o navă şi ne-au doborât unul din avioane! Să nu…

– Un moment, spuse amiralul Magruder păşind în faţa podiumului. Pot să vă reamintesc… reamintesc tuturor că nu-i treaba Marinei să spună Washington-ului ce are de făcut. Noi îndeplinim doar ordinele primite. Nu stabilim noi care este strategia. Pentru moment, acest portavion rămâne pe poziţie, la dispoziţia Administraţiei. Este treaba Preşedintelui şi a celorlalte oficialităţi să-şi asume toate responsabilităţile.

– Alte întrebări? ceru Neil, tonul vocii sale dând de înţeles că nu mai aştepta nici una.

Paul Larson ridică mâna. Era un tip înalt, comandantul escadrilei VS–42, formaţiune antisubmarin Viking.

– Comandante Larson?

– De fapt cu ce avem de-a face? Niciodată nu ne-am gândit la nord-coreeni ca la nişte potenţiali inamici redutabili pe mare.

Câţiva ofiţeri din primele rânduri chicotiră pe înfundate.

– Nu cred că sunt o ameninţare serioasă pentru portavion. Au cinci fregate clasa Najin, una dintre ele probabil că a participat la capturarea *Chimerei*. Au probabil şalupe OSA cu rachete şi nave de patrulare. Principala lor armă e flota de submarine. Motoarele lor sunt însă învechite şi zgomotoase. Dar submarinele nu vor fi o problemă pentru noi.

– Bun. Dar ruşii şi chinezii? întrebă îngrijorat comandantul Drexler de la escadrila VAQ. Nu ne vor crea probleme?

– As vrea şi eu să ştiu, spuse Neil dând din umeri. Serviciul de informaţii nu crede că ei îi vor sprijini pe nord-coreeni. Dar, desigur, intenţiile lor, în clipa de faţă, pot fi doar bănuite.

– Din nou serviciul de informaţii, murmură Murcheson.

– Mulţumesc, comandante Neil, spuse amiralul Magruder, coborând de pe podium.

Privirea pe care i-o aruncă lui Neil şi pe care Marusko o surprinse într-o fracţiune de secundă, însemna fără doar şi poate că nu voia să audă şi alte comentarii. Nici unul dintre ofiţerii escadrilelor nu părea încântat de cele auzite, ba unii se arătau de-a dreptul furioşi şi puşi pe harţă. Marusko îşi

aminti chiar şi de câteva vorbe care circulaseră în urmă cu mai mulți ani în sânul Marinei. Le scornise un ofițer care luase parte la misiunea de salvare a prizonierilor americani de la Son Tay. Vorbele sunau cam aşa: „Ținut în întuneric, hrănit cu balegă de cal". Acum părea o situație pe măsura acelor vorbe. Viețile unor americani păreau puse pe linie moartă din cauza unor informații incomplete sau evaluate prost.

Chiar şi şefii grupului de luptă al portavionului începeau s-o creadă.

– Domnilor, spuse amiralul, începând din clipa de față, grupul de luptă este în alarmă generală. Peste două ore va sosi o Unitate Expediționară a Marinei. *Chosin* împreună cu escorta ei a părăsit Okinawa în noaptea trecută. Avem întâlnire în dimineața asta, la orele unsprezece. Ne vor ajuta să debarcăm dacă va fi nevoie. Potrivit ordinelor pe care le-am primit, va trebui să respectăm toate dispozițiile care ne vor parveni pe parcursul evenimentelor.

Amiralul tăcu o clipă, aşteptând să vadă ce efect au cuvintele sale. Apoi se întoarse către Greene:

– Evident, atacuri aeriene... împotriva nord-coreenilor n-ar fi tocmai nepotrivite. Mi-ar place ca Washington-ul să fie de acord cu ideea asta şi să-ncepem un atac fulger chiar şi astăzi. Deocamdată fiecare dintre voi veți respecta ordinele lui CAG şi veți pregăti operațiunile.

– Un murmur traversă sala de la un capăt la altul. Un murmur dezaprobator. Asta însemna multă scribăreală... o grămadă de rapoarte pe lângă datoriile lor curente de la bord.

Amiralul ridică mâna:

– Vom pregăti un atac în trei faze. Patrulare cu misiune de luptă, atacuri aeriene la sol şi un desant. CAG vă va pune la dispoziție, domnilor, dosarele cu informațiile despre radarele nord-coreene, cu poziția rachetelor Sol-Aer de tipul SAM şi a altor instalații militare de pe coastă. Vreau ca totul să fie pregătit în amănunțime. Am pretenții de la dumneavoastră, domnilor. Vreau să fim în stare să îndeplinim toate ordinele.

Se opri, tăcu o clipă, le aruncă tuturor o privire glacială şi spuse scurt:

– Liber!

CAPITOLUL 7

09h00'

Nyongch'on-Kiji, Republica Democrată Populară Coreea

Îl traseră din groapă, pe pământ, țipând şi înjurând. Mâinile îi erau încă legate strâns la spate, Coyote nemaisimțindu-şi degetele. Fusese o noapte lungă şi rece. Combinezonul de zbor îi era ud leoarcă din cauză că se bălăcise atâta în mare. Cât stătuse ghemuit în noroiul de pe fundul gropii înghețase tun.

– Hai, hai, imperialist împuțit! Fiu de cățea!

Baioneta unei arme i se înfipse în şira spinării. Se trezi azvârlit cu fața în noroi. Primi o lovitură de cizmă în coaste. Durerea îl săgetă până în umăr.

– Sus, fiu de cățea! N-auzi? Tu, sus!

– Te-oi fi antrenat pentru rodeo, jigodie! scrâşni din dinți Coyote.

O grămadă de mâini îl apucară de brațe şi-l ridicară în picioare. Scos din groapă, Coyote fu împins de la spate cu baionetele şi mânat către o clădire joasă, de beton, aflată în centrul taberei.

Fusese dus acolo prima oară cu o zi în urmă. Fusese pus să mărşăluiască pe străzile Wonsan-ului imediat ce-l pescuiseră din valuri. Mulțimea de pe străzi îl huiduise făcându-l „imperialist" şi „ticălos de american". Pe urmă i-au legat mâinile la spate şi i-au acoperit ochii cu o pânză neagră. L-au aruncat într-un camion ca pe un sac cu cartofi. Camionul s-a trambalat pe nişte drumuri proaste de tot, apucând-o spre munți.

Acum se afla în perimetrul unei baze militare. Chiar şi legat la ochi îşi dăduse seama de asta. Recunoscuse huruitul unor camioane militare, tropăitul de bocanci soldăţeşti, ordine lătrate în grabă, pocnetul armelor trântite pe umăr.

L-au dezlegat la ochi doar când s-au apucat să-l interogheze. Aruncând priviri fugare în jur s-a convins că se afla într-adevăr într-o bază militară. A zărit în treacăt clădiri mohorâte, pătrăţoase şi respingătoare. Pereţii lor erau coşcoviţi de parcă rămăseseră de pe vremea celui de-al doilea război mondial. Una, deşi avea vreo trei etaje, semăna mai degrabă cu o baracă. Dincolo de gardul de sârmă ghimpată, se zărea licărind marea asemenea unei promisiuni deşarte.

Coyote zări Wonsan-ul, strâns între apele golfului Yonghung Man şi crestele albăstrii ale munţilor nord-coreeni. La est de Wonsan se întindea o peninsulă îngustă până spre nord, în inima ţinutului, aproape despărţind oraşul de valurile mării. Coyote zări departe, lucind în lumina soarelui, o bază aeriană şi auzi, vag, mugetul avioanelor MIG. Părea că patrulează.

Wonsan era înconjurat de o încrengătură de fabrici, furnale, macarale, şantiere navale, plantaţii de orez şi linii de înaltă tensiune. Oraşul era al doilea ca mărime din Coreea de Nord şi un puternic centru industrial.

Tabăra în care era ţinut prizonier se afla la capătul sudic al platformei industriale. Nu departe de ea, se profilau pe cerul azuriu coşurile unor uzine şi se unduiau drumuri prăfuite. Traficul militar se desfăşura însă pe o arteră proprie, nu departe de gardul de sârmă ghimpată.

Treceau în trombă camioane care cărau mortiere şi tunuri grele.

Coyote nu avu timp să vadă mai mult pentru că un soldat îl izbi în şale cu patul armei făcându-l să cadă în genunchi. Rânjind, soldatul îl lovi cu ură o dată şi încă o dată, gâfâind. Îi arse una cu bocancul şi îi strigă furios:

– Sus, ticălosule! Câine, sus!

Îl ridicară în picioare şi îl târâră pe scările clădirii centrale care părea să fie cartierul general. Santinelele îl priviră cu ură. Coyote se trezi dus pe un coridor vopsit în gri închis, slab luminat de nişte becuri chioare.

Fu împins intr-un birou în care se afla un ofițer scund, furios, fumând țigară de la țigară şi vorbind engleza la perfecție.

Ofițerul îi aruncă lui Coyote o privire ca de gheață şi se prezentă a fi comandantul Li. Soldații îl îngenunchează pe Coyote în mijlocul camerei iar ofițerul se aşează pe un colț de birou privindu-l fix.

– Bună dimineața, locotenente, spuse Li trăgând nervos din țigară. Sper că ai dormit bine.

Coyote nu-i răspunse. Din pricina asta, un soldat îi trase un bocanc în scobitura genunchiului trântindu-l pe podea. Celălalt soldat se repezi înaintea lui şi-l lovi drept în față cu talpa bocancului. Coyote se umplu de sânge. Se zbătu încercând să scape de legăturile de la mâini. Un soldat îl apucă de păr şi-l sili să se ridice în picioare.

Li îşi scoase țigara din gură şi-o ținu o vreme între două degete, oftând. Întrebă:

– Numele?

– Willis E. Grant, răspunse Coyote, înghițind în sec, cuvintele amestecându-i-se cu sânge. Locotenent, Marina SUA. Numărul de serie trei-doi…

Unul dintre soldați îl lovi cu patul puştii în cap. Durerea îl făcu să se zgârcească. N-apucă să răsufle că primi o altă lovitură în coaste.

– Sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le iei la cunoştință, spuse Li făcând semn soldaților să se oprească. Țara ta n-a declarat război republicii noastre populare şi democrate. Din cauza asta, nu vi se vor aplica legile războiului. În ochii guvernului nostru, în ochii poporului nostru nu eşti decât un criminal! Te-ai făcut vinovat de acte de agresiune împotriva republicii. Şi pe deasupra ai atacat un avion de-al nostru.

Lui Coyote i se puse un nod în gât de disperare. Strigă chinuit:

– Asta-i un rahat…

O altă lovitură în rinichi îl făcu să tacă. Colonelul Li continuă netulburat de cuvintele americanului.

– Faptul că ne-ai spus numele, gradul, numărul de serie şi aşa mai departe, nu înseamnă nimic pentru noi. Astea-s reguli care se aplică pe timp de război. Dar noi nu suntem acum în război. Te afli aici, trăieşti… pentru că aşa vreau eu. Nimeni nu te poate ajuta. Nimeni nu ştie că te afli aici. Te putem pune la muncă silnică pentru toată viața sau te putem împuşca imediat. Şi ai tăi n-o vor şti niciodată!

Li se opri. Trase cu sete din țigară. Coyote privi vârful aprins aproape fascinat.

– Deci, spuse Li, vei juca după regulile mele. Îmi vei răspunde la întrebări. Îmi vei spune absolut totul!

Soldații îl apucară de păr pe Coyote şi-l siliră să îngenuncheze.

– Din nou, deci. Numele?!

– Willis E. Grant.

– Willis E. Grant eşti acuzat de acte de sabotaj, spionaj, crimă şi acțiune provocatoare la adresa Republicii Democrate Populare Coreene. O să ne dai amănunte despre toate aceste activități, despre misiunile navelor şi avioanelor Marinei Statelor Unite.

– Willis E. Grant. Locotenent, Numărul de serie…

Coyote primi o nouă lovitură în moalele capului. Se nărui de durere. I se făcu rău. Se prăbuşi pe podea.

– Poate am fost prea blânzi cu tine, spuse colonelul Li printre dinți. Ştim că CIA angajează gangsteri şi bandiți de cea mai joasă speță pentru acțiunile lor de spionaj. Oamenii asemenea ție sunt mult prea duri ca să se încurce cu astfel de întrebări blânde. Mă întreb dacă n-ar trebui să ne purtăm şi noi mult mai dur cu tine.

– Du-te-n…

Soldații îl loviră cu bocancii drept în şira spinării.

În timp ce Coyote era târât şi repus în genunchi, colonelul Li, aparent indiferent, se apucă să studieze un vraf de hârtii pe care le ținea în mână. Spuse printre dinți:

– Eşti un spion, un sabotor, un provocator. Ai fost angajat de CIA să spionezi republica noastră populară care e o mare iubitoare de pace. Eşti şi criminal, ai doborât un avion de-al nostru în spațiul aerian al cărui suveran este poporul nostru!

– Pupă-mă-n fund! strigă Coyote furios.

Nici nu mai simți durerea, Îi striviră fața de podea, îşi simți capul uşor. Amețise. Se întrebă icnind dacă nu cumva idiotul de soldat o să-şi calculeze greşit următoarea lovitură şi-o să-l omoare.

– Locotenent Grant, dai dovadă de o enervantă lipsă de sinceritate. Cred că ar fi mai bine dacă te-am scoate afară pur şi simplu şi te-am împuşca.

Ofițerul lătră ceva în coreeană soldaților. Aceştia se repeziră la Coyote şi-l ridicară cu forța în picioare în timp ce un al treilea deschise larg uşa. Ghetele lui scrâşniră pe podea în timp ce era târât afară în curte.

Lumina zilei îl orbi. Se acomodă repede şi privi plin de nesaț cerul albastru. Plafonul de nori care acoperise zona dispăruse. Vântul ascuțit şi muşcător dinspre mare îi arse combinezonul de zbor.

Nu departe de cartierul general se afla un platou pregătit probabil pentru parăzi militare. O bucată de teren de zgură roşie mărginită de hambare, depozite şi garaje. Pe peretele unuia dintre hambare se înălța un adevărat zid de saci.

Coyote înțelese. Aveau să-l împuşte. Văzu negru în fața ochilor. Nici nu mai simți durerea. Ca un fier înroşit îl ardeau cuvintele colonelului şi râsul batjocoritor al soldaților. Iar legăturile de la mâini îi zdrențuiseră carnea până la sânge.

Îşi petrecuse lunga noapte fără să doarmă, gândindu-se la Julie, amintindu-şi chipul şi vocea ei. Retrăi fiecare clipă de dragoste petrecută cu ea în timpul concediului atât de scurt, înainte de a se fi prezentat la escadrila VF–95 la baza aeriană a Marinei din North Island şi înainte de a ajunge pe *Jefferson*.

La un pas de moarte, Coyote se luptă acum să-şi revadă fiecare amintire, să-şi aducă în faţa ochilor chipul lui Julie, un ultim gând plin de dragoste.

Îşi reaminti cum aranjaseră cu Tombstone să se întâlnească la Balboa Park şi cum organizaseră un picnic la iarbă verde. După asta se duseseră toţi trei la grădina zoologică San Diego şi se fotografiaseră cu un aparat Polaroid, la minut, strâmbându-se în fel şi chip în timp ce, în cuşca maimuţelor, un gibon îi certa furios.

Mai târziu îl lăsaseră la bază pe Tombstone şi o apucaseră numai ei doi pe Autostrada 5, spre nord. S-au oprit la un motel cu vederea spre ocean, la San Clemente. S-au bălăcit în valurile înspumate şi au făcut dragoste pe plajă şi apoi au privit, umăr la umăr, cum răsare soarele de după frumoşii munţi San Jacinto.

Ziua aceea petrecută cu Tombstone, gustul brizei sărate şi parfumul lui Julie îi erau încă proaspete şi calde în minte.

Îi veni greu să recompună chipul lui Julie. Înainte, când se gândea, la moarte, îşi imagina c-o să se întâmple într-o misiune, în zbor, o flacără, o explozie asurzitoare şi orbitoare... şi gata. Niciodată nu-i trecuse prin minte c-o să moară legat de un stâlp, în faţa unui pluton de execuţie, undeva, într-o ţară nenorocită, la mii de mile depărtare de casă.

Un soldat încearcă să-l lovească din nou dar Coyote se feri deşi era foarte slăbit de câtă bătaie încasase pe nedrept. De-abia se ţinea pe picioare, genunchii păreau c-o să-l lase dintr-o clipă în alta.

Un ofiţer răsărit ca din pământ chemă alţi doi soldaţi pe platou. Soldaţii se aliniară repede nu departe de el, verificându-şi armele. Ofiţerul se aşeză într-o parte zâmbind subţire şi ridică mâna:

– *Junbenun!*

Soldaţii îşi ridicară armele şi-l ochiră. Coyote le privi ochii reci, plini de ură, lucind la capătul ţevilor scânteietoare.

Încercând să se împace cu sine, în ultima clipă, Coyote închise ochii şi lumina soarelui se stinse…

– *Chigum!*

Armele păcăniră în gol asemenea unei maşini de scris mecanice. Coyote deschise ochii. Ofițerul izbucni într-un hohot de râs batjocoritor. Cureaua cu care-l legase de stâlp îi oprea pilotului răsuflarea. Coyote se sforță să prindă fiecare gură de aer. Nu putea spune că fusese pregătit să moară, durerea şi oboseala smulgându-i ultima picătură de viață. Auzi scârțâind pietrişul din apropiere şi văzu apropiindu-se o pereche de cizme bine lustruite.

– Nu, Willis E. Grant.

Era vocea hârâită a colonelului Li.

– Ai o grămadă de lucruri să ne spui şi-o vei face. Poate c-o să ne ia ceva timp dar sunt convins că în cele din urmă ne vei spune tot ceea ce vrem să ştim!

Instantaneu, una din cizme se trase înapoi. Coyote o văzu şuierând prin aer dar nu putu să se ferească. Închise din nou ochii şi lumea explodă, o durere crâncenă scuturându-i trupul. Sângele îl năpădi pe nas şi pe gură. Întredeschise ochii şi zări o mare de lumini şi umbre rostogolindu-se amețitor. Urechile îi țiuiau.

Colonelul Li se întoarse furios şi lătră gesticulând:

– *Kurul katta!*

Doi soldați se desprinseră repede din formație, se repeziră spre Coyote şi-l apucară de picioare. În timp ce-l târau pe zgura platoului de paradă, Coyote simți cum fața i se umple de sânge. Îl duseseră din nou la groapă şi-l aruncară acolo ca pe un sac de cartofi. Auzi soldații râzând în hohote în timp ce trăgeau grătarul de lemn deasupra lui încuindu-l.

Coyote rămase din nou singur, numai cu amintirile lui, având ca tovarăş doar teama.

09h22'

La 112 mile deasupra Wonsan-ului

KH–12 era cel mai nou satelit de spionaj militar din seria de succes construită de NSA în ultima vreme. În practica serviciului de informații al Marinei, fiecare imagine transmisă de sateliți sau de navele de luptă purta numele codificat de „Gaura cheii”. Fidelitatea fiecăreia se datora unor tehnologii sofisticate, de ultimă oră, ieşite din creuzetele specialiştilor de înaltă clasă.

Acest satelit era al treilea din seria KH–12, lansat în urmă cu cinci săptămâni de Centrul Spațial Kennedy. Cântărea douăzeci şi nouă de mii de livre, combustibilul însemnând aproape o treime din această greutate. Combustibilul permitea o anume autonomie satelitului care-şi putea schimba orbita pentru ca lentilele obiectivelor sale să se focalizeze perfect pe țintele alese. Potrivit planurilor militarilor, patru asemenea sateliți aveau să fie lansați cât mai rapid cu putință, astfel ca SUA să primească informații din orice loc de pe planetă, 24 de ore din 24. În ultimul moment însă, bugetul militar fiind redus, ideea căzuse.

În schimb, în orice clipă, era operațional un satelit care putea fi plasat pe o orbită convenabilă în mai puțin de optzeci şi cinci de minute. O astfel de operațiune se consumase cu o zi în urmă, când un satelit spion fusese mutat de pe o orbită aflată la o sută şaptezeci şi cinci de mile, pe o alta mai apropiată, la o sută douăsprezece mile. În plus, satelitul acesta trecea pe deasupra Wonsan-ului la un interval de o oră şi jumătate.

La acea altitudine, camerele de luat vederi, controlate de computer, puteau obține imagini cu o rezoluție extraordinară. Puteai astfel să citeşti panourile publicitare, să observi semnele de circulație de la intersecțiile străzilor şi numerele de pe fuzelajul argintiu al avioanelor MIG. În plus, satelitul putea lua imagini în infraroşu, servindu-se în acelaşi timp şi de un radar.

La început, din cauza plafonului de nori, satelitul dăduse greş. La a patra trecere însă reuşi, să-şi facă treaba cum trebuie, cerul înseninându-se.

CAPITOLUL 8

17h30’ (03h30’ ora Washington-ului)
Casa Albă

Marinarul de gardă, într-o uniformă impecabilă, păşi pragul şi anunță cu o voce uşor nazalizată:

– Preşedintele SUA!

Lumea din sală se ridică repede în picioare.

Sala nu era largă. În mijloc se afla o masă de conferințe. Echipamentul electronic al sălii alterna cu lambriuri din lemn de nuc. Terminalele şi monitoarele dădeau sălii un aer de cartier general în timp de criză. Pe peretele din fundul sălii, acoperit de o draperie de catifea, se afla un ecran uriaş. Draperia fiind trasă, pe ecran se zărea fotografia mărită a centrului unui oraş.

Preşedintele pătrunse repede şi se aşează în capul mesei, scufundându-se în fotoliul moale de piele. În urma lui apăru un ofițer al Forțelor Aeriene. Ducea cu el o servietă blindată în care se găseau codurile armelor nucleare a căror activare o putea face doar Preşedintele. Ofițerul ocoli capătul mesei şi se aşează.

– Aceasta este fotografia! spuse Preşedintele fără a mai face vreo introducere.

Cei din sală priviră spre ecran. Era imaginea luată din satelit a unui port. Se distingeau foarte bine docurile, cheiurile, navele maritime. Într-un colț se zărea o şalupă foarte clar. Era ca şi cum ai fi pândit străzile şi împrejurimile acelui oraş de undeva, de pe acoperişul unei clădiri foarte înalte. Preşedintele recunoscu tipurile de autovehicule, de nave, fizionomiile oamenilor. În colțul din dreapta al

fotografiei erau notate data, ora şi locul. Fusese făcută doar cu opt ore în urmă de un satelit militar şi transmisă prin Fort Belvoir, Virginia. Aici se găsea Centrul Național de Interpretare a Fotografiilor instalat într-o clădire obişnuită, cu şase etaje. Acolo se prelucrau filmele primite, cu ajutorul unor tehnologii sofisticate.

– N-avem încă imagini R–T?

– Nu încă domnule Preşedinte, răspunse Marlowe. Aşteptăm aşa ceva pentru dimineața asta.

Directorul CIA se ridică în picioare, luă de pe masă un arătător telescopic, îi desfăcu şi se apropie de ecran.

– Avem aici imaginea unei zone a şantierului naval din Wonsan. E destinată pentru folosirea militarilor. Aici, asemenea unei țigări de foi, se află *Chimera*.

– Da, *Chimera!* spuse Preşedintele.

Tăcu o clipă privind fotografia cu interes. *Chimera* era ancorată de-a lungul docului. I se ghicea forma veche între pupa şi prova. I se zărea clar denumirea pe prova. Se vedeau şi câțiva marinari pe punte.

– A fost avariată. Puntea a fost lovită de un proiectil, catargul e sfărâmat. O barcă e făcută praf. Hublourile arată ca nişte guri ştirbe!

– Da, domnule! A fost atacată cu foc de mitraliere de 23 mm şi tunuri grele. În această zonă se văd foarte bine urmele unui incendiu la bord. Se pare că tancul petrolier a explodat.

– Ştim ceva despre echipaj?

– Nu, domnule, răspunse Caldwell. Credeam însă că au fost forțați să părăsească nava. Ar putea fi încarcerați la Pyongyang sau chiar la Wonsan. Nu ştim cu precizie.

– Am fi aflat dacă ar fi fost duşi la Pyongyang, spuse Marlowe pe un ton liniştit. Până acum nord-coreenii au aruncat tot felul de baliverne… o agresiune americană nedeclarată, violarea apelor lor teritoriale, chestii…

Preşedintele îl privi fix pe Marlowe.

– Ce spui?! Cum am putut să facem aşa ceva?!

– La ce vă referiți, domnule Preşedinte?

– Am violat apele Coreei de Nord? Parcă s-a mai întâmplat şi pe vremuri. *Pueblo*, se ştie, a intrat în apele lor teritoriale de mai multe ori înainte de a fi capturată. Deşi se afla la mai multe mile de limita internațională!

– Nu, domnule. *Chimera* avea ordine clare să nu se apropie la mai mult de cincisprezece mile de coastă. Doi sateliți de-ai noştri îi urmăreau evoluția. Nu a pătruns dincolo de limită.

– E sigur?

– Da, domnule Preşedinte, spuse Marlowe. Priviți aici, această formă. E o navă. Nu e departe de *Chimera*. Asta cred că e bomba! E o surpriză neplăcută pentru noi!

– O navă de război nord-coreeană?

Marlowe dădu din cap.

– Nu, domnule. E *Tallinn*, un crucişător sovietic purtător de rachete din clasa Kara. Potrivit ultimelor rapoarte primite din zonă se pare că el ar fi părăsit portul Vladivostok îndreptându-se spre Est. Probabil Petropavlovsk. În mod evident şi-a schimbat ruta şi a navigat către Wonsan ieri după-amiază.

– Poate fi o coincidentă?

– Poate. Dar e posibil şi un alt lucru. Căpitanul crucişătorului s-a hotărât să arunce o privire prin aparatura noastră electronică aflată la bordul *Chimerei*. Nu ştim cât de strânse sunt legăturile de colaborare dintre sovietici şi nord-coreeni în clipa de față.

Preşedintele cercetă crucişătorul sovietic apoi aruncă o privire fugară unuia din ceasurile electronice de pe perete. Celui care arăta ora exactă a Moscovei. Cu câtva timp înainte fusese transmis un mesaj sovieticilor. Cu cinci ore în urmă. La Kremlin era acum 11h30'…

– Dacă ruşii se amestecă… începu Preşedintele. Se opri. Am primit ceva de la Moscova?

– Nu, domnule, spuse Schellenberg. Nimic până acum. Doar codurile cunoscute pe firul roşu. Cred că încă mai discută, nu ştiu ce să hotărască.

– Din Ucraina ceva noutăți?

Marlowe dădu din cap.

– Nimic, domnule Preşedinte. Mişcări de trupe la Lvov şi Chernovcy. Mai multe baze militare din Kiev, Harkov şi aşa mai departe sunt în alarmă generală. Dar nu ştiu dacă toată tevatura asta are vreo legătură cu ceea ce se întâmplă în Coreea de Nord… spuse directorul CIA ridicând din umeri.

– Şi daca ruşii au de gând să scotocească prin *Chimera?* E ceva care ar putea periclita securitatea în zonă?

– Nici un lucru la care să nu ne fi gândit, domnule Preşedinte. Şefii militari de acolo ne-au asigurat că toate codurile şi materialele secrete au fost distruse chiar în clipa în care nava era capturată.

– Cel mai grav lucru ar fi să ordonați un atac împotriva Wonsan-ului, domnule Preşedinte, spuse Hall, bătând darabana în tăblia lustruită a mesei de conferințe.

– Vă dați seama ce s-ar întâmpla dacă o bombă americană ar exploda lovind crucişătorul sovietic?

– O să-i avertizăm, spuse Preşedintele.

Se gândea la avertismentul pe care Reagan îl dăduse ruşilor cu câteva minute înainte ca avioanele americane F–111 să atace Libia în 1986. Nici o operațiune militară nu se desfăşurase vreodată fără dificultăți şi, cum situația internațională era asemenea unui butoi cu pulbere cu fitilul aprins, era vital ca americanii să nu intre în conflict direct cu ruşii nicăieri pe glob.

– O.K. Rămâne o singură întrebare. Ce-i de făcut? zise Preşedintele privindu-i pe cei prezenți drept în ochi. Şi care va fi oare reacția ruşilor? Jim?

Secretarul de Stat ridică din umeri.

– Asta-i al naibii de greu de spus. Ruşii n-au prea mai dat semne de când cu revolta de la Irkutsk. Acum când lucrurile se precipită în Ucraina… ăsta-i grânarul Rusiei, domnule Preşedinte. Şi s-a lăsat iar cortina.

– Ştiu, ştiu.

„S-a lăsat din nou cortina.”

Asta însemna, desigur, Cortina de Fier. Când Uniunea Sovietică a început să se destrame, oamenii sărbătoriseră bucuroşi sfârşitul Războiului Rece. Apărea o nouă şansă pentru pacea mondială. Acum, forțele sociale pe care perestroika şi glasnost-ul nu reuşiseră să le îmblânzească ameninţau Mama Rusie. Paradoxal, prăbuşirea puterii comuniste de la Moscova putea însemna apariția unui pericol mult mai mare pentru toată lumea. Dacă în Rusia izbucneau conflicte violente…

– Nu arată prea bine, domnule Preşedinte spuse generalul Caldwell, încercând să ghicească gândurile şi temerile preşedintelui.

Întreaga afacere putea fi o încercare de-a ruşilor de a-şi uni oamenii pentru o cauză comună, de a le abate atenția de la vicisitudinile vieții.

– Nu cred că e cazul să ne imaginăm că e vorba de un scenariu pus la cale de ruşi, spuse Schellenberg. Nu cred că ei ar dori izbucnirea unei conflagrații mondiale.

– Dar sunt nişte oportunişti, domnule secretar, spuse Caldwell.

– Asta-i clar. Sunt cu siguranță capabili să folosească un astfel de eveniment în avantajul lor. Va trebui să acționăm cu foarte mare grijă, măsurând fiecare pas. Să vedem ce răspuns primim de la Kremlin. Eu cred că prezența unui crucişător sovietic la Wonsan face ca treaba să fie foarte împuțită. Dacă trimitem escadrile de avioane, ruşii ar putea să considere că de fapt avem de gând să atacăm bazele lor militare din regiune… sau s-ar putea hotărî să-i ajute pe coreeni.

Se lăsă o tăcere grea.

– Vrei să spui că ruşii vor să se amestece şi ei în evenimentele din Coreea?

– E o posibilitate, spuse Schellenberg. La fel cum este posibil să fie ceva de mai mare anvergură, adăugă privind insistent la directorul CIA. Serviciul nostru de informații nu s-a dovedit prea eficient în ultimul timp, nu-i aşa? Nu ştim dacă

mişcările de trupe din Ucraina nu anunță cumva vreo răscoală din cauza lipsurilor sau o invazie în Europa de Est.

– Chestia asta s-ar putea sparge drept în capul nostru, spuse Preşedintele. De fapt, ce are de gând Coreea de Nord? Vic, ce spune CIA?

Marlowe îşi încrucişă brațele.

– Tot ceea ce putem face acum, nu e decât să presupunem câteva lucruri. Primul: conducerea de la Pyongyang e disperată. Vede prăbuşirea imperiului sovietic, problemele interne din Rusia, problemele propriei Republici Populare. Vă aduceți aminte de România în 1989? Kim Ir Sen şi ai lui trebuie să se simtă în mare pericol cu toată mişcarea asta amețitoare din lume…

– Atunci de ce încearcă să ne provoace? întrebă Caldwell. Asta nu face decât să le înrăutățească situația.

– E o mişcare disperată, generale. Dacă nord-coreenii reuşesc să le dovedească ruşilor cât sunt de agresivi, poate vor primi câteva bilioane de ruble ajutor de la Moscova. Poate că-şi închipuie că dacă noi vom ataca Wonsan-ul, atunci Moscova li se va alătura. Şi poate că nenorociții cred că în timp ce opinia mondială va face mare caz ei se vor putea retrage discret din întreaga afacere. Vor s-o transforme într-o acțiune de propagandă, un mijloc de a demonstra lumii că orânduirea lor comunistă e încă puternică şi mai funcționează.

– Deci ne ia dracul dacă-i atacăm şi tot aşa dacă nu-i atacăm, spuse Preşedintele lăsându-se pe spate şi pocnind nervos din degete.

– O soluție diplomatică încă nu este de lepădat, spuse pe un ton rece Secretarul de Stat. Reacția internațională la un atac împotriva nord-coreenilor, ar fi…

– Dă-o naibii de reacție! strigă Caldwell. La dracu', Jim, nu avem vreme să stăm cu brațele încrucişate! Nu putem amâna!

– Domnule Preşedinte, insistă Schellenberg ignorându-l pe general. Am o întâlnire cu ambasadorul Chinei în după-

amiaza aceasta. Am toate motivele să cred că putem apela la canalul chinez pentru a negocia cu nord-coreenii.

Caldwell deschise gura ca să mai zică ceva dar Preşedintele îl opri ridicând mâna:

– Am vrut să vă ascult părerile, domnilor. Părerile, nu argumentele. Domnul Schellenberg crede că am putea rezolva situația prin negocieri. Altă variantă mai avem?

– Aeropurtata 82 e în stare de alertă totală la Fort Bragg, spuse generalul cu o voce crispată. Infanteria uşoară, a 7-a, trupele de şoc, trupele de aeropurtate, toate sunt gata de luptă. Planurile pentru un atac de anvergură pornind din Coreea de Sud sunt gata. Desant pe coasta nord-coreeană, desant aerian la Pyongyang. Apoi un atac cu infanteria. Desigur, trebuie să ne aşteptăm ca nord-coreenii să-şi arunce în luptă toate forțele de care dispun.

Nu era o imagine prea plăcută.

– Va trebui să luăm în calcul o mulțime de lucruri.

– Nu mă îndoiesc, domnule Preşedinte. Caldwell privi în jos. Dar trebuie să dăm o replică serioasă nord-coreenilor. Altfel vor crede că se pot juca cu noi cum au chef. Altă cale eu nu văd…

Phillip Buchalter îşi drese vocea:

– Nu vreau să-l contrazic pe general, dar ar mai fi o variantă. Una… ceva mai puțin radicală. Am privit chiar acum un raport de la Consiliul Securității Naționale. Acum o oră.

Preşedintele luă dosarul şi răsfoi hârtiile aflate în el. Erau datele unui plan. Un atac aerian împotriva nord-coreenilor lansat de pe portavionul *Thomas Jefferson*, grupul de luptă fiind deja în zonă.

Preşedintele ridică privirea:

– Forțele aeriene de pe portavion?

– Da, domnule. Totul se bazează pe propunerile făcute de comandanții escadrilelor de pe portavion. Veți observa că nici o țintă nu se află în Wonsan. Potrivit acestui plan, n-avem cum să lovim nava ruşilor. Ofițerii portavionului sunt de părere că o astfel de acțiune îi va convinge pe adversarii noştri

că suntem foarte hotărâți. Poate că aşa îi determinăm să vină la masa negocierilor.

– Crezi?

– Ar merita o încercare. Consiliul Securității Naționale poate că nu va vrea să se pronunțe. Desigur, posibilitatea ca nava ruşilor să fie lovită din greşeală, există. Dar există şi o şansă, unică, e adevărat, să-i lovim şi pe oamenii noştri care s-ar putea să fie închişi la Wonsan.

– Nu ştiu asta, spuse Hall. Nu ştiu unde sunt ținuți oamenii noştri!

Buchalter îşi desfăcu larg brațele.

– Nu avem nici o garanție. Dar putem ghici.

Preşedintele citi raportul câteva clipe. În sinea lui, el opta pentru o soluție militară. Orice era mai bine decât să nu faci nimic.

Şi totuşi…

– Se pare că avem aici un model, spuse el după vreun minut de tăcere, privindu-l atent pe Schellenberg. Jim, puneți câțiva oameni să lucreze la implicațiile politice ale acestui plan. Vreau să ştiu cam cum vor reacționa aliații noştri. Dacă vom ataca cu adevărat.

– Da, domnule.

Preşedintele puse dosarul pe masă împingându-l spre Buchalter.

– Phil, planul arată bine, dar trebuie să ne abținem. Pentru moment, cel puțin. Trebuie să acordăm celor de la Departamentul de Stat o şansă pentru negocierile lor. Dar va trebui să reținem recomandările tale. Generale, planul dumitale va aştepta şi el. Trebuie să ne facem o idee clară despre felul în care vor reacționa ruşii.

Preşedintele tăcu o clipă. Apoi îi întrebă dacă erau de acord.

– De acord, domnule Preşedinte.

Dar unii dintre cei de față nu păreau prea convinşi. Păreau încercați de sentimente contradictorii.

17h40'

Careul ofiţerilor de zbor, *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Tombstone se întinse în hamac, cu brațul acoperindu-şi ochii, încercând să doarmă. Niciodată nu era cu adevărat linişte pe portavion. Careul ofițerilor de zbor se afla în apropierea punții hangarului şi imediat sub puntea de zbor. Trepidațiile agregatelor, ale instalațiilor de catapultare, vuietul avioanelor, scrâşnetul roților pe puntea oțelită, glasurile guturale ale oamenilor, năvăleau în mica încăpere prin toți pereții. În timpul decolării, era imposibil să poți să stai acolo cu cineva de vorbă, atât de puternic era bubuitul motoarelor.

Acum dormeau toate Tomcat-urile, dar cu toate astea se auzea un vuiet înfundat, semn că se întorcea la bord escadrila Hornet-urilor din patrulare.

Aviatorii erau obişnuiți cu zgomotul şi, de obicei, un pilot frânt de oboseală nu mai auzea nimic din tot ceea ce se petrecea în jurul său. Dar, deşi era epuizat, Tombstone nu putea dormi. Gândurile lui alergau în urmă cu o zi la încleştarea aeriană, la Tomcat-ul lui Coyote căzând în valurile mării, la promisiunile pe care i le făcuse prin radio.

Renunță să mai coboare din pat. Privirea lui obosită cercetă camera oprindu-se pe locul gol de lângă el. Era patul lui Coyote.

Coyote îşi lăsase chitara spânzurând de pat înainte de a pleca în misiune. Lovindu-se de bara de metal nichelată, cutia de rezonantă a instrumentului scotea nişte sunete asemenea unor note muzicale disparate. Patul era nefăcut şi, cu siguranță, ofițerul care făcea din când în când câte o inspecție l-ar fi tras de urechi.

Dar Coyote nu se mai întorcea. Tombstone se întrebă cu înfrigurare când vor veni să împacheteze lucrurile prietenului său, să-i scoată uniforma şi efectele civile din dulap, să

desprindă afişul cu grupul rock pe care-l prefera Coyote şi să facă loc unui boboc cu faţa proaspătă, venit de cine ştie unde.

Şi când avea să fie declarat mort, în mod oficial, prietenul său?

Pe dracu'!

Tombstone ştia că are nevoie de un somn zdravăn şi asta chiar în acele clipe. Toată după-amiaza fusese liber. Nu primise nici o sarcină. Fusese singur, fără zgomotoşii săi colegi. Noaptea avea să fie de serviciu. CAG îl trecuse pe listă pentru Alerta Cinci, după orele 23. Dar Tombstone era sigur că se va întâmpla ceva. Portavionul se vâra încet, încet într-o aventură politică. Ar fi fost o copilărie să crezi că acţiunile nord-coreenilor aveau să rămână fără răspuns... Nu acum, nu după lupta din ziua trecută.

Să doarmă, era imposibil.

Se ridică, se spălă pe faţă cu apă rece, îşi înşfăcă jacheta din piele şi ieşi din încăpere. Dacă nu putea să doarmă, atunci să stea de unul singur între cer şi mare. Intră într-un scurt coridor care ducea spre hangar, o luă pe lângă sala motoarelor şi ieşi pe punte, la pupa.

Când erau ancoraţi în vreun port, din locul acela erau lansate la apă bărcile, cu care, cei ce plecau în permisie, ajungeau la ţărm. Când se aflau în marş, locul era îngrădit cu cabluri de siguranţă care delimitau o oază de singurătate de vreo douăzeci de picioare. Dedesubt zumzăiau cele patru propulsoare ale portavionului.

Pentru Tombstone, era un loc unde scăpa de griji şi de temeri. Toate gândurile lui negre erau înghiţite de zgomotul motoarelor şi de bolboroseala siajului[25] navei.

Acum portavionul naviga spre Est aşa că soarele spânzura chiar pe deasupra lor, un glob roşu care arunca fuioare de lumină sângerie peste mare, înroşind norii. Sub plafonul acela de nori se întindea Coreea, la o sută cincizeci de mile distanţă.

Siluetele întunecate ale unor nave se profilau în crepuscul. Cea mai mare dintre ele trebuia să fie *Chosin*. Îi urmau

celelalte: *Little Rock*, fregatele de escortă *Texas City* şi *Westmoreland County*, unele abia ghicite, altele nevăzute printre faldurile de întuneric ce începeau să măture apele mării.

Grupul de luptă al portavionului era o forță, dacă te gândeai la mulțimea soldaților, a navelor şi avioanelor de luptă. Şi totuşi el părea neajutorat de vreme ce depindeau de un singur cuvânt de la Washington. Tombstone dădu din cap gândindu-se la asta. Americani fuseseră luați prizonieri, iar alții fuseseră chiar ucişi. America trebuia să răspundă.

Şi totuşi, totul părea atât de neimportant.

Pe cer crescu un punct negru. Tombstone se sprijini de bară privindu-l cum creştea. Punctul luă forma unui avion Viking S-SA. Carlinga lui părea ochiul unui ciclop.

Urlând asurzitor, avionul se năpusti spre celălalt capăt al punții de zbor, pe deasupra capului lui Tombstone. Luminile de navigație ale avionului erau de un verde strălucitor. Tombstone auzi clar bubuitul roților pe pista de zbor, şuierăturile cablurilor do arestare, răcnetele operatorilor de pistă. Treptat, zgomotele se estompară în timp ce pilotul avionului reduse motoarele. Făcuse o aterizare bună.

– Hei, comandante! strigă cineva din spatele lui. Unchiul tău a folosit patrulele de luptă antisubmarin ASW.

Tombstone se întoarse şi dădu ochii cu un ofițer. Îl recunoscu. Făcea parte din echipajul de pe punte. Cum la bordul portavionului erau mai bine de şase mii de oameni, majoritatea îi erau străini.

– Vânătoare de submarine? întrebă Tombstone.

Trebuia să țipe ca să se facă auzit. Vuietul de pe punte acoperea toate vocile. Toată lumea de la bord era de acord că singurele care puteau fi o problemă pentru portavion erau submarinele. Cele ale nord-coreenilor erau din clasa Whiskey şi Romeo. Vikingii ASW fuseseră fără îndoială în patrulare toată dimineața inspectând suprafața oceanului. Mai mult ca sigur, elicopterele Sea King de pe celelalte nave patrulau şi ele.

Ofițerul îşi aprinse o țigară acoperind flacăra brichetei cu palma protejând-o de palele de vânt care veneau dinspre mare.

– Ai făcut o treabă bună ieri.

– Mulțumesc şefule, spuse Tombstone.

Ofițerul se sprijini de bara metalică, părând că n-o să mai scoată vreo vorbă şi că n-o să se mai mişte de acolo. Tombstone se întoarse şi o porni spre interior. Locul din care tocmai plecă era numai bun să-ți aduni de unul singur gândurile, dar nu-i plăcea să mai fie şi alții prin jur.

Să meditezi... era un adevărat pericol. Din propria sa experiență, ştia că piloții care se gândeau prea mult la ale lor, la familie, la prieteni, erau ca şi morți. În timpul luptelor nu aveai timp pentru aşa ceva. Poate că era momentul să se gândească la viitorul său ca pilot. Dar i se păru că nici nu mai are vreun viitor.

CAPITOLUL 9

22h35'

Centrul de informaţii de luptă, *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Amiralul Magruder se aplecă peste umărul operatorului radar, al cărui trup era scăldat de lumina verde, stranie, din încăpere.

– De când sunt acolo sus, băiete?

– De aproape o oră, domnule amiral. Dar nu mai trec pe deasupra bazei de la Vladivostok. Şi-au stabilit o traiectorie nouă acum cinci minute. Unu-şapte-cinci, distanța trei sute de mile, viteza cinci sute de noduri.

Magruder privi tăcut cum se rotea raza radarului. Cercetă pulsul luminos care reprezenta o țintă pe cadranul stânga sus, al ecranului. Era imaginea unui avion din patrula Hawkeye care se poziționase în marea de întuneric la vreo sută cincizeci de mile nord de portavion. Bip-ul verzui reprezenta un Tupolev Tu–20, un bombardier rusesc numit Bear (Ursul), din marea flotă sovietică cu baza la Vladivostok. Direcția lui de zbor era drept pe traiectul pe care naviga portavionul. Ar fi ajuns, după toate calculele, în mai puțin de 40 minute. Sau mai rău. Poate că se pregăteau să lanseze o rachetă în mai puțin de 20 de minute. Riscul era foarte mare.

– Cine e gata de plecare? întrebă Magruder.

– Tombstone şi Snowball, Batman şi Malibu, spuse CAG. Alerta 15!

Asta înseamnă că piloții şi radariştii erau gata echipați şi aşteptau să decoleze în cel mult cincisprezece minute.

Tombstone şi Snowball. După scena de la întâlnirea cu piloții, cu o zi înainte, pe Magruder îl tentase ideea de a-i cere lui Marusko să-i dea liber nepotului său. Dar o astfel de hotărâre ar fi distrus încrederea lui Tombstone.

Pe de altă parte, amiralul bănuia că tânărul Magruder fusese puternic afectat în timpul misiunii. Probabil că-şi făcea un proces de conştiință considerându-se vinovat de pierderea lui Coyote. Când piloții ajungeau să gândească aşa... Începeau să facă din ce în ce mai multe greşeli. Şi nu era loc de greşeli în cariera unui pilot.

De fapt, amiralului i se păruse că e mai bine să-l țină pe nepotul său în febra evenimentelor decât să lâncezească şi să înceapă să-şi facă tot felul de probleme.

– Foarte bine, spuse amiralul dând din cap. Să decoleze!

– Am înțeles domnule.

Trebuia să-l pună pe tânăr la încercare. Şi amiralul se rugă la Dumnezeu să aibă dreptate.

22h50'

Puntea de zbor, *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

În carlinga Tomcat-ului era întuneric, o beznă sfâşiată doar de strălucirea luminilor roşii de bord.

– Hai să stingem luminile puțin, Snowball, spuse Tombstone.

Luminile de bord descrescuseră şi Snowball deschise radarul.

– Cum e, comandant Magruder?

– În regulă. Verifică frânele.

– Ne pregătim de decolare.

În avion, Tombstone se simțea acum izolat de restul portavionului, suspendat sub cerul negru care se lățise pe deasupra mării. Dar se aflau încă pe punte. Tombstone simțea parcă întreaga greutate a navei cabrându-se sub vânt

şi auzea zgomotele şi foşnetul familiar al uniformelor celor care alergau pe pistă pregătind decolarea.

O lumină multicoloră se aprinse săgetând întunericul. Luminile galbene care se mişcau acum pe pistă îi cerură s-o pornească înainte. Un al doilea Tomcat era condus către cea de-a doua catapultă. Câțiva mecanici, purtând lanterne albastre şi roşii, verificau aripile, roțile şi armamentul.

O vestă verde se apropie din stânga purtând o tăbliță pe care scria 66 000. Tombstone încuviință ridicând o lanternă şi fluturând-o într-o mişcare circulară. Cârligul de catapultare fu prins de bara avionului.

Ofițerul de la catapultare se apropie ținând în mâini un fanion verde şi unul roşu. Le flutură energic. Ceru astfel pilotului să acționeze supapele la maxim. Tomcat-ul trepidă gata s-o zbughească spre înaltul cerului. Tombstone simți cum creşte puterea motoarelor.

Ofițerul de la decolare semnalizează cu lumina verde încă o dată, în sus şi în jos. Tombstone acționă supapele solicitându-şi arzătorul din plin. Tomcat-ul se smuci luminând pista cu luminile sale de poziție. Flăcări orbitoare gemură în spate lingând reflectorul.

Tombstone aprinse luminile de navigație, făcu un ultim semn Şefului Aerian şi personalului de la decolare. Era gata. Lumina de pe insulă se făcu verde. Ofițerul de la decolare făcu o piruetă, se lăsă în genunchi şi atinse pista de oțel…

Tombstone se trezi strivit în scaun în timp ce o mare de aburi aruncă Tomcat-ul din catapultă. Tombstone îşi ținu respirația. Tomcat-ul îşi întinse aripile şi se azvârli în cer.

– Decolare bună! transmise prin radio turnului de control.

Se afla în aer. Îl înconjurau o mulțime de stele. Iar Tomcat-ul se căță̆ra tot mai sus.

– Bună lovitură! se auzi ca un ecou vocea lui Batman care se desprinse şi el de portavion.

Tombstone îl aşteptă. Batman se apropie şi începură să zboare aripă lângă aripă.

– Hunt Leader? Aici Hunt Two. Vin cu tine.

Tombstone privi spre dreapta şi zări Tomcat-ul lui Batman plin de luminițe ca un pom de Crăciun.

– Hunt Leader către Hunt Two. Auzi, băiete, ia mai slăbeşte-mă şi dă-te mai încolo… Vrei?

– Recepționat, şefu'! strigă Batman în căşti.

Celălalt Tomcat se îndepărtă lăsând mai mult loc. Tombstone oftă şi trase manşa uşor spre stânga, încercând să mărească distanța şi mai mult. Batman avea reputația unui tip cam înfumurat şi probabil că încerca acum să-şi impresioneze şeful arătându-i cât de bun era într-un zbor de noapte.

„Câtă încredere pot să am în tipul ăsta?" se întrebă Tombstone oftând. Deşi piloții nu zburau întotdeauna în aceeaşi formație de aripă, Tombstone şi Batman zburaseră împreună de mai multe ori. Formau o echipă bună. Îşi cunoşteau unul altuia hachițele şi măiestria. Batman era nou în escadrilă, şi până acum nu zburaseră împreună noaptea.

Tombstone îşi alungă gândurile astea din minte… alungă şi gândul care-l sâcâia, că în locul lui Batman ar fi trebuit să zboare acum Coyote. N-avea nimic cu Bat, nimic personal, dar…

Scutură din cap. Îşi concentra întreaga atenție asupra aparaturii de bord. Apoi îşi chemă radaristul.

– Hei, Snowball, ai descoperit ceva interesant pe radar?

– Nimic, şefu'. Dar tocmai am primit o informație de la Tango unu-trei. Bombardierul rusesc e cam la o sută cincizeci de mile de noi.

– OK, băiete. Fii cu ochii pe el. Anunță-mă dacă apare ceva.

Apoi minutele se scurseră în tăcere. Dintr-odată, radaristul izbucni:

– Îi am! O codiță la trei-patru-nouă! Cursul unu-nouă-cinci, viteză cinci-zero-zero. Sunt chiar deasupra noastră. Sub un unghi de treizeci de grade…

– În regulă. Anunță-i pe Batman şi pe Malibu. Hai să aruncăm o privire.

Cu mult înainte de a da cu ochii de bombardier, Tombstone simți o trepidație puternică, ca un gâjâit, cele patru turbopropulsoare ale rusului urlând puternic în aer. Privind în sus prin cupola carlingii, Tombstone zări stelele pâlpâind. Cerul era senin. Unde o fi? Nu e nimic… Acolo!

Abia dacă se zăreau luminile de navigație roşii şi albastre ale rusului.

– Hei, hei! strigă el în radio. Uite-i colo, la ora unsprezece!

– Îi am, spuse Bat.

– Hunt Leader către Homeplate! strigă Tombstone cățărându-se prin cer la treizeci de mii de picioare, aşteptând cu înfrigurare ca mesajul său să fie transmis pe *Jefferson* prin Hawkeye. Am informații. Îl văd pe bandit. Ne apropiem. Terminat. Hei, Bat, o iau spre stânga să pot vedea mai bine. Treci de partea cealaltă.

– Recepționat, Tombstone! strigă Bat. Ai de gând să-i numeri niturile?! Fă-o şi pentru noi, da?

Tombstone descrise un arc de cerc, plană strâns traversând şuvoiul de aburi pe care-l lăsase Bear în urmă şi ajunse în apropierea bombardierului, simțind din plin trepidația motoarelor. Era întuneric peste tot. Bănuia că ruşii îl prinseseră şi ei pe radar. Dar cum să-l facă să…

Clipi o lumină şi un soare micuț dar strălucitor scăldă carlinga Tomcat-ului într-o baie de lumină argintie.

– Ce dracu? strigă radaristul. Nu mai văd nimic!

Tombstone menținu cursul de zbor, întorcându-şi capul şi clipind puternic pentru a-şi recăpăta vederea. O clipă avusese impresia că bombardierul explodase. Acum înțelese însă, că de fapt puseseră în funcțiune un reflector foarte puternic montat pe turela observatorului, în coadă. Ce tâmpiți!

Conul reflectorului se mută lăsând în urmă o dâră lăptoasă, luminând Tomcat-ul o clipă ca mai apoi să-şi lumineze propria aripă care semăna cu un pumnal uriaş. Tombstone zări forma unui turbopropulsor şi steaua mare şi roşie de pe aripă.

În mod clar, voiau să-i arate cine erau.

Dar ce oare le trecea prin cap? Între ruşi şi americani mai fuseseră jocuri din astea încă din primele zile ale Războiului Rece şi se părea că recentul dezgheț politic nu prea schimbase regulile vechi. Într-un fel, lucrurile stăteau mai prost decât în anii ’70–’80. Atunci cel puțin ştiau ce gândeau ruşi despre ei.

Încet, încet, Tombstone se apropie de bombardier.

Brusc, conul luminos se mută iar pe Tomcat, dar Tombstone era pregătit. Strânse ochi şi privi în altă parte.

– Hei, Tombstone! strigă radaristul. Nu crezi că vor să ne facă să înțelegem c-ar fi bine să ne cărăm de aici?

– S-ar putea. Hai să vedem dacă vor să stea de vorbă cu noi!

Aducând Tomcat-ul şi mai aproape, Tombstone întoarse fața spre lumină şi ridică trei degete înmănuşate. Gesticulă cu putere.

Lumina dispăru.

– Iată răspunsul! întoarce pe 333,3 şi hai să vedem ce vor să ne spună.

Tombstone strigă în mască:

– Avion rusesc! Avion rusesc! Aici Hunt Leader. Zbor chiar alături de voi. Mă auzi?!

Urmă o tăcere lungă. Tombstone nu-şi pierdu răbdarea. De cele mai multe ori, piloții ruşi vorbeau engleza. Auzi:

– Vorbeşte zborul patru-unu-doi. Continuă, Hunt Leader.

– Aici Hunt Leader. Zborul vostru intersectează traseul portavionului *Thomas Jefferson*. Vă rog să schimbați… pe unu-cinci-zero. Terminat.

– Niet! Hunt Leader. Zborul pe patru-unu-doi este un zbor de rutină de la Vladivostok la Cam Ranh Bay. E un spațiu internațional, aşa că du-te dracului!

– Asta-i un rahat de prima mână, Tombstone! strigă radistul furios pe circuitul intern al avionului. Dacă-şi mențin cursul o să nimerească drept în Coreea de Sud. Să vezi c-or să-l schimbe imediat!

– Vrea să ştie doar cât de mult poate să întindă coarda.

Tombstone reflectă o clipă. Tot ce putea face era să-l enerveze pe pilotul rus, să profite de vreo greşeală de-a lui şi din asta să se işte un conflict internațional. Se părea că era vorba de un zbor de rutină. Dar probabil că voiau să vadă cât de mult pot zgândări grupul de luptă al portavionului.

Tombstone deschise din nou radioul.

– Zbor patru-unu-doi! Aici Hunt Leader… USA… Portavionul nostru face nişte manevre militare în Marea Japoniei şi e în stare de alertă. Dacă vă apropiați prea mult s-ar putea să aveți probleme!

– Ascultă, Hunt, declari exclusivitate asupra zonei?

Pe timpul unei crize, orice pilot putea s-o declare. Orice alt avion necunoscut s-ar fi apropiat la o sută de mile de zona în care se afla portavionul ar fi putut fi atacat. Dar lucrurile nu erau încă atât de grave.

– Negativ, spuse Tombstone. Nu e nici o zonă exclusivă. Ce vă spun e doar în folosul vostru!

– Niet! strigă pilotul rus.

Răspunsul lui furios puse capăt discuției. Degetul mare al lui Tombstone se opri o clipă deasupra butonului care comanda armamentul. Ce…?!

Ridică contrariat privirea şi văzu nişte flăcări zburând chiar deasupra bombardierului. De-abia după o clipă îşi dădu seama că ceea ce vedea era celălalt Tomcat care se avântase în cârca rusului. Era Batman care se instalase periculos de aproape de compartimentul bombelor. Bombardierul rusesc începu să se lase în jos, urmat îndeaproape de Bat.

– Cum se spune, se auzi vocea lui Bat, e cam nasol să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala!

– Snowball! strigă Tombstone. Dă-mi o altă frecvență să-i zic vreo două tipului ăstuia!

– Gata, şefu'!

– Hunt Two, aici Hunt Leader! Ia-o din loc! Treci pe poziția ta!

– Recepționat, Hunt Leader! strigă Bat, aproape cântând. Cum doreşti. Dar se pare că le-am arătat gagiilor cine e şefu'

pe aici!

Bombardierul continua să coboare. O formă neagră, nedefinită, plină de luminițe, vuind prin noapte. După câteva minute, ruşii schimbară cursul.

– Ținta vine la unu-cinci-cinci, Tombstone! spuse Snowball.

Tombstone inspiră adânc şi apoi răsuflă încet. Îi bătea inima cu putere, îi transpiraseră palmele. Ruşii voiau să-i demonstreze că puțin le pasă de indicațiile lui. Noua traiectorie era mai scurtă cu cinci grade decât cea indicată de el. Dar ieşeau din perimetrul în care se aflau navele americane.

Tomcat-ul însoți Bear-ul o vreme până când părăsi zona. Amintindu-şi de alte incidente de acest gen, Tombstone fu convins că bombardierul n-o să încerce cumva să se apropie de portavion.

Momentul de tensiune se sfârşise.

Dar nu şi surescitarea piloților. Tombstone era pornit rău de tot, dar încerca să nu se exteriorizeze prea mult. Îl rugă pe Snowball să-i facă legătura cu Tango unu-trei.

– Homeplate?! Aici Hunt Leader! Ținta e la unu-cinci-cinci şi se pare că nu mai are chef de joacă.

– Recepționat. E pe drum o escadrilă de-a noastră. Homeplate e mulțumită de treaba pe care ai făcut-o.

Făcuseră o treabă bună, dar cascadoria lui Batman ar fi putut să-i trimită în iad pe toți. O să schimbe el două, trei vorbe cu Batman imediat ce ajungeau la bordul portavionului!

Ziua a treia

CAPITOLUL 10

04h45' (14h45' ora Washington-ului)
Casa Albă

Asta ar putea fi prima veste bună pe care o primim, spuse Preşedintele ridicând privirea de pe raportul pe care-l primise. S-au retras ruşii?

Amiralul Grimes zâmbi acru:

– Aş spune, domnule Preşedinte, că au fost puțin speriați când unul dintre piloții noştri a folosit... hai să spunem... o manevră neortodoxă.

– Şi din cauza asta ruşii nu s-au mai apropiat de navele noastre?

Marlowe îşi aşează mâinile pe masă.

– Pot să pariez, domnule Preşedinte, că ne urmăresc de aproape. Trei din sateliții lor şi-au schimbat orbita pentru a putea baleia mai bine Marea Japoniei. Dar nu sunt semne că ar dori să se confrunte cu noi.

Ochii Preşedintelui se rotiră încet către ceilalți, oprindu-se asupra Secretarului de Stat. Preşedintele zâmbi.

– Ține minte chestia asta Jim! Pentru ziua în care o să stai de vorbă cu ambasadorul Chinei. Poate că la negocieri nu vom fi decât noi şi nord-coreenii. Iar chinezii vor media. Se simplifică lucrurile, nu?

– Da, domnule, spuse secretarul încruntându-se. Nu trebuie să fim prea încrezători, totuşi. Ruşii încă n-au răspuns la mesajul nostru.

– De acord.

Preşedintele aruncă o privire unui nou personaj, dr. Lee Ann Chu, secretar adjunct pentru Asia de Est şi Pacific. Dr. Lee stătea față în față cu Schellenberg. Era o femeie între două vârste, în jur de cincizeci de ani.

Avusese ca sarcină studierea impactului pe care l-ar fi avut acțiunile militare americane asupra aliaților din Orientul îndepărtat.

– Dr. Chu, înțeleg că aveți un raport preliminar? întrebă Preşedintele.

Dr. Lee ezită, îl privi pe sub sprâncene pe Schellenberg. Preşedintele observă că între cei doi se dă o luptă surdă.

– Raportul nu e încă gata. Echipa dr. Lee încă mai studiază unele informații şi implicații, preciză secretarul.

– Dr. Chu, nu avem nevoie de un raport oficial, spuse Preşedintele pe un ton blând. Spune-mi doar ce crezi. Cum crezi că vor reacționa aliații noştri din zonă!

Cu mişcări grațioase, dr. Chu îşi scoase ochelarii din poşetă şi-i aşează pe masă în fața ei. Apoi îl privi drept în ochi pe Preşedinte.

– Ne putem aştepta la obişnuitele manifestații antiamericane. Cu excepția sud-coreenilor, nimeni dintre aliații din zonă nu ne vor aproba şi nu ne vor întinde o mână de ajutor. Dar, pe ansamblu, imaginea dumneavoastră nu va fi deteriorată.

Dr. Chu luă țările pe rând. Japonia se dorea mult mai independentă în unele acțiuni, mai ales că resimțea şocul datorat dezvoltării rapide a sud-coreenilor. Şi aşa mai departe. Vorbi preț de zece minute spunându-i Preşedintelui lucruri pe care acesta se aştepta să le audă.

Şi totuşi Preşedintele simți că dr. Lee părea reținută, că se temea că el va aduce obiecții la ceea ce spunea.

– Mulțumesc, doctore. Mai e ceva?

Ea ezită, încurcată.

– Asta-i tot, dr. Chu, spuse Schellenberg. Mulțumim…

– Un moment, vă rog, spuse Preşedintele. Dr. Chu ce ne puteți spune despre duşmanii noştri din zonă?

– Domnule Preşedinte… dădu să spună ceva Schellenberg.

– Am pus deja întrebarea! Doctore?

Dr. Lee tăcu o clipă apoi spuse:

– Domnule Preşedinte, problema e ce-o să se întâmple dacă nu atacăm!

– Şi?!

– E vorba de „a-ți pierde fața", cum se spune în Orientul Îndepărtat. Dacă dați înapoi, se va spune că v-ați pierdut fața, în ziua de azi zicala asta având relevanță printre asiatici. Şi duşmanii şi prietenii de acolo o vor spune. Vă sfătuiesc să…

Schellenberg o întrerupse:

– Ceea ce vrea să spună dr. Chu, domnule Preşedinte, e că ar trebui să dăm un exemplu. Asta ne-ar fi de mare ajutor. Vom scăpa de beleaua asta în scurt timp. Dar trebuie să înaintăm cu precauție pe acest câmp minat… Şi pe viitor…

– De când am nevoie de un translator, Jim?

– Iertați-mă, spuse Schellenberg. Dr. Chu e nouă la noi şi mă gândeam că…

Raportul viza în mod clar partea ascunsă a lucrurilor şi el încerca să o ocolească.

Doamne! Oare dictatorul comunist avea aceleaşi probleme cu consilierii lui, sau îi împuşca dacă deveneau prea vicioşi?

– Dr. Chu. Am hotărât că un răspuns în forță e necesar. Trebuie să le arătăm nord-coreenilor că nu ne jucăm. Generale, din clipa asta vom pune în aplicare operațiunea Winged Talon.

– Da domnule, spuse generalul dând energic din cap.

– Toată lumea intră în alertă. Dacă e cazul vom folosi toate forțele. Cred că e necesar un răspuns prompt şi hotărât.

– Vom da ordinele necesare, domnule Preşedinte.

– Foarte bine, spuse Preşedintele privindu-l pe Şeful Personalului. George? Vom pregăti şi o declarație pentru

presă. Îl vreau pe Joe pentru treaba asta.

– Da, domnule Preşedinte.

Joseph Collins, consilierul de presă al Casei Albe fusese ocupat în ultimele 24 de ore, de când vestea capturării navei spion pusese presa pe jăratec. Preocuparea lui era să nege eventualitatea vreunei intervenții militare în Coreea de Nord şi să declare că Preşedintele urmăreşte evenimentele din Orientul îndepărtat plin de îngrijorare.

Preşedintele era ferm convins că va trebui să țină piept furtunii care avea să înceapă imediat ce va lua o decizie. De aceea, cu cât biroul de presă al Casei Albe era implicat mai tare, cu atât era mai bine.

Se întoarse, şi-l privi pe Schellenberg. Citi o oarecare tristețe pe fața lui. Era probabil dezamăgit. Dar asta era o altă problemă. Sentimentele trebuiau alungate acum.

– Jim, o să te mai întâlneşti cu ambasadorul Chinei în după-amiaza asta?

– Da, domnule. Peste trei sferturi de oră.

– Bine. Atunci rămâne cum am stabilit, spuse Preşedintele zâmbind şi recăpătându-şi farmecul care-l făcuse iubit în atâtea campanii electorale. Ai putea să-i câştigi de partea noastră. Să-i faci să stea de vorbă cu noi. Dacă reuşeşti să găseşti un canal de comunicare cu nord-coreenii atunci nu vom mai ataca în forță. Între timp, însă, stăm cu glonțul pe țeavă şi ne ferim să țopăim prin vreun câmp minat! Trebuie să luăm măsuri să rezolvăm criza şi să ne salvăm oamenii. Dacă nu găsim înțelegere, vom ataca, adăugă Preşedintele privindu-i pe rând pe cei de față şi constatând că nu era nimeni împotrivă.

George Hall se agita însă şi se foia pe scaunul său.

– Domnule Preşedinte, avem o problemă delicată. Nu ştim unde sunt ținuți ostateci oamenii noştri. Un atac masiv asupra bazelor militare nord-coreene i-ar putea ucide şi pe ai noştri.

– Victor? întrebă Preşedintele privind spre directorul CIA. Ai ceva informații proaspete?

– Nu încă, domnule. Cu ajutorul sateliților o să…

– Bun. Continuă şi anunță-mă dacă obții o informație sigură.

– Da, domnule.

Preşedintele tăcu o clipă gândindu-se că erau peste măsură de surescitați. Dar, oricum, trebuiau să câştige.

Se gândi o clipă la dr. Chu. Probabil că şeful ei îi ordonase să fie rezervată în timpul discuțiilor, iar faptul că făcuse pe independenta avea s-o coste. Putea însemna sfârşitul carierei sale.

Răsuflă uşor şi privi cum întreaga echipă începea să-şi strângă documentele de pe masă.

03h00

Centrul Serviciului De Informaţii, *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Amiralul Magruder păşi peste cablurile întinse pe punte şi ajunse lângă perete. Centrul fusese golit de scaune şi era plin acum de echipamentele studioului TV. Se aprindeau şi se stingeau lumini. Se reglau camerele de luat vederi. Se încercau microfoanele. O mulțime de marinari şi ofițeri se îngrămădeau să rezolve o mulțime de probleme de ordin tehnic.

În felul lui, portavionul era asemenea unui orăşel plutitor. Avea două posturi de televiziune care transmiteau un program alcătuit din emisiuni care tratau probleme ce interesau întregul personal. La nevoie, căpitanul Fitzgerald sau amiralul se puteau adresa tuturor celor de pe portavion fără a mai fi nevoie să fie strânşi toți la un loc… asta însemnând eficiență şi rapiditate.

– Suntem gata să începem, domnule amiral! Dumneavoastră?

Magruder se întoarse şi dădu cu ochii de Raymond C. Buckley Jr. un ofițer care avea o față ca de înger. Raymond avea 44 de ani. Era în serviciul Marinei de 28 de ani. Fugise

de la liceu la vârsta de 17 ani şi se înrolase. În sânul Marinei se simțise întotdeauna ca acasă. Era Şeful Statului Major.

– Gata, şefu'! glumi amiralul. Ai de gând să conduci emisiunea?

– Oh, nu amirale! Şi eu sunt invitat la emisiunea asta, nu?

– Vinzi castraveți la grădinar? continuă amiralul zâmbind malițios.

Raymond se număra printre realizatorii programului nocturn de pe canalul 1, „Vom vedea, vom naviga". În plus, scria şi articole pentru ziarul portavionului, „Democratul jeffersonian".

Acum păşi în fața camerei pregătindu-se să facă o introducere. Regizorul tehnic îi făcut semn că poate să înceapă.

– *Goooood morning* jeffersonieni! spuse Buckley cu accentul binecunoscutului crainic Pat Sajak care făcea emisiunile de radio adresate trupelor americane din Vietnam.

Buckley servise pe vremuri în Nam'. Magruder o ştia prea bine. Pe coasta de la Cam Ranh Bay şi mai târziu pe nava *Constellation*. La bordul portavionului erau o mulțime care luptaseră în Vietnam. Asta era nemaipomenit, pentru că cei noi puteau afla o mulțime de lucruri vitale de la oamenii hârşâiți atâta timp prin acele ape.

Amiralul nu-l ascultă de la bun început pe Raymond. I se părea totuşi nepotrivit să dea ordine echipajului prin intermediul televiziunii, ordine care, în mai puțin de câteva ore i-ar fi trimis să moară. Mai aruncă o privire pe foaia dactilografiată pe care o adusese cu el. Se întrebă dacă întotdeauna războaiele începeau de la diverse evenimente care se amplificau cu fiecare zi, cu fiecare ceas, pentru ca mai apoi să nu mai poată fi controlate de nimeni.

– Şi acum, adresându-mă tuturor de pe *Jefferson*, am onoarea să vi-l prezint pe Ofițerul Comandant al Grupului de Luptă 14 şi să-i urez bun venit! Amiralul Thomas J. Magruder!

Bățos, Magruder păşi pe scenă lăsându-se scăldat din plin de lumina reflectoarelor. Se apropie de pupitru, în timp ce Buckley trecu într-o parte. Magruder aşează notițele dactilografiate în fața sa şi aruncă o privire ochiului rece şi sticlos al camerei de luat vederi. Câteva reflectoare purpurii îl încadrau ca într-un acvariu, iar imaginea lui, instantaneu, era privită de miile de oameni de pe portavion.

– Bună ziua *Jefferson!*

Se gândi să fie direct, să nu umble cu ocolişuri şi nici cu aluzii. Continuă:

– După cum ştiți cu toții, Grupul de Luptă 14 al portavionului a fost desemnat de Preşedinte să ocupe o poziție în aceste ape în Punctul Noiembrie şi să aşteptăm noi ordine. Ieri am primit întăriri sosind o formație formată din patru nave amfibii. La ora cinci, azi dimineață, am primit noi ordine. Vă voi citi esențialul.

Amiralul Magruder făcu o pauză, îşi puse ochelarii pe nas şi începu să citească fără să se grăbească:

– Prioritate de urgență către Comandantul Grupului de Luptă 14 SUA *Jefferson*, aflat în punctul de patrulare Noiembrie.

Unu. Portavionul din Grupul de Luptă 14, împreună cu Corpul Expediționar 6 al Marinei, vor fi desemnate de acum înainte sub numele de Unitatea 18. Comandantul Grupului de Luptă 14 va prelua comanda asupra Unității 18 şi asupra tuturor unităților auxiliare.

Patru. Comandantul Unității 18 va avea în grijă securitatea întregii operațiuni. Comandantul Unității 18 este deja informat asupra recentelor acțiuni ostile ale nord-coreenilor. În aceste condiții trebuie să evite pierderile inutile de echipament, material de luptă şi vieți omeneşti.

Cinci. Unitatea 18 va aştepta noi ordine de la Comandamentul General. Unitatea 18 este principala armă strategică a SUA în zonă şi nu se va angaja în acțiuni care să dăuneze intereselor naționale ale SUA.

Opt. Toate subunitățile din componența inclusiv navele şi avioanele de luptă, vor fi pregătite în vederea unei posibile acțiuni militare asupra portului Wonsan şi împrejurimi. Această operațiune va purta numele de Winged Talon.

Nouă. Operațiunea Winged Talon urmăreşte un atac limitat ce are ca scop principal protejarea personalului Marinei SUA ținut prizonier de către nord-coreeni în Wonsan sau în împrejurimi. Trebuie asigurată securitatea navei *Chimera* capturată în urmă cu două zile în apele internaționale de forțele navale nord-coreene sprijinite de aviație. Operațiunea Winged Talon este subordonată exclusiv Comandamentului General.

Magruder îşi ridică privirea de pe notițe şi privi din nou spre ochiul camerei de luat vederi. Spuse pe un ton grav:

– Aceste ordine sunt semnate de amiralul Flotei, Wesley R. Bainbridge. Nu mai e nevoie să vă spun că pe umerii noştri atârnă o foarte mare răspundere. Am aici o fotografie TENCAP{26} care v-ar putea interesa.

Reflectoarele se stinseră şi amiralul Magruder îşi dădu seama că a intrat în funcțiunea şi cea de-a doua cameră de luat vederi care avea să transmită fotografia pe post. TENCAP era acronimul pentru Exploatarea Tactică a Capacităților Naționale, aşa cum era denumită tehnologia de comunicații prin satelit. Pentru prima oară, comandanții militari aflați în misiune se puteau folosi de serviciile sateliților. În doar câteva clipe ei puteau primi seturi de fotografii ale zonelor în care operau.

– Ceea ce vedeți, domnilor, este nava noastră, *Chimera*. Este ancorată în portul Wonsan. Mi s-a comunicat că fotografia are eroare doar de trei inch{27}. A fost luată de la o altitudine de o sută de mile! Îi puteți distinge pe soldații nord-coreeni pe punte. Nava, după cum se vede, a suferit în urma atacului. Una din şalupe e făcută praf. Macaraua s-a prăbuşit din pricina unei explozii. Puntea din față şi câteva compartimente sunt grav afectate. Pe catarg se zăreşte arborat steagul nord-coreean. Fotografia e cea mai elocventă

dovadă a faptului că nord-coreenii au acționat împotriva intereselor noastre.

Se aprinseră din nou reflectoarele şi amiralul înțelese că obiectivul camerei de luat vederi se va fixa din nou pe el. Tuşi uşor şi spuse:

– Unitatea 18 a fost chemată să fie arma care va izbi forțele nord-coreene peste câteva ceasuri. Preşedintele îi va soma să ne elibereze nava şi oamenii. Nord-coreenii trebuie să înțeleagă cât de puternici suntem şi cât de hotărâți! Trebuie să le creăm o imagine clară a celor ce s-ar putea întâmpla dacă ne vor refuza!

Din cauza reflectoarelor, în cameră se făcuse peste măsură de cald. Amiralul nu luă în seamă transpirația care i se prelingea pe chip, pătrunzându-i pe sub gulerul tunicii, şi continuă:

– Portavionul are mai mult explozibil decât s-a folosit vreodată în cel de-al doilea război mondial. E o chestie destul de convingătoare, care serveşte foarte bine politica noastră, strategia noastră. Nu cred că nord-coreenii sunt nebuni sau sinucigaşi. Mă aştept să fie rezonabili şi să renunțe la intențiile lor. Dacă nu, atunci ne revine sarcina de a face tot ceea ce ne cer Congresul şi contribuabilii... să apărăm interesele SUA oriunde ar fi ele amenințate în lume, să ne apărăm oamenii oricând sunt în pericol. Ştiu că pot să contez pe fiecare dintre voi şi că vă veți face datoria. Asta-i tot! adăugă, ştiind că într-un astfel de moment nu era nevoie de vorbe prea mari.

Părăsi pupitrul lăsându-l în locul său pe Buckley. Şeful Statului Major începu să vorbească în timp ce amiralul ieşi din cameră.

Rigoarea şi disciplina vieții de militar, răspunderea şi îndeplinirea întocmai a ordinelor erau lucruri pe care amiralul Magruder le acceptase odată ce îmbrăcase uniforma de ofițer. Crescuse într-o familie de marinari, împreună cu fratele său, Sam. Tatăl lor le spusese că era o tradiție în familia lor să

îmbrățişeze cariera militară. Că se născuseră pentru a conduce.

Poate că aşa şi era. Tatăl lor făcuse parte dintre ofițerii lui Nimitz în al doilea război mondial, iar străbunicul său fusese comandantul monitorului *Farragut* la Mobile Bay.

De mic copil, Magruder trăise şi respirase aerul Marinei SUA, gustase din gloria ei pe când trăia la Annapolis, Maryland.

Pe vremuri, avusese discuții aprinse cu fratele său despre cum trebuie să comanzi. Asta se întâmpla pe când erau pe un portavion ca ofițeri aspiranți.

– Nu mă sperie prea mult gândul că aş putea să mor într-o misiune de luptă, îi spusese Sam pe când beau o cafea la popota ofițerilor la Pensacola. Dar să dau eu un ordin în urma căruia ar putea să moară oameni, ar fi o chestie nasoală de tot.

Sam se acoperise de glorie făcând cinste tradiției familiei pe cerul de la Doumer Bridge, la Hanoi, în 1969. Oficial era încă „dispărut în misiune", familia pierzând speranța că ar mai putea fi în viață.

Cuvintele lui Sam îl urmăriseră mult timp pe amiral, dar acum îl chinuiau. Un eveniment neaşteptat, o situație de criză, ordine de la Washington… şi el trebuia să conducă la luptă douăsprezece mii de oameni. Că pentru aşa ceva se antrenase ani de-a rândul conta mai puțin decât faptul că oamenii aceia erau oamenii lui. Răspundea de viața lor.

Magruder nu le spusese totul în cadrul transmisiei televizate. Şi asta îl chinuia mai mult ca orice. Era adevărat, de exemplu, că portavionul transporta mai mult praf de puşcă decât în ultimul război mondial, dar erau şi bombele nucleare stocate în cala de la prova. Dar, sub nici o formă, Washington-ul nu avea să autorizeze un bombardament nuclear. Să fi şters Pyongyang-ul de pe fața pământului nu rezolvă cu nimic situația, şi nord-coreenii o ştiau şi ei. În ciuda cuvintelor sale încurajatoare, Magruder nu era atât de

sigur pe cât pretindea că nord-coreenii vor renunța la acțiunile lor ostile.

Desigur, nimeni nu credea că un singur atac aerian ar fi fost suficient să-i sperie pe nord-coreeni şi era clar că o ştia şi Washington-ul. Pentagonul se pregătea pentru ceva mai mult decât un raid aerian ultrarapid. Lucrul acesta rezulta destul de clar din pasajele pe care nu le citise. În paragraful şapte se preciza că toate navele şi avioanele nord-coreene erau ostile şi că trebuiau tratate ca atare. Paragraful zece era şi mai dur. Spunea că sunt pregătite trupe de elită, tactice care avea să vină la bordul portavionului la orele 17. Erau trupe care puteau ataca de pe mare, de pe uscat şi din aer. Asta înseamnă că la Washington se gândea la tot ceea ce putea fi mai rău, şi că plănuiseră un atac total. Erau peste două mii şase sute de oameni la bordul navelor *Chosin* şi *Little Rock*. Să presupunem că Washington-ul îi trimitea pe ei…

Magruder se gândi la cei doi piloți doborâți la Wonsan cu două zile în urmă. Grant şi Cooper. Se gândi la furia lui Matthew. Clătină din cap. Dacă nord-coreenii nu cedau în următoarele două zile, alți oameni puteau sfârşi ca ei.

Îndreptându-se spre camera steagului, amiralul dădu nas în nas pe coridorul strâmt cu un marinar. Trebuiră amândoi să se întoarcă pe o parte ca să poată trece. Magruder gândi că marinarul era aidoma imaginii sale într-o oglindă. Cum marinarul era cu capul descoperit nu salută, dar, privindu-l în ochi, îi spuse scurt:

– Bună dimineața, amirale.

Ca majoritatea celor de pe *Jefferson* marinarul era foarte tânăr. Nu avea mai mult de 19 ani. Tânărul adăugă:

– Se pare c-o să le tragem câteva şuturi în fund.

– Drept în fund, băiete, zâmbi grav amiralul.

Ăştia erau oamenii lui, iar datoria lui era să-i conducă spre victorie.

CAPITOLUL 11

09h25'

Biroul comandantului escadrilei VF–95, *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Tombstone puse o altă foaie în fața lui, lângă monitorul IBM şi începu să scrie încercând pentru a doua oară să-şi redacteze raportul despre atacarea bombardierului rusesc din noaptea precedentă. Oricât încercase, îi era imposibil să transpună în cuvinte reproşul pe care voia să-l facă la adresa lui Bat.

Îi era aproape silă de hârtii, de munca administrativă pe care trebuia s-o facă redactând raportul acela referitor la comportamentul unui coleg. Un cuvânt prost ales putea însemna sfârşitul carierei unui ofițer care promitea... sau putea păta cariera lui atât timp cât ar mai fi rămas în Marină. Tombstone era încă furios pe Batman pentru că-l provocase pe Bear dar încă nu era convins dacă trebuie să-i consemneze faptele în dosar.

Se gândi că o discuție între patru ochi cu Batman sau câteva cuvinte şoptite lui CAG, în caz că s-ar mai fi repetat aşa ceva, poate că erau de ajuns.

În plus, în doar câteva ore, Batman se putea afla din nou în misiune, în aer, luptându-se cu avioane MIG, cu rachete sol-aer SAM sau alte arme. Şi în cazul ăsta avea nevoie de încredere. Trebuia să se concentreze asupra luptei.

Dar, la dracu'! Dacă nimeni nu-l tempera în scurt timp, atunci, cât de curând...

Cineva bătu la uşă şi Tombstone ridică privirea surprins. Se aştepta să fie chiar Bat. Era însă Snowball. Intră clipind spre Tombstone asemenea unei bufnițe cu ochii lui mari şi rotunzi.

– Tombstone? Ai un minut?

– Intră. Fă-te comod.

Era un fel de-a spune, un semn de politețe doar. Biroul era la fel de strâmt ca şi un closet. Scaunul, masa, fişetul şi raftul plin de cărți ocupau întreg peretele. Să mai şi primeşti pe cineva înăuntru constituia o problemă la fel de complicată ca şi zborul unui avion pe deasupra punții aglomeratului hangar de pe *Jefferson*.

Snowball încercă însă să-şi facă loc cumva.

– Uite… Nu ştiu cum să-ți zic…

– Scuip-o, nu te codi. Scurt şi dulce.

– Daa, aşa cred că-i cel mai bine. Comandante, mi-e frica.

Frica. Cuvântul căzu între ei, greu, aspru. Tombstone înțelese că radaristul său avea totuşi o problemă. Fraternitatea dintre piloții şi ofițerii de zbor le dădea voie s-o recunoască dar numai dacă o făceau în glumă, în mod peiorativ. Demnitatea piloților de luptă o cerea. Un pilot ar fi putut s-o spună cu zâmbetul pe buze cam aşa: „Vă spun drept, băieți, misiunea de astă-noapte a fost aşa de nasoală că abia după aceea mi-am dat seama de ce combinezoanele de zbor pe care ni le-au dat erau de culoare maro!”

Niciodată, dar niciodată, nu trebuia să spui aşa, pe şleau, că ți-e frică. Regula asta era valabilă nu numai pentru piloți ci şi pentru cei de pe navă şi pentru radarişti.

Tombstone se foi pe scaun.

– Care-i problema? întrebă. Că l-am pierdut alaltăieri pe Coyote? Sau cumva lupta din aer?

– Ei, rahat, Tombstone! Nu ştiu prea bine. Cred că e puțin din toate. Alaltăieri mi-a fost frică, dar am ştiut c-o să mă descurc. Aşa am crezut.

Tombstone tăcu, aşteptând urmarea. Snowball trase o gură de aer şi continuă.

– Dar m-a apucat noaptea trecută. Acolo, în întuneric. Lângă bombardierul ruşilor. Uite, Tombstone, pot să fiu cinstit cu tine?

– Spune.

– Mai mult sunt îngrijorat c-o să trebuiască să zbor cu tine.

– Cu mine?

– Da. De când Coyote a fost doborât, ai fost atât de ursuz… drace, toată lumea o ştie! E ca şi cum mintea nu-ți mai stă la zbor! Şi asta mă îngrozeşte! Când te-ai lipit în coada rusului astă-noapte şi când am mai văzut şi figura pe care a făcut-o Batman am crezut că s-a sfârşit.

– Dar ai trecut peste asta.

– Sigur. Dar mi-a fost de ajuns ca să mă gândesc, nu? E ca şi când… când am încredere în tine, când cred în timpul din față, cu toată ființa mea. Înțelegi ce vreau să spun? Sunt însurat, Tombstone. M-am însurat cu două luni înainte de a veni aici. Până acum am stat mai mult departe de ea decât cu ea. N-am chef să mă piş pe mine de fiecare dată când zbor de pe *Jefferson*, pentru că un alt tip nu e atent! Şi-acum chestia e că o să ne luptăm de-adevăratelea cu nord-coreenii. Omule, nu ştiu dacă o să mă descurc şi basta. Pur şi simplu.

– Asta-i tot? întrebă Tombstone simțind un fior de gheață pe şira spinării.

Snowball păru că ar mai fi vrut să spună ceva. Se răzgândi însă.

– Da, domnule.

– Vrei să zbori cu altcineva ca radarist? Nimeni nu te obligă s-o faci alături de mine, ştii doar.

– Nu ştiu, spuse radaristul uitându-se în altă parte.

O clipă păru că studiază atent rapoartele şi notele prinse de panoul de pe perete.

– Nu cred că mi-ar folosi prea mult.

– Vrei să nu mai zbori? întrebă Tombstone pe un ton grav, pentru el renunțarea la zbor fiind egală cu moartea.

– Nu, dacă… oh, ce rahat! Uite, Tombstone, acum sunt tare debusolat…

– Pe dracu'! Ajunge! strigă Tombstone lovind cu palma tăblia biroului, împrăştiind hârtiile. Ascultă, domnule, nu dau nici o ceapă degerată pe problemele tale de doi bani! Dacă vrei un umăr pe care să te smiorcăi, du-te la preot. Nu-ți place cum zbor eu, vorbeşte cu CAG şi spune-i să te schimbe pe alt avion… sau lasă-te de meserie! Nu-mi pasă!

În aceeaşi clipă Tombstone regretă că-şi ieşise din fire. Era însă prea târziu să-şi retragă cuvintele, prea târziu să le şteargă din mintea radaristului. Putea măcar să-şi domolească furia. Pe cine era furios?! Pe radarist? Sau pe el însuşi?! Se ridică de la birou privindu-l pe radarist drept în ochi şi încercând să se liniştească.

– Într-un fel sau altul… hotărăşte-te.

Privi spre birou. Luă o hârtie pe care de-abia o bătuse la maşină.

– Ştii ce-i asta?! Să-ți spun eu, Snowball! E un ordin pe care abia l-am primit de la CAG. Trebuie să pun la punct detaliile pentru acoperirea CAP pentru operațiunea Winged Talon. Trebuie să mă pregătesc, citez, pentru operațiuni aeriene împotriva pozițiilor nord-coreene şi a țintelor aeriene de la Wonsan, încheiat citatul. Chiar acum, pe pista de zbor, avioanele sunt înarmate. Există posibilitatea să decolăm în câteva ore şi când o s-o facem chiar c-o să fie al naibii de greu. Nu vreau să fii alături de mine acolo sus dacă ai de gând să tremuri ca o piftie.

Tombstone zări în ochii lui Snowball licărind o undă de mânie.

– Nu voi tremura, domnule. Tombstone se trânti în scaun.

– Atunci, şterge-o. Dacă vrei să schimbi echipajul du-te la CAG. Nu mă mai plictisi pe mine cu rahatul ăsta, m-ai înțeles?!

– Da, domnule. Am înțeles, să trăiți.

Snowball ieşi cu spatele din birou, ezită o fracțiune de secundă, se întoarse pe călcâie şi se grăbi de-a lungul coridorului. Aproape se izbi de Marusko, care se apropia

vrând să intre la Magruder. Intrând în biroul lui Magruder Marusko întrebă:

– Despre ce-i vorba? Am auzit de sus nişte strigăte.

– Nu ştiu, CAG. Poate că am exagerat eu un pic. Asta-i tot.

– Bine, bine. Când o să am raportul pe biroul meu?

– Ce vreți mai întâi? Raportul, sau planul de operațiuni?

– Care-i problema, băiete? întrebă CAG zâmbind. Te sufocă hârțogăria?

– Cam aşa ceva.

– Ar trebui să vezi ce-i pe biroul meu. OK. Raportul despre povestea cu Bear-ul poate să mai aştepte. După cum a zis unchiul tău, se pare că în după-amiaza asta vom intra în acțiune. A fost convocată o şedință cu toate escadrilele la orele 15. Deci îți poți imagina cam ce-o să fie. O să am nevoie de planul de operațiuni la 12 şi jumătate. Să pot să-i arăt ceva amiralului.

– Ce-mi plac mie războaiele cu hârtiile! OK, CAG. O s-o fac.

– Bine. Şi încă ceva…

– Da?

– Ia-o mai uşor cu oamenii tăi. Te vor asculta mult mai bine dacă îi iei cu binişorul, dacă-ți pui la bătaie experiența şi toate alea, bine?

Tombstone trase aer în piept.

– Am înțeles, CAG. Ai dreptate.

– Atunci, asta-i tot. Ne vedem la prânz.

Tombstone rămase cu privirea pironită la uşă multă vreme. Chiar că-şi lăsase furia în voie şi muştruluise zdravăn pe Snowball. Dar ce putea face? Să dăscălească întreaga escadrilă?

Îşi aminti de cele cinci săptămâni de antrenament de la Miramar. Şcoala Top Gun era una de elită. Ideea era ca cei ce o terminau să se întoarcă la luptă, la unitățile lor, unde serveau apoi ca instructori pentru escadrilă. Tombstone trebuia să se instruiască săptămânal lecturând o mulțime de documente despre tactica şi strategia aplicate în luptele

aeriene, să se pună la punct permanent cu înalta tehnologie folosită de Marină.

Antrenamentul însemna, aşa cum o spuneau toți cei care urmaseră cursurile la Top Gun, să te controlezi şi să te stăpâneşti, să nu te dai mare că ai absolvit la Top Gun pentru a nu stârni invidia celorlalți piloți. Un pilot adevărat trebuia să-i învețe pe ceilalți cu toată dăruirea, cu modestie şi cu toată abnegația.

Toate astea însemnau să fii un bun comandant. Şi pe toți dracii, parcă nu putea stăpâni pe deplin chestia asta! Poate că urcase în ierarhia militară prea repede, poate prea uşor. Se gândi la ceea ce-i spusese CAG, la cele spuse de unchiul său…

Nu, nu putea să dea înapoi tocmai acum, înainte de luptă. Toți ceilalți piloți l-ar fi considerat un laş. Tombstone îşi reaminti izbucnirea vulcanică a lui Snowball, când, cu câteva minute înainte, recunoscuse că e speriat. Nu, nu aşa!

Dar poate că venise vremea să recunoască că nu era făcut să conducă alți oameni. Poate că era chiar timpul să-şi caute o altă profesiune, mai puțin periculoasă, una care să nu-i ceară să-şi demonstreze calitățile de bun conducător.

Băgă o altă foaie în maşina de scris şi începu să bată.

10h30'

Vulture's Row, *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Snowball se sprijinea de bară şi se uita în jos, la pista de zbor de pe platforma aflată în vârful insulei portavionului. „La dracu'!", îşi spuse. „La dracu' cu toți!"

În rândul ofițerilor de zbor ai Marinei exista un înțeles foarte clar al expresiei „noi şi eu". Camaraderia, respectul şi prietenia depăşeau cu mult granița impusă de rangurile militare. Dar, într-o oarecare măsură, el, Dwight Newcombe nu se integrase cu totul. Stătea încă departe de ceilalți, oarecum diferit, aşa cum fusese şi în şcoală. Un singuratic,

întotdeauna pe margine. Fața lui palidă, nearsă de soare, şi părul lui blond îi făcuseră pe colegii lui de la Pensacola să-l poreclească Snowball. Deşi îşi ura porecla, ea îl însoțise peste tot, la Baza Aeriană a Marinei de la North Island, Coronado, apoi pe *Jefferson*, unde aterizase doar cu cinci luni în urmă. Încercările lui repetate de a se apropia de ceilalți nu făcuseră decât să-l îndepărteze şi mai tare, îl făcuseră să se simtă un străin.

Potrivit regulilor din Marină, ca în echipaje cu piloți experimentați să fie numiți cei fără de experiență, Newcombe ajunsese pereche cu Tombstone. Magruder era absolvent al şcolii Top Gun. La început îi păruse un tip liniştit şi mult mai simpatic decât toți ceilalți.

Până acum se înțelesese de minune cu el. În discuțiile purtate împreună, noaptea, în careul ofițerilor, Tombstone nu vorbise niciodată cu înfumurare, nu încercase niciodată să-şi demonstreze superioritatea. Niciodată nu se dăduse mare vorbind despre aventurile lui sexuale din timpul permisiilor, şi niciodată nu pozase în postura unui luptător neînfricat şi invulnerabil. În ultimul timp, Snowball se apropiase foarte mult de Tombstone, mai mult decât de oricine de pe navă.

Dar acum…

Auzi un zgomot de rotoare pe deasupra apei. Se răsuci şi privi atent. Văzu unul din elicopterele portavionului care patrula prin împrejurimi. La pupa zări mai mulți oameni care verificau cablurile arestoare şi sistemul de lentile Fresnel. Se pregătea deci o acțiune de acoperire. Sosea cineva.

Newcombe ştia că Magruder purta în suflet o povară. Pierderea lui Coyote era una din cele mai grele lovituri pentru el. Îl văzuse cum se schimbase în lungile minute ale zborului de întoarcere pe *Jefferson* după prima lor luptă de acum două zile. Dar, împovărat sau nu, schimbat sau nu, Tombstone nu avea dreptul să se burzuluiască aşa la el.

Factorul „nelinişte”. Era un vechi termen din aviație care vorbea despre teama pe care, la un moment dat, o simțea orice pilot… în luptă, într-un zbor de noapte sau pe o pistă

spălată de ploaie, în tumultul exploziilor, al fumului şi al flăcărilor, în scaunul ejectabil. Şi era o chestie de solidaritate între piloți, o ştia şi Newcombe, felul în care fiecare ştia să se stăpânească.

Se gândi la confruntarea din biroul lui Tombstone. Dacă renunța acum, atunci fiecare dintre piloți îl va considera un laş. Mai rău, aveau să-l regrete… sau, ar fi căzut ei de acord, Newcombe nu avea ce căuta pe portavion, pur şi simplu pentru că nu avea stofă.

Ce altceva ar fi putut face? Să se ducă la CAG să-i ceară să-l schimbe într-un alt echipaj? Cu cine altcineva decât cu Tombstone ar fi vrut el să zboare? Mâinile lui strângeau bara cu putere în timp ce mânia îi creştea. Nu se va da bătut. Aparținea în întregime portavionului!

– Atențiune! Atențiune! se auzi o voce în difuzor. Cei de pe punte să se pregătească pentru operațiunile de revenire! Repet! Pregătiți-vă pentru operațiunile de revenire!

Newcombe privi spre pupa. Se pregătea de aterizare Greyhound, avionul geamăn cu Hawkeye. Era totuşi ceva mai greoi şi îi lipsea şi uriaşa farfurie a radarului. Avioanele de tipul Greyhound erau destinate transportului proviziilor, corespondenței şi personalului la bord în timp ce portavionul se afla în larg. Newcombe se întrebă ce oare transporta acum.

Greyhound se apropie în viteză, cu aripile întinse, cu botul avântat în sus, şi se lăsă pe pistă, cablurile arestoare prinzându-l perfect. „Iată o aterizare bună”, gândi Newcombe liniştit, asemenea unui profesionist. Aterizarea unei astfel de matahale cu turbojet-uri pe *Jefferson* părea aproape imposibilă în comparație cu grațioasele avioane de luptă F–14 numite Tomcat.

Plin de curiozitate, Newcombe urmări avionul care acum dădea înapoi pe punte pentru a se elibera de cablu. O clipă mai târziu, Greyhound trecu pe lângă aparate, încet, oprindu-se în apropierea insulei. Newcombe avu binecunoscuta iluzie optică după care propulsoarele, în timp ce se opreau, păreau că ies în afară.

Undeva, spre coada Greyhound-ului, se deschise o uşă şi coborî o scăriță. Înainte ca brațele ei să ajungă pe pistă şi începură să coboare mai mulți oameni. Newcombe numără vreo cincisprezece. La început crezu că sunt marinari pentru că purtau uniforme de camuflaj şi caschete cu boruri înguste asemenea... Când le văzu însă bagajele se mai gândi. Puteau fi de la Marină dar...

Mai văzuse tipi asemenea lor la Coronado. Din unitățile speciale. Se trezi întrebându-se dacă oamenii aceia mai luptaseră vreodată. Era posibil. Unitățile speciale jucaseră un rol important în raidurile asupra depozitelor de petrol şi în misiunile de recunoaştere din Kuweit. Poate că participaseră şi la misiuni antiteroriste, acele misiuni despre care nu se vorbea niciodată la buletinul de ştiri.

Gândul ăsta îl făcu pe Newcombe să se simtă mult mai liniştit şi mai hotărât. Doar luptase în urmă cu două zile şi se întorsese viu şi nevătămat. Avea ce să povestească. Şi în afară de faptul că erau bine antrenați şi adunaseră ceva experiență, tipii aceia aveau ceva în plus față de el?

Avea tot dreptul să spună că aparținea portavionului. El şi nu ei. O să le arate el tuturor. N-o să se dea bătut.

Snowball era ofițer de zbor!

CAPITOLUL 12

10h30'
Nyongch'on-kiji

Coyote se simțea ceva mai bine. Era însă istovit. După-amiază îl scoseseră din nou din groapă, îl interogaseră şi apoi îl duseseră pe jos, prin toată tabăra, într-o clădire lungă şi strâmtă, păzită de soldați cu ochi oblici, înarmați cu pistoale-mitralieră AKM.

Înăuntru, Coyote se întâlni cu câțiva supraviețuitori de pe *Chimera*.

Nu putea înțelege de ce nord-coreenii îl alergaseră până la clădirea aceea şi de ce îl băgaseră înăuntru împreună cu ceilalți. Învățase la cursurile pe care le frecventase în timpul antrenamentului despre supraviețuirea în caz de război că prizonierii erau separați în mod curent. Ofițerii într-o parte, soldații în alta. Dintr-un motiv oarecare, nord-coreenii nu urmau regulile obişnuite. De fapt întreg echipajul navei se afla în clădirea pe care ei o numiseră deja „închisoarea de la Wonsan".

Din întregul echipaj de o sută nouăzeci şi trei de oameni mai erau în viață o sută şaizeci şi trei de marinari şi şapte ofițeri. Coyote află că restul fuseseră ucişi în timpul atacului sau muriseră după aceea, fiind răniți mortal. Şaizeci şi unu de oameni erau răniți dintre care optsprezece foarte grav. Fuseseră cu toții lăsați la grămadă într-o magazie nenorocită. Cu mâncare pe sponci, fără paturi, fără WC şi fără să li se aplice un tratament medical adecvat. Fuseseră doar câteva încercări rudimentare de acordare de prim-ajutor.

Căpitanul Gerald Gilmore era unul dintre răniți. Herb Bailey, unul dintre infirmierii navei, încercase să-i coase rana de la piciorul drept. O schijă îi tăiase căpitanului carnea de la genunchi până la coapsă. Acum Gilmore era groaznic de slăbit. Pierduse o grămadă de sânge. Rana era plină de puroi şi căpitanul putea muri dintr-o clipă într-alta. Dacă nu primeau ajutorul medical necesar, el şi alți marinari aveau să-şi dea sufletul curând.

– Mă întreb dacă... spuse încet unul dintre ofițeri... dacă ne-ar fi mai bine afară... sau dacă e mai bine pentru noi că suntem aici.

Ofițerii se adunaseră în cerc în jurul rogojinii pe care agoniza căpitanul Gilmore. Se autointitulaseră „comitetul grupului de evadare". De îndată ce Coyote li se adresă în jargonul marinăresc, ofițerii îi strânseră mâna şi-l invitară să li se alăture. Experiența lui de pilot încercat le-ar fi fost de mare folos în încercarea de a evada şi de a supraviețui.

Coyote săltă de pe un picior pe altul şi, după ce schimbă câteva cuvinte cu grupul de ofițeri, întoarse capul şi privi spre fundul clădirii, în penumbră se zăreau grupuri, grupuri de marinari. Unii dintre ei stăteau de pază pe lângă pereți. Ascultau zgomotele de afară servindu-se de borcane de miere goale, lipite de perete. Alții pândeau prin ferestruicile de sus. Îi puneau pe cei din comitet în gardă dacă se apropia cumva vreun nord-coreean. Conversația se transforma instantaneu într-o flecăreală soldățească despre femei şi despre aventuri amoroase.

– N-o să fie chiar atât de uşor să ieşim de aici, spuse Coyote pe şoptite. Sunt câteva sute de soldați afară. Poate chiar un batalion. Întreaga lor bază e bine apărată de un gard de fier înalt de câțiva metri şi protejat de sârmă ghimpată.

– Ei bine, dacă n-o să ieşim, spuse Bailey cu tristețe, atunci câțiva dintre oamenii noştri or să moară în curând.

Bailey îşi strânse pumnii furios şi neputincios. Continuă tremurând de indignare:

– Antibioticele s-au terminat şi nu mai avem nici faşe. Iar ticăloşii ăştia n-or să-mi dea nici faşe, nici ser şi nici altceva cu care să-mi salvez camarazii!

Zabelsky, un radarist, dădu din cap şi întrebă:

– Să vedem… dacă nu ieşim de aici ce putem face altceva? Unde ne vom duce? Doamne… o sută şaptezeci de oameni… o treime din ei răniți… Ținuți prizonieri… Ce ne facem?

– Cât de departe e zona demilitarizată? întrebă locotenentul comandant Coleridge.

– Poate sunt vreo şaizeci de mile, răspunse comandantul Wilkinson. Suntem, ce-i drept, în sud. Ar trebui să escaladăm piscurile Munților Taebaek. Dacă urcăm coasta spre sud-est atunci sunt vreo şaptezeci şi cinci de mile. Însă pe oriunde am apuca-o, tot drumul va fi plin de soldați nord-coreeni.

– Rahat, spuse un ofițer plin de obidă. Am citit undeva că tipii ar avea a cincea mare armată din lume.

– A şasea, îl corectă Wilkinson. Dar cine o să stea să-i numere?

– Dacă am avea un radio am putea cere ajutoare de pe *Jefferson*, sugeră Coyote. Portavionul trebuie să fie prin apropiere. Ar putea chiar să ne culeagă de pe plajă.

– Bine, spuse un locotenent care avea o rană urâtă pe frunte şi nişte ochii învinețiți de nesomn. Se pare că am avea nevoie totuşi de un radio, de o groază de noroc şi de o posibilitate rapidă de a scăpa din gaura asta.

Bronkowicz, un maşinist, privind în lungul camerei obscure strigă nestăpânit, arătând cu degetul spre un ofițer care stătea singuratic într-un colț:

– La naiba! Să se ducă el să aducă un radio! Pariez că spinarea lui…

– Las-o baltă, şefule, spuse Gilmore cu o voce slăbită, dar pe un ton autoritar. Locotenentul Novak a făcut ce a considerat că e bine în momentul acela.

Nici unul din oamenii *Chimerei* n-avea chef să povestească felul în care fusese capturată nava lor. Coyote aflase însă, în cele din urmă, că Gilmore fiind grav rănit trecuse comanda

navei unui tânăr ofițer pe nume Novak. Ofițerul se afla pentru prima dată în misiune.

Se părea că el predase nava nord-coreenilor şi că ceruse oamenilor să nu lupte. Şi acum întreg echipajul îl acuza că fusese laş.

Coyote îl privi o clipă pe Novak apoi îşi întoarse privirile. Îşi imagină cam ce simțise Novak în clipa în care se trezise singur pe puntea navei în flăcări în timp ce camarazii lui agonizau în jur. Coyote îşi aminti singurătatea care-l cuprindea în aer şi se gândi cu disperare la moartea lui Mardi.

Încercă să-şi închipuie cam ce-ar fi făcut în locul lui Novak. Probabil că acelaşi lucru.

– După părerea mea, spuse Wilkinson, suntem mult mai în siguranță dacă rămânem aici.

Bronkowicz dădu din cap:

– Aşa îmi spun şi eu, domnule. Afară e clar că nu avem nici o şansă. Vor pune mâna pe noi Înainte să halim două mile de drum.

– Mai mult de-atât, şefule, spuse Wilkinson. După părerea mea putem scăpa de aici doar dacă Washington-ul va negocia eliberarea noastră sau dacă-i vor trimite pe tipii de la Delta Force să ne salveze. Oricum ar fi, am face bine dacă am rămâne aici.

– Rahat! strigă Zabelsky furios. Adică să aşteptăm până când Washington-ul o să-şi mişte fundul pentru noi?

– Probabil că nu vor fi de acord ca noi să întreprindem ceva pe cont propriu, spuse un alt ofițer.

– Pe dracu'! Au şi uitat deja de noi, strigă un altul.

– Nu cred, spuse Coyote. Cei de la Washington ne-au ordonat să vă căutăm, trebuie s-o recunoaşteți.

– Şi asta unde ne va duce? întrebă Bailey. O să stăm cu brațele încrucişate şi-o să ne uităm cum oamenii noştri mor unul câte unul?

– Ştiți că negocierile pentru eliberarea echipajului de pe Pueblo au durat un an de zile? întrebă Bronkowicz, frecându-

şi barba nerasă de câteva zile.

– Vrei să spui că s-ar putea să rămânem îngropați în gaura asta un an de zile?

– Uşurel, spuse Gilmore răsuflând greu. V-ați tâmpit? Dacă intrați în panică o să faceți jocul nord-coreenilor.

– Căpitanul are dreptate, spuse Coleridge. Trebuie să avem ceva răbdare. În mod sigur şansa o să ne surâdă.

– Şi să nu semneze nimeni nenorocitele alea de declarații! spuse Gilmore.

– Da! Nu uitați de articolul cinci al Codului de Luptă, murmură Bronkowicz.

Maşinistul se referea la unul dintre cele şase articole ale codului pe care fiecare militar american trebuia să-l ştie pe de rost. „Nu voi face declarații orale sau scrise de natură să aducă prejudicii şi atingere țării mele şi aliaților săi sau cauzei lor”. Mai mulți marinari închişi în tabără fuseseră bătuți cu sălbăticie pentru că refuzaseră să dea vreo declarație.

Nu cedase nimeni, dar Coyote se temea că nord-coreenii îi vor tortura pe prizonieri fără milă. Erau prea grăbiți şi prea nerăbdători să obțină declarațiile. Coyote se întrebă de ce oare.

– Oricum, nu trebuie să renunțăm… trebuie să rezistăm, să căutăm o ieşire din rahatul ăsta! spuse nervos Bronkowicz. Vreau să spun că, dacă se iveşte vreo ocazie…

– Linişte! strigă unul dintre cei ce stătea la pândă la ferestruici, ascunzând repede borcanul. Avem musafiri!

– …şi acolo era, mă credeți pe cuvânt? strigă Bronkowicz râzând cu poftă. Eram în camera aia singur singurel cu două puicuțe goale puşcă! continuă mângâindu-se pe burtă. Şi fetele…

Se auzi cheia zăngănind în broască şi uşa fu trântită de perete cu putere. Doi soldați nord-coreeni năvăliră înăuntru amenințându-i pe prizonieri cu pistoalele-mitralieră AKM. În cameră păşi un ofițer mic, gras şi turtit. Fără să scoată o vorbă, el inspectă încăperea din priviri.

– Eu, maior Po, *Nyongch'on-kiji*, lătră repede, încât Coyote abia reuşi să-i înțeleagă cuvintele. Voi, spioni ticăloşi! Provocatori imperialişti! Recunoaşteți tot, imediat! Spune lumii! Semnează declarația! Acum!

Ofițerul Po gesticula nervos şi arătă spre un marinar care se afla în apropierea sa. Soldații îl înşfăcară şi-l târâră afară. Po arătă un alt marinar.

– Şi ăla! Şi ăla! Şi ăla! urlă tropăind înfundat. Şi ăla! Şi ăla! Şi tu, ticălos! strigă luându-l de piept pe Zabelsky.

– Băieți, să nu evadați fără mine! strigă Zabelsky.

Coyote numără opt oameni pe care soldații îi înşfăcaseră în mai puțin de un minut.

Maiorul Po dispăru împreună cu marinarii şi cu soldații lui trântind uşa şi ferecând-o.

11h48' (21h48', ora Washingtonului)

Casa Albă

Ultimul set de fotografii transmise de satelit fusese aşezat pe ecranul de protecție.

– Unde au fost luate? întrebă Şeful Operațiunilor Navale.

– Groapa aia plină de rahat se numeşte Nyongch'on, răspunse Marlowe. E la cinci mile sud de Wonsan. Acolo, în munți, e o trecătoare. Drumul principal dinspre sud spre Anbyon. Un sat, Nyongch'on şi o bază militară.

Una din cele cu care-i plină zona. Se văd nişte barăci, garaje, un mic aerodrom.

– La naiba! spuse Preşedintele.

Fotografia, de mărimea unui poster, arăta o parte a unei clădiri lungi şi strâmte. Opt oameni erau înşirați în fața ei. Nu încăpea nici un dubiu. Uniformele lor ferfeniță demonstra că sunt marinari de pe *Chimera*. Erau păziți de un grup de soldați.

– La naiba! reluă Preşedintele. Cât de mult am progresat în domeniul informațiilor în ultimii ani!

– Băieții mei au spus că vor încerca să obțină o rezoluție mai bună pe computer. S-ar putea să reuşim să distingem fețele celor opt, mult mai clar. Dar cred că ceea ce aveți în față e destul de concludent, spuse directorul CIA.

– Ce dracu' vrei să spui, Victor? întrebă furios Preşedintele mutându-şi privirea de pe fotografie. Vreau să ştiu dacă acolo sunt doar aceşti opt sau sunt cu toții! Trebuie s-o ştiu!

– Nu pot să precizez, domnule Preşedinte, spuse directorul CIA. Putem presupune că restul sunt închişi în clădirile din jur. Dar…

– Ei, atunci nu văd cum am putea lua în calcul un atac, spuse Preşedintele, adresându-se Secretarului de Stat. Mai ales că aşteptăm să ne vină în orice moment o veste de la chinezi.

Schellenberg se întâlnise în după-amiaza aceea cu ambasadorul Chinei şi încă o dată în cursul serii. Cu o oră mai devreme, îl lăsase pe deputatul Secretar de Stat Frank Rogers la ambasada chineză şi el se întorsese la Casa Albă să poată controla mesajele care circulau prin intermediul satelitului între Washington, Beijing, Pyongyang.

– Dacă chinezii vor interveni, voi fi de-a dreptul încântat. Dar trebuie să fim pregătiți dacă cumva lucrurile vor lua o altă întorsătură, spuse Preşedintele examinând fotografia. OK, deci au opt oameni de-ai noştri la… cum dracu' îi zice?

– Nyongch'on, domnule Preşedinte.

– Da, în regulă. Deci… Winged Talon. Credeți c-o vor putea face?

– O să le arătăm nenorociților că nu ne jucăm, spuse Caldwell. Atacăm repede şi în forță…

– Şi să punem paie peste foc, spuse Schellenberg. Cu tot respectul, domnule Preşedinte, nu ne putem juca de-a cowboy-ul de astă dată!

– Termină, Jim! strigă amiralul Grimes. Ce dracul! Suntem deja în dificultate! Doar n-o să înnebunim din cauza lor…

– Ce poziție e asta? întrebă Schellenberg. Ce se întâmplă dacă vor începe să ne ucidă oamenii unul câte unul? Ca să ne

oblige să renunțăm la ideea unui atac în forță? Cum crezi c-o să le putem răspunde? Nu-i mai bine să negociem cu ei, să vedem dacă nu reuşim aşa?

– Nu pot sta la negocieri cu barbarii! spuse Grimes furios.

– Dar poate că este cazul să încercam. În plus, dacă oamenii noştri sunt împrăştiați pe la bazele nord-coreene atunci mai putem ataca?

– Şi o grămadă de titluri grase se vor lăfăi pe prima pagină de la Washington Post! „Ostatecii americani au fost ucişi în timpul unui raid aviatic american!" Ce naiba! Trebuie să-i scoatem vii de acolo!

– Nici nu poate fi vorba altfel, spuse Marlowe arătând cu degetul mare spre ecran. N-o putem face cu agenți…

– Câțiva s-ar putea să fie deja de drum, spuse Grimes. Asta ar însemna agenți trimişi într-o țară străină. Dar avem şi forțe speciale acolo!

Marlowe se încruntă.

– Poate. E totuşi riscant.

– Mă opun unei operațiuni de acest gen, spuse Caldwell.

Ofițer cu state vechi în armată, Amos Caldwell nu putea suferi forțele speciale numite Beretele Verzi. Era de modă veche. Continuă, mânios:

– Nu mă interesează că pot acționa pe tăcute! Or să stea acolo precum gândacii de bucătărie pe o farfurie. N-au unde să se ascundă, ştiți?

– Fără forțe speciale, generale.

– Dacă trupele voastre sunt prinse ca într-un cleşte pe teritoriul nord-coreean…

– Asta-i punctul, domnule, spuse Caldwell. Avem nevoie de forțele speciale de comando ale Marinei. Nimeni nu poate intra acolo fără sprijinul lor.

Preşedintele dădu încet din cap. Îşi aminti de o şedință de lucru, cu ani în urmă, când Reagan hotărâse să fie lansat un atac împotriva Libiei. Forțele de comando ale Marinei fuseseră trimise în zonă imediat. Ele folosiseră instalații laser pentru ghidarea bombardierelor. Şi apoi acționaseră şi în Golf…

– Când vor fi pe poziție, Fletch?

Grimes privi către unul din ceasurile de pe perete.

– Acum cred că au ajuns deja pe *Jefferson*, domnule Preşedinte. Să-i lăsăm să se pregătească… şi pot pleca la noapte.

– Ăsta-i asul nostru din mânecă, şopti Preşedintele. Dacă nord-coreenii nu renunță, atunci vom folosi escadrilele noastre. Mi se pare că echipele tale din forțele de comando sunt cele mai bine instruite, Fletch…

Grimes zâmbi larg.

– Trebuie să fiu de acord, domnule Preşedinte.

CAPITOLUL 13

15h10'

Sala pregătirii de luptă a escadrilei Viper, *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

– Asta ar trebui să meargă, domnilor, spuse CAG zâmbindu-le ofițerilor de pe ecranul televizorului. Noroc, şi Dumnezeu să vă binecuvânteze.

– Hai să ne apucăm de treabă! se auzi vocea lui Tombstone răsunând bubuitoare în sală.

Echipajele escadrilei erau deja echipate de zbor iar afară, pe punte, le aşteptau avioanele gata să străpungă cerul nord-coreean. Începură cu toții, piloți şi radarişti să iasă pe uşă.

Batman se ridică de pe un scaun din fundul sălii şi se grăbi să-i zâmbească lui Malibu din colțul gurii.

– Oh, ce emoționant… începu el.

Malibu îi ținu hangul:

– Ne ducem să ne facem cu o lovitură babană!

– Batman!

– Da! strigă pilotul întorcându-se pe călcâie şi zărindu-l pe Tombstone apropiindu-se cu paşi repezi.

Batman fierbea. Fierbea adrenalina în el. Se simțea cuprins de un val imens de căldură. Lupta! Răspunse ironic, în gând: „M-ai strigat, o, conducător viteaz?".

– Voi doi, băieți, să vă vedeți de treabă. N-avem nevoie de cascadori! Ați înțeles?

Batman îşi înghiți furia strângând din pumni.

– Sigur, şefu', răspunse el în doi peri. Pe bune, o să fim cuminți. Promit.

Tombstone le trăsese deja o papară pentru figura cu bombardierul ruşilor. Era prea târziu să mai încerce s-o

dreagă.

– Hei, şeful! strigă Malibu zâmbind. Nu trebuie să-ți fie frică, Batman n-o să ți-o ia înainte! Nu-i aşa?

– Nu vreau decât să ştiu că veți fi în locul în care trebuie! răspunse Tombstone arborând o mină de nepătruns.

Batman îl salută scurt.

– Da, domnule! Am înțeles domnule comandant al escadrilei!

Tombstone părea îngrijorat. „Şi de ce n-ar fi?", se întrebă Batman punându-şi casca pe cap. Escadrila fusese trimisă să zboare şi să lupte împotriva nord-coreenilor. Ultimele ordine sosiseră doar de câteva ore mai devreme. Era una din clasicele probleme ale oricărui comandant militar din toate timpurile. „Or să moară nişte oameni astăzi iar eu am dat ordinul prin care i-am trimis la moarte!".

Lui Batman îi plăcea tânărul Magruder cu toate că nu-l cunoştea încă prea bine. Tombstone era un bărbat adevărat. Un om calm, liniştit. Sigur pe el. Un bărbat care cunoştea perfect mişcarea următoare. Batman îl aprecia pe Tombstone pentru că acesta nu făcuse prea mult caz că urmase cursurile şcolii Top Gun. Trebuia să fii atent la prelegerile lui ca să-ți dai seama că se instruise acolo. Avea stofă de comandant, ce mai încoace şi încolo!

Batman nu voia să-l piardă!

Trecură prin pasaj, ieşind la câțiva paşi de baza insulei, spre pista de zbor. Pe pistă era o mulțime de oameni care trebăluia în preajma avioanelor pregătite de decolare.

O lansare de o asemenea anvergură constituia un eveniment deosebit de complex. Se căra muniția. Se alimenta cu combustibil. Se proceda la verificarea finală a instrumentelor şi aparaturii.

Mangler, ofițerul de serviciu la această decolare, se îngrijise deja de panoul pe care figurau toate datele. El se pregătea să orchestreze toate operațiunile.

Pretutindeni, militari în uniforme viu colorate alergau de colo-acolo, fiecare având o misiune anume. Vestele galbene

ghidau avionul, unul câte unul, militarii orientau aparatul către locul de catapultare. În apropierea insulei, vestele roşii se îngrijeau de alimentarea cu carburant a avioanelor. Alte veste, febrile, verificau armamentul fiecărui avion.

În timp ce privea avioanele Hornet, Batman avu nişte sentimente confuze. Hornet-ul era un avion superb, poate cel mai rapid şi mai modern dintre toate avioanele Marinei. Avioanele escadrilei „Fighting Wasps". Piloții ei erau evidențiați în mod constant în funcție de reuşita lor la aterizare. Fiecare notare era sursa unei acerbe competiții între piloți. Avioanele Hornet erau întotdeauna primele pentru că erau uşor de manevrat. Batman se gândea, cu bucurie la ziua în care avea să piloteze un astfel de aparat. În acelaşi timp însă, el era fericit că poate pilota un Tomcat. E drept că aparatele Hornet erau superioare în aer şi că puteau ataca la sol în cele mai bune condiții. Astăzi aveau să transporte mii de kilograme de bombe, în timp ce ele aveau să atace în trombă, Tomcat aveau un rol bine definit. Să atace şi să distrugă orice avion MIG.

Şi Batman îşi dorea să facă praf un MIG mai mult decât orice pe lume.

Vuietul ascuțit al motoarelor se auzea ca un țipăt sfâşietor pe puntea din față. Era urmat de şuieratul lansărilor perechilor de avioane Intruder care se avântau spre cer. Zgomotul asurzitor pătrundea până şi prin casca lui Batman. În timpul unei astfel de operațiuni, pista de zbor se anima atât de rapid încât, cineva care n-ar fi ştiut despre ce-i vorba şi nu şi-ar fi protejat urechile, ar fi putut să moară pe loc.

Grătarele de protecție, răcite cu apă, căzură înapoi pe punte în timp ce avioanele Intruder se pierdură în depărtare. Alte două fură aduse în poziția de decolare. Deja o parte din avioanele portavionului se aflau în aer: două Hawkeye, trei cargouri petroliere şi câteva Intruder.

Batman îşi găsi avionul ceva mai departe de aparatele Hornet. Tomcat-ul său purta numărul 232. Coada lui purta blazonul albastru al escadrilei Viper. Şeful echipajului

semnaliză unui tractor cu botul turtit. Tractorul era numit, în derâdere de piloți, „măgarul”. Tractorul se apropie să agațe avionul şi să-l tracteze la locul de decolare. Batman se urcă în carlingă. Făcu semn spre cei de pe pistă că totul e în regulă.

– Sa ne aduci un MIG pe tavă, locotenente! strigă şeful de echipaj încercând să acopere cu vocea sa zgomotul produs de motoarele unui Intruder care tocmai îşi lua zborul.

– Aşa o să fac: strigă Batman scufundându-se în scaunul său din carlingă.

„E timpul să ne câştigăm banii!”, gândi el. Malibu îl urmă imediat, plin de sprinteneală.

Batman se gândi la lupta crâncenă care se apropia şi simți o mare nerăbdare. Ani de zile se pregătise şi se antrenase pentru clipa asta. Orele de studiu împreună cu Tombstone, şedințele de antrenament, zborurile de probă toate aveau să-şi spună acum cuvântul. În timp ce tractorul îl ducea spre locul de decolare, Batman îşi spuse că poate întră în luptă.

16h02’

Tomcat 205, Punctul Whiskey

Avionul KA–6D părea că umple cerul asemenea unei balene cenuşii gigantice acoperind carlinga Tomcat-ului. Avionul părea agățat de coada tancului petrolier. Iar gigantica balenă îi umplea rezervoarele.

– Recepționat Fox Two! spuse Tombstone prin radio adresându-se celor de pe KA–6D. Mă desprind la unu… doi… trei… acum!

Tomcat îşi desprinse furtunul de alimentare de corpul tancului şi coborî uşor, spre dreapta. Fiecare avion de luptă proceda astfel alimentându-se în punctul numit Whiskey, aşteptându-şi în ordine rândul.

Principala zonă a atacului aerian se afla în golful Yonghung la o sută de mile est depărtare de Wonsan. Sub burta avioanelor care se roteau uşor nu era nici un punct de reper,

ci doar apă. De la treizeci de mii de picioare altitudine, pilotul unui Tomcat putea să desluşească doar ceața cenuşie care plutea deasupra lanțului muntos de pe coasta estică a Coreei de Nord, Taebaek Sanmaek.

Acolo sus, la treizeci de mii de picioare, vremea era frumoasă, ici-colo cerul fiind pătat de nori. În rest, vizibilitate perfectă. Un vălmăşag de nori alburii trecu pe deasupra avionului lui Tombstone dar el nici nu-i luă în seamă.

Nu mai avea mult. Cele două escadrile Intruder se învârteau undeva mai jos, la jumătatea drumului dintre cer şi mare. Tombstone le zărea aripile. Ele decolaseră ceva mai devreme pentru că le trebuia ceva timp să ajungă la Wonsan.

Vâjâind, trecură nişte Hawkeye. Trecu şi un Predator care avea ca sarcină bruierea radarelor nord-coreene. La atac participau patruzeci de avioane, alte şase aflându-se pe puntea portavionului pentru câteva verificări tehnice.

Atacul Alpha, codificat „Marauder", era susținut de două escadrile Intruder şi două escadrile Hornet care urmau să lanseze mai multe bombe şi rachete. Erau acoperite de opt avioane Tomcat care le urmau de aproape având misiunea de a le acoperi. Celelalte escadrile de Tomcat rămăseseră să apere portavionul lucru care-i enervase cumplit pe piloții lor. Comandantul lor, „Made it" Bayerly se înfuriase peste măsură când auzise ce sarcină îi revenea. El comentase în gura mare:

– Asta arată ce înseamnă să ai unchi amiral!

Îi aruncase cuvintele astea lui Tombstone, mai mult în glumă decât în serios. Dar Magruder simțise din plin ironia şi se întrebase dacă va scăpa vreodată să fie tachinat de colegii lui.

– Hawkeye ne pun pe drumul cel bun, Tombstone! strigă Snowball în căşti. Avem liber direct spre Wonsan!

– Sună tare bine, Snowy! strigă entuziasmat Magruder.

Era bucuros nevoie mare că Snowball se hotărâse să rămână în echipaj cu el. Dacă ar fi renunțat să zboare înainte de această misiune ar fi însemnat să se dovedească un tip laş care şi-ar fi torpilat astfel cariera în Marină. Dacă ar fi făcut-

o, Snowball s-ar fi putut trezi, în cel mai bun caz, în echipajul unui Hawkeye.

– Deci, băiete? întreba Tombstone. Vreun semn de la tipii cei răi?

– Sunt bruiați de către ai noştri, răspunse Snowball. Nord-coreenii ştiu însă de noi. Deocamdată nu am nici o țintă!

– Fii cu ochii pe ei, băiete. Pun pariu că în curând vom avea treabă până peste cap.

Tombstone verifică armamentul de la bord, două rachete Phoenix, o Sparrow, patru rachete Sidewinder şi cele şase mitraliere M 61 Vulcan.

În urmă cu două zile, cerul părea că se umpluse cu avioane MIG. Acum însă, nimic. Poate că se aflau pe un palier de aşteptare undeva în față, deasupra liniei de demarcație. Sau poate că încă bâzâiau pe aerodromurile din Wonsan încălzindu-şi motoarele. Tombstone se întrebă dacă muniția pe care o avea cu el îi va fi suficientă în timpul luptei.

Încercă să-şi ia gândul de la asta şi se concentră asupra zborului. Era rândul lui Batman să se alimenteze. Tombstone reflectă o clipă. În câteva minute avea să primească noi ordine. Plin de surprindere, constată că nu îi este teamă. Dar după ce-l pierduse pe Coyote, se gândise că într-o bună zi îl va cuprinde frica.

16h02' (02h02' ora Washington-ului)

Casa Albă

Un aghiotant ridică telefonul:

– Domnule secretar, pentru dumneavoastră. E urgent!

Secretarul de Stat se ridică de la masă şi se îndreptă spre telefon. Preşedintele privi după el în tăcere în timp ce Schellenberg îşi spuse numele la aparat. Apoi ascultă atent.

– Bine, Frank, spuse secretarul. Ai făcut o treabă bună.

Schellenberg lăsă telefonul în furcă şi se întoarse spre Preşedinte.

– Asta-i. A venit acum zece minute. Au căzut de acord să stea de vorbă cu noi.

– Unde? întrebă Caldwell. Când?

– Va fi o şedinţă specială. Vinerea asta. Oamenii de încredere ai lui Kim vor participa.

– Ei, e ceva, oricum, spuse Preşedintele.

Cuvintele lui sunară în gol. În doar câteva minute, cei mai mulţi dintre cei prezenţi părăsiseră încăperea. Rămăseseră doar Schellenberg şi generalul Caldwell. La ora aceea înaintată din noapte, cei mai mulţi se duseseră la culcare sau, ca în cazul lui Marlowe şi Grimes, rămăseseră la sediile lor lucrând cu febrilitate.

– Ce dracu'! exclamă Caldwell. O simplă şedinţă nu va rezolva situaţia!

– Este un început, generale! strigă Schellenberg. Trebuie să începem de undeva. Vom încerca cu Comitetul de Armistiţiu Militar, nu?

Acest comitet fusese înfiinţat la sfârşitul Războiului Coreean cu scopul de a ţine deschisă comunicarea cu nord-coreenii în vederea unor negocieri. Timp de patruzeci de ani, el servise însă drept placă turnantă pentru propaganda comuniştilor şi cutie poştală pentru colectarea frecventelor plângeri ale celor două părţi. De-a lungul timpului şi Nordul şi Sudul înaintaseră o mulţime de proteste şi declaraţii publice. Din iulie 1953, optzeci şi nouă de americani din serviciul SUA fuseseră ucişi iar o sută treizeci şi doi fuseseră răniţi în zona de demarcaţie dintre cele două ţări.

Şi acum, iată, pentru a doua oară în istoria acelei zone, fusese capturată o navă americană.

De-a lungul anilor avuseseră loc peste cinci sute de şedinţe ale CAM. Prea puţine lucruri se rezolvaseră în urma lor şi Preşedintele se îndoia acum că o nouă şedinţă va avea un efect crucial. Bănuia că, în urma protestelor americane, nord-coreenii se vor retrage de la masa tratativelor în semn de protest, la rândul lor.

– Jim, planul nostru e gata. Îl putem pune în aplicare, spuse preşedintele uitându-se la ceasul de pe perete care arăta ora de la Tokyo. Dacă hotărâm să începem atacul… ştii că avioanele noastre se află la un sfert de oră de Wonsan?

Schellenberg îşi pierdu zâmbetul şi îngheță. Țipă:

– Domnule Preşedinte! Nu-i puteți lăsa să înceapă atacul! Vă rog să anulați ordinul!

– Doamne Dumnezeule, Jim!

– Domnule Preşedinte! E o situație extrem de delicată. I-am spus ambasadorului Chinei… personal… i-am promis că nu căutăm decât o rezolvare rapidă şi onorabilă… Dacă atacăm acum nu pierdem doar încrederea nord-coreenilor… ci şi pe cea a Chinei!

– Adică să stăm după ticăloşii ăia până în ultimul moment?! strigă Caldwell uitându-se către ceasul care arăta ora de la Tokyo. Crezi că vor să-i atacăm?

Nu se înțelegea la cine se referă generalul, la chinezi sau la nord-coreeni.

Preşedintele fu cuprins dintr-odată de îndoială. Dacă nord-coreenii băteau darabana în lumea întreagă că SUA îi atacase după ce promiseseră că vor negocia?

Caldwell păru alarmat.

– Domnule Preşedinte! Nu-i puteți chema înapoi pe cei de pe *Jefferson*. Nu…

– La dracu! Amos, trebuie! Opinia mondială nu va sta liniştită dacă bombardierele noastre vor ataca Wonsan-ul. Dă-mi legătura prin satelit! Vreau să stau de vorbă cu amiralul Bainbridge. Imediat!

În timp ce aşteptă, Preşedintele închise ochii şi se gândi la piloții americani care se apropiau vertiginos de Wonsan. Acum, după ce-o să-i oprească, era sigur că la alegeri vor vota împotriva lui.

Aghiotantul îi întinse telefonul.

– Amiralul Bainbridge, domnule Preşedinte.

El luă receptorul plin de înfrigurare.

– Wesley? Aici Preşedintele…

16h12'

Hornet 301, în apropierea coastei nord-coreene

Comandantul Marty French, conducătorul escadrilei VFA–161 îşi pocni casca de protecţie cu degetele-i înmănuşate nevenindu-i să creadă ceea ce auzea în radio.

– Homeplate! Aici Marauder One! Repetă mesajul! Terminat.

– Marauder Leader, aici Homeplate! se auzi vocea lui Marusko. Repet, întoarceţi-vă la bază! Repet…

– Înapoi la bază?! se auzi vocea mirată a unui pilot care intrase pe frecvenţa lui French. Ce mama dracului fac barosanii ăia?!

– Hei, cred că mi s-a stricat radioul! Nu aud bine deloc! strigă un alt pilot.

– Curăţaţi văzduhul! răcni French strângând manşa cu putere şi obligându-şi aparatul la o manevră rapidă. Gata, băieţi! Goliţi spaţiul! Ordinele sunt clare, misiunea se amână! Ne întoarcem cu toţii la bază! Executarea! Imediat!

French auzi în radio cum ceilalţi piloţi înjură de mama focului, unii furioşi alţii nedumeriţi. Furios, trase de manşă spre stânga, viră larg şi se întoarse spre portavion.

În urma lui, coasta nord-coreeană dispărea printre nori.

16h15'

Tomcat 205

– Hei, şefu'! Avem companie!

Magruder cercetă repede împrejurimile.

– Ce-ai descoperit Snowball?

– Mai multe ţinte la doi-zero-trei! La o distanţă de două, trei mile. Sub un unghi de douăzeci. Se apropie cu o viteză de peste cinci sute de noduri.

– Doi-zero-trei? se miră Tombstone.

Țintele astea păreau că se apropie dinspre sud-est, de undeva din laterală şi nu din spate. Tombstone se aştepta să vadă nişte avioane MIG, dar codițele se apropiau dintr-o cu totul altă direcție.

– Kosong, Magruder! strigă Snowball, cuprins de emoție. Vin dinspre Kosong!

– Câte sunt?

– Văd vreo… opt codițe, doi-zero-trei, la trei-zero! Sunt la o distanță de treizeci de mile. Două minute până aici! Au viteza de 1 Mach!

– Marauder Leader! Aici Shotgun Leader! Mă auzi…

– Îi avem, Shotgun! strigă în radio Marty French. Am informat Homeplate. Capul sus, oameni buni! Tipii au de gând să se joace!

– Aici Shotgun Leader! Către toți piloții… spuse Tombstone. Formație de patru… desprindere… Gata! Desprindere…

Cele opt avioane F–14 îşi aliniară aripile, legănându-se şi vuind prin cer, plasându-se între bombardierele Intruder ale lui French şi avioanele MIG care se apropiau în viteză.

– Ține-o aşa, Snowball! S-o facem ca la carte. Marauder Leader, aici Shotgun! Avem blocaj la țintă. Cer permisiunea de a răspunde cu foc! Terminat.

– Shotgun, aici Marauder Leader. Aşteaptă o clipă…

Potrivit regulamentului, piloții aveau voie să deschidă focul numai dacă se trăgea asupra lor. Dar asta numai în cazul în care ar fi fost atacați deasupra Coreei. Acum însă lucrurile se complicaseră prin chemarea lor înapoi la bază.

Tombstone ascultă pârâiturile din radio în timp ce French ceru explicații de la Homeplate.

– Marauder Leader, aici Homeplate! Regulamentul de luptă rămâne valabil. Trageți numai în cazul în care se deschide foc asupra voastră. Terminat.

– Ați auzit? strigă nervos French. Către toate avioanele. Nu trageți!

– Hei, Tombstone, dar nu-i de glumă cu ăştia! Acum am douăsprezece codițe! Vin una după alta. Se apropie tot cu

cinci sute de noduri!

– Tombstone, aici Batman! strigă pilotul plin de emoție. Ce vor ăştia, şefule?! Îți spun eu, băieților ăstora nu le arde de joacă!

– Rămâi pe poziție, Batman!

– În regulă, rămân. Ca o cloşcă pe ouă!

– Aici Shotgun Leader! strigă Tombstone. Intrăm în formație de luptă! Mişcați-vă fundurile!

Adevărați profesionişti, piloții lui Magruder manevrară aparatele alcătuind formații de câte doi, zburând la o distanță de o milă şi jumătate unul de altul.

Tombstone aruncă o privire spre stânga. Tomcat-ul Batman, purtând numărul 232, se afla doar la câțiva metri.

– Batman! chemă el.

– Te aud, omule!

– Vrei să-mi iei caimacul?

Urmă o clipă de tăcere. Apoi Batman strigă, supărat:

– Hei, Tombstone! Tu ți-ai luat porția de doborâri…

– Tot ce se poate! Hai, treci pe locul tău!

Tombstone se pregătise pentru o asemenea figură. Batman era prea nerăbdător. Oricum, primul foc, cel mai important, nu-l putea trage un astfel de pilot prea nervos.

– Aici Batman. Afirmativ!

Avioanele alunecară mai departe prin văzduh, Batman trecând în spatele lui Tombstone.

– Cum vrei să le-o facem, Tombstone? întrebă radaristul.

– Întâi le trimitem, o rachetă Sparrow.

Sparrow erau mult mai grele decât rachetele Sidewinder şi avionul s-ar fi uşurat. În schimb rachetele Phoenix erau şi mai mari şi mai grele… dar şi mai scumpe. Aşa că Magruder se hotărî să le păstreze pentru mai târziu în cazul în care ar fi avut ținte la o distanță mai mare.

Şi, ca mai toți piloții, Magruder nu prea avea încredere în extravagantele Sparrow şi voia să-şi țină restul armamentului în rezervă pentru restul luptei.

– Țintă! strigă Snowball în timp ce şi Tombstone auzi bâzâitul tonului de blocaj pe radar. Codița din față de la unu-trei. Acum!

– Batman, aici Tombstone. Ia-o spre stânga, omule!

– Afirmativ! răspunse Batman alunecând spre stânga pe linia de zbor a lui Magruder.

Tombstone se sincroniză cu el. Distanța se micşoră. De acum aveau ținte berechet.

– Îi văd! Îi văd! strigă Price Taggart, pilotul Tomcat 203. Bandiții albaştri! Bandiții albaştri! Ban…

– Lansare! Lansare! strigă Batman. Doi-trei-doi am vizualizat lansarea!

– Confirm strigă Malibu. Două rachete! Una după alta! Doi-trei-doi, unu-zero mile!

– Homeplate, aici Shotgun Unu! S-a tras asupra noastră! Aplicăm regulamentul de luptă…

– Aici Homeplate! se auzi o voce. Liber la arme!

– Bandiții! Bandiții! strigă cineva prin radio. Avem alți bandiți la trei-unu-unu!

– Alții? se miră Tombstone.

– Are dreptate, Magruder! strigă radaristul său. Îi am şi eu pe radar! Văd… zece codițe la trei-unu-unu, douăzeci de grade, nouă-zero mile. Se apropie cu peste cinci sute de noduri!

– Trei-unu-unu? Drace, sunt în spatele nostru!

– Asta vreau să spun şi eu, Tombstone! Sunt prietenii noştri de la Wonsan!

Gândindu-se o clipă, Tombstone înțelese că nimeriseră într-o capcană. Avioanele pornite de la Kosong le tăiaseră drumul spre *Jefferson* iar avioanele MIG de la Wonsan le căzuseră în cârcă.

Şansele lor se micşoraseră văzând cu ochii.

CAPITOLUL 14

16h18'
Tomcat 205

Mai erau doar câteva clipe până când aveau să apară forțele împrospătate ale nord-coreenilor. Tombstone ascultă țiuitul rachetelor Sparrow în căşti.

– Am ton.

– Aici doi-trei-doi! se auzi vocea lui Batman de-a dreptul tulburată. Liber! Trage!

– Fox one! răcni entuziasmat Tombstone apăsând pe trăgaci.

Racheta Sparrow zvâcni de sub burta Tomcat-ului. Lui Tombstone i se păru că avionul, uşurat, saltă prin cer. Racheta lăsă în urmă flăcări orbitoare pierzându-se la orizont. O dâră de fum stărui printre nori.

– Noroc! strigă înfrigurat Snowball. O ia la dreapta. Stai după ea, Tombstone!

Magruder trase manşa spre dreapta. Rachetele Sparrow aveau un inconvenient, avionul care le folosea fiind obligat să păstreze pe radar semnalul emis de inamic pentru ca rachetele să-şi atingă ținta.

– Rahat! strigă Snowball. Ia-o la stânga, Tombstone! Stânga!

Tomcat se răsuci prin văzduh apoi plană, aripa dreaptă îndreptându-se în sus şi înțepând burta unui nor. Tombstone zări un punct luminos îndreptându-se spre el.

– Ne-au blocat! strigă Snowball.

Tombstone continua să se răsucească apoi schimbă altitudinea intrând în picaj. Altimetrul se învârti amețitor…

cincisprezece mii de picioare… treisprezece mii… unsprezece mii…

Tombstone apăsă de trei ori pe butonul care comanda împrăştierea prafului de aluminiu şi trase manşa spre spate. Întunericul se agăță de el, câmpul vizual se restrânse ajungând cât un bob de lumină în timp ce forțele gravitaționale aproape că-i goliră capul de sânge. Ceva trecu în trombă pe lângă aripă, prea repede pentru ca Magruder să vadă ce era.

– Snowy?! țipa Tombstone. Era o rachetă?! Unde s-a dus?!

Nu primi nici un răspuns de la radarist. Tombstone acționă supapele la maximum se cățăra din nou în cer.

– Snowball! Trezeşte-te dracului!

– Uh! Aici sunt! Ce…

– Unde-i racheta aia?

Radaristul nu răspunse şi-şi cercetă radarul.

– A dispărut! Ne-a pierdut! Ia poziția… ia trei-unu-zero.

Tomcat vâjâi legănându-se şi intrând pe noua traiectorie. Deasupra lui, cele două escadrile rivale zumzăiau umplând cerul cu dâre albe de abur.

16h18'

Tomcat 232

Batman se lăsă spre dreapta şi prinse viteză intrând într-un picaj amețitor. Avionul MIG pe care-l supraveghease venind în ajutorul lui Tombstone o luase spre stânga. Se aruncase în gol învârtindu-se repede în timp ce rachetele Sparrow se îndreptau spre el vâjâind. Rachetele se pierdură la orizont în scurt timp.

Alte două avioane MIG trecură în trombă pe lângă Tomcat-ul lui Batman în formația numită aripă-sudată. Batman nu avu timp să pregătească nişte rachete pentru că țintele erau foarte aproape şi zburau cu viteză mare. Cea mai bună chestie era să se aşeze în coada lor. Într-o luptă aeriană,

fiecare pilot căuta să se plaseze în spatele duşmanului şi apoi să-şi activeze rachetele.

Batman zări un fascicol luminos, semn că avionul MIG lansase o rachetă. Zări capul rachetei şi flăcările pe care aceasta le lăsa în urmă.

Dacă fusese trasă atât de aproape era cu siguranță un căutător de căldură. Aşa că trase şi el o rachetă de semnalizare drept momeală şi se înşurubă apoi urcând cu repeziciune prin văzduh.

– Unde-i, Malibu?

– Gata, a mers figura! Suntem curați în urmă!

– În regulă, man! Hai să dansăm un rock'n roll!

– Unde-i Tombstone, omule? strigă Malibu. L-am pierdut?

– Nu ştiu! Avem alte belele pe cap acum. Batman sfârşi urcuşul şi răsucindu-se pe jumătate şi accelerând, ajunse la două mii de picioare deasupra avionului coreean şi în spatele lui…

– Wheeooo! strigă Malibu. Asta-mi place! E un loc ideal să tragi la țintă!

– Te cred şi eu, zise Batman.

Erau avioane MIG peste tot. În total douăsprezece. Iar americanii erau doar opt. Tomcat prinseseră curaj. Rachetele Sidewinder îşi făcură apariția prin cer. În radio se auziră vocile mai multor piloți americani:

– Fox two! Fox two! Cerul se umplu de flăcări.

– Batman, hai să intrăm în horă!

– Ai dreptate, Malibu. Îl vezi cumva pe Tombstone?

– Negativ, negativ. A fost lovit?

Drept în față se zări un flash. Dintr-o mare de flăcări se desprinse o aripă delta. Apoi apăru întreg avionul MIG cutremurat de convulsii. Cea de-a doua aripă se boți din cauza exploziei şi alunecară şuierând spre pământ.

– Terminat un MIG!

– Fii atent, Price! Sunt doi bandiți la cinciul tău!

– Noi ce aşteptăm Batman? întrebă Malibu.

– Vreau să ştiu unde-i aripioara noastră, zise Batman răsucindu-se nervos pe scaunul său şi privind în toate părțile.

– Shotgun Leader! Aici Tomcat doi-trei-doi. Unde dracu' eşti Magruder?

– Doisprezece K[28] şi tot urc, Batman! răspunse Tombstone spre uşurarea celuilalt. Mă întorc la bal!

– Recepționat, Tombstone. Vrei să te asist? Terminat.

– Negativ, spuse Tombstone c-o voce tremurată din cauza forțelor gravitaționale care îl apăsau. Angajează-te… de unul singur.

– Asta-i muzica ce-mi place! OK! Malibu, hai să ne jucăm nițel!

– Încă un MIG a dat ortu' popii!

– Au mai rămas destule! La trei-unu-zero şi la şapte-zero mile.

– Înseamnă că avem timp berechet să ne pregătim cum se cuvine! Ai grijă, ține-te bine, omule!

După prima trecere, formația avioanelor MIG se împrăştiase în toate părțile. Aripile delta se răsuceau şi se înşurubau sclipind rece pe cerul albastru. Cozile avioanelor păreau că abia se mişcă, asemenea unor imense tocuri scriind pe întinsul înspumat al mării, în timp ce aparatele încercau să-şi regăsească locul în luptă.

Batman auzea foarte clar strigătele colegilor lui de zbor în radio. Uneori ascuțite, alteori grave.

– Aici doi-doi-unu! Am doi în coada mea! Doi în coada mea! țipă Tom Hoffner poreclit Snake.

– Stai aşa, Snake! Sunt pe ei! îi strigă colegul său de aripă Ashly poreclit Dragonul.

– Ia-i de pe mine, Dragonule! Ia-i de aici!

– E prea aproape ca să-i trag o rachetă! îl bumbăcesc cu mitralierele!

– Am un bandit! îi spuse Batman lui Malibu. Îi dau la cap într-o clipită!

Tomcat-ul lui Batman se cabră. Îşi întinse botul prin văzduh, prinse viteză şi intră în grămada de combatanți

înverşunaţi.

– Batman! strigă disperat Hoffner. Ajută-mă! Ia-l pe tâmpitul ăsta din cârca mea!

– N-am cum! N-am cum! se sparse în difuzor vocea lui Batman. Mi s-au blocat armele! Ia-o la stânga, Snake!

Vălmăşagul se risipi din faţa lui Batman. Un Tomcat, 221, se rostogoli spre stânga, un MIG urmărindu-l strâns de tot. Un al doilea Tomcat trecu vâjâind pe lângă MIG, aproape măturând cele două avioane şi încercând să tragă. MIG-ul trase. O dâră albă de fum se arcui ieşind de sub aripa avionului. Racheta explodă în coada Tomcat-ului făcându-l praf. Bucăţi metalice se împrăştiară prin văzduh arzând cu mult fum.

– Sunt lovit! Sunt lovit! se auzi vocea disperată a lui Snake.

– Mayday! Mayday![29] Tomcat doi-doi-unu e lovit şi se prăbuşeşte!

– Ce rahat, Batman! strigă Malibu. Snake e terminat…

– O să-l răstignim pe bastardul care i-a făcut-o! urlă Batman furios, pornind în urmărirea avionului MIG, hotărât să-l distrugă.

16h19’

Tomcat 205

Lui Tombstone îi trebui mai puţin de un minut ca să intre în luptă. Dar în bătăliile aeriene, chiar şi treizeci de secunde puteau părea o eternitate. Tombstone tocmai cobora val-vârtej spre vălmăşagul de avioane când auzi chemarea disperată a lui Snake.

– Aici Shotgun Leader! Confirmaţi! Au ieşit băieţii noştri?

– Aici Tomcat doi-zero-trei! răspunse Ron „Mee” Taggart. Afirmativ. Văd o… Ba nu! Văd două paraşute! S-au deschis!

– Recepţionat, doi-zero-trei! Homeplate! Homeplate! Aici Shotgun Leader! Avem un avion doborât şi doi oameni jos, cu paraşutele deschise! Cer SAR! Terminat!

– Recepționat! Aici Homeplate! Porneşte un elicopter de salvare spre voi!

Tombstone se lăsă pe o aripă şi cercetă întinderea mării.

Zări paraşutele apropiindu-se vertiginos de suprafața apei. O pereche de puncte albe, mişcătoare.

– Hei, Tombstone! Avem o pereche de bandiți albaştri, zero-patru-cinci, la distanța de o milă!

Tombstone întoarse capul.

– Îi văd. Cât mai e până ajunge aici cavaleria gemenilor?

– Acum sunt la cinci-unu mile. Poate vreo patru minute!

Tombstone ezită. Ar fi putut trage în avioanele MIG care veneau dinspre Wonsan cu rachetele de cursă lungă Phoenix. Dar ca să ducă toate preparativele la bun sfârşit ar fi avut nevoie de ceva timp ori escadrila lui avea nevoie de ajutor.

Şi mai trebuia să hotărască ceva. Şi îi era nemaipomenit de greu. Să se alăture escadrilei sau să se rotească deasupra locului unde căzuseră cei doi piloți?! Îşi reaminti cum fusese părăsit Coyote! Şi Mardi Gras! Să aştepte să vină elicopterul?!

Nu prea avea de ales. Cei ce rămăseseră în luptă erau acum în inferioritate numerică şi era nevoie de fiecare armă şi de fiecare rachetă. Adevărul era că nu putea face prea mare lucru pentru Zombie şi Snake exact ca şi în cazul lui Coyote şi al lui Mardi Gras.

– OK, Snowy! Să-i luăm în primire pe ăştia! strigă Tombstone virând şi căzând în spatele a două avioane MIG. Haide… haide…

Cele două avioane încercară să-l păcălească şi țâşniră dincolo de linia lui de tragere.

– Hei, blocat! Să te ia dracu'…

16h20'

Tomcat 232

Batman ținea mâna dreaptă încleştată pe manşă urmărind avionul MIG care încerca din răsputeri să scape de el.

Pătratul de țintire alunecă încet pe ecran până când se făcu una cu ținta. Se zări o luminiță, pătratul se transformă într-un cerc şi pe ecran apăru „R” de la rachetă.

– Daaa! strigă Malibu. Blocaj țintă! Batman auzi țiuitul în căşti.

– Te-am prins, fiu de cățea! Surprizăă! urlă apăsând pe trăgaci. Fox Two!

Racheta Sidewinder țâşni de sub Tomcat, atârnă suspendată sub aripa avionului preț de o miime de secundă, apoi porni vâjâind drept înainte. Atât de repede încât ai fi zis că Tomcat nici nu se mai mişcă. Avertizat probabil de colegul său de aripă, avionul MIG porni să urce foarte repede. Foarte repede.

– Batman, tipul ăsta se ține de glume!

– N-are decât! Oricum a făcut-o de oaie! N-are decât să fugă, tâmpitul! Dar nu se poate ascunde nici în gaură de şarpe!

– Omule, uită-te la el! Cred că l-ai dat gata!

Pilotul avionului MIG îşi suprasolicita arzătorul. Era însă exact cel mai rău lucru pe care îl putea face.

16h20’

Centrul de informaţii de luptă, *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

– Se apropie grupul Wonsan, amirale, spuse grav CAG. Cel puțin zece avioane… probabil că ne-au întins o cursă. S-ar putea să fie mai multe dacă zboară în aripă sudată.

– De acord. Au de gând să ne prindă bombardierele în timp ce Tomcat-urile noştri se luptă în sud.

– Amirale, îți sugerez să le permitem aparatelor F/A–18 să se angajeze în luptă.

– A–6 au nevoie de acoperire încă…

– Am putea detaşa o escadrilă VFA–173. Ar putea avea grijă de bombardiere până la bază. Iar VFA–161 pot să-şi folosească muniția şi să intre în luptă.

– Sunt de acord cu planul tău, CAG.

Marusko dădu din cap. Un aghiotant îi întinse un microfon.

– Marauder Leader! Marauder Leader! Aici e Homeplate. Mă auzi? Terminat.

În difuzoare se auzi vocea comandantului Marty French, poreclit Frenchie (Francezul).

– Hornet trei-zero-unu te aude! Continuă Homeplate!

– Ai nişte prieteni care vin de la Wonsan. Javelin are permisiunea să se angajeze!

– Recepționat Homeplate! Le arătăm noi curcanilor!

CAG îi zâmbi amiralului. Piloții de pe avioanele Hornet numeau în derâdere avioanele F–14 „Turkey". Se dădeau mari în fața piloților de pe F–14.

16h20'

Hornet 301

– OK, Javelin! spuse adjunctul comandantului French. Hai să-i declarăm război lui Greenpeace!

French apăsă pe butonul de lansare şi simți că avionul saltă prin văzduh, uşurat. Zece mii de livre de bombe căzură în gol, asemenea unor balene. Aşa le numeau piloții, asta explicând gluma lor cu Greenpeace… Grupul internațional de conservare a mediului încrucişase de nenumărate ori săbiile cu Marina SUA. Subiectul?! Testările rachetelor Trident şi ale altor arme nucleare de pe nave. Cum erau şi balenele de acum…

– Să le ia naiba de balene! strigă locotenentul Gary Grabiak. Hai băieți, viteză maximă! înainte!

Nu era nevoie însă să suprasolicite turbojet-urile Hornet-ului. Aparatele F/A–18, mai rapide, mai mici şi mult mai fiabile decât F–14, fuseseră înarmate cu bombe Mark 84, rachete Maverick şi mai multe piese de artilerie Rockeye. Aruncând grosul lor în mare, avioanele Hornet erau acum mult mai uşoare şi mai manevrabile. Se putea angaja în luptă

fără teamă. Fiecare Hornet purta două rachete Sidewinder şi era dotat cu mitraliere. Chiar numai cu atât, ele ar fi putut schimba soarta bătăliei aeriene. În tot acest timp, avioanele Intruder A–6, aproape neajutorate în luptă, aveau să-şi continue zborul la joasă altitudine spre *Jefferson*.

Unul câte unul, avioanele Hornet raportară aruncarea armamentului de prisos în această luptă.

– Bine Javelin, spuse Marusko. E timpul să le dăm o lecție!

Întreaga escadrilă țâşni spre înaltul cerului.

16H21'

Tomcat 205

Tombstone era atât de concentrat asupra imaginii avionului MIG ce apăruse pe ecranul său încât nu-l văzu pe cel de-al doilea venind în viteză în urma lui.

Într-o clipă, Tombstone zări cu coada ochiului cum țâşneşte un punct argintiu dintre nori, mărindu-se şi transformându-se într-un MIG.

– Wow! strigă Snowball în interfon în timp ce Tombstone vină spre dreapta.

Cele două avioane trecură ca fulgerul unul pe lângă altul la o distanță de mai puțin de o sută de picioare, cu o viteză de mai bine de 2 Mach. Deşi întâlnirea lor dură o fracțiune de secundă, Tombstone avu senzația că trecuse de fapt o veşnicie. Văzuse foarte clar fiecare detaliu al celuilalt. Văzuse modelul încâlcit al camuflajului verde cu maro, steaua roşie pe un disc alb cu roşu şi albastru. Tombstone îl zări şi pe pilotul celălalt. Era întors către el. Să-l vadă probabil mai bine. Pentru o clipă, ca de gheață, cei doi se priviră drept în ochi. Îi despărțea o prăpastie amețitoare. De netrecut.

– Tally-ho! strigă Tombstone. Mă iau de el!

Cu primul MIG ratase ocazia. Nu voia să-l scape pe cel de-al doilea. Făcu un viraj spre stânga, coborî aripa dreaptă adânc şi făcu o întoarcere strânsă. În interfon se auzea

respirația grea şi întretăiată a lui Snowball. Tombstone pierdu din vedere avionul urmărit dar îl regăsi ceva mai târziu după ce-şi termină întoarcerea. Nord-coreeanul era ceva mai sus, la vreo milă depărtare. Tombstone coborî, trăgând manşa spre stânga. Alunecă într-un S despicat care îl aduse în coada avionului nord-coreean. Tombstone se concentră asupra ecranului HUD urmărind punctul care se apropia de țintă. Celălalt încercă să scape dar îşi calculă greşit traiectoria şi făcu o manevră proastă. Tombstone râse:

– Mişcare greşită, amice îi strigă şi apăsă pe trăgaci lansând o rachetă Sidewinder. Fox Two! Fox Two!

– Oh, ce dracu' faci, Tombstone?! strigă radaristul. Nici nu-l blocaseşi…

Tombstone îşi dădu seama că greşise. Prea târziu. În aceeaşi fracțiune de secundă degetul său apăsase trăgaciul. Computerul nu fixase ținta. L-ar fi anunțat, doar. Racheta vâjâi prin văzduh, trecu prin spatele nord-coreeanului şi se pierdu în golul albăstrui.

16h21'

Tomcat 232

Drumul parcurs de racheta trasă de Batman îi păru nesfârşit pilotului american. Dar când nord-coreeanul îşi suprasolicită arzătorul, Batman ştiu că nu mai avea nici o scăpare.

Răsucindu-se în timp ce urca prin cer, pilotul nord-coreean încercă să scape de rachetă. Se lăsă pe spate şi apoi se rostogoli prin cer pe jumătate. Racheta îl urmă însă neîndurătoare, cu răbdarea unei maşinării fără sentimente.

Pilotul nord-coreean părea că simte că moartea alerga hulpavă pe urmele lui. Din coada avionului izbucni o flacără-momeală dar racheta se încăpățână să se țină după el.

Urmă o explozie orbitoare şi coada nord-coreeanului luă foc aruncând jerbe metalice prin aer. Întregul avion se

transformă într-o minge de foc, resturile lui fumegânde căzând unele după altele spre mare, lăsând dâre prelungi pe bolta cerului. Nu se zări nici o paraşută. Nu era vreun semn că pilotul reuşise să se catapulteze.

– Am doborât un MIG! strigă Batman eliberat de emoția momentului, simțindu-se ca după un act sexual împlinit. Am doborât un MIG!

Malibu trase un țipăt de bucurie apoi îi spuse lui Batman.

– Şefu', hai s-o luăm din loc! Auzi camarade? Aici doi-trei-doi! Mă aude toată lumea? Unu la zero pentru noi! Batman a doborât un MIG!

Batman întoarse Tomcat-ul intrând într-un viraj larg, victorios. Plin de nesaț, privi soarele, marea şi cerul imens din jurul său.

16h22'

Tomcat 205

Nord-coreeanul o luase spre stânga scăpând de racheta trasă de Tombstone. Lui Magruder nu-i venea să creadă că-l ratase.

– Tombstone! strigă Snowball. Care-i treaba? Hei, Tombstone!

– Nimic! mormăi Tombstone trăgând manşa spre stânga.

Nord-coreeanul încerca acum să se apropie de şasele său, aşa că manevră strâns cu gând să dea nas în nas cu el.

– Către Shotgun Leader! Aici Homeplate! chemă CAG prin radio. Vezi că Javelin şi-au aruncat muniția şi vin în ajutorul vostru!

– Recepționat! răspunse Tombstone în doi peri.

Unde naiba era avionul MIG pe care-l ratase? La dracu'!

– Aici Shotgun Leader! zise Tombstone. Ascultați cu toții aici! Ne vin întăriri! Aveți grijă să nu le confundați cu avioanele MIG. Nu vă grăbiți să apăsați pe trăgaci!

– Shotgun Leader! Aici doi-cinci-unu.

Tomcat 251 era pilotat de Gary Ashly, poreclit Dragonul. Snake fusese colegul lui de aripă.

– Te aud, doi-cinci-unu.

– Şefu' i-am localizat pe Zombie şi pe Şarpe. Cer permisiunea să mă duc jos şi să-i acopăr.

Tombstone se consultă cu radaristul său înainte de a răspunde. Pe radar lucrurile erau confuze din cauza bruiajului americanilor dar se părea că totuşi Tomcat-urile puteau să țină piept agresorilor până la sosirea avioanelor Hornet. Împreună cu ei ar fi putut să-i domine pe cei sosiți de la Wonsan.

– Recepționat doi-cinci-unu.

În fond, băieții voiau să facă ceea ce ar fi trebuit el să facă atunci când fusese doborât Coyote. Încă se mai simțea vinovat pentru soarta lui.

– În regulă! Efectuați zbor de acoperire pentru cei doi până vine elicopterul de salvare!

– Mulțumesc, Tombstone! strigă Dragonul. Doi-cinci-unu coboară la plafon minim.

Tombstone se uită la ceas. Peste douăzeci de minute sosea echipa SAR şi atunci doi-cinci-unu se putea realimenta în aer de la un Texaco, dacă cumva rămânea în pană de combustibil.

Dacă reuşea să rămână cumva stăpân pe situație atunci poate că toate lucrurile se aranjau de minune.

16h22'

MIG 444

Maiorul Pak Dae-Lee privi încruntat la învălmăşeala de pe radarul său, verde-neagră. Radarul. Jay Bird (Gaița), cum îl numeau americanii, era destul de bun dar nu foarte puternic. În zonă se aflau avioane de luptă americane EA–6B „Prowler care puteau bruia toate frecvențele radar astfel că maiorului îi

era imposibil să poată distinge ceva pe ecran. Singurul lucru pe care putea să-l facă, era să se ridice deasupra țintei.

Şi chiar asta plănuia maiorul Pak.

El făcea parte din elita forței aeriene a țării sale. Făcuse studii la Duşanbe şi Moscova şi fusese instructor al piloților nord-coreeni. Avea la activ sute de ore de zbor. Era cel mai bun luptător al aerului din țara sa.

O dovedise cu două zile în urmă, când aparatul său întâlnise Tomcat-urile americani deasupra Wonsanului. Racheta trasă de el deschisese lupta crâncenă. Reuşise să doboare un interceptor yankeu. Amintirea acelei victorii îl purta acum mai departe, în fruntea grupului de atac Star care zbura peste Golful Yonghung în urmărirea avioanelor americane. Tot ceea ce-şi dorea mai mult şi mai mult era recunoaşterea meritelor sale. Culesese din plin zâmbete protectoare, aprecieri şi prietenia instructorilor săi ruşi pe vremea când se antrena la Duşanbe.

Părerea unanimă, dar nerostită, a piloților ruşi era că străinii cu ochi oblici asemenea lui Pak erau potriviți doar ca înălțime pentru a fi piloți... dar nimic mai mult.

Auzi la ei! Câți piloți ruşi se puteau lăuda că doborâseră un F–14 american? Pak privi în stânga şi în dreapta şi văzu că avioanele sale îl urmau docile. Zburau cu aproape şase sute de noduri. La o altitudine de optsprezece mii de picioare. Undeva, înainte, destul de aproape acum, se zăreau avioanele americane atacate de grupul de atac Moon venit din sud, de la Kosong.

Acesta fusese planul lui. Avionul MIG-21 era inferior unui F–14 care se putea ridica mai uşor în aer şi care putea fi manevrat nemaipomenit. În plus, Tomcat era mult mai bine înarmat decât avionul de tip sovietic construit în 1950. Singurul mod în care ar fi putut fi învins un F–14 era să fie covârşit numericeşte. Aşa că maiorul Pak îşi făcuse repede un plan în momentul în care îşi dăduse seama că americanii nu vor pătrunde în spațiul aerian nord-coreean. Grupul de atac ce decolase din Kosong trebuia să atace avioanele F–14 din

patrula americană iar el urma să atace bombardierele americane. Pak hotărâse că avioanele F–14 erau cele mai bune ținte. Deja desluşea în încâlceala de pe radar că americanii se aflau în dificultate fiind depăşiți din punct de vedere numeric.

Şi mai putea avea un avantaj.

– Grup Star, aici şeful! Pregătiți-vă să executați planul Pumnalul! spuse maiorul în radio aşteptând apoi confirmarea de pe celelalte avioane. Executarea!

Maiorul trase manşa în forță şi avionul îşi ridică botul spre nori, mărindu-şi viteza şi îndreptându-se spre Marea Japoniei. Îl urmară coechipierul de aripă şi alte opt avioane din grupul de atac, toate pilotate de cei mai buni piloți nord-coreeni.

Era periculos în luptă să-ți înjumătățeşti forțele dar acum situația cerea multă îndrăzneală. Americanii aflaseră că vin avioane MIG dinspre Wonsan dar nu ştiau care e numărul lor. O parte din avioanele nord-coreene, zece la număr, aveau să zboare razant pe deasupra valurilor scăpând astfel radarului american. În felul acesta, gândea Pak, avea să-i zdrobească pe inamici luându-i prin surprindere.

CAPITOLUL 15

16h23'
Tomcat 232

Radaristul lui Batman deschise interfonul:

– Iată-i. Văd douăsprezece codițe la optsprezece grade, opt mile, viteza şase sute. Încă departe pentru rachetele noastre Sidewinder. Dar asta n-o să țină o veşnicie.

– Hai să le tragem o rachetă Sparrow. Fă-mi o locație, Malibu!

– La asta lucrez... Blocaj țintă, coordonate doi-opt-cinci. Am ton!

– Îl aud, răspunse Batman aducându-şi aparatul la 5 grade dreapta.

Radarul lor putea acoperi o bandă largă, dar Batman voia să zboare direct pe traiectoria aparatului inamic. Degetul pilotului atinse trăgaciul şi racheta sări sprintenă de sub burta avionului.

– Vulpea unu!

16h23'
Tomcat 251

Locotenentul Gary Ashly plutea la o sută de picioare pe deasupra oceanului cu aripile perfect întinse. La această atât de joasă altitudine aerul era atât de plin de picuri de apă încât aripile şi coada aparatului şiroiau de aburi străvezii. Îi căutau pe cei doi piloți căzuți în ocean. Radaristul lui Gary,

Snoops Whitridge văzu marcajul de vopsea, un punct galben pe apă, la o jumătate de milă de tribord.

– Shotgun Leader! Aici Tomcat 251! Am dat peste un marcaj de vopsea.

– Recepționat, doi-cinci-unu, se auzi vocea lui Snowball. Homeplate zice că SAR e pe drum.

– Am recepționat, şefu'! spuse Dragonul deschizând interfonul. Snoops hai să vedem dacă nu cumva îi prindem pe băieții din apă pe canalul SAR.

– Îl urmăresc, Dragon. Aici o să... rahat! Tai-o Dragonule! Tai-o!

Arzătoarele Tomcat-ului urlară înnebunite.

– Zi, Snoop!

– Bandiți la doi-opt-cinci, sub plafon. Zboară pe deasupra valurilor!

Drept în față se zări un flash orbitor. Un MIG trăgea în ei. Apoi un altul.

– Lansare, Dragonule! Am văzut când au lansat-o!

Brusc, botul Tomcat-ului se avântă spre înaltul cerului...

16h24'

MIG 444

Nici dacă ar fi plănuit-o, maiorul Pak n-ar fi putut să facă o lansare mai bună. Zburând razant pe deasupra valurilor, nu putea avea o imagine prea bună a avioanelor americane. Asta până când ajunsese la o milă depărtare. Şi avusese noroc de două ori. Că americanii nu păreau să fi aflat de prezența lui, şi că îi ieşise în cale un american singuratic.

De la o milă distanță, maiorul Pak vedea bine corpul masiv al Tomcat-ului, aripile întinse. Americanul plana pe deasupra mării cu viteză mică, manevrând prin fața lui de la stânga la dreapta.

Pak studiase aeronavele şi tacticile de luptă americane în timpul cursurilor din Uniunea Sovietică. Ştia că Tomcat-urile

controlau prin computer poziția aripilor în timpul zborului. Deşi puteau fi controlate de pilot, de obicei computerul hotăra poziția lor în funcție de viteza şi altitudinea avionului.

Maiorul ştia că ceea ce făcea acum avionul american era un mijloc eficient de a câştiga înălțime la viteză mică, cu un consum minim de energie. Tehnica asta însemna însă multă încetineală în mişcări. Maiorul vedea acum bine aripile americanului. Aprecie corect intențiile pilotului american, sesiză rapid conul de aer care se formase în jurul botului avionului şi locul în care avea să ajungă nava în minutele următoare. Avionul american se înscrise într-un viraj adânc, spre stânga, cu mai puțin de trei sute de noduri, pilotul încercând să ia înălțime.

Pak apăsă trăgaciul şi o rachetă Atoll țâşni de sub aripa sa într-o mare de flăcări şi fum. O fracțiune de secundă mai târziu, colegul său de aripă trase şi el o rachetă Atoll. În față, avionul american se rostogolea prin văzduh, semn că pilotul prinsese de veste.

Prea târziu. Racheta lui Pak se înfipse direct în coada avionului american. Urmă o explozie puternică. Bucăți metalice arzând zburară prin aer împungând valurile, întregul avion se transformă într-o mare de flăcări când explodă rezervorul. Cea de-a doua rachetă Atoll pătrunse în flăcări şi explodă distrugând tot ceea ce mai putea fi distrus. Câteva secunde mai târziu, maiorul Pak trecu printre coloanele de fum. Era bucuros. Doborâse cel de-al doilea american în ziua aceea.

– Victorie pentru Pământul-tată! strigă el prin radio. Şi acum... după mine tovarăşi! răcni cu venele pline de adrenalină.

Arzătoarele scânteiară, motoarele vuiră şi toate avioanele nord-coreene se ridicară prin aer spre lupta sălbatică ce se dădea deasupra.

16h24'

Tomcat 232

– Al doilea! strigă victorios Batman când avionul MIG explodă undeva în față şi Malibu pierdu blocajul de pe radar.

Bucuria lor fu însă scurtă, pentru că două avioane MIG îşi făcură apariția în coada lor forțându-i să facă la stânga, apoi la dreapta, unduindu-se nebuneşte.

– Sunt pe şasele tău, Batman! strigă Malibu. Hai, e timpul s-o ştergem de aici!

– Ne cărăm! strigă Batman forțând arzătoarele şi trăgând manşa repede, țâşnind într-un Immelmann răsucit.

Avioanele MIG rămăseseră în urmă dar se țineau după el încercând să-l lockeze.

– Aici Tomcat doi-trei-doi! chemă Batman prin radio. Am doi bandiți în coada mea! Doi în coada mea!

– Nu-ți face griji, doi-trei-doi! îi răspunse o voce. Soseşte cavaleria!

Batman zări avionul Hornet trecând ca un fulger pe lângă el şi lansând o rachetă Sidewinder. Micşoră viteza şi se lăsă pe spate. Acum vedea bine avioanele MIG, la o jumătate de milă dedesubt, virând la stânga şi la dreapta în timp ce racheta se îndrepta în mare viteză spre ele. Câteva clipe mai târziu, racheta îl lovi pe cel din dreapta şi izbucni o mare de flăcări. Una din aripile avionului se topi împrăştiind stropi fierbinți prin văzduh. Batman zări un punct luminos mărindu-se în clipa în care carlinga avionului se deschise şi pilotul se catapultă.

– Una pentru Javelin! strigă Batman. Văd o paraşută. E deschisă!

– Se apropie mai mulți bandiți, Batman! îi strigă radaristul anunțându-l că vede în jur de zece codițe pe radar.

– Da' ce cred ăştia că fac cu noi? se înfurie Batman. Ne iau drept submarine?

Îşi acceleră picajul pe spate. În depărtare se auzi o nouă explozie şi în radio vocea unui pilot american comunică o nouă doborâre. Se zăreau venind avioanele Hornet.

Avioanele MIG, luate de focul luptei, se aflau singure sau perechi prin aer. O țintă sigură. Bătălia avea să devină un măcel.

Numai că noile avioane MIG care apăruseră de jos ar fi putut schimba soarta luptei.

– Dă-mi un vector, Malibu, strigă Batman, simțind cum îi bubuie sângele în urechi.

16h25'

MIG 444

Maiorul Pak ştia că nu prea are şanse, chiar dacă ar fi încercat să se apropie de americani. Lupta se întinsese pe aproape zece mile de cer. O luptă care părea să se termine bine pentru americani ei dispunând de aparatură de bord şi de armament mult mai bun. Escadrila lui Pak ar fi putut desigur să-i domine numericeşte pe americani, dar era timpul ca să se retragă. Piloții şi avioanele aparțineau Patriei şi, dacă ar fi pierdut aceste forțe într-o luptă inegală, fără vreun câştig clar sau vreun avantaj, ar fi fost o adevărată crimă.

– Încă un tur, tovarăşi! spuse maiorul Pak în radio. Încă un tur şi ne împrăştiem. Ne întoarcem acasă. Nu cred că yankeii vor avea timp să ne urmărească.

Îi făcea o deosebită plăcere să folosească tacticile de gherilă ale lui Mao. Pe vremuri, era bună tactica folosită de popor, de țăranii neinstruiți, cu arme rudimentare. Atacă şi fugi. Era ciudat că o asemenea tactică era la fel de valoroasă şi în cazul bătăliilor aeriene moderne.

Era acum foarte aproape de americani şi radarul său pătrunse de astă dată cu uşurință bruiajul, prinzând o țintă la zece mii de picioare, deasupra lui, la o distanță de patru mile. Auzi tonul în căşti şi lansă o altă rachetă.

Nu văzu avioanele Hornet decât atunci când ajunseră deasupra lui.

16h26'

Hornet 301

Marty French îşi întoarse avionul într-un viraj strâns urmărind avioanele MIG care se ridicau de la suprafața oceanului. Calculatorul său alese un simbol-țintă de pe ecran şi Marty auzi un țiuit prelung în căşti. Locat!

O rachetă Sidewinder țâşni din vârful aripii.

– Fox two! strigă Marty.

– Iți văd vulpea şi mai trimit şi eu una, Skipper! strigă în radio locotenentul David McConnell aflat în avionul Hornet care zbura pe deasupra. Fox two! strigă McConnell poreclit Tigershark.

Unul dintre avioanele MIG din formația nord-coreeană explodă transformându-se într-o floare de foc purpurie. A doua rachetă lovi în plin pulverizând avionul pe deasupra oceanului. French întoarse avionul către şasele unui inamic care o luă la fugă:

– OK, gagiilor! strigă el în radio. Hai să le arătăm cum se fac treburile astea!

16h26'

MIG 444

Maiorul Pak îşi rostogolea greoiul MIG între cer şi apă. Marea şi văzduhul păreau că se vânează de-a lungul carlingii sale. Pak îşi suprasolicită arzătoarele, şocul lipindu-l de scaun. Coechipierul său de aripă îl chemă disperat prin radio:

– Un diavol yankeu în coada mea!

Căpitanul Song Tae-Hwan era speriat de moarte. Urlă în continuare:

– Ajută-mă! Ajutor!

Pak viră mult spre dreapta cercetând împrejurimile. Unul dintre avioanele Hornet se strecurase în spatele lui Song gata-gata să-l doboare. Pak ştia că era deja prea târziu pentru căpitanul său dar se gândi că poate mai avea vreo şansă. Cu arzătoarele la maximum, se apropie de Hornet din spate, de jos.

16h26'
Hornet 301

– Sunt pe el.

Avionul MIG era acum pe întreg ecranul HUD. Nord-coreeanul încerca să scape dar Marty se ținea după el imperturbabil. Spuse înjurând:

– Nu pot folosi rachetele. O să-l mitraliez!

Avionul MIG era încă pe ecran, în mijlocul cercului țintă. Marty trase de manşă şi încercă să poziționeze țeava mitralierelor pe țintă. Calculatorul îi arătă care era distanța până la țintă şi traiectoria optimă a liniei de tragere.

– Aproape acolo…

Marty reduse arzătoarele apoi frână. Avionul MIG pluti în raza de acțiune a mitralierelor. French apăsă trăgaciul şi instantaneu auzi tunetul gloanțelor sfâşiind avionul inamic.

16h26'
MIG 444

Pak zări focurile trase de avionul Hornet împotriva căpitanului său. Gloanțele smulgeau bucăți de metal fierbinte din fuzelaj şi coadă. Carlinga fu sfărâmată. O flacără purpurie izbucni în vârful aripii stângi. Căpitanul Song era terminat. Americanul îi acordase prea multă atenție.

Avionul Hornet se mări pe cercul de pe ecranul său. Singura coordonată pe care o afişa calculatorul său era distanța dar Pak avea un ochi experimentat. Strânse trăgaciul

şi urletul mitralierelor sale GSH–23 sfâşie văzduhul. Pak era în culmea bucuriei.

Manevra americanului îl luă însă prin surprindere, el neaşteptându-se ca celălalt să frâneze brusc. Ajunse aproape de el mai repede decât se aşteptase. Zări propriile sale gloanțe sfâşiind burta şi coada avionului american apoi trase de manşă cu putere spre dreapta ca să evite coliziunea. Avionul său se cutremură traversând masele de aer învolburate de avionul Hornet.

Apoi, depăşind aparatul american lovit, Pak se trezi singur în aer.

16h27'

Hornet 301

Marty French simți şocul gloanțelor de 23 mm care pătrunseră în fuzelajul său şi trase manşa cu putere spre stânga. Urmăritorii săi păreau că-l încadrează, în timp ce el se rostogolea liber. Apoi plonjă spre mare.

– Hornet trei-zero-unu, spuse cu un calm şi o voce care nu erau ale lui. Am fost lovit.

Trase manşa spre el şi îşi ținu respirația. Dacă aparatura de control sau suprafața de control erau avariate avea s-o afle curând…

Avionul plutea. Aparatura de bord părea debusolată, dar totuşi plutea, Marty ținând încă situația sub control. Aruncă o privire în jos. Nici măcar nu-l văzuse pe tipul care trăsese în el, atât fusese de concentrat pe propria lui țintă.

– Hornet trei-zero-unu, aici Homeplate! se auzi o voce gravă în căşti. Care e starea ta? Terminat.

Cu grijă, Marty trase de manşă. Deşi era greoi, aparatul răspunse la comandă. Pe consolă licăreau luminițe albastre şi roşii. Puterea compresoare era uşor coborâtă dar o putea compensa. Poate pierdea carburant…

– Homeplate, aici Hornet trei-zero-unu. Am fost găurit dar aparatul încă merge. Situația e sub control. Pierd nişte combustibil dar nu e nimic serios deocamdată.

– Trei-zero-unu, crezi că ar fi mai bine să te ejectezi?

– Negativ! Negativ! Cred că nu voi avea nici o problemă dacă zbor în condiții normale.

– Recepționat, trei-zero-unu. Adu avionul acasă.

French făcu un calcul rapid. Distanța până la *Jefferson* era de o sută douăzeci de mile… aproape optsprezece minute dacă zbura cu viteză constantă. Calculă timpul în funcție de combustibilul pe care l-ar fi pierdut. Bun. Putea să țină avionul în aer şi să ajungă cu bine la bord. Era hotărât să reuşească.

În urmă cu trei ani se catapultase de pe bordul lui *Nimitz* şi ceva nu fusese în ordine. Motorul nu-i asigurase presiunea necesară şi se trezise aruncat doar cu şaptezeci de noduri… mult prea puțin ca să fie aeropurtat. Făcuse sute de ore de antrenament, dar… Se ejectase… paraşuta i se agățase însă de coada unui A–6 şi timp de zece minute trăise un adevărat coşmar balansându-se între mare şi cer.

Abia mai târziu şi-a dat seama că în timpul catapultării îşi rupsese mâna.

Sigur că n-a recunoscut niciodată că atunci i-ar fi fost frică… dar îşi dorea din tot sufletul să nu mai treacă prin aşa ceva. Era superstițios şi convins că nu e bine să te joci cu norocul forțând lucrurile la limită. Da, era hotărât, o să mențină avionul în aer atât cât trebuia să ajungă cu el nevătămat pe *Jefferson*.

Apoi o să aterizeze la fix şi pe-aici ți-e drumul.

16h28'

MIG 444

Era timpul să plece. Mai avea puțin combustibil şi, mai devreme sau mai târziu, avioanele yankeilor aveau să-şi

adjudece victoria. Lupta îi împrăştiase pe piloți, nu mai era o adevărată bătălie aeriană ci o încleştare unu la unu, furibundă, surdă. Era un gen de înfruntare în care avioanele MIG aveau puține şanse în fața avioanelor Tomcat şi Hornet.

Făcând o voltă, maiorul Pak ieşi de pe câmpul de bătălie şi o porni spre Wonsan. Văzduhul era azuriu, soarele strălucea şi maiorul se umplu de bucurie la gândul că era încă în viață. Supraviețuise încrâncenatei lupte şi, pe deasupra, mai doborâse încă un avion american… trăgând cu mitraliera.

Victoriile sale îl vor face de-a dreptul erou al Republicii. Lungile ore de antrenament, devotamentul şi abnegația lui, aveau să fie în sfârşit răsplătite.

Acum era timpul să se bucure din plin de reuşita sa.

– Grupul Star! Grupul Moon! Împrăştierea şi retragerea! strigă cu putere în radio. I-am învins!

Avioanele nord-coreene se împuținaseră vizibil. Unele aveau fuzelajul scrijelat şi zburau nesigure. Că se retrăgeau nu însemna că fuseseră cumva înfrânte. Americanii se lăudau cu plăcere adeseori vorbind de raportul de zece la unu… zece inamici doborâți pentru fiecare avion pierdut de ei. Astăzi pierduseră două, poate chiar trei avioane. Dacă ultima țintă a maiorului Pak fusese lovită într-un punct vital aşa cum spera el… şi, în schimb, fuseseră doborâte doar opt avioane nord-coreene.

Da, Forța Aeriană a Poporului avea de ce să se mândrească în ziua aceea. În luptă, victoria nu aparține întotdeauna celor care avuseseră pierderi mai puține. Împotriva americanilor lupta aceasta fusese decisivă.

Şi maiorul Pak spera din toată inima ca superiorii lui să fie de aceeaşi părere cu el.

16h30'

Tomcat 205

Avioanele nord-coreene se retrăgeau în dezordine şi se îndreptau spre nord-est, către Wonsan.

– Tomcat doi-zero-cinci! Se pare că bandiții se dezangajează! strigă Tombstone.

– Aud! răspunse radaristul de pe locul din spate. Ce-ai zice să ne ducem după ei?

– Negativ, negativ! replică repede Tombstone. Verifică dacă stăm cum trebuie cu carburantul.

– Am înțeles. Se pare c-o să ducem pasărea înapoi la fermă. Mai aveau exact şase mii de livre de carburant, destul ca să se poată întoarce la *Jefferson* dar insuficient pentru a continua lupta. Solicitat la maximum în timpul înfruntării, arzătorul sorbise o grămadă de carburant.

Câteva minute mai târziu fură chemați de către bază, ceea ce le confirmă hotărârea. Homeplate dorea ca întregul grup de atac să fie înapoi înainte de apusul soarelui. Şi asta însemna că trebuiau să se întoarcă chiar acum, potrivit regulamentului.

– Hei, Stoney? strigă radaristul. Ne întoarcem cu mâna goală? N-am înşfăcat nici un trofeu!

– Şi ce-i cu asta? întrebă Tombstone cu o voce ca de gheață. Ce crezi că-i asta? Vreun joc de copii?

– Nu, Tombstone. Credeam că…

– Ține-ți părerile pentru tine şi lasă-mă să văd de zbor.

– Am înțeles, domnule, bătu în retragere Snowball.

Lasă-l, gândi Tombstone. După ziua aia zbuciumată nici nu mai conta.

Tombstone nu mai fusese atât de furios de pe vremea când, la un antrenament la Pensacola, uitase să elibereze frânele avionului şi-i stricase trenul de aterizare. Toate hotărârile lui se dovediseră a fi fost cât se poate de proaste.

Se lăsase păcălit de avioanele MIG care le căzuseră în spate, venind pe deasupra valurilor, în timp ce Tomcat erau încurcați cu bandiții veniți dinspre Kosong. Îi trimisese pe Snoops şi pe Dragon să-i acopere pe Zombie şi pe Şarpe şi cei

doi fuseseră doborâți… îi vârâse cum s-ar spune drept în gura lupului.

Fusese atât de tulburat încât lansase o rachetă fără să aibă locație pe ea. Pe toți dracii, micul ecran era o jucărie bună pentru un boboc nu pentru un proaspăt absolvent al şcolii Top Gun.

Într-un fel, această luptă îi reîmprospătase îndoielile şi temerile. Îl făcuse să se gândească din nou dacă nu cumva era cazul să se lase de meseria asta. Îmbătrânea şi nu mai era în stare să facă de petrecanie avioanelor duşmane. Nu mai putea să se joace de-a cowboy-ul pe cer, să se ia la întrecere cu nişte băieţandri asemenea lui Batman.

Despre răspunderea lui, era vorba de fapt. Tombstone oftă. Poate că era adevărat ceea ce se spunea despre el. Promovase prea devreme. Cu un unchi amiral, cariera îi era ca şi asigurată… dar când viaţa oamenilor atârna de hotărârile pe care trebuia să le ia el în luptă, parcă întreaga carieră se ducea naibii. Tombstone se întrebă pentru a nu ştiu câta oară dacă nu era mai bine pentru el, pentru oamenii din subordinea sa, pentru Marină, să-şi găsească altceva de făcut.

Se imaginã mucezind ca pilot pe un transportor sau pe un vânător de submarine Wiking şi se cutremură.

16h45'

Hornet 301

Marty French se îndrepta spre pista de zbor a lui *Jefferson*. Pentru a doua oară i se ivise posibilitatea de a se ejecta dar preferase să aducă avionul Hornet acasă. Aparatura de bord îl asculta cât de cât, dar nefiind o situație critică, situația nu-l îngrijora prea tare. Fusese lovit destul de serios dar nu într-atât încât să se prăbuşească. Restul grupului de atac aştepta în văzduh, la vreo douăzeci şi una de mile de *Jefferson*, în

timp ce Marty se apropia de pistă. Imediat ce avea să aterizeze, aveau să vină şi ceilalți piloți.

– Trei-zero-unu, spuse prin radio comunicându-şi indicativul.

Portavionul se zărea acum în toată măreția lui, în timp ce Marty plutea la joasă înălțime, pregătindu-se să aterizeze.

– Avion Hornet, unu virgulă şase, spuse.

Faptul că pierdea carburant era singura lui problemă cu adevărat serioasă. Dacă rata această aterizare era nevoit să se realimenteze în aer, înainte de a doua încercare. Şi asta însemna o groază de timp pierdut… fiind în pericol pentru că pilota un avion ce amenința să se desfacă din clipă în clipă în bucăți.

– Recepționat! răspunse ofițerul de pe pistă. Nu te lăsa prea jos!

Marty încercă să asculte sfatul pe care i-l dăduse ofițerul cu o voce blândă. Văzu cum ochiul galben al lentilelor Fresnel începe să plutească sub luminile verzi care-i indicau poziția. Uşor, împinse supapele înainte mărind puterea, viteza şi altitudinea. Puntea portavionului se mări umplând întreg ecranul calculatorului.

Prea mult! Hopa, mingea fusese aruncată prea sus aşa că Marty trase supapele înapoi. Avionul răspunse însă prea lent, prea lent…

– Puntea se ridică, raportă radaristul precipitându-se. Taie puterea.

Puntea se grăbea să se întâlnească cu ei. Marty slăbi supapele ca să nu suprasolicite cablul arestor. Aruncă o privire înainte şi văzu că lentilele Fresnel erau încă luminate în verde. Simți strânsoarea cablului arestor. În acelaşi timp acționă supapele la puterea maximă şi eliberă frânele pentru cazul în care ar fi ratat prinderea. Roțile se izbiră de punte…

Una din conductele hidraulice explodă şi trenul de aterizare se făcu praf. Marty simți avionul alunecând spre dreapta. Botul aparatului coborî în jos iar coada se ridică în sus, arzătorul vuind. Aripa din dreapta se izbi de pistă împrăştiind

bucăți de metal şi jeturi de carburant. Se auzi vocea radaristului în căşti:

– Eject! Eject! Eject!

Mâinile lui Marty căutară în disperare butonul de catapultare. Întreg Universul explodă, jerbe de foc şerpuind prin văzduh. Un fulger luminos țâşni în timp ce întunericul îl înhăță…

CAPITOLUL 16

16h49'
Tomcat 205

Tombstone privea gânditor întinderile albastre de la altitudinea de şase mii de picioare când Snowball îl strigă trezindu-l la realitate:

– O, Doamne! Tombstone, ai auzit?

– Ce să aud? întrebă Tombstone nefiind atent la vocile care se auzeau prin radio.

– Tocmai au anunțat o explozie pe punte.

Tombstone simți că-i îngheață sângele în vine. Frenchie se alimentase pregătindu-se pentru aterizare cu câtva timp înainte. Fusese oare avaria atât de gravă?

– Nouăzeci şi nouă de aeronave! se auzi vocea Şefului Aerian, codul folosit de el avertizând că se adresa tuturor avioanelor aflate în aer. Operațiunile de recuperare sunt suspendate până la noi ordine. Avem foc pe punte.

– Ce ne facem, Stoney? strigă radaristul.

– Rămânem în formație până ne vor spune ei, cred. Stai calm, Snowball.

– Combustibilul a scăzut la trei mii două sute…

– E un Texaco aici sus, O să ne alimentăm la nevoie.

În sinea lui, Tombstone se cutremură. Una era să-i spui lui Snowy să-şi păstreze calmul şi alta era să urmeze sfatul ăsta el însuşi.

Asta e, îşi spuse. N-am nevoie de aşa ceva. Se gândi că dacă avea să mai ajungă în ziua aceea pe punte n-o să se mai urce niciodată pe vreun avion.

16h50'

Pried-Fly (Controlul primar al zborului), *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

În mai puțin de zece secunde, epava în flăcări a avionului Hornet fu înconjurată de echipele de intervenție care puseră în funcțiune instalațiile de stins incendia. Folosiră în prima fază apă ca focul să nu se extindă şi apoi spumă ignifugă pentru a-l stinge.

– Evacuați rămăşițele astea de-aici şi, la dracu', faceți-o chiar acum! strigă comandantul Dick Wheeler, Air Boss de pe Jefferson, răcnind într-un microfon prin masca de gaze pe care şi-o trăsese pe față.

Toată lumea ştia că un incendiu la bord, nestins în maximum patruzeci de secunde putea deveni o adevărată catastrofă. Avionul comandantului French se lovise serios şi-şi zdrobise aripa atât de tare încât rezervorul de combustibil se făcuse praf. Era aproape gol în momentul impactului cu puntea, dar puținul combustibil fusese de ajuns ca, aprinzându-se, să transforme aparatul într-o minge de foc.

– O aducem pe deasupra pe Tilly! strigă şeful Kuchinski c-o voce nemaipomenit de ascuțită dar aspră, în microfonul Controlului primar al zborului.

Şeful echipelor de avarie folosea o pereche de căşti numite pe bună dreptate Mickey Mouse pentru că semănau teribil cu urechiuşele simpaticului personaj din desenele animate. Căştile îi permiteau să audă cu claritate orice cuvânt pentru că estompau zgomotele din jur.

– Focul e ca şi stins, zise Kuchinski. Dar tare mi-e teamă că pilotul e mort!

Wheeler duse binoclul la ochi şi privi cum macaraua poreclită Tilly dezangaja puntea de resturile fumegânde ale avionului. Dacă comandantul French era mort, nu le mai rămânea altceva de făcut decât să curețe puntea şi s-o pregătească pentru operațiunile de aterizare.

Dispozitivul de arestare se defectase. Pe deasupra trebuiau să curețe cu grijă puntea şi să verifice dacă nu cumva rămăsese vreo bucată de metal care ar fi putut pune în pericol aparatele la aterizare.

Într-o ora... Poate că într-o oră şi jumătate, va putea să le aducă înapoi jos.

Tras de Tilly, avionul lui French ajunse tremurând la marginea pistei. Apoi dispăru din vedere. Wheeler îşi coborî binoclul şi aruncă o privire spre cer. Un mănunchi de nori trecu în viteză spre nord. Soarele izbucni în urma lor aruncând un pumn de raze sclipitoare. Într-o oră se întuneca şi piloții din aer aveau să fie cuprinşi de panică pentru că erau obosiți după ce misiunea de bombardare fusese anulată şi, pe deasupra, luptaseră pe viață şi pe moarte. Acum erau nevoiți să se rotească în formație nu departe de portavion pentru încă o oră până ce se reparau stricăciunile de pe punte. Şi nu aveau nimic altceva cu ca să-şi ocupe timpul, decât cu gândul la camaradul lor mort.

Va fi o seară lungă.

18h02'

Tomcat 205

Imediat ce soarele trecu de orizont, se făcu întuneric. Tombstone privi cum se stingea lumina aceea aurie în timp ce el se rotea prin văzduh la şase mii de picioare pe deasupra mării şi la vreo douăzeci de mile în spatele portavionului. Zburau cu toții în *formație Marshall*. Adică fiecare avion se afla la o mie de picioare deasupra avionului care-i urma şi la o milă în față. Tombstone nu avea nimic altceva de făcut decât să transmită portavionului date despre combustibil şi timp...

– Hei, Tombstone! întrebă Snowball. La ce te gândeşti?

Tombstone nu-i răspunse imediat. N-avea chef să mărturisească hotărârea lui de a renunța la zbor.

– Să mai verificăm, Snowy. Eu…

– Hei, şefu, stai aşa! Se transmite un mesaj!

Tombstone ascultă cu atenție. Compartimentul Operațiunilor Aeriene de pe *Jefferson* îi anunța că se pot desprinde din *formația Marshall* şi că pot reveni pe punte.

– Se pare că puntea e curată! mormăi Tombstone.

– Da, mă întreb…

Unul câte unul, avioanele începură să părăsească formația şi să se îndrepte către portavion. Întâi Intruder, apoi Hornet şi pe urmă Tomcat. Aterizările se făceau la interval de 45 de secunde. Era întuneric de-a binelea când Tombstone primi semnalul să-şi înceapă aterizarea.

Doar câteva stele luminau norii negri care pluteau tăcuți undeva sus.

La cinci mile distanță, pe punte, se afla comandantul Wheeler. Era obosit. Se simțea după voce. Obosit şi… şocat? Tombstone îşi alungă gândul din minte. Sigur că şi el şi întregul echipaj erau tulburați de ultimele evenimente. Dar erau cu toții profesionişti şi trebuiau să-şi stăpânească reacțiile. „Dar parcă tu, bătrâne, nu eşti obosit şi şocat? Trebuie să mai rezişti până diseară când o să te duci să vorbeşti cu CAG. Acum stăpâneşte-te şi fii atent. Gândeşte-te că e ultima ta aterizare nocturnă!”.

Lui Tombstone niciodată nu-i plăcuseră aterizările pe timp de noapte. Odată, în timpul războiului din Vietnam, câțiva doctori făceau nişte teste pe aviatorii care intrau în luptă. Îi puseseră pe corp nişte senzori legați la câteva monitoare care controlau respirația, bătăile inimii, tensiunea, transpirația. Urmaseră apoi teste specifice lansărilor, realimentării în aer şi aşa mai departe. Secundă după secundă, acele aparatelor arătau noi niveluri de stres şi de şoc. Nici măcar reacțiile din timpul luptelor nu depăşeau nivelul de stres din timpul aterizărilor nocturne…

Pentru astfel de operațiuni, întreaga pistă era luminată de reflectoare puternice care marcau zona de la pupa la prova. Luminile dădeau pe ecranul unui computer o imagine

tridimensională. Fără ea, piloții ar fi putut fi victimele unei iluzii optice fatale… de regulă apărând un zid iluzoriu format de pista neluminată corect şi în care piloții ar fi avut senzația că se zdrobesc.

În acele clipe, portavionul era asemenea unui punct minuscul pe suprafața oceanului, o țintă imposibil de atins, navigând în întuneric, fără vreun însemn vizibil de pe mare sau din cer.

– Am prins mingea! auzi Tombstone vocea locotenentului comandant Ted Craig care era ofițerul însărcinat cu operațiunile de aterizare ale escadrilei Viper.

Îi comunica într-un limbaj cifrat că avionul intrase în câmpul său vizual şi că era pregătit pentru aterizare. Tombstone cercetă portavionul şi zări o lumină portocalie în şirul de lumini verzi de la bord. Lumina aceea era numită mingea.

– Tomcat doi-zero-cinci, spuse el. Mingea, trei virgulă unu!

– Arată bine, Tombstone!

În mod normal, un astfel de ofițer nu spunea nimic altceva decât dacă era de făcut vreo corecție. În fracțiunile de secundă dinaintea aterizării pilotul avea o grămadă de griji, astfel încât orice discuție în plus l-ar fi putut deruta. Dar cuvintele ofițerului erau un semn clar al stresului…

Tombstone îşi simți inima gata să-i spargă pieptul. Aşa i se întâmplase întotdeauna în cazul aterizărilor pe timp de noapte. Mingea jucă pe deasupra luminilor verzi apoi căzu parcă dedesubtul lor. La dracu'! Portavionul săltă ridicându-şi burta mare şi neagră în întâmpinarea lui. Era prea jos!

– Asta nu-i a bună! vorbi de unul singur Tombstone, ştiind bine că radaristul tăcea ținându-şi răsuflarea.

Magruder mai verifică încă o dată poziția mingii apoi îşi corectă traiectoria. Era foarte periculos să-şi îndrepte întreaga atenție asupra lentilelor Fresnel mai ales într-o aterizare de noapte. Era tot prea jos!

– Nu-i a bună…

18h35'

Landing Signals Officer's Platform (Postul ofiţerului de la semnalizare),
U.S.S. THOMAS JEFFERSON

Bumer Craig dirija la aterizare aparatele F–14 de cinci ani, şi servise pe acelaşi post de când începuse marşul lui *Jefferson*. Acum se afla pe o platformă, pe pista de zbor, chiar în fața lentilelor Fresnel. În spatele blocului de computere, ecrane TV, microfoane şi telefoane. Întreg blocul era protejat de un ecran de sticlă. În jur se adunaseră mai mulți oameni din echipaj care veniseră să urmărească operațiunile de aterizare.

Craig nu-i luă în seamă, atenția sa fiind prinsă de luminile avionului care se apropia şi ecranul TV cuplat la circuitul de securitate a aterizării. Sistemul permitea o vizibilitate clară a avionului. Craig însă, fiind experimentat prefera să privească el însuşi manevrele, ecranul putând să-l înşele. Fiind în contact direct, toate simțurile ofițerului erau treze.

În sinea lui, Craig se blestema pur şi simplu pentru că-i deturnase atenția lui Tombstone spunându-i că se înscrie bine pe traiectorie. Piloții erau peste măsură de sensibili în momentul aterizării. Între ei şi ofițerul de pe pistă se năştea de fiecare dată un sentiment de iubire şi ură, O stare paradoxală.

Printre altele, ofițerul de la aterizare trebuia să acorde şi câte un calificativ fiecărui pilot. Foarte bine. Potrivit. Nici un grad. Ultimul calificativ însemna că lucrurile ar fi putut să se sfârşească foarte prost. Pe vreme de pace, calificativul nu însemna altceva decât mândrie şi competiție. O concurență acerbă între piloți. Uneori, piloții îi bombăneau pe ofițerii de la aterizare care consemnau, la vedere, fiecare calificativ pe o tabelă aflată pe pistă. Piloții se băteau pentru fiecare aterizare… şi se supărau ori de câte ori erau convinşi că aveau dreptate şi că primiseră un calificativ acordat incorect.

Cât despre Tombstone, Craig ştia că e unul dintre cei mai vechi şi mai buni piloți de pe *Jefferson*. N-ar fi trebuit să-l taloneze şi să-i aprobe manevrele când încă se afla în aer. Cel mai bun lucru pe care îl putea face Craig în privința lui Tombstone era să-şi țină gura. Dar…

Rahat! Tomcat lui Tombstone era jos, prea jos!

– Power up! Sus cu toată puterea! strigă Craig în microfon.

Degetele lui se încleştară pe dispozitivul cu ajutorul căruia controla luminile roşii care se aprindeau în jurul „mingii". Tombstone trebuia să facă o nouă încercare.

Vuietul avionului crescu, luminile lui de poziție crescând rapid.

– Wave off! Îndepărtează-te! îndepărtează-te!

18h35'

Tomcat 205

Tombstone mătură suprafața punții, ridicându-se în aer şi se pregăti pentru o nouă încercare. Se aprinse un cerc de lumini roşii în centrul căruia juca „mingea44.

– Îndepărtează-te! îndepărtează-te! auzi strigătul lui Craig în căşti.

Roțile Tomcat-ului loviră puntea dar mult prea în față pentru ca avionul să înhațe cu cârligul arestor vreunul din cele patru cabluri întinse pe jos. Tombstone împinse supapele înainte, arzătorul bubui, Tomcat luptându-se să prindă viteză. Pentru o fracțiune de secundă Tombstone zări luminile pistei, insula în penumbră, turnul de control. Toate trecând fantomatic prin dreapta carlingii sale.

Puterea motorului crescu, Tombstone fiind aproape strivit în scaun.

Apoi ajunse iar în aer, sub stele, deasupra portavionului ale cărui lumini pâlpâiau în beznă.

– Tomcat doi-zero-cinci. Revino, auzi în căşti.

Nu era chiar aşa o nenorocire să ratezi o aterizare. Asta dacă nu puneai la socoteală mândria ta şi glumele nesărate ale celorlalți piloți. Dar, asemenea unui uragan, Tombstone simți cum i se ridică sângele în cap de nervi.

Îşi privi mâna stângă încleştată pe manşă. Mâna îi tremura, îi tremura atât de puternic încât nu era în stare s-o oprească.

18h38'

Landing Signals Officer's Platform (Postul ofiţerului de la semnalizare),

U.S.S. THOMAS JEFFERSON

Craig îşi muşca vârfurile mustății în timp ce privea cum Tombstone încerca o nouă aterizare. Nu-şi făcea prea multe griji pentru mândria pilotului. Se gândea numai cum să-i aducă jos pe cei doi, vii şi nevătămați.

Îl simțise pe Tombstone în ultimele zile de când Coyote şi Mardi Gras fuseseră dați dispăruți. Lucrurile astea erau al naibii de complicate, mai ales atunci când murea unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi. Şi acum, alți patru oameni care fuseseră doborâți în luptă plus French al cărui avion explodase pe punte…

– Haide, Tombstone! strigă Craig prin radio.

Ştia că-l auzeau şi alții, CAG. Şeful Aerian şi aşa mai departe, toți care ascultau pe aceeaşi frecvență. Dar încurajarea lui era adresată lui Tombstone.

– Nu forța! Mişcă-te încetişor ca un fund de fată mare!

– În regulă! zise Tombstone c-o voce încordată.

Luminile sale de poziție se zăreau pe deasupra portavionului, la pupa, la trei mile depărtare.

– Hai, băiatule! Prinde mingea ca lumea! Fă-o!

– Tomcat doi-zero-cinci. Am prins-o! Doi virgulă şapte!

– Te-ai aliniat perfect! Hai, vino jos!

Luminile coborâră, tremurară, se aliniară.

Tombstone îşi ținu respirația când începu să coboare. Prea repede! O senzație de moleşeală păru că pune stăpânire pe el.

Craig se pregăti.

18h38'

Tomcat 205

Dacă după prima încercare se simțise de-a dreptul stânjenit, acum Tombstone se simțea groaznic. Pupa lui *Jefferson* părea parcă din abur. Aşa i se păru apropiindu-se de ea cu o viteză de o sută cincizeci de mile pe oră. Cercul luminilor roşii, cu mingea în mijloc, se aprinse din nou. Auzi:

– Îndepărtează-te! Îndepărtează-te!

Împinse supapele înainte… Vuind asurzitor, avionul țâşni pe deasupra pistei de zbor, de astă dată fără s-o atingă. La dracu'!

– Hei, Magruder, asta nu miroase a bine! strigă radaristul.

Tombstone vină uşor spre stânga.

– Vrei să iei vreo gură de aer? răcni Tombstone înfuriat. Pot să te ajut şi fără să mă dăscăleşti atâta!

Următoarele minute se scurseră în tăcere.

Tombstone îşi concentră atenția asupra aparatelor de bord încercând să se stăpânească. Se roti de câteva ori. Într-un târziu, se înscrise pe traiectorie pregătindu-se pentru o nouă încercare.

– Tomcat doi-zero-cinci, aici doi-trei-doi! se auzi o voce familiară în radio. Care-i treaba, Tombstone?

– Tot ratez aterizarea pe blestematul ăsta de portavion! Cred că ticăloşii îl mută de colo-colo pe sub nasul meu, să-mi facă în ciudă! bombăni Tombstone în masca de oxigen.

– Hai, omule, las-o baltă! Ştii ce cred eu? Cred că nu vrei să dai ochii cu mine diseară… Să-ți povestesc cum i-am doborât pe cei doi bandiți! N-o să recunoşti, dar acum eu sunt eroul escadrilei! Ce zici de asta?

Tombstone îşi dădu seama că Batman se ținea de glume. Poate că voia să-l facă să râdă. Să-l ajute să depăşească acel moment greu. Şi poate că, în mai puțin de o oră avea să fie şi el pe punte, în sfârşit.

Tombstone râse, apoi zise:

– Dacă reuşesc să aterizez cu Tomcat-ul ăsta plouat, o să te fac să-ți înghiți cuvintele, băiete!

– OK, Tombstone, se auzi vocea lui Craig prin radio. Hai s-o facem tura asta! Prinde mingea!

Tombstone înghiți în sec. Zărea luminile portavionului jucând în fața ochilor săi undeva în depărtare, minuscule. Palmele îi transpiraseră.

– Doi-zero-unu, Tomcat pe minge, spuse el mecanic. Doi virgulă unu.

Dacă rata şi acum trebuia să se realimenteze în aer. Se rugă lui Dumnezeu: „Nu mă lăsa să dau greş! Nu acum!”

Nu când Batman stătea cu ochii pe el. Nu când îl urmărea unchiul său, amiralul. Tocmai acum când mânia şi furia fuseseră înlocuite de frică. Tombstone tremura tot. „Tomcat ăsta prăpădit o să-mi facă felul! Nu acum! Nu când trec prin asta!”.

Luminile creşteau în fața ochilor săi.

– Perfect, omule! strigă Snowball.

Tombstone însă nu-l auzi. Mâna nu-i mai tremura.

Roțile avionului atinseră oțelul punții şi Tombstone împinse supapele la putere maximă. Cârligul de arestare prinse cablul, avionul vibră smuncindu-se. În câteva fracțiuni de secundă viteza se micşoră. Pentru o clipă, Tombstone rămase parcă suspendat deasupra scaunului său…

Apoi eliberă supapele. Eliberă cârligul dând în spate, şi, urmând semnalele unui ofițer de punte care-l ghida cu baghete galbene, se îndreptă spre locul său de parcare.

Gata! S-a terminat! Gândul îi era vesel. S-a terminat!

Tombstone nu se mai simțise atât de plin de viață niciodată.

Ziua a patra

CAPITOLUL 17

00h05'
Deasupra Golfului Yonghung

Echipa SEAL, formată din 14 oameni, şi condusă de locotenentul Brandon Sikes, era cunoscută mai ales sub numele de „Bushmaster". Oamenii stăteau înghesuiți, umăr lângă umăr, pe locurile lor înguste, privind drept înainte, scăldați de o lumină roşie, palidă, care umplea cabina elicopterului. Era imposibil să stai de vorbă din cauza vuietului infernal al motoarelor, aşa că tăceau cu toții. Fiecare om din echipă purta costum de scafandrier, vestă de salvare, echipament şi mască pe față. Fiecare ținea între genunchi câte o pereche de labe de înot. La picioare aveau câte un rucsac impermeabil plin cu arme şi echipament.

Cu mai mult de o oră în urmă urcaseră în elicopter conduşi doar de câțiva marinari care se aflau de serviciu pe puntea portavionului. Acum se apropiau de coasta coreeană zburând pe deasupra valurilor cu o sută cincizeci de mile la oră.

Pentru această operațiune se făcuseră mai multe variante. De obicei, o echipă ca a lor era trimisă la țărm cu ajutorul unui submarin, dar cel mai apropiat era la o zi de mers, iar apele Wonsanului ar fi fost periculoase pentru el din cauza vânătoarelor de submarine. Fusese luat în calcul şi un desant paraşutat, dar se renunțase. Avioanele cu care ar fi trebuit să

se facă paraşutarea, Prowler, erau în misiune. Bruiau radarele nord-coreene. Plus că exista posibilitatea ca paraşutiştii să fie descoperiți încă din aer. În altă ordine de idei, relieful nord-coreean era extrem de neregulat, plin de păduri, sate şi combinate industriale. Fără călăuze care să fi marcat locul de aterizare al paraşutiştilor era imposibil să fie îndeplinită misiunea.

Fuseseră alese elicopterele. Era riscant să sari din elicopter şi să încerci să te apropii de țărm cu săniile subacvatice, dar erau şi avantaje importante. Radarele nord-coreene, cel puțin cele care reuşiseră să străpungă bruiajul american, avuseseră pe ecran o mulțime de elicoptere SAR în cursul zilei. Acum, un elicopter în plus nu le-ar fi atras atenția în mod special… asta dacă cumva ar fi putut, deosebi semnalul lui pe radar de semnele unduitoare ale valurilor. În al doilea rând, posibilitatea ca vreunul din oameni să se rănească la saltul în apă era foarte mică. Şi ăsta era genul de misiune în care rănirea unui singur om ar fi putut afecta bunul mers al întregii operațiuni.

Locotenentul Sikes ascultă ceva în căşti apoi spuse încet:

– Trei minute, băieți!

Apoi Sikes îşi ridică echipamentul şi trecu prin cabină spre uşa glisantă de la tribord. Platforma vibra sub tălpile lui. Un ofițer din echipajul elicopterului îi zâmbi şi-i ură succes ridicând degetul mare în sus. Apoi deschise uşa trăgând-o într-o parte. Aerul umed al mării năvăli înăuntru.

Afară era un întuneric gros şi păstos. Locotenentul Sikes îşi ocupă locul lângă uşă şi, întorcându-se pe jumătate, le făcu semn oamenilor săi:

– Pregătiți-vă!

Sikes îşi scoase căştile şi le întinse ofițerului elicopterului în timp ce oamenii lui îşi aranjau echipamentul. Şeful echipajului, Manuel Huerta, îl ajută pe locotenent să aducă în fața uşii echipamentul care cântărea vreo trei sute de livre, asigurat cu flotoare.

Sikes strigă:

– Ridicați-vă!

Oamenii se înşiruiră. Huerta se postă în față. În dreptul lui Sikes. Pale de vânt umflau vesta locotenentului.

Nu reuşeau să-i învingă forța. Elicopterul încetini, apropiindu-se încet de punctul unde echipa trebuia să sară în mare.

– Verificați-vă echipamentul!

Îşi controlă cutia cu comenzile paraşutei, rucsacul cu arme, labele de broască, cuțitul, lanternele, trusa de prim-ajutor şi pistolul prins de centură. Se verificară unii pe alții. Sikes se uită la toți, iar pe el îl verifică Huerta.

Un om din echipajul elicopterului le transmise un mesaj din partea căpitanului. Ridică degetul arătător şi-l îndoi. Mai aveau deci treizeci de secunde.

Locotenentul Sikes nu mai vedea acum decât lucirea uleioasă a valurilor prin întuneric. Simți aerul sărat în timp ce stropi de apă, împrăştiați de rotoarele elicopterului se agățau de chipul său. Elicopterul îşi micşoră viteza la mai puțin de douăzeci de noduri şi coborî la vreo cincisprezece picioare deasupra valurilor. Se dădu semnalul…

– Go!

Fu aruncat echipamentul. Apoi urmă Huerta. În timpul serii fusese fixată o bară metalică în laterala elicopterului pentru a înlesni saltul în gol al grupului. Huerta ieşi din cabină, se prinse de bară, înaintă cu grijă şi dispăru în noapte. Unul câte unul, toți membrii echipei SEAL îl urmară. Când ultimul dispăru în noaptea uleioasă, locotenentul Sikes îi zâmbi celui din echipajul elicopterului şi, luându-şi locul la bară, se aruncă în gol.

Apa rece îl cuprinse. Când ieşi la suprafață, elicopterul luase deja viteză şi se ridicase, zgomotul rotorului lui pierzându-se în noapte. Locotenentul Sikes îşi puse labele, îşi scoase masca şi înotă către ceilalți. Erau aproape pregătind săniile şi pluta de cauciuc. Pluta era de fapt o barcă ce putea duce 14 oameni şi o mie de livre de echipament. Într-un minut montară motorul şi cârma. Sikes îşi verifică busola şi le

arătă direcția. Acolo era pământul! Doar la cinci mile depărtare, dacă elicopterul îi lăsase în locul stabilit.

Barca pluti tăcută prin noapte către țărm.

00h05'

Me Jo (Compartimentul bobocilor), *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Una din cămăruțele rezervate pentru şase din ofițerii boboci ai portavionului era numită în glumă „Me Jo" (acronim hazliu de la Marginally Effective Junior Officers).

Când sosi Batman, petrecerea era în toi. Vreo douăzeci de oameni, bine înghesuiți, vorbeau, râdeau în hohote şi povesteau:

– Eram chiar în coada tipului când…

Şi îşi mişcau brațele imitând zborul unui avion de luptă încercând să sugereze momente ale bătăliei aeriene.

Snake Hoffner şi Zombie Callahan erau în centrul atenției. Povesteau cum se văzuse lupta din apă şi cum fuseseră salvați în cele din urmă de la înec de un elicopter SAR. Cu câteva minute înainte de a veni la „Me Jo" ieşiseră din infirmerie. Cu puțin înaintea Lui Batman.

Cum băuturile tari erau interzise la bord, se servea cafea şi sucuri din nişte căni metalice aflate pe o tavă. De mâncare erau cartofi prăjiți, sandvişuri şi multe alte gustări, precum şi înghețată de ciocolată de la un automat de pe coridor.

Batman întârziase pentru că stătuse mai multe ore într-o şedință, iar apoi se războise cu nişte hârțoage. Şi apoi îl căutase zadarnic pe Tombstone. Era destul de nasol să ratezi mai multe aterizări la rând şi Batman ar fi vrut să fie în vreun fel alături de şeful escadrilei Viper.

– Attention on deck! Atenție pe punte! strigă Tigershark McConnell râzând cu gura până la urechi în clipa în care-şi făcu apariția Batman. Domnilor, eroul zilei a binevoit să vină în mijlocul nostru!

O cană de cafea pe care era înscris numele portavionului fu trimisă din mână în mână lui Batman.

– Mulțumesc, Tigrule, spuse el. Dar şi Frenchie a doborât doi, ştii!

– Pentru cei căzuți, strigă McConnell ridicând cana. Ei au fost cei mai buni…

Batman se grăbi să soarbă din cană… şi aproape că se înecă din cauza gustului înțepător de whisky.

– E… e bun, îngăimă el surprins.

– Se pare că avem gusturi diferite, spuse Army Garrison Murcheson aflat lângă măsuța cu băuturi. Vodcă, rom, vin…

– Ca să nu mai spunem şi de alte minunății, adăugă Malibu râzând şi bătând din picior. Hai, spune omule, ce fel de otravă crezi că bei?

– Asta e… bună, spuse Batman ridicând cana.

Era surprins că oamenii aceia petreceau… Într-un fel crezuse că veselia va fi mai reținută din cauza morții lui Snake şi a Dragonului… Şi din cauza îngrozitoarei morți a lui Frenchie. Într-o oarecare măsură petrecerea avea o urmă de nostalgie, bună dispoziție şi camaraderie caracteristică irlandezilor care-şi celebrau astfel eroii căzuți în acțiuni curajoase. Nimeni nu spunea cumva „acelaşi lucru mi s-ar fi putut întâmpla şi mie”.

Veselia oamenilor era totuşi umbrită de faptul că cei de sus anulaseră Atacul Alfa cu câteva minute înainte de a începe. Undeva, de-a lungul liniei, se produsese o cădere nervoasă şi pentru asta trebuiseră să plătească oamenii de pe *Jefferson* în această după-amiază.

Cu toate că pierderile ar fi putut să fie mult mai mari, dacă s-ar fi început operațiunea… Moartea camarazilor lor era pusă pe seama birocrației impersonale şi nepăsătoare. Moralul părea să fie la pământ şi cei mai mulți ofițeri vorbeau furioşi despre urmările negative pe care le-ar fi putut avea asupra moralului trupelor.

– Deci, camarade, întrebă Malibu, adresându-se lui Batman, ai găsit ceva? Ai dat de Tombstone?

– Nu, răspunse Batman dând din cap. Speram să fie pe-aici…

– N-ai prea multe şanse. Cred că omul se odihneşte întins pe undeva după atâtea necazuri…

Snake Hoffner se băgă şi el în discuție abia făcându-şi loc înăuntru. Se părea că nici nu mai era loc pentru vreun nou venit.

– Hei, ați auzit că bătrânul Tombstone a ratat două ture? Ştiți ce nasol a fost?

– Se poartă cam ciudat de când au mierlit-o Coyote şi Malibu!

Batman îşi privi cana goală. Era un lucru despre care nu avea chef să vorbească. Hoffner era tânăr, unul din bobocii de la escadrila VF–95. Baia pe care o făcuse în Marea Japoniei nu-i temperase elanul. Nu învățase încă ce înseamnă fraternitatea dintre piloți… Nu se făcea să vorbeşti în derâdere despre un camarad aflat într-o situație critică.

– Attention on deck!

De data asta atenționarea era reală. Însuşi căpitanul Fitzgerald intră în cameră şi toți săriră în picioare încercând din răsputeri să nu verse conținutul cănilor.

– Continuați, domnilor, spuse zâmbind căpitanul.

Batman găsi că Fitzgerald arăta… mai bătrân decât de obicei, dar poate că era vorba doar de oboseală. Căpitanul nu părăsise puntea în ultimele trei zile şi din pricina asta avea sub ochi cearcăne mari şi vineții.

– Am intrat doar ca să vă spun că ați făcut treabă bună, spuse căpitanul. Şi că portavionul are la activ încă opt doborâri. Una pentru locotenenții Taggart, Garrison, McConnell, Grabiak. Două doborâri pentru comandantul French.

Şi, văzându-l pe Batman, fața i se lumină într-un zâmbet:

– Şi, bineînțeles, două doborâri pentru hot dog-ul ăsta! Dacă o ținem aşa, nord-coreenilor n-o să le mai rămână nici un avion de luptă!

Izbucniră ropote de aplauze şi aclamații.

– Vorbesc în numele tuturor… şi al amiralului Magruder… O să simțim lipsa comandantului French şi a locotenenților Ashly şi Whitridge. Au fost cu toții nişte camarazi nişte piloți foarte buni. Şi-au dat viața pentru patrie. Nu este onoare mai presus de asta… Şi, ia spuneți, mi-ați păstrat şi mie ceva? întrebă privind cănile băieților.

– Vine imediat, căpitane! strigă unul dintre ofițeri întinzându-i o cană.

Fitzgerald sorbi din cană şi făcu o grimasă:

– Eah, limonadă! Hm. Auzi, Batman? Prea multă limonadă poate să-ți facă rău, mai ales când a doua zi va trebui să zbori! Îți poate deregla metabolismul…

– Da, domnule.

– Şi asta-i valabil pentru toți. Nu prea multă limonadă. Ei…

Fitzgerald înghiți restul din cană şi zâmbi cu subînțeles.

– Ei, asta-i tot. Vă doresc o seară plăcută. Şi, mulțumesc pentru… cum îi zice… limonada Kool-Aid!

– Noapte bună, căpitane.

Batman aruncă o privire în propria-i cană.

– Ce i-ai dat, Tigrule? Limonadă sau… tărie?

– Nu dau nici o declarație! spuse repede Tigrul zâmbind.

Toți ceilalți râseră şi-şi reluară discuția aprinsă. Malibu făcu un semn spre cana lui Batman:

– Omule, nu vrei să te realimentez? Ce doreşti?

– Acelaşi lucru dar cu gheață!

– Crezi că omul nostru, Tombstone, e în regulă? întrebă Hoffner.

– Nu-i ajută cu nimic dacă tot vorbim despre el, spuse Batman. O să fie bine, nu mă îndoiesc!

Un alt boboc se băgă mai în față. Locotenentul Peter Costello, poreclit Hitman{30}. Arăta ceva mai tânăr decât Snake.

– Hei, ascultă Batman, voiam să te felicit pentru victoria ta! Bună treabă să ştii!

Batman zâmbi.

– Mulțumesc, Hitman!

– Te-am văzut eu, omule! spuse Army, aplecându-se peste umărul lui Hoffner. Am zărit prima rachetă țâşnind după bandit... Bum! S-a transformat într-o minge de foc!

– Pe bune? întrebă Hitman, care, ca boboc, nu avusese dreptul de a participa la bătălia aeriană.

Hitman era avid să ştie. Dar Batman ştia bine că nu trebuia să-l dezamăgească. Dacă făcea pe modestul... Iar dacă se împăuna prea tare... Malibu însă îl salvă întinzându-i băutura şi întrebându-l ce face.

– Mă distrez, omule, mulțumesc.

– Hei, Batman, insistă Hitman, vreau să te întreb cum e când ucizi un om?

– Ce?!

– Mă întrebam cum e când ucizi o ființă umană! Cum te simți? Ce gândeşti?

Cuvintele acelea îl loviră pe Batman exact ca un ciocan în tâmplă. Totdeauna crezuse despre el că-i un profesionist. Dur şi rece. Dar Hitman îl surprinse cu întrebarea asta, peste măsură. Tot atât de mult pe cât îl surprinsese întrebarea însăşi.

– Hei, Batman, strigă Malibu, zi, te simți bine?

– Da, desigur.

Batman trase un gât de whisky şi alcoolul îi arse măruntaiele. I se făcu ruşine. Cum să le spună celorlalți cum se simțea când ucidea un om? Îşi dădu seama că trebuie s-o şteargă. Îi întinse cana golită lui Hoffner. Cuburile de gheață, netopite, zăngăniră plăcut pe fundul căniii.

– Ține asta. Cred că mă duc să mă culc.

Îşi făcu loc printre boboci neluându-i în seamă pe cei care-l băteau pe spate şi-l felicitau.

Gândurile lui se întunecaseră şi avea chef să rămână singur cu ele.

02h15'

Coasta nord-coreeană, la sud-est de Wonsan

Valurile şuierau în jur prăbuşindu-se unele peste altele. Pe o colină ce domina golful se ridicau platformele pline de conducte ale unei rafinării de petrol. Huerta se lăsă în voia valurilor care-l purtară până la țărm. Îşi ținea rucsacul impermeabil deasupra capului cu mâna stângă iar în dreapta avea un Colt. Pistolul era greu din cauza amortizorului. Valurile îl împinseră pe Huerta tot mai repede spre țărm. În doar câteva secunde se trezi rostogolit pe nisipul aspru. În stânga lui, Huerta simți o mişcare grăbită. Era Brian Copley, coechipierul său. Amândoi săriseră din barcă îndreptându-se spre plajă pentru a o verifica. Brian îi făcu un semn cu mâna şi Huerta încuviință. S-o pornească înainte.

Un fluierat scurt acoperit de zgomotul valurilor. Drumul era liber. Un alt val îl împinse pe Huerta spre nisipul uscat. El se ridică, se ghemui, făcu un salt înainte. Alergă vreo zece paşi şi se aruncă lângă Brian. Îşi puse ochelarii cu infraroşii şi cercetă împrejurimile. Ar fi putut zări o ființă umană la trei sute de metri. Îi făcu semn lui Brian şi cercetară plaja în amănunțime de-a lungul țărmului. Plaja era îngustă, o colină abruptă ridicându-se nu departe de ei. Se zăreau clădirile unei stațiuni şi colibele unui sat de pescari. Dar întinderile erau goale.

Huerta se consultă cu Brian, îi făcu semn să stea de pază şi se întoarse spre țărm. Îşi închise ochelarii în infraroşu, să nu-şi consume bateriile. Îşi scoase lanterna de la brâu şi, orientându-i fasciculul luminos pe deasupra apei, o aprinse o dată… de două ori… de trei ori. Nu primi nici un răspuns, dar aşa convenise cu locotenentul Sikes pentru a nu alerta vreun ochi de pe plajă. Câteva clipe mai târziu Huerta zări licărul unei vâsle care intra şi ieşea din apă. Barca grupului folosise motorul până într-un punct unde se oprise aşteptând în noapte să treacă o vedetă nord-coreeană care patrula de-a lungul țărmului. Cu toate că săriseră din elicopter în adâncul apelor teritoriale ale nord-coreenilor, departe de limita de 12 mile, forțaseră totuşi motorul ca să se poată încadra în timp. Pentru final, tăcerea şi invizibilitatea fuseseră cuvintele de

ordine pentru ei. Lopătaseră cu vâslele pentru ca valurile să nu-i răstoarne cumva.

Prin noapte, tăcuți, membrii echipei scoaseră barca din apă şi o dezumflară, împăturind-o. Locotenentul Sikes se desprinse dintre faldurile nopții şi-l bătu pe umăr pe Huerta spunându-i încet:

– Bună treabă.

Huerta îi conduse pe ceilalți pe plajă unde îi aştepta Brian cu armele pregătite.

Se dezechipară pe tăcute în timp ce o parte rămăseseră în preajmă de pază. Îmbrăcară uniforme de camuflaj şi cizme. Armamentul rămânea la alegerea fiecăruia. Unii purtau şepci pe cap, alții, precum Huerta, bandă elastică.

Întreaga echipă aşteptă vreo cincisprezece minute apoi săpă nişte gropi mari ajutându-se de vâsle şi îngropă pluta şi motorul, vâslele, labele de broască, măştile de apă. Orice s-ar fi întâmplat acum, nu mai aveau nevoie de ele. Îşi mai verificară încă o dată echipamentul, se vopsiră pe fețe cu vopsea de camuflaj, îşi acoperiră părțile metalice ale armelor cu bandă adezivă de culoare neagră să nu sclipească şi să nu zăngănească. Îşi săltară în spate rucsacii cu provizii şi trusa de supraviețuire. Fiecare avea ochelari cu infraroşii. Cu ei, păreau nişte cyborgi ieşiți dintr-un film de groază.

Sikes şi Huerta îşi verificară harta impermeabilă. Sosiseră exact pe porțiunea de plajă aleasă după ce fuseseră studiate fotografiile luate de satelit. Baza militară nord-coreeană era situată la patru mile în adâncul teritoriului. Lângă satul Nyongch'on-kiji, acolo unde se aflau o parte din prizonieri. Erau şi alte semne pe hartă. Ținte pentru raiduri aeriene. Puncte în care s-ar fi putut afla prizonieri americani. Echipa avea însă ca prioritate, baza de la Nyongch'on-kiji.

Huerta îşi privi ceasul electronic. Era 02h40'. Într-o oră sau două puteau fi la destinație dacă nu se întâmpla ceva neprevăzut pe drum.

Fiecare om îşi ştia locul în formație. Huerta, ca ajutor al comandantului de grup, se aşează în spatele lui Vic Krueger

care ducea una din cele două mitraliere M60. Sikes le făcu tuturor semn, şi echipa se puse în mişcare pierzându-se fantomatic prin noapte.

CAPITOLUL 18

03h55'
Nyongch'on-kiji

Huerta stătea pe spate, într-o groapă plină de noroi, mişcându-se încet pe sub gardul de sârmă ghimpată care împrejmuia complexul interior al bazei nord-coreene. Ploile săpaseră un canal pe sub gard pe care nord-coreenii nici nu-l luaseră în seamă iar acum grupa de comando îl folosea fără prea multă bătaie de cap. Canalul ducea chiar spre locul unde erau ținuți prizonierii americani. Huerta nu mai avea nici o altă armă asupra lui în afară de pistolul Mark 22 şi un cuțit. Pistolul, cu surdină, îl folosise împotriva câinilor de pază din Vietnam şi de atunci îi rămăsese numele de „hush puppy" (cățeluşul rău). Dar Huerta trebuia să folosească armele doar atunci când nu mai avea nici o ieşire. Acum trebuia să ucidă o santinelă. Să-l târască afară din bază. Şi să spere că superiorii lui vor crede că omul lor dezertase.

Huerta îşi lăsase ochelarii cu infraroşii undeva în urmă, împreună cu restul echipamentului. Era parcă prea uşor să te laşi în baza minunilor tehnicii moderne. Prea uşor să refuzi misterul nopții.

Şi acum Huerta era însăşi noaptea. O umbră întunecată printre alte umbre, furişându-se tăcut pe sub gard prin canalul noroios. Trecu pe sub primul gard exterior folosindu-se şi de un cleşte de tăiat sârmă. Se strecură în umbra unui turn de pază din apropierea unui stâlp. Restul echipei îl aştepta afară.

Baza militară se întindea pe o colină ceva mai înaltă, la vreo şapte mile sud de principalul cartier al Wonsan-ului. Era

împrejmuită de valuri de pământ şi de sârmă ghimpată. Drumul care lega tabăra de Wonsan nu era circulat la ora aceea.

Echipa urcă unul din dealurile care străjuiau tabăra. Ascunşi printre stânci şi tufişuri, membrii echipei identificară clădirea pe care trebuiau s-o ia cu asalt. Dar, deocamdată, spre clădirea aceea identificată în fotografia din satelit, se îndrepta Huerta. Care era cel puțin norocos pentru că nu întâlnise nici țipenie de nord-coreean în drumul său. Şi nici măcar un câine. Dacă s-ar fi putut apropia destul de mult să se convingă că americanii erau într-adevăr înăuntru…

04h10'

Nyongch'on-kiji

Coyote auzi primul o bufnitură înfundată ca şi când cineva aterizase pe acoperişul barăcii. Stătea întins, dar treaz, trântit pe paiele ce serveau drept saltea. Sunetul părea să vină dintre tulpinile de bambus ale acoperişului. Coyote se ridică. Comandantul Wilkinson, întins alături de el, se ridică la rându-i.

– Ce este? şopti Wilkinson prin întuneric.

Camera era slab luminată de un con de lumină ce se strecura de afară, de la două becuri chioare spânzurate pe un stâlp.

– E cineva pe acoperiş, şopti Coyote.

Inima bătea să-i spargă pieptul. Liniştea mormântală a nopții era la fel de groaznică ca şi bătăile pe care le luase. Nord-coreenii îi torturaseră, îi separaseră şi-i interogaseră fără milă. Doar, doar vor semna declarațiile. Dar, brusc, într-o zi, totul se sfârşise şi aşteptarea fusese şi mai rea decât cizmele sau armele nord-coreenilor.

Zgomotul se auzi din nou, înfundat. Ceva greoi aluneca pe acoperiş făcându-şi drum din vârful acoperişului spre peretele sudic. Coyote urmări mişcarea necunoscutului prin

întunericul de nepătruns apoi paşi în vârful picioarelor peste cei care dormeau. Unii se treziseră şi, ridicându-se, se luară după el spre peretele sudic. Brusc, Coyote îşi dădu seama că cineva coborâse spre ferestruică pe dinafară şi că privea plin de interes înăuntru. Speranța îi umplu inima. Întrebă în şoaptă:

– Cine-i acolo?

– Cine să fi fost monstrul ucis de Bellerophon? îi răspunse o voce guturală.

Wilkinson, stând pe o găleată întoarsă cu fundul în sus, înlemni:

– Chimera! răspunse prinzându-se cu mâinile de fereastra deschisă.

– Ei, bine! Ori aveți ochii rotunzi ai unor nord-coreeni cu educație aleasă, ori sunteți chiar tipii pe care îi caut! şopti omul care stătea spânzurat cu capul în jos. Sunt şeful de echipă Huerta, USA SEAL!

Coyote simți cum întreaga suflare din cameră e cuprinsă de emoție. Auzi şoapte grăbite, toți trezindu-se din somn.

– E o operațiune de salvare? întrebă Coleridge.

– Nu încă, răspunse Huerta. Restul echipei se află în afara taberei. Eu am venit să mă asigur că sunteți voi. Câți băieți se află aici?

Wilkinson îl lămuri repede, încercând să stăvilească valul de întrebări puse de oamenii lui. Erau o sută şaptezeci de prizonieri din care optsprezece grav răniți şi care aveau nevoie de îngrijire medicală de urgență.

– Vrei să spui că sunteți toți aici, într-un singur loc?

– Da, răspunse precipitat Wilkinson. Cred că încă nu s-au hotărât ce să facă cu noi… şi e mai uşor să ne păzească pe toți laolaltă…

– Asta-i bine, oricum. O să ne fie mai uşor să vă scoatem pe toți o dată!

– Când? întrebă Wilkinson. Când o să ne scoateți de aici?

– Nu vă pot spune domnule, răspunse Huerta. Trebuie să-mi anunț oamenii că sunteți OK. Aveți vreun loc unde să

ascundeți niște arme?

Coyote ştia un loc printre grinzi unde, cocoțat pe umerii unuia dintre ei, ar fi putut ajunge cu uşurință.

– Da, spuse tremurând de emoție. E un loc!

Huerta ezită o clipă.

– OK. Să iasă careva prin fereastră.

Ferestrele erau prea înguste ca să treacă un om prin ele. Tocmai de aceea nu aveau gratii. Bronkowicz îl ajută pe Coyote să se ridice şi să iasă cât putea de mult prin fereastră. Întinse mâna şi Huerta îi strecură în palmă un obiect greu. Coyote îl aduse înăuntru cu grijă. Coyote se mai strecură de două ori, aducând înăuntru un cuțit şi două încărcătoare pentru pistolul Mark 22 pe care deja îl primise de la Huerta.

– Ascultați, spuse Huerta la fereastră. E foarte important ca nord-coreenii să nu afle de armele astea. Altfel îşi vor da seama că suntem în zonă!

– Poți conta pe noi, şefule! spuse Wilkinson.

– Încerc să mă furişez din nou aici mâine noapte. O să vin la aceeaşi oră să vă spun cum stau lucrurile. Nu vă fac nici o promisiune. Dacă nu apar, stați liniştiți şi aşteptați. Aceste arme sunt pentru cazul în care situația se înrăutățeşte şi nu mai puteți face față.

– Dar tu n-ai nevoie de ele? întrebă Coyote.

– Nu-ți face griji, amice! Oricum n-am timp să stau să mă joc cu nord-coreenii, şi apoi armele astea m-ar stânjeni al naibii! Nu mă interesează ce fac ticăloşii ăia! Păstrați armele şi stați cu urechea ciulită să fiți gata când vom începe acțiunea de salvare…

– Bine şefule!

– Când auziți că începe balul, explozii, zgomot de elicoptere, glasurile noastre… chestii dintr-astea… atunci o să fie momentul! Folosiți armele ca să vă apărați până soseşte cavaleria! Până atunci le țineți ascunse. Nu faceți pe pistolarii pe aici că ne omorâți pe toți! Nici măcar nu încărcați pistolul. Dacă se descarcă din greşeală ne-am dus pe copcă!

– Contează pe noi, şefule, şopti Wilkinson.

Coyote simți greutatea pistolului în palma sa ca pe o promisiune. E drept că tipul de la SEAL risca lăsându-le armele, dar era poate singura şansă de a supraviețui. Asta dacă nord-coreenii ar fi încercat cumva să-i măcelărească în timpul operațiunilor de salvare.

– În regulă, spuse Huerta. Am încredere în voi. Nu faceți nebunii. Încerc să iau legătura din nou cu voi mâine noapte şi să vă țin la curent cu tot ce se întâmplă.

Brusc, Huerta se retrase în sus pe acoperiş. Se uzi un zgomot înfundat. Apoi tăcere.

Pentru prima oară de când fusese prins, Coyote îşi permise luxul de a spera.

06h30'

Pe dealurile vestice de la Nyongch'on-kiji

– Nenorociții ăia n-au nici o şansă, spuse Huerta. Dacă nu-i scoatem de-acolo în seara asta…

Trecuseră două ore de când fusese în tabără să ia legătura cu prizonierii. Huerta se ținuse departe de clădirile din tabără şi se folosise de o frânghie cu ancoră pentru a escalada zidurile. Întâlnirea cu cei de pe *Chimera* îi întărise convingerea că se aflau într-un mare pericol. Nord-coreenii erau presați de timp. Se aşteptau la un atac american şi probabil că nu aveau de gând să-i țină pe prizonieri la un loc prea multă vreme. Poate că aveau de gând să-i mute la Pyongyang. Când avea să se întâmple asta, operațiunea de salvare cădea.

Sikes cercetă harta schițată de Huerta pe nisip apoi aruncă o privire spre tabăra ce se întindea jos, la picioarele lor. Tabăra era acum scăldată de lumina răsăritului. Echipa SEAL îşi făcuse un ascunziş printre stânci şi tufişuri. Locotenentul Sikes întinse mâna şi arătă spre ceva ce părea o clădire lungă lângă un garaj şi câteva magazii.

– Aia e baraca?!

– Da, domnule. Cu două santinele. Soldați sunt aici şi aici… şi aici… spuse el arătând cum erau plasate forțele nord-coreene pe care le spionase în timpul nopții. Patrule aici…

– E mult prea complicată chestia asta pentru doar paisprezece oameni, spuse Sikes. Prea grea chiar şi pentru echipa noastră SEAL!

– Ei, nici chiar aşa, locotenente, strigă Larry Gordon care stătea ghemuit în spatele camuflajului. Putem s-o facem, nu? adăugă bătând cu palma țeava mitralierei sale M 60.

– Tu ce crezi? întrebă Sikes. E un batalion?

– Cam aşa ceva, spuse Huerta gândindu-se la ceea ce văzuse în tabără. Numai că stau tare rău cu paza. Iar santinelele care îi păzesc pe prizonieri nu sunt o problemă. Cred că ne putem descurca cu băieții răi dinăuntrul taberei. Dar va trebui să aducem nişte elicoptere să ne scoată de aici şi să lupte împotriva forțelor nord-coreene care ar veni în ajutorul celor din tabără… Şi asta e o treabă împuțită!

Sikes mai cercetă o clipă harta.

– De acord, spuse într-un târziu, arătând spre aerodromul care se întindea la capătul peninsulei, spre nord.

Valea era plină de baze militare, de autocamioane şi avioane.

– Vedeți? întrebă Sikes amărât. Ce rahat! La nici zece minute după ce începem, ne trezim cu jumătate din armata nord-coreeană pe curul nostru!

– Am putea aduce ceva cavalerie, spuse Huerta. Destulă ca să ne susțină până când evacuăm prizonierii, adăugă el gândindu-se deja la operațiunea de salvare care se antrenase atât de mult cu SEAL Team Six.

Timp de încă un sfert de oră dezbătură aprins toate posibilitățile şi toate planurile. Într-un târziu, Sikes aruncă o privire spre locul unde Tom Halliday monta o instalație de comunicație prin satelit. Aveau să ia legătura cu navele de pe mare şi apoi cu Washingtonul.

– Ei, hotărârea nu ne aparține, zise Sikes. Să-i mulțumim lui Dumnezeu dacă ne vor trimite ajutoare ca s-o scoatem la

capăt!

Cercetară harta încă o dată pentru a se hotărî ce mesaj aveau să transmită şefilor lor.

07h40'

Flag Plot (Camera de operaţiuni), *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Amiralul Magruder îşi trecu degetul peste panglica albastră care marca pe hartă Golful Yonghung. O grămadă de numere şi steguleţe permitea o citire atentă a hărţii. Degetul amiralului se opri deasupra peninsulei Kolmo. Simbolurile viu colorate de pe hartă reprezentau aerodromul şi baza de pe peninsulă, întortocheatele străzi ale Wonsanului, poziţia binecunoscutelor rachete SAM, poziţiile radarelor nord-coreene.

– Plaja asta pare curată, spuse amiralul gânditor.

Omul în uniformă de camuflaj, care se afla de partea cealaltă a mesei, era colonelul John Caruso, comandantul Unităţii Expediţionare. Lângă el se afla amiralul William E. Simpson, comandantul flotilei de nave amfibii. Veniseră cu elicopterul de pe Chosin cu o oră în urmă. Acum discutau harta de operaţiuni împreună cu amiralul Magruder.

Amiralul Simpson trăgea linii înguste pe hartă, între insulele din imediata apropiere a Wonsanului. Insulele aveau nişte nume exotice: Yo-do, Sin-do, Su-do. „Do", îşi aminti amiralul Magruder, însemna „insulă" în coreeană.

– Insulele astea ar putea fi minate, spuse Simpson gânditor. Cum or fi amplasate câmpurile de mine…

– Avem o grămadă de proiectile Mark 106 cu care să facem praf minele alea, spuse Magruder.

– Un atac aerian nu poate neutraliza în totalitate câmpurile de mine. Şi-apoi trebuie să distrugem toate avioanele nord-coreenilor înainte ca oamenii mei să ajungă la ţărm…

– Ne putem ocupa şi de asta, spuse Magruder. Va fi din nou Winged Talon numai că de data asta de adevăratelea!

Scurtul mesaj de la „Bushmaster” electrificase întregul personal al Unității 18. Era încă o şansă de a salva echipajul *Chimerei*. Pe toți. Din tabăra aflată la patru mile de țărm. Nu există o ocazie mai bună. Bushmaster îi atenționase că echipajul putea fi mutat de acolo dintr-o clipă într-alta. Iar ei, americanii, trebuiau să se grăbească. Să înceapă operațiunile de salvare a doua sau a treia zi.

– Crezi că oamenii tăi vor face față? întrebă Magruder. Două mii de oameni împotriva a… Dumnezeule mare… poate a zece mii sau douăzeci de mii de nord-coreeni?!

– S-ar putea să fie chiar mai mulți dacă nu acționăm imediat… Eu v-am spus încă de ieri… Am fi putut s-o facem. Nu-i târziu nici acum, dar conducerea serbării vă aparține.

– Ştiu.

Inițial, planul lui Caruso prevedea o debarcare rapidă a unei echipe de protecție numai după ce o altă echipă, de recunoaştere, se convingea că prizonierii erau toți la un loc. Dar pe atunci nimeni nu ştia unde sunt prizonierii… Planul era o componentă a proiectului Winged Talon.

Dar acum…

Adevărata problemă era ce gândeau cei de la Washington. Cu câteva minute înainte ca avioanele portavionului să pătrundă în spațiul aerian nord-coreean, planul fusese anulat de la Washington. Amiralul nu primise nici o explicație. Nu i se adresase vreun cuvânt. I se spusese doar că SEAL trebuie să trimită o echipă de recunoaştere şi că Unitatea 18 trebuia să-şi mențină poziția la Punctul Noiembrie. Probabil că şefii nu erau de acord cu o debarcare totală a Marinei la o zi după ce anulaseră un atac mult mai amplu şi… mult mai ieftin.

Amiralul Magruder era încă furios. Nu înțelegea de ce fusese anulat atacul. Mai avea puțin şi se înfuria de-a binelea.

– Atunci să recapitulăm, spuse într-un târziu Magruder. Avem de făcut raiduri aeriene împotriva pozițiilor rachetelor SAM, împotriva radarelor, împotriva bateriilor de coastă. Apoi un asalt heliopurtat al Marinei la Nyongch’on-kiji, asalt sprijinit de SEAL pentru a apăra prizonierii. Un asalt la Kolmo

pentru a sprijini acțiunile de salvare de la Nyongch'on-kiji. Dar de ce să nu îi atacăm cu elicopterele? De ce trebuie să-i debarcăm pe cei de la Marină?

– Prea multe sunt în joc ca să nu ne acoperim şi să nu folosim rezervele, spuse colonelul Caruso. N-avem decât două piste de decolare. Cea de pe *Jefferson* şi cea de pe *Chosin*... şi portavionul va fi ocupat cu patrularea aeriană şi cu atacurile la sol. N-avem nici o garanție că toate elicopterele vor ajunge întregi la destinație şi poate că vom avea nevoie de forțe noi pentru a-i evacua pe prizonieri. Vom avea nevoie de o bază de elicoptere la țărm şi poate că vom putea folosi aerodromul acela. Orice elicopter lovit se va opri acolo să-şi descarce oamenii... de acolo o să-i preluăm noi...

Magruder dădu din cap afirmativ.

– Mi se pare corect.

– În plus, nord-coreenii vor fi atraşi pe plajă. Băieții noştri vor avea mult de furcă acolo. Va trebui să-i ajutăm.

– OK, Bill?! Cât îți ia ca să faci planul în cele mai mici detalii?

Simpson duse degetul arătător la buze.

– Ofițerii mei lucrează deja la detalii. Vă pot oferi planurile preliminare în trei ore. Băieții dumneavoastră vor trebui să lucreze la operațiunile aeriene şi controlul informațiilor de luptă...

– Chiar acum avem nevoie de aşa ceva... trebuie să negociez cu Washington-ul o astfel de variantă...

Simpson zâmbi:

– Mă bucur că asta-i treaba ta, Tom! Dacă aş fi în locul tău, m-aş enerva cumplit şi le-aş trage un şut în fund birocraților de la Washington!

– Şi cine zice că eu n-o să le trag? zâmbi Magruder privind din nou spre hartă.

Noul plan era mult mai costisitor decât Winged Talon. Şi atunci, după cum stăteam lucrurile, Washington-ul avea să refuze soluția militară în favoarea uneia diplomatice.

Şi cât timp le mai trebuia, oare? Şi câți dintre băieții căzuți prizonieri aveau să se întoarcă acasă? Se întrebă dacă cei de la Washington aveau să-i dea voie să se mişte măcar un pic. Magruder simți o arsură în stomac. Uneori era greu să-ți dai seama cine era adevăratul duşman.

CAPITOLUL 19

07h50'

Dirty shirt wardroom (Sala cămăşilor murdare), *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Batman se aşează la coadă împreună cu ceilalți ofițeri, cumpără o cartelă de masă de la casierie, luă o tavă şi începu să meargă de-a lungul rafturilor ca de cofetărie. Nu că îi era foame, dimpotrivă, dar acțiunea mecanică de a se deplasa prin spațiul împrejmuit făcea parte din rutina inconştientă care-l ajută să-şi alunge gândurile ce-l chinuiseră începând cu petrecerea din noaptea precedentă. Găsind o masă liberă în colțul sălii, se aşează şi începu să ciugulească din mâncare, fără chef. Cu o fascinație morbidă gândurile îi erau atrase de subiectul morții.

Să ucizi sau să fii ucis. Nu puteai privi altfel o luptă dată în aer.

Tot antrenamentul, toată pregătirea, toate lecturile şi cursurile, toate manevrele pe care le studiase în timpul carierei sale în Marină eram menite numai şi numai să-l plaseze pe locotenentul Edward Everett Wayne în coada avionului de luptă inamic, ca să-l distrugă. În timpul luptei nu se gândea la avioanele MIG decât ca la nişte ținte, ca la un joc video unde maşinile explodau în flăcări, făcându-se fărâme care-i ridicau scorul.

În mintea sa avusese loc o schimbare bruscă. Nu se mai gândea la avioanele inamice doar ca la nişte simple ținte, ci ca la oameni cu familie, soție, copil…

Toată noaptea trecută se luptase cu aceste gânduri, întrebându-se dacă n-ar trebui să vorbească cu unul dintre

cei trei preoți de pe *Jefferson*. Dar îl oprise ceva dinlăuntrul lui. Îi respecta pe preoți, le respecta experiența şi întreaga tradiție a Marinei aflate în spatele lor, dar ce puteau ei să spună şi el să nu ştie deja? Nici unul dintre ei nu era pilot, nici unul nu luase parte la vreo luptă. Cum puteau ei înțelege ce simțea el acum?

În plus, Batman auzise poveşti despre preoți care se duseseră la căpitanul navei să-i spună ceea ce în mod normal era considerat confidențial… dacă cele spuse erau informații potențial periculoase pentru om, navă sau echipaj. Era de aşteptat să primească ordinul de a rămâne la sol, şi gândul acesta îi sfredelea mintea. Iar piloții de luptă aveau nevoie întotdeauna de o minte clară şi limpede.

Poate-ar trebui să ceară el să fie ținut la sol… sau să renunțe la aripi. Dar fiecare fărâmă din Batman se cutremură, întreaga sa ființă revoltându-se împotriva acestei idei. Ar fi fost o recunoaştere a slăbiciunii, a eşecului. O recunoaştere a faptului că nu mai avea stofă.

Dar Batman simțea că dacă nu o să vorbească cu cineva, o să-i sară creierul în aer! Singurii cu care avea ceva în comun erau piloții, oamenii pentru care trebuia să-şi mențină fațada, gaşca care se prefăcea că totul e în regulă.

Nu era nici unul, nici măcar Malibu…

Undeva în sală, un ofițer în uniformă kaki se ridică de la masă şi-şi duse tava la ghişeu. Batman recunoscu părul blond cenuşiu deschis al radaristului lui Tombstone.

Tombstone! Era un om care nu încercase niciodată să-şi arate camaraderia față de ceilalți. Tipul avea probleme, se gândi Batman… dar poate chiar gândul că şi Tombstone avea probleme îl făcu să creadă că e chiar omul de care avea nevoie.

Batman ridică tava cu micul dejun neterminat şi se grăbi să iasă din sala de mese.

11h20'

Flag Plot (Camera de operaţiuni), *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Un locotenent îi informă că pe direct era CINCPAC (Comandantul Pacificului).

– Răspund de aici, spuse Magruder. Fâsâitul semnalului transmis prin satelit ajunse la urechea sa.

– Task Force Eighteen (Unitatea 18), spuse respectând tradiția navală, păstrată în timp, de a se recomanda prin numele comenzii sale.

– Tom? se auzi vocea de la celălalt capăt. Zgomotul de fond asigura securitatea conversației.

– Aici CINCPAC, continuă vocea. Mă tem că răspunsul... ține-te bine. Washington-ul vrea să nu acționezi până la noi ordine.

Deşi se aşteptase, dezamăgirea fu tot atât de dureroasă.

– Înțeleg, amirale, răspunse.

– Înțelegem situația ta, Tom, continuă vocea.

Magruder vorbise cu CINCPAC de mai multe ori în ultima vreme şi ştia că amiralul Bainbridge îi împărtăşea sentimentele şi neputința... şi mânia. Dar ce credea Washington-ul c-o să realizeze ținând-o aşa?

Nu era însă profesional să gândească cu voce tare, mai ales că asta nu schimba nimic.

– Se caută o soluție diplomatică, continuă Bainbridge.

Zgomotul de fond nu-l putea împiedica să simtă gustul amar în vorbele amiralului.

– Echipa de criză de la Casa Albă are mari speranțe într-o rezolvare favorabilă.

– Foarte bine, domnule.

– Planul tău a fost codificat cu numele „RIGHTEOUS THUNDER" (FULGERUL DREPTĂȚII). Va fi ținut în rezervă, în cazul în care negocierile eşuează... ori dacă Autoritățile de la Comandă hotărăsc o acțiune militară totală.

Accentul Comandantului pe cuvântul „totală” însemna o invazie completă, Magruder o ştia. Cu toţii se aflau pe marginea unui nou Război Coreean... şi asta cu armele anilor ’90, ceea ce făcea, ca cel petrecut în anii ’50 să pară o joacă de copii.

La naiba! Washington-ul nu voia aşa ceva! Dar nici altă alternativă nu suna promiţător. Pentru coreeni negocierea era pur şi simplu o altă formă de război. Nord-coreenii puteau ţine echipajul *Chimerei* luni, ani, fără nici un aranjament prealabil. Vor avea procese spectacol, „declaraţii” de paradă smulse de la prizonierii lor, promisiuni de eliberare şi-apoi aveau să se răzgândească ca răspuns la o desconsiderare imaginară sau reală a autorităţilor americane. Şi chinul avea să continue.

– Nu sunt prea optimist în privinţa negocierilor cu astfel de oameni, spuse Magruder. Mai pe şleau, amirale, va fi un nou *Pueblo*, dacă nu chiar mai rău. Şi ce-i cu Bushmaster, domnule? Chiar şi pe linia secretă, Magruder se ferea să facă o referire directă la echipa de comando SEAL. aflată deja pe ţărm.

– Bushmaster rămâne pe locul lui. Vor fi de un mare ajutor pentru FULGERUL DREPTĂŢII... dacă se ajunge la aşa ceva.

– Înţeles!

– Tu rămâi acolo, Tom. Flota a şaptea se desfăşoară acum, aşa că vei avea destul ajutor în următoarele zile. Până atunci tu trebuie să fii cu ochii pe nemernicii ăia.

– Da, domnule amiral.

– Terminat.

Legătura se întrerupse.

Magruder puse la loc receptorul. Colonelul Caruso avea să facă pregătirile finale pentru debarcare, oricum. Într-o astfel de situaţie, motto-ul Marinei, „Semper fidelis” (Fideli întotdeauna) era înviorat de cel al Cercetaşilor „Be prepared” (Fiţi gata).

Şi aveau să fie gata, orice s-ar întâmpla. Şi cum Magruder simţea că Washingtonul se înşeală, avea şi el să fie pregătit,

gata să îndeplinească ordinele Preşedintelui.

Dar frustrarea pe care o simțea era aproape palpabilă, ca tunetul de pe puntea de zbor, la decolarea Tomcat. Se răsuci către un aghiotant:

– Mă găsiți pe Flag Bridge.

Aşteptarea era întotdeauna partea cea mai grea.

14h00'

Nyongch'on-kiji

Paznicii dădură alarma doar cu câteva secunde înainte ca uşa să fie izbită de perete. Coyote, împreună cu membrii echipajului de pe *Chimera*, priviră fără un cuvânt cum intră maiorul Po, flancat de gardieni cu puşti AK–47.

Din ziua precedentă nu mai avusese loc nici un interogatoriu, nu li se mai dăduse nici o atenție, doar nişte țărani tăcuți veniseră să schimbe hârdaiele pline şi să lase o oală cu mâncarea de prânz: terci de orez cu bucăți de peşte crud.

– Toți în genunchi! strigă Po. Americanii se agitară, neliniştiți. Asta nu făcea parte din programul obişnuit.

– Toți pe jos, ticăloşilor, toți pe jos! urlă maiorul. Unul dintre gardieni începu să-i izbească cu patul puştii în umeri, trântindu-i pe jos. Ceilalți îngenunchează, cu fața spre coreeni, într-un semicerc strâns.

Coyote îngenunche alături de ceilalți, simțind foarte acut ostilitatea coreenilor față de prizonieri. Vizita dinainte de răsăritul soarelui a tipului din grupul de comando adusese o speranță nebună tuturor. Nu fuseseră abandonați, orice s-ar spune.

Şi coreenii o simțeau, se gândi Coyote. Păreau nervoşi şi îngrijorați. Se gândi iar la pistolul şi la cuțitul ascunse printre bârnele tavanului. Tot ce avem de făcut este să mai rezistăm puțin, îşi spuse.

– Unde ticălos căpitan! urlă maiorul Po. Se uită printre americani până-l zări pe Gilmore. Tu! Tu!

Arătă spre doi marinari. Voi, aduceți!

Împinşi cu lovituri şi ordine urlate, marinarii îl aduseră pe căpitan în mijlocul semicercului, sprijinindu-l. Gilmore era şi mai slăbit. Coyote nu era sigur nici măcar dacă omul era conştient de ceea ce se petrecea în jurul lui.

Maiorul supraveghe scena apoi se întoarse spre uşă.

– *Turo ose yo!*

Mai mulți soldați năvăliră în încăpere, urmați de colonelul Li. Omul schimbă câteva cuvinte cu maiorul, pe un ton scăzut, apoi se uită la americanii adunați.

– Vom încerca altceva, spuse cu inflexiuni reci, fără nici un accent. Căpitane Gilmore, te fac răspunzător de viețile oamenilor tăi. Poți să le ordoni să coopereze, ori poți să te uiți la ei cum mor, unul câte unul.

– Du-te… dracului… spuse Gilmore. Vocea îi era foarte slăbită, fața trasă şi palidă.

Li ridică din umeri.

– Cum doreşti! Privirea lui trecu printre americani încă o dată. Din nou ochii lui întâlniră privirea lui Coyote, apoi se mutară către un marinar de alături. Îl arătă cu degetul.

– *Paro ku kot!*

Doi soldați îşi puseră puştile la spate şi se îndreptară spre marinar, care-ncerca să se dea îndărăt, târându-se, dar fu înhățat, înainte de a se ridica în picioare. Îl înşfăcară de fiecare braț şi-l traseră la peretele de lângă uşă. Colonelul Li dădu din cap spre maior care scoase pistolul şi-l încărcă cu un clic-clac care răsună în toată încăperea.

ÎI făcu pe american să îngenuncheze din nou, cu fața la perete. Maiorul stătea în spatele lui, cu țeava pistolului pusă în ceafa marinarului.

– Căpitane?

– Să n-o faci căpitane, țipă marinarul. Nu…

Unul dintre soldații care-l țineau îi dădu un cot în cap.

– *Kae!* țipă soldatul. *Choyong hi!*

Cu greu, căpitanul încercă să se ridice. Coyote simțea tensiunea valului de furie din americani, îşi simțea propria inimă bătând ca un ciocan. Îşi aminti prin ce trecuse el, groaza şi uşurarea pe care le simțise la neaşteptata întorsătură a situației şi se întrebă dacă avea să fie la fel şi de data asta.

– Fii tare, Sobieski! strigă cineva. Nemernicii ăştia n-or s-o facă!

– *Kot hasipsiyo!*

Li se uită la maior.

Împuşcătura fu ca o lovitură fizică, ciudat de puternică în interiorul camerei cu pereții goi. O pată stacojie apăru pe peretele din fața maiorului. Cei doi soldați îi dădură drumul lui Sobieski, care se prăbuşi. În locul frunții avea o gaură plină de sânge.

– Două ore, căpitane, spuse Li. Vocea suna în şoaptă, dar fiecare om o auzise foarte clar în tăcerea palpabilă care urmă împuşcăturii. În două ore mă-ntorc. Tu şi oamenii tăi veți semna declarațiile pe care le-am pregătit. Altminteri peste două ore mai moare un om. Până atunci, căpitane…

Şi după plecarea coreenilor tăcerea mai dăinui, preț de câteva clipe lungi.

15h45'

Hanger deck (Puntea hangarului), *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Imensa punte a hangarului ocupa două treimi din lungimea de o mie nouăzeci şi două de picioare a portavionului, la două nivele sub pista de zbor, şi se-ntindea de la liftul numărul unu până la capătul navei. Puntea era acoperită de aceeaşi suprafață aspră, neagră cenuşie, în timp ce pereții şi tavanul erau vopsiți în alb.

Rânduite unele peste altele, pe pereți şi pe tavan, colorate în toate culorile, se aflau drapelele tuturor țărilor, ale statelor şi teritoriilor Statelor Unite, precum şi drapelele de

semnalizare. Hangarul răsuna de voci, de zăngănitul metalic al uneltelor celor care lucrau în vastul spațiu din interiorul vasului.

Tombstone îşi croi cu atenție drum spre punte. Era aglomerată, un morman de lucruri organizate cu scop precis. Încăperea, plină de avioane, era atât de ticsită încât era imposibil să o străbați în linie dreaptă. Cu peste 80 de avioane la bord, nu aveai niciodată suficient de mult spațiu ca să le parchezi la distanță pe toate, aşa încât aripile lor aproape că se atingeau. Chiar în timpul operațiunilor de decolare sau de recuperare, erau câteva care trebuiau reținute pe pista de zbor. Tombstone se trezi întrebându-se cum de reuşea Mangler să desluşească geometria complicată a deplasării lor din hangar pe pista de zbor şi înapoi, mereu şi mereu, în labirintul încurcat al portavionului.

Se-ndreptă spre pupa, dar văzu că drumul era blocat. Bărcile şi şalupele navei erau depozitate la capătul dinspre pupa al hangarului, aproape de culoarul ce dădea în față, aşezate în cărucioare mari, cu roți ca pânza de păianjen şi drumul printre ele era foarte îngust. În această după-amiază un şir de „măgari” le aşezau la perete. Printre avioanele pentru inspecția preliminară de zbor se mişcau o mulțime de oameni, pregătindu-le pentru luptă, în caz că operațiunea „Fulgerul Dreptății” avea să primească ordinul de desfăşurare, iar echipamentul de prisos fusese strâns şi scos din drum.

Tombstone se hotărî să se ducă să vadă marea dintr-un lift. Vasul avea patru lifturi, trei la tribord, unul la babord. Lifturile erau de fapt suprafețe de punte dreaptă care se deplasau pe verticală între puntea hangarului şi puntea de zbor, de-a lungul unor ghidaje metalice. Accesul către lifturi se făcea din hangar prin nişte deschizături largi, ovale, tăiate în perete, care în mod normal erau lăsate deschise pentru aerisirea punților, deşi puteau fi acoperite cu uşi masive, glisante, în caz de vreme rea. Printre oamenii cu veste albastre şi „măgari”, Tombstone îşi croi drum spre liftul de la babord-pupa.

Ca şi gurile de aerisire, lifturile ofereau o imagine panoramică a mării care se învolbura grăbită pe lângă navă, undeva, cu douăzeci de picioare mai jos. Intrând în liftul puternic luminat, se opri o clipă şi-şi scoase ochelarii de soare. Un „măgar” şi câteva veste albastre manevrau un F–14 spre lift. Se feri din calea lor, sprijinindu-se de rețeaua metalică de protecție.

Gânditor, se uită la ochelari înainte de-ai pune. Erau în formă de lacrimă, cu rame metalice, aurii… potrivindu-se atât de bine la scurta de piele pentru zbor şi la imaginea sa de pilot în Marină.

O imagine pe care n-o mai putu reține multă vreme minte.

– Hei, Tombstone! Te căutam.

Se-ntoarse şi-l văzu pe Batman trecând peste benzile galben cu roşu, vopsite pe punte, pentru avertizare. Ca şi Tombstone, Batman purta ochelari de soare şi scurtă de piele, cu cascheta trasă pe-o ureche. Răspunse dând din cap, sperând ca omul să nu aibă chef de vorbă. Pentru că nici el nu avea.

– Ascultă, începu Batman. Am încercat să te găsesc toată ziua.

Tombstone zâmbi. Portavionul era un orăşel cu o populație de şase mii de suflete. De obicei era simplu să te pierzi în el, dar de această dată nu reuşise.

– Ei, se pare că m-ai găsit.

– Mda… Batman avea un aer nehotărât, chiar stânjenit. Uite care-i treaba, s-ar putea să nu fie cel mai bun moment, Stoney, dar nu ştiu pe nimeni altcineva cu care să stau de vorbă… Eu… mă-ntreb dacă pot s-o mai fac.

Cu o mişcare bruscă, Batman îşi scoase ochelarii şi se uită în ochii lui Tombstone.

– Ieri am omorât doi tipi. Tu ți-ai doborât inamicul şi nici măcar nu te-a mişcat. Eu… vreau să ştiu cum te poți descurca cu aşa ceva.

Deci asta era. Câteva răspunsuri sarcastice şi tăioase îi veniră imediat în minte, dar le dădu de-o parte. Franchețea,

vulnerabilitatea expresiei de pe fața lui Batman, erau ceva ce nu mai văzuse niciodată la el.

– Nu cred că am vreun răspuns, spuse, dând din cap. Eu nu… mă descurc. Am un sentiment care cred că nu mă va lăsa multă vreme.

Cum Batman nu răspunse, Tombstone continuă:

– Mă-ndoiesc foarte mult că pilotul inamic ar fi schimbat cu tine aceleaşi amabilități, dar nu asta-i important. Te urci într-un avion F–14 cu un singur scop: să prinzi inamicul, să-l dobori înainte să te doboare el pe tine… sau înainte să-ți omoare prietenii, colegii. Dacă există un motiv mai bun decât ăsta, eu unul nu l-am auzit.

– Mă tot întreb dacă ăia pe care i-am omorât au familie.

– Bineînțeles că au, izbucni cu amărăciune Tombstone. Coyote avea şi el o familie. O mamă, un tată. Şi o soție pe care el trebuia s-o vadă la întoarcere.

– Asta-i tot? Răzbunare? Ei te lovesc, şi-i loveşti şi tu?

– Nu, la dracu'! Asta-i treaba politicienilor. Tombstone îşi încleştă pumnii. Eu aş putea localiza şi trage în plin, gândindu-mă la un prieten pierdut, aşa cum era Coyote.

În timp ce spunea acestea, pentru prima dată de când ratase aterizarea, cu o noapte în urmă, se văzu urcând din nou, se văzu din nou aducând ținta HUD în linie cu avionul duşman. Tombstone era pilot. De asta nu avea cum să scape. Mai tare decât zgomotul maşinilor şi al mării se auzi un claxon. Liftul se scutură apoi începu să urce spre punte.

– Şti că nu trebuie să ai nici o îndoială când eşti acolo sus, da? întrebă Tombstone.

– De asta-mi dau acum seama.

– Îți aminteşti cuvântul de ordine al scolii de elită Top Gun? Celălalt pilot încuviință din cap, dar Tombstone continuă: „Fight to fly, fly to fight… fight to win!" (Luptă să zbori, zboară să lupți… lupta să câştigi).

– „Luptă să câştigi". Da.

Tombstone ridică din umeri.

– Tu hotărăşti, băiete, dar dacă nu ai de gând să faci treabă, ai zero motive să mai fii acolo, sus.

– Şi cu tine cum rămâne?

– Ce vrei să spui?

– Coyote şi Mardi Gras, Frenchie... A fost o mare lovitură pierderea lor. Mă gândeam, ei, câțiva băieți se-ntreabă dacă ai pierdut-o. Ştii ce vreau să spun. Că ți-ai pierdut îndrăzneala.

Abia acum realiză Tombstone că nu îndrăzneala o pierduse.

Ceea ce-l neliniştea cu adevărat era neîncrederea în capacitatea lui de a lua decizii de care să depindă soarta camarazilor săi.

– N-am pierdut-o Batman. Nu încă. Fu surprins să constate că vorbea serios.

Cu o altă hurducătură, liftul ajunse pe platformă, deschizând o trapă rotundă în pista de zbor. Oamenii în veste roşii, care se ocupau de armament, armau avioanele parcate pentru o viitoare misiune. În anumite locuri de pe pistă, linii roşii delimitau lifturile pentru bombe, unde se țineau rachetele şi muniția aduse din magaziile navei, pentru încărcare. Alți oameni se strecurau pe sub avioane, pregătindu-le pentru zbor.

Aflat în câmp deschis, Tombstone fu nevoit să strige ca să se facă auzit.

– Tu eşti răspunzător, strigă el, pentru tine şi pentru camarazii tăi. Tu trebuie să ştii de ce eşti acolo, sus, şi asta-nseamnă să lupți ca să câştigi. Dacă nu, te laşi doborât, tu şi colegii tăi.

Porniră pe puntea de zbor, ferindu-se de „măgarii” care transportau bombe.

– Hei, Stoney! N-ai... vreau să spun...

Tombstone zâmbi.

– N-am să spun la nimeni.

Şi-mpreună se-ndreptară către insulă.

16h00'

Nyongch'on-kiji

– *Kot hasipsiyo!*

Împuşcătura se auzi odată cu sângele care țâşni pe perete. Marinarul Jacobs, se prăbuşi în clipa în care soldații îi dădură drumul pe podea, peste capul sfărâmat al lui Sobieski. Coyote simți groaza morții, groaza uciderii sadice a unui om neajutorat.

Li se uită la americanii încremeniți.

– O moarte la fiecare două ore, căpitane, până când tu şi oamenii tăi veți coopera.

După care îşi strânse oamenii cu un gest rapid:

– *Kapsida!*

Bailey, infirmierul, fu primul care se mişcă după plecarea coreenilor. Se grăbi spre Jacobs, pipăindu-i gâtul, după puls.

– E mort.

– Trebuie să facem ceva, spuse Zabelsky. Cuvintele erau murmurate, aproape ca o rugăciune. Trebuie să facem ceva.

– Nimic… nu putem face nimic, spuse Gilmore. Nimic…

– Avem un pistol…

– Lasă asta! mârâi Bronkowicz. Nu ne ajutăm nici pe noi, nici pe cei din grupa de comando dacă ne pripim acum.

– Da, spuse Wilkinson. Ce-ai de gând, băiete? Să tragi cu pistolul ca să-ți faci loc să fugi din tabără? Şi mai departe?

Zabelsky urlă cu fața schimonosită de furie:

– Jacobs era prietenul meu!

– Şi colegul nostru, spuse încet Bailey. Puse o mână pe umărul lui Zabelsky. Nu-l ajutăm cu nimic dacă ne lăsăm şi noi împuşcați.

Le atrase atenția un zgomot de-afară.

– Hei, băieți! spuse marinarul de pază. Un elicopter!

– Nu-i de-al nostru, spuse Zabelsky.

– 'r-aş al dracului, nu-i! Un rahat comunist, ceva, cu stea roşie pe coadă.

Coyote se uită atent, urcându-se pe un hârdău. Elicopterul se lăsă la sol, într-un vârtej de praf, pe mijlocul pistei.

– MI–8 Hip, anunță el, recunoscând tipul. Transport militar. Se pare că avem vizitatori.

– De care? întrebă Wilkinson.

– Persoane importante, răspunse Coyote. Abia desluşea câțiva oameni coborând din elicopter, aplecându-se pe sub elicea care încă se mai învârtea. Unul purta uniformă de ofițer cu medalii şi panglică aurie. Ceilalți păreau adjuncți sau subofițeri. Fură întâmpinați de Li şi maiorul Po, care-i salutară cu o rigoare militară scrobită. Se pare că au grade mari, continuă relatarea Coyote.

– Nu cred că-mi place chestia asta, spuse Wilkinson.

Nici lui Coyote nu-i plăcea.

CAPITOLUL 20

18h00'
Nyongch'on-kiji

– *Kot hasipsiyo!*

De această dată fu ucis Heatley, un radarist clasa a treia. Căzu din picioare când pistolul-mitralieră al maiorului clănțăni înspre el. Plin de sânge şi cu creierii sfărâmați, Heatley se răsuci pe paie şi rămase nemişcat.

În tăcere, colonelul Li se întoarse pe călcâie şi, zâmbind celor care stăteau în genunchi:

– Sunt convins că sunteți la curent cu prezența elicopterului nostru care a sosit nu cu mult timp în urmă. Poate că vă interesează să aflați ordinele pe care le-am primit de la superiorii mei de la Pyongyang. Mi se cere să vă trimit acolo pentru nişte, hai să le zicem, discuții preliminare.

Printre prizonieri se stârni rumoare. Îngenuncheat lângă ceilalți, Coyote îşi asculta bătăile repezi ale inimii. Să-şi vadă camarazii împuşcați cu sânge rece la intervale regulate era mai mult decât o tortură.

– Cred că e cinstit din partea mea să vă avertizez că nu vă puteți aştepta la un tratament atât de blând… la Pyongyang… Generalul Chung Sun-Jae care a venit tocmai din capitală se va ocupa de voi… După câte ştiu pentru el nu contează timpul sau metodele folosite pentru a vă smulge informațiile de care este interesat… Am sperat că măcar vreo câțiva dintre voi să coopereze cu mine de la bun început. Oricare dintre voi care se răzgândeşte nu trebuie decât să ceară să se întâlnească cu mine, colonelul Li. Poate că doar aşa veți scăpa

de amenințarea pe care o reprezintă pentru voi întâlnirea cu generalul…

– Hai mai du-te-n… față galbenă! strigă un american de undeva din spate.

Colonelul Li nu luă în seamă vorbele prizonierului.

– Mâine în zori vă voi urca în camioane şi vă voi trimite spre vest, în tabăra specială de la Pyongyang. Cei care se hotărăsc să coopereze cu mine vor avea de câştigat… mâncare mai bună, asistență medicală… şi şansa de a nu se întâlni cu generalul Chung. Desigur, aceia vor scăpa şi de justiția noastră, indiferent ce ar hotărî tribunalul… În rest, ei bine… adăugă el privind cadavrul lui Heatley. S-ar putea să-i invidiați pe cei care au murit deja… Poate că au fost ceva mai norocoşi decât voi.

– Şi până atunci? întrebă Gilmore. Ai de gând să-mi ucizi oamenii toată noaptea? continuă el plin de dârzenie şi ură.

Colonelul Li îşi țuguie buzele ca şi cum ar fi încercat să-şi cântărească cuvintele.

– Hai să spunem, ca să fim mai exacți, că şase dintre voi vor scăpa de justiția socialistă şi de fiorosul general, spuse colonelul râzând.

Părăsi încăperea urmat de maiorul Po şi de santinelele care închiseră uşa în urma lor.

– Toată chestia asta pute nasol de tot, zise Bronkowicz după plecarea nord-coreenilor. Ticăloşii violează toate înțelegerile internaționale privind tratamentul prizonierilor.

– Şi la ce te aşteptai şefule? întrebă un marinar. Să respecte Convenția de la Geneva?

– Rahat, nu! Dar îşi cam fac mendrele cu noi! Dacă vrei să speli creierul unui prizonier îl izolezi nu-l laşi împreună cu camarazii lui. E clar că aşa n-o să-l pui cu botul pe labe!

– Se pare că ştii ceva despre spălarea creierului, şefu'! strigă Zabelsky.

– Pe toți dracii! Comuniştii, fii ăştia de cățea au inventat-o! Dar zău dacă-mi dau seama de ce se poartă în halul ăsta cu noi!

– Pe mine mă vor, şefule! spuse căpitanul Gilmore. Pe căpitanul navei *Pueblo* l-au făcut să coopereze ameninţându-l c-or să-i împuşte toţi oamenii din echipaj! Amintiţi-vă! Cred că şi acum au de gând să facă la fel numai ca să arate cât sunt de hotărâţi! Vor ca eu să cedez ca să nu vă mai văd ucişi unul câte unul…

– N-ai să cedezi, şefule! strigă pe un ton dur Bronkowicz. Nimeni dintre noi n-o să cedeze în fata ticăloşilor ăstora… Şi nici tu!

– Cât timp suntem împreună nimeni dintre noi n-o să cedeze, spuse Zabelsky uitându-se spre colţul unde Novak stătea de unul singur.

– Asta nu cred că va dura, marinare, spuse Wilkinson. Colonelul a pomenit parcă de mai multe tabere. Or să ne despartă. Ca să împiedice orice încercare de a ne salva. Sau cine ştie, din cu totul şi cu totul alt motiv.

– N-or să ne elibereze niciodată, spuse un marinar. N-o să ne dea drumul niciodată…

Coyote trebui să fie de acord cu asta. Pe lângă groaza determinată de uciderile sistematice, mai era şi convingerea că nu vor fi eliberaţi. Nu acum când Republica Populară se temea de furtuna pe care avea s-o stârnească în sânul opiniei publice povestea echipajului de pe *Chimera*. Cum să-i elibereze? Să povestească lumii întregi atrocităţile şi torturile la care fuseseră supuşi? Dar dacă celor de la Pyongyang nu le păsa de opinia publică…?

Poate că nici n-aveau de gând să-i elibereze vreodată.

Coyote se gândi cu disperare la faptul că s-ar fi putut să-şi petreacă restul vieţii departe de patrie, de familie şi de prieteni, de Julie…

– Şi ce ne facem? întrebă Bronkowicz aruncând o privire temătoare spre uşă de parcă ar fi fost nehotărât dacă să mai spună ceva sau nu.

Se auzise că nord-coreenii montau microfoane în pereţi. Numai că nu veniseră să scotocească după arme. Şi nici nu

dădeau semne c-ar fi aflat ceva despre prezența comandoului în zonă. Dar situația asta se putea schimba în orice moment.

– Trebuie să luăm legătura cu comandoul, spuse Coyote. Unul dintre noi trebuie să ajungă la ei şi să-i pună în gardă, adăugă el urmărit în minte de chipul Juliei.

– Poate că ai noştri ştiu.

– Poate că urmăresc totul de undeva, de sus. Probabil că au văzut elicopterul. Dar ar trebui să-i anunțăm că vom fi mutați în zori…

– Dacă cumva plănuim o evadare să-i înştiințăm. Amintiți-vă de Son Tay, spuse Coyote dând din cap.

Nu mai era nevoie să mai adauge ceva. Son Tay era numele închisorii din nordul Vietnamului, o tabără militară aflată la douăzeci şi trei de mile de Hanoi. Ea fusese ținta unui comando american în noiembrie 1970. Trebuiau eliberați americanii închişi acolo. Operațiunea fusese un succes pe toate planurile. Numai că americanii fuseseră mutați de la Son Tay într-o altă închisoare cu puțin înainte de sosirea grupei de comando.

Ar fi fost o ironie nemaipomenită ca o misiune de salvare a echipajului *Chimerei* să ajungă acolo şi să-i găsească plecați.

– Mă duc eu, strigă Coyote aruncând o privire către fereastră. Cum se întunecă…

Lumina de după-amiază se micşora încet-încet prăfoasă şi aurie.

– De ce tu, băiete? întrebă Wilkinson.

Coyote ridică din umeri.

– E careva dintre voi care s-a antrenat pentru misiuni dintr-astea, de supraviețuire? Ați făcut cursuri de evadare şi eliberare? Nu? Atunci cred că am fost ales în unanimitate de voturi.

Cei din jur tăcură. Nimeni nu-l contrazise. Coyote ştiuse de la bun început că el va fi cel care va pleca. Marinarii se antrenau să supraviețuiască pe mare, dar nu se antrenau pentru acțiuni dificile pe uscat. Ca pilot, Coyote învățase tot ceea ce se putea învăța. Ştia cum să se descotorosească de o

santinelă, cum să neutralizeze o patrulă, cum să vâneze animale mici pentru hrană, cum să găsească apă, cum să…

Dar acum trebuia să găsească echipa SEAL. Spera să reuşească. N-avea nici un rost să evadeze dacă după asta trebuia s-o ia în marş forțat spre Coreea de Sud cale de peste şaizeci de mile. Nu ar fi fost în stare să traverseze câmpurile minate din preajma Zonei Demilitarizate. În plus, trebuia să-i prevină pe cei de la SEAL că nord-coreenii intenționau să-i mute pe prizonieri.

– Atunci o să iei armele cu tine, spuse Bronkowicz.

Coyote refuză.

– În nici un caz. Dacă sunt prins, atunci ticăloşii îşi vor da seama că avem ajutor din afară.

– Dar, băiete, nu poți aşa, doar…

– Va fi O.K. Voi, băieți păstrați pistolul cum a zis Huerta. O să aveți nevoie de el dacă lucrurile se nasolesc…

– Doamne Dumnezeule, omule, dar cum crezi c-o să ieşi de aici? Drept răspuns, Coyote se cățără pe o grindă pe care se sprijinea acoperişul. Cercetă restul grinzilor şi acoperişul.

– Dați-mi cuțitul. O să vă arăt îndată!

19h22'

Pe o colină deasupra taberei de la Nyongch'on-kiji

Huerta îşi lipi ochiul de garnitura de cauciuc a telescopului:

– Se pare că iau pe cineva chiar acum, şopti tremurând.

Alți patru oameni, printre care şi locotenentul Sikes, stăteau în groapă, urmărind mişcările din tabără. Întunericul începuse să cadă peste întinderile din jur din ce în ce mai gros. Sikes trecu la telescop.

– Un prizonier şi două santinele. Crezi c-o fi cedat?

Huerta dădu din umeri fără să răspundă. Nu puteau auzi ce se întâmpla acolo, jos, dar probabil că era vorba de ceva neobişnuit. O santinelă, care-i păzea pe prizonieri, dispăru o

clipă. Se întoarse apoi cu ajutoare. Un alt prizonier era escortat prin tabără spre cartierul general.

Jerry Kohl, unul din cei doi trăgători de elită ai echipei, se răsuci urmărind mişcările din tabără prin luneta armei sale, o puşcă G3.

– Îl duc dincolo de gard!

– Toată lumea să stea liniştită! Nu putem face nimic acum pentru nenorocitul ăla! spuse Sikes.

19h23'

Nyongch'on-kiji

Coyote îşi încetini paşii când trecu prin dreptul gardului de sârmă ghimpată acoperit de o copertină şi ea asigurată cu sârmă ghimpată. Se făcuse noapte de-a binelea. În depărtare se zăreau luminile unui sat. Se vedea colina. Şi silueta greoaie a munților din jur. Abia vizibilă în noapte.

– *P'palli!* lătra un soldat care-l escorta.

Era clar că-i striga lui Coyote să se grăbească. Nu era nevoie de translator.

„Şi acum?", se întrebă Coyote. Ceruse să-l vadă imediat pe colonelul Li. Probabil că acum îl duceau la el. Era flancat de doi nord-coreeni cu ochi mici şi oblici şi cu pistoale-mitralieră AK spânzurându-le de umeri. La centură aveau grenade de proveniență sovietică.

Singura armă a lui Coyote era efectul-surpriză şi bucata de lemn pe care o băgase în mâneca stângă. Nu-i luase prea mult timp să cioplească o țeapă bine ascuțită dintr-o scândură scoasă din acoperiş. Nu avea lamă, bineînțeles, dar putea fi la fel de mortală ca şi un cuțit. Coyote putea lovi cu ea doar o singură dată. Îi era de ajuns ca să-i surprindă pe nord-coreeni şi să creeze puțină panică. Dar trebuia să reuşească din prima încercare.

Se părea însă că-şi subestimase adversarii. Şi vigilența lor. Locul era puternic luminat. Întregul perimetru era luminat.

Coyote zări umbrele gardienilor plimbându-se prin conurile de lumină. Totul depindea de efectul-surpriză.

Intenționat, Coyote se împiedică şi se trânti pe burtă. Gardienii se întoarseră şi se apropiară.

– *Irona!* strigă unul. *P'palli ose yo!*

Coyote se ridică şi, fulgerător, scoase țeapa din mânecă şi, rotind-o prin aer o înfipse în gâtul gardianului drept sub falcă. Omul încercă să țipe şi-şi duse mâna la falcă. Lovitura nu fusese atât de puternică încât să-l omoare. Dar, plin de sânge, împleticindu-se, îl lăsă pe Coyote în plata Domnului.

Coyote sări sprinten să-i ia arma. Ghicise că va fi încărcată pentru că nici un gardian nu ar fi fost nebun să păzească două sute de prizonieri fără să aibă glonț pe țeavă. Coyote se răzgândi. Nu-i mai scoase pistolul-mitralieră de pe umăr. Duse mâna la trăgaci. Apăsă cu putere. Liniştea taberei fu sfâşiată de urletul împuşcăturilor. Celălalt gardian se prăbuşi fulgerat. Coyote trase pistolul-mitralieră de pe umărul gardianului rănit şi-l împuşcă drept în cap. Apoi îi smulse grenadele de la cingătoare pregătindu-se să semene confuzie şi moarte printre nord-coreeni. Aruncă o grenadă peste gard. Se trânti cu fața la pământ.

– *Chogi!* strigă un nord-coreean.

Reflectoarele se răsuceau înnebunite în toate părțile căutându-l cu conuri de lumină lăptoasă. Se auzi țipând o sirenă. Din întuneric izbucniră focuri de arme.

– *E yop e ult'ari!*

Dintr-unul din turnurile de pază, aflat la vreo sută de yarzi depărtare, un soldat trase o lungă rafală. Coyote simți ceva ca un ciocan lovindu-i piciorul. Curios însă, nu simți nici o durere.

Apoi o mare de flăcări umplu noaptea.

19h24'

Pe o colină deasupra taberei Nyongch'on-kiji

– Ce dracu' face ticălosul ăla tâmpit? strigă Sikes lipindu-şi ochiul de ocularul telescopului cu infraroşii, încercând să-şi dea seama ce se petrece acolo, jos, în tabără. Lumina exploziilor îl orbise o clipă. Zări cadavrele celor doi gardieni şi pe americanul care acum înarmat cu un AK, se târa înainte pe burtă. Grenada sfărâmase gardul făcând o breşă prin care se putea strecura cu uşurință un om.

– S-a oprit! spuse Kohl. Încearcă să se strecoare prin gard.

– La dracu'! strigă nervos Huerta. E rănit!

Sikes avea doar câteva secunde pentru a lua o hotărâre care ar fi putut duce la distrugerea echipei lui. Dacă SEAL încerca să-i dea americanului o mână de ajutor atunci se putea aştepta ca nord-coreenii să le descopere prezența. Dar îşi dădu seama că dacă omul voia să evadeze, atunci, fără îndoială, avea un motiv foarte important. Asta îl hotărî.

– Kohl, acoperă-l!

Kohl îşi echipă puşca cu un amortizor de sunet. Pocnetul ei nu l-ar fi auzit nimeni din jur, mai ales că exploziile şi detunăturile armelor se țineau lanț. Şi apoi rana provocată de o astfel de armă era asemănătoare cu cea făcută de un AK aşa că nord-coreenii n-aveau cum să-şi dea seama. Doar dacă ar fi procedat la o autopsie. Dar când o vor face, va fi deja prea târziu.

Kohl îşi sprijini arma de un suport, ochi şi trase. Chiar cu amortizor, bubuitura fu asurzitoare. Dar chiar dacă o auzeau, gardienii nu puteau şti de unde vine. Instantaneu, în tabără, un nord-coreean se prăbuşi dintr-unul din turnurile de pază şi rămase lat pe pământ. Kohl îşi alese o altă țintă şi trase din nou. Un alt nord-coreean muşcă țărâna, în timp ce alerga.

– Huerta! strigă Sikes făcându-i semn omului către povârnişul din fața lor.

Huerta dădu scurt din cap semn c-a înțeles şi se rostogoli la vale.

Kohl ținti încă o dată…

CAPITOLUL 21

19h24'
Tabăra Nyongch'on

Coyote trase din nou cu pistolul-mitralieră un foc îndreptat în direcția de unde se trăgea asupra lui, înspre soldații coreeni care veneau spre el. N-avea nici cea mai mică idee dacă nimerise pe vreunul sau nu. Singura lui speranță era să-i facă să-şi țină capul jos atâta vreme cât îi trebuia lui să iasă prin spărtura din zid. În apropierea sa, gloanțele se înfigeau în lut, împroşcându-i fața cu noroi. Arma clănțăni goală şi Coyote o aruncă, întins pe spate, începu să se târâie spre gard.

Planul lui părea să se ducă de râpă. Nu-şi mai simțea aproape deloc piciorul stâng, acolo însă se afla ceva greu ca moartea. O amorțeală ca de plumb. Când îl atinse, mâna i se umplu de sânge. Cât de departe putea ajunge în întuneric, într-o țară ostilă, cu coreenii pe urmele lui, fără a fi în stare măcar să se țină pe picioare, darămite să mai şi fugă?

Dar nu mai era cale de întoarcere. Se ridică pe piciorul drept, aruncându-se spre gard. O nouă rafală izbucni, împrăştiind pământul din jur şi ceva se-nfipse în gardul metalic, la câteva picioare deasupra capului lui. O aşchie de metal îi prinse costumul de gard, înțepându-l. Aproape în panică, se aruncă înainte.

Cu coada ochiului zări un soldat la treizeci de picioare depărtare. Luminat de raza unui reflector, omul se îndrepta spre el, hotărât, cu AK-ul ridicat, gata să-l țintească.

Coreeanul duse arma la ochi, dar în aceeaşi secundă țeasta îi explodă într-o baie de sânge şi fragmente de os, şi omul se

prăbuşi. O clipă mai târziu, reflectorul pocni şi se stinse, lăsându-l pe Coyote aproape în întuneric.

Se smulse din nou şi costumul se desprinse din gard. Dincolo de gard era o groapă abruptă şi Coyote se rostogoli până în fundul ei.

Abia atunci simți cu adevărat durerea. Un foc ucigător în coapsă undeva, între şold şi genunchi. Îşi strânse piciorul cu ambele mâini, apăsând tare. Osul, ca prin minune, nu părea atins, dar rana pulsa şi durea înfiorător. Îşi dădu seama că nu poate să se sprijine în picior, abia dacă putea să țopăie mai departe, dacă nu se lăsa prea greu pe el.

Coyote era încă ameţit de luminile din tabără şi nu putea distinge bine împrejurimile. În apropiere se aflau pietre şi copaci şi forma neagră a unei coline, undeva în față. Vedea copacii în lumina de la tabără şi se gândi că asta era cea mai bună ascunzătoare. Strigătele neîntrerupte de dincolo de gard îi spuneau că deocamdată i se pierduse urma dar asta nu avea să dureze mult. Nu peste multă vreme aveau să fie din nou după el, de data aceasta poate şi cu câini.

Cum să găsească echipa de diversiune înainte de a fi prins? Trecea şchiopătând pe lângă trunchiul unui ananas, când se simți înhățat de guler şi trântit la pământ. Şocul trezi durerea din picior şi Coyote îşi muşcă buzele de durere.

– Tâmpitule, nenorocitule! îi țipă o voce în urechi. Pe cine crezi tu că tragi în piept?

Coyote aproape că izbucni în râs, aşa de bruscă fu senzația de uşurare.

20h03'

Flag Plot (Camera de operaţiuni), *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Amiralul Magruder se uită pe foaia cu informații comunicate prin satelit de Bushmaster şi-njură. Situația pe țărm se părea că le scapă de sub control.

Mesajul nu specifica cine evadase din tabăra coreeană, codificarea şi necesitatea ca mesajul să fie scurt nu permiteau astfel de detalii mondene, dar Magruder credea că e vorba de un bărbat adevărat, în stilul lui James Bond. Dar la fel de bine putea să strice totul, alertându-i pe nord-coreeni în legătură cu prezența grupului de comando. Aşa cum stăteau lucrurile, SEAL trebuia să se ascundă foarte bine ca să evite acțiunile de hăituire ale inamicului.

Pe de altă parte, informațiile erau foarte prețioase. Dacă Unitatea 18 voia să facă ceva, trebuia s-o facă acum, în noaptea asta… sau să asiste la îngroparea pentru totdeauna a echipajului de pe *Chimera* într-un loc pe care nimeni nu avea să-l mai găsească vreodată.

– Ron?

– Da, amirale, răspunse un aghiotant. Îi înmână mesajul.

– Fă nişte copii după asta pentru amiralul Simpson, colonelul Caruso şi căpitanul Fitzgerald.

– Da, domnule!

– Şi fă-mi legătura cu TAC COM (compartimentul strategic). Prioritate CRITIC.

– Da, domnule, am înțeles!

Acolo erau împuşcați americani! La dracu'! Se-ntreba ce cred negociatorii de la Washington despre asta. Dacă nu-şi urneau fundul la treabă acum…

20h44' (06h44' ora Washington-ului)

White House

Preşedintele privi copia mesajului primit de Magruder şi simți că se-nvârte biroul cu el. Ridică ochii, privirea sa o întâlni pe cea a lui Schellenberg.

– Deci, Jim, negociem cu oamenii ăştia? Stăm pe scaun şi dezbatem problema? Simțea cum îi creşte tensiunea. Închise pumnul şi izbi cu el în masă. Dumnezeule! Trei marinari de-ai

noştri ucişi cu sânge rece… şi noi negociem cu ei, când, săptămâna viitoare?

– Eu… n-am nici un răspuns, domnule Preşedinte. Poate că există probleme de comunicație între Pyongyang şi Nyongch'on.

– Probleme de comunicație. Oftă şi se uită în altă parte. Cei din jurul mesei îl priveau cu interes. Caldwell îşi linse buzele.

– Domnule, putem acționa prin Coreea de Sud, înainte…

– Nu vreau o variantă, generale, nu acum. Problema e să ne luăm oamenii înapoi chiar dacă sunt la Pyongyang. Dădu din umeri. La fel de bine s-ar putea afla pe lună. Nu mă pot duce în fața Congresului sau a poporului american şi să justific începerea Războiului Coreean din nou, pentru…

Lasă fraza neterminată. Care era linia morală în spatele căreia se putea retrage Preşedintele, în timp ce ținea în balanță viața unor americani pe de o parte şi riscul unui război pe de alta. Să trimită formațiuni de luptă ca să salveze două sute de oameni? Sau zece? Sau unul?

Casa Albă se mai confruntase cu astfel de probleme de-atâtea ori, şi niciodată răspunsul nu a fost clar şi răspicat. Gerald Ford trimisese trupele Marinei în Cambodgia să elibereze nava *Mayaguez*, sacrificând patruzeci şi unu de oameni ca să salveze treizeci şi nouă din marina comercială americană. Pe vremea aceea, Marina nu s-a plâns. Ar fi spus că era de datoria lor să-şi pună viața în bătaia puştii ca să salveze viața şi bunurile americane.

Dar tipul care trimisese trupele a avut de răspuns la multe întrebări, cele mai multe puse de el însuşi. Când se justifică folosirea trupelor ca expresie a politicii externe a SUA?

Se-ntoarse spre unul din secretari.

– Fă-mi legătura direct cu amiralul Magruder.

Nimeni nu scotea o vorbă. Nimeni nu se uita spre Preşedinte, ştiind că trecuse vremea sfaturilor, sau a discuțiilor. Tăcerea se lăsase grea în încăperea în care tehnicienii se străduiau să facă legătura direct cu portavionul. Fiecare cu gândurile lui. Preşedintele se gândea la amiralul

Magruder. Nu-l întâlnise niciodată, dar viteza cu care asamblase piesele planului de operațiune în timpul crizei, vorbea de la sine despre el, despre eficiența lui şi a personalului său.

Minutele treceau unul după altul. Să stabileşti o linie de comunicație directă cu un punct aflat la celălalt capăt al globului nu era la fel de simplu ca în cazul unei convorbiri interurbane.

– Domnule Preşedinte. Secretarul îi întinse receptorul. Amiralul Magruder, Unitatea 18.

Preşedintele duse receptorul la ureche.

– Amirale Magruder, Preşedintele la telefon.

– Bună dimineața, domnule Preşedinte. Linia fâşâia din pricina energiei statice, dar vocea amiralului era clară şi hotărâtă.

Preşedintele se uită la ceasul de pe perete care arăta ora la Tokio. În Marea Japoniei era seară.

– Amirale, crezi că planul Fulgerul Dreptății are vreo şansă?

La celalalt capăt se făcu linişte,

– Dacă ne mişcăm repede, da, domnule. Avem multe şanse.

– E o operațiune de anvergură. Lucrurile pot să iasă rău.

– Lucrurile ies întotdeauna rău, domnule Preşedinte. Dar trebuie să luăm în calcul şi asta.

– Şi recomandarea ta este…

– Să începem, domnule Preşedinte, ăia de-acolo ne împuşcă oamenii. Dacă avem vreo şansă să-i scoatem, mai bine s-o facem acum.

– Dacă lucrurile nu merg cum trebuie, am putea pierde o mulțime de oameni.

– Şi dacă nu facem nimic, domnule Preşedinte, toți ostaticii ar putea muri.

– Aşa-i. Preşedintele se uită la cei adunați în jurul mesei, membrii cabinetului şi consilieri. Se simțea cam singur. Da, desigur, îşi reluă ideea. Amirale, stai o clipă.

Preşedintele apăsă butonul de decuplare al receptorului.

– Domnilor, n-am de ales. Se aşteptase la proteste dar nu veni nici unul. Schellenberg îşi privi mâinile aşezate pe masă, în faţa lui.

Eliberă butonul.

– Amirale, îţi ordon o începere condiţionată a planului.

– Condiţionată, domnule Preşedinte?

– Las mingea-n terenul tău. N-am de ales. Trebuie să dau un răspuns militar în situaţia asta. Dacă crezi că ai vreo şansă să asiguri eliberarea echipajului de pe *Chimera* înainte de a fi mutat – dacă nivelul de risc este acceptabil, după părerea ta –, atunci ai aprobarea mea să începi.

– Da, domnule.

În timp ce continuă, se uită în ochii lui Caldwell.

– Dacă nu acţionezi pe cont propriu, vom începe să pregătim un răspuns militar major din Coreea de Sud, probabil în două zile. Ezită. Schellenberg tot nu se uita la el.

– Înţeleg, domnule Preşedinte. Pe fir se auzi o explozie de zgomote.

– Noroc, amirale!

Înapoie receptorul secretarului care aştepta.

– Domnule Preşedinte, începu Secretarul de Stat.

– Nu acum, Jim. Îşi apăsă palmele pe ochi. Domnilor, am trecut la acţiune. Posibil spre un nou război cu Coreea de Nord.

– Credeţi că Magruder are vreo şansă? întrebă Hall.

– Dacă are vreuna, Dumnezeu ştie că o s-o valorifice mai bine decât dacă am sta să conducem noi lucrurile de aici. Magruder e un tip valoros. Tot ce putem, face este să-i dăm drumul şi să ne rugăm.

Preşedintele se ridică brusc, însoţit de scârţâitul scaunelor celorlalţi, care se ridicară şi ei.

– Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, domnilor. Trebuie să mă gândesc la ce-o să spun poporului american.

Şi la ce-o să le spună soţiilor şi familiilor, mai târziu. Avea multe de făcut.

Cât de multe, Dumnezeu ştia.

20h49'

Flag Plot (Camera de operaţiuni), *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Amiralul Magruder agăță receptorul în furcă. Căpitanul Fitzgerald stătea lângă el cu mâinile-n şolduri.

– Au acceptat?

Dădu din cap.

– Avem mână liberă. Magruder trase o gură de aer. Inima-i bătea ca un ciocan, la fel de tare ca la lansarea portavionului. Nu-şi făcea nici o iluzie despre limitele autorității cu care tocmai fusese învestit. Dacă Fulgerul Dreptății avea să dea greş, nimic pe lumea asta, nici măcar Preşedintele, nu-i mai putea salva cariera. El avea să fie doar amiralul care încercase şi dăduse greş.

Magruder se trezi gândindu-se la un eşec al armatei americane din istoria recentă, dezastrul de la Desert One, din timpul operațiunii Gheara de Vultur din Iran.

Situația de acolo fusese întru câtva asemănătoare cu cea de acum, un număr mare de americani ținuți prizonieri de un regim ostil; încercarea de a ajunge la ei cu elicopterele de pe un portavion american. Gheara de Vultur fusese o operațiune foarte complexă, mult mai complexă decât Fulgerul Dreptății. Şi şansele, de reuşită din Iran fuseseră slabe, mult mai slabe…

Dar la dezastru contribuise şi dorința Washington-ului de a conduce întreaga afacere. Preşedintele Carter încercase să conducă întreaga operațiune făcând legătura prin satelit cu Casa Albă, iar rezultatul a fost un dezastru.

Magruder se-ntinse peste masa de operațiuni şi luă ultimele date prin satelit, care arătau portul interior al Wonsan-ului. *Chimera* era legată la chei, foarte aproape de nava rusească de război. Cel puțin Preşedintele lăsase mână liberă, unui as în materie. Amiralul ştia că planul va reuşi sau va cădea, în funcție de deciziile lui.

– Locotenente, strigă el către un ajutor. Fă-mi legătura cu generalul Simpson. Acum.

– Da, domnule.

Magruder zâmbi deodată, întorcându-se cu fața la Fitzgerald, primul zâmbet adevărat care apăruse pe fața lui în ultimele zile.

– Pe Dumnezeul meu, Jim! De data asta-i batem!

21h30'

Pe dealurile de lângă tabăra Nyongch'on

Coyote dădu din cap, uimit:

– Băieți, voi nu sunteți adevărați!

Locotenentul Sikes zâmbi, iar dinții albi îi luciră pe fața întunecată.

– Aşa ne câştigăm pâinea.

– Bine, dar paisprezece oameni contra trei sute…

– Nu-ți face griji, zburătorule, spuse unul din grupul de comando, mângâindu-şi arma silențioasă Uzi SMG. Îi facem să ne înconjoare, apoi îi omorâm pe toți. Nici o chestie.

Coyote hotărî că nu-i poate, şi nu-i va putea niciodată, înțelege pe cei de la SEAL. Arătau… periculoşi, ăsta era singurul cuvânt care-i venise în minte.

Vorbeau în şoaptă, atenți să nu stârnească noaptea. Tabăra se afla în alertă de când evadase Coyote, grupuri de oameni se foiau înăuntru şi patrule de soldați intrau sau ieşeau pe porțile din față, în întunericul din jur. De mai multe ori, cei din SEAL îi auziseră pe urmăritori căutând în tufişurile din apropiere. Până acum însă, nimeni nu ajunsese prea aproape de ascunzătoarea lor. Americanii erau în siguranță până aveau să se folosească de câini sau de dispozitivele în infraroşu – lucru care cerea timp într-o bază aşa de mică – ori până în zori. Şi până atunci avea să fie prea târziu.

Piciorul lui Coyote zvâcnea, o durere chinuitoare sub bandaje. Unul din grupul de comando, un negru pe nume Robbins, îi curățase şi îi bandajase rana. Glontele de la AK sfâşiase partea cărnoasă a coapsei, fără să atingă osul sau vasele importante de sânge. Totuşi, cursese ceva sânge şi-l durea piciorul al naibii de tare, acum când şocul inițial dispăruse. Orice s-ar întâmpla în noaptea asta, el era dat de-o parte, cel puțin până când găsea ceva bun de folosit drept cârjă.

– E-n regulă, spuse Sikes, cuprinzându-şi oamenii cu privirea. Uite cum facem. Kohl, tu stai cu zburătorul. Sarcina ta principală e să fii cu ochii pe prizonieri. Ai grijă la tot ce înseamnă o mişcare importantă a celor de pe *Chimera* şi mă chemi prin stație. În funcție de locul unde vom fi atunci, o să te pun să-i razi… sau să aştepți cuminte în timp ce acționăm noi. Asupra acestui lucru nu mai discutăm.

– E-n ordine, locotenente.

– Restul mergeți cu mine. Îşi ştie fiecare ținta?

– Da, răspunseră în cor.

– Bine. Stăm la pândă până la miezul nopții. Până atunci, trebuie să vă verificați armele, munițiile… şi să dormiți puțin. O să fie o noapte lungă.

Lui Coyote i se strânse stomacul. Cei din grupul SEAL arătau un zel aproape setos de sânge, de când primiseră mesajul prin satelit că misiunea de salvare era programată pentru această noapte. În general, partea de acțiune a celor din SEAL în planul Fulgerul Dreptății era simplu: să salveze prizonierii şi să asigure o zonă de siguranță în tabăra Nyongch'on, apoi să transmită mesajul „Sunrise Blue" (Răsărit albastru). Forțele de ajutor, codificate „Cavalry One" (Cavaleria Unu) aveau să apară imediat după aceea. Ora zero fusese fixată la 02h00' pentru asaltul celor din grupul SEAL şi la 04h00' pentru intervenția Cavaleriei Unu, deşi aceste ore erau flexibile, supuse posibilității de schimbare imediată.

Dacă nu se transmitea „Răsărit albastru", Cavaleria Unu tot avea să vină, dar nimeni nu voia să se gândească la

această eventualitate. Un asalt cu elicoptere, într-o zonă fierbinte, cu un inamic alertat, nu suna deloc bine.

De, fapt Coyote se gândea că era răspunzător pentru întreaga operațiune… şi că dacă lucrurile aveau să meargă prost, era numai din pricina lui. Evadarea lui stârnise tabăra nord-coreeană cu precizia unui băț aruncat într-un viespar, şi aproape cu aceleaşi rezultate. Patrulele inamice continuau să bată cărările întunecate şi santinela de la prizonieri fusese înlocuită cu trupă de cel puțin zece soldați, înarmați cu pistoale AK şi mitraliere RPO, de fabricație rusească.

Dacă cei din grupa de comando nu izbuteau să se infiltreze în tabăra duşmană, dacă echipajul de pe *Chimera* era dus într-un loc în care nu se putea ajunge înainte de demararea operațiunii, toate acestea aveau să fie numai din vina lui.

23h45'

Tomcat 205, *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Tombstone se simțea ca un nou născut.

Emoția cuprinsese pe fiecare membru al echipei de pe pista de zbor, emoție simțită din mişcările vioaie, din semnale şi gesturi, zâmbete şi semne de victorie făcute cu degetele în V, ridicate deasupra capului, ca un salut. Un ins în vestă galbenă, aflat în lumina unei lanterne de lucru din apropiere, se uită-n sus la Tombstone şi-şi ridică pumnul în aer. Tombstone îi răspunse, ridicând degetul mare în sus, în timp ce mecanicii în veste galbene îi verificau Tomcat-ul, eliberându-i şocul şi lanțurile care-l ancorau de punte. Niciodată pe bordul portavionului moralul nu fusese atât de ridicat. Intrăm în acțiune de data asta, gândea Tombstone. Şi de data asta nimic nu avea să ne oprească.

– Cum te simți acolo, în spate, Snowball?

– Niciodată nu m-am simțit mai bine, răspunse radaristul. Părea sigur pe sine, preocupat. Setul de frecvențe radio, ghidarea navală conectată. Suntem gata, şefule.

– Acum plecăm! Porni motoarele, întâi pe cel din stânga, apoi pe cel din dreapta, simțind valul de putere ce scutura aerul din jurul avionului. Uşor, împinse mânerul de la supapele gri-albicioase cu mâna stângă, aşteptând să se cupleze forțajul. Un mecanic în vestă galbenă îşi flutură bagheta colorata, ghidându-l pe Tombstone prin spațiul de parcare.

Încet, aparatul F–14 se deplasa spre locul de catapultare. Peste zgomotul cutremurător al motoarelor se auzi tunetul brusc al turbojet-urilor gemene de la avionul Intruder A–6, apoi explozia de sunet în momentul când catapulta înălță avionul peste ocean. Emoția crescândă era aproape palpabilă. Asta era!

Ordinul de a se aduna în sala de pregătire a luptei venise de la Căpitan în urmă cu trei ore. Ca de obicei, Tombstone avea să conducă operațiunile tactice pentru aparatele de atac la sol, Hornet şi Intruder. Atacul Alpha se va desfăşura rapid, de la altitudine joasă şi susținut; țintele lor de bază includeau cea mai mare parte a obiectivelor misiunii anulate cu o zi înainte, pozițiile rachetelor sol-aer şi ale radarelor de pe coastă, bateriile de la antiaeriană şi arterele de comunicații, precum şi aerodromul de la Kolmo, din golful de la Wonsan.

Se impunea cu necesitate ca atacul, purtând numele codificat Desperado, să scoată din uz rachetele şi radarele. Dacă nu, întreaga operațiune avea să eşueze. Pentru primele câteva ore succesul operațiunii depindea de aparatele Intruder A–6 de la escadrilele de atac mediu 84 şi 89, de Cercetaşii Albaştri şi de Mesagerii Morții, Hornet, de la escadrilele de atac 161 şi 173, urmate îndeaproape de Luptător şi de Javelin, care aveau să nimicească tot ceea ce scăpase primelor escadrile de atac. Între timp aparatele F–14 cu numele de cod Shotgun, aveau să asigure acoperirea pentru Desperado.

Aşa cum le spusese căpitanul la şedință, Fulgerul Dreptății avea să se desfăşoare în mai multe faze. Faza Unu atacurile aer-sol. Faza Doi urma să înceapă două ore mai târziu cu

elicoptere CH–53E, Super Stallion, cu rol de dragor, folosind sănii ca să curețe plaja pentru debarcarea celor de la Marină. Aproape în acelaşi timp, un zbor special de patru elicoptere RH–53D, Sea Stallion, denumite Cavaleria Unu, aveau să plece de pe *Chosin*.

Debarcarea era programată să înceapă la flux, la aproximativ 05h45' dimineața.

Tombstone verifică ceasul din carlingă. Mai erau două ore până să înceapă operațiunea elicopterelor şi şase până la debarcare. Forțele aeriene de pe portavion aveau să deschidă drumul celor de la Marină. Era o operațiune foarte importantă.

În întunericul de pe puntea de zbor, luminile colorate se adunau în mănunchi, clipind şi sclipind, ca nişte lucrătoare în jurul albinei matcă. Oameni cu veste albastre verificau clapele şi suprafețele de control. Un mecanic cu vestă roşie ținea în mână sârmele roşii de susținere de la rachetele înlocuite pe Tomcat. Tombstone verifică numărul. De data asta muniția lui era alcătuită din şase rachete Phoenix şi două Sidewinder. Regula de angajare de data asta era să-l loveşti pe duşman înainte să te lovească el pe tine… ceea ce însemna că rachetele Phoenix, cu bătaie lungă, erau ideale pentru a deține avantajul.

Ceea ce-l surprindea era faptul că nu-şi punea nici o întrebare despre propriul său rol în aceste evenimente, în ciuda eşecului de noaptea trecută. Simți bătaia rapidă, familiară, a inimii sub echipament. Nesiguranța pierise. Era ciudat cum discuția cu Batman îl potolise.

Luptă să zbori, zboară să lupți, luptă să învingi. O datora celorlalți camarazi din escadrilă. Şi-o datora sieşi. Şi lui Coyote.

F–14 se aşează pe locul său de pe catapulta unu. Un ins cu vestă verde, din stânga avionului, ridică tăblița luminată: 68 000. Tombstone desprinse o lanternă de la bord şi o ține deasupra, descriind un cerc care indica recunoaşterea greutății Tomcat-ului.

Urmă succesiunea cunoscută de zăngănituri şi fâsâituri, atunci când oamenii-cârlig desprinseră bara ce ținea Tomcat-ul. Ofițerul de la catapultare flutură lanterna cu lumină verde pe orizontală, semnalizându-i lui Tombstone să-şi aducă motoarele la puterea maximă.

Verifică manşa şi pedalele de frână. Tatălui, Fiului, Sfântului Duh, Amin. Totul era în regulă. Ofițerul de pe pistă semnalizã din nou, pe verticală de data aceasta. Tombstone răspunse împingând până la capăt manetele, la forțaj maxim, apoi aprinse luminile de navigație. Lumina verde strălucea pe insula de metal a portavionului.

– Ne dau drumul, Stoney! spuse Snowball.

– Ține-ți bine stomacul, Snowball. Plecăm! Gata!

Ofițerul de pe punte atinse pista cu lanterna, apoi o ridică arătând deasupra pupei. Urmă o pauză de o secundă şi Tomcat țâşni înainte, în noapte.

Ziua a cincea

CAPITOLUL 22

00h52'
Yo-do

Prima lovitură căzu asupra insulei Yo-do, o insulă de stâncă aflată la douăsprezece mile de coasta nord-coreeană. Nu era cine ştie ce lucru important acolo. Un sat de pescari, o mică bază militară, şi câteva radare, care serveau rachetele SAM aflate pe Yo-do.

La 00h48', baza se afla în alarmă generală. Bruiajul ce începeţoşa de mai multe zile ecranul radarelor de pe insule dispăruse brusc şi nord-coreenii văzură cu stupoare cum se apropia un val de ţinte dinspre est, pătrunzând în spaţiul aerian al ţării lor.

Fu anunţat Wonsan-ul şi de acolo mesajul pornise spre Pyongyang. Gândul că americanii reacţionau slab de tot la criza din Wonsan se spulberă pe dată. Era clar acum că yankeii plănuiau un atac asupra Coreei de Nord, un atac aeropurtat, asemănător raidului F–111 care măturase Libia în 1986...

Grupul principal de radare de pe Yo-do îi prinsese pe americani pe radar. Celelalte radare, mai mici, culegeau ţintele pentru rachetele SAM. Câteva clipe mai târziu, moartea căzu peste ei. Exploziile făcură terci radarele. Fiecare rachetă purta o sută patruzeci şi cinci de livre de explozibil.

În 1986, racheta HARM AGM–88A fusese lansată de către avioanele unui portavion american împotriva radarelor libiene. Acționaseră de minune împotriva rachetelor SAM. Gaddafi fusese învins.

Racheta HARM avea mai mult de şaptesprezece picioare lungime şi cântărea aproape opt sute de livre. Avea o rază de acțiune de optzeci de mile şi profil atât de îngust încât, deşi o urmăriseră pe radar, nord-coreenii nici n-au ştiut ce i-a lovit.

După câteva minute de la primul atac, alte lovituri similare s-au făcut auzite pe Kolmo, pe insula Sin-do şi nu departe de portul Wonsan. Radarele nord-coreene erau spulberate. Explozii puternice se auzeau încă peste apele golfului din Wonsan când formațiunea de avioane care survola Golful Yonghung se realimentă în văzduh pregătindu-se să coboare pe coasta nord-coreeană.

01h10'

Tomcat 232, deasupra coastei nord-coreene

– Ajungem pe plajă, Malibu.

– Te aud! Avem nişte bruiaj pe radar acum. Nord-coreenii încearcă să spargă bruiajul lui Prowler. Nimic serios!

– Fii cu ochii pe ei!

Valul de rachete făcuse praf majoritatea radarelor inamice, dar probabil că unele mai mici rămăseseră neatinse. Cele mari probabil că fuseseră distruse în totalitate pentru că nu se mai prindea vreun semnal pentru locația HARM. Nord-coreenii erau intrați în panică. Dar cu atacul Alpha… mascat de bruiaj… Aveau să fie în curând cuprinşi de disperare.

Batman controlă viteza şi altitudinea. Tomcat nu se afla la o distanță mai mare de optzeci de picioare de punte. Sub el oceanul se căsca asemenea unei gropi imense şi negre.

– Nimic în aer încă?

– Nu, domnule. Încă nu a apărut nici un MIG. Poate că ticăloşilor nu le prieşte noaptea…

Batman simți un fior. Pentru prima oară de când se alăturase lui VF–95 se simțea ca făcând parte cu adevărat dintr-o escadrilă. Ştia că vocea dinlăuntrul său avea dreptate. Schimbase câteva vorbe cu Tombstone şi se liniştise. Trebuia să facă acum tot ceea ce învățase... dar îşi făcea griji încă din cauza acelei voci interioare. Trase uşor manşa înapoi, mereu cu ochii pe altimetru. Câştigă câteva picioare înălțime.

Oricum, avioanele MIG nu prea erau în stare să facă față unui zbor de noapte fiind depăşite cu mult din punct de vedere tehnologic de avioanele americane. Probabil că piloții nord-coreeni aşteptau zorile. Aveau să atace doar cu rachetele SAM care erau împrăştiate pe coastă. Mai ales în zona aerodromului din peninsula Kolmo. HARM distrusese radarele mai importante dar câteva rachete SAM aveau să stea în locaşurile lor secrete până când avioanele F–14 ajungeau deasupra lor.

De asta zburau ele înaintea bombardierelor. Să momească rachetele SAM. Nord-coreenii aveau să-i localizeze prin radarul rachetelor. Lansările aveau să fie instantaneu identificate de E–2C Hawkeye care zbura la cincizeci de mile. Avionul avea să trimită informațiile respective escadrilelor Intruder şi Hornet care veneau după Tomcat. Malibu îşi numise avioanele în glumă PPT (Paid Professional Target)[{31}].

Luminile străluceau pe apă, plutind în dreapta şi-n stânga, în timp ce se apropiau de țărm. Luminile Wonsan-ului se reflectau pe nori ca o aură portocalie punând în evidență conturul peninsulei Kolmo. Aerodromul era spre sud. Malibu trase uşor manşa spre stânga. Plaja se aprinse sub chila Tomcat-ului, un văl alburiu prins de stânci.

– Doi-trei-doi, *picior uscat*, spuse Batman prin radio.

Împinse manşa înainte pentru a se alinia cu colina de pe coastă.

– Recepționat doi-trei-doi, spuse Tombstone prin radio.

Vocea lui suna altfel, mai vioaie, de parcă lui Tombstone îi venise inima la loc. Batman se întrebă ce îl făcuse oare să-şi revină. Poate că până la urmă se împăcase cu moartea lui

Coyote. Ce naiba se gândi Batman, zborul e un joc periculos. Toți piloții din Marină o ştiau, dar totuşi mergeau înainte. Ce puteai să faci? Să strângi din dinți şi să-ți dovedeşti că eşti bărbat sau să renunți naibii la tot. Batman se gândi că tipul ăsta, Tombstone, nu prea era din tagma celor care renunță prea uşor.

– Atenție! strigă Malibu. Ne-au locat.

Batman auzi tonul în căştile sale şi văzu pe ecranul computerului simbolul „Racheta".

– Văd, spuse întorcându-se într-o parte să vadă mai bine.

– O am! strigă Malibu. Chiar la ora două!

Batman întoarse capul la timp să zărească flash-ul.

SAM arăta ca un receptor de telefon în flăcări în timp ce se ridica deasupra coastei stâncoase. Coasta se desfăşură fulgerător sub Tomcat apoi Batman văzu Wonsan-ul scăldat în lumini. În golf se îngrămădeau o mulțime de nave şi ambarcațiuni. Aviatorii portavionului studiaseră hărțile în amănunțime. Ordinul era ca, acolo unde se puteau evita distrugerile să se procedeze în consecință.

Batman împinse manşa înainte, coborând F–14 pe deasupra golfului. Tonul locației îi țiuia în urechi.

– O altă lansare, Batman! La ora cinci! Aproape de aerodrom…

– Acum începe distracția. Hai să le dăm nişte momeală…

Apa golfului, iluminată de luminile Wonsan-ului, se ridică pe sub Tomcat. Rachetele SAM se arcuiră pe deasupra, puncte de foc strălucitor prin noapte.

– Ton negativ, spuse Malibu. Ne-am pierdut printre valuri.

– Shotgun Leader? Aici doi-trei-doi, anunță Batman. *Picioare ude!* continuă cu o voce calmă şi indiferentă. Ne-am angajat…

Lupta deasupra Wonsanului începuse.

01h15'

Intruder 555, deasupra coastei nord-coreene

Locotenentul comandant Isaac Greene poreclit Jolly Green (Verzuiul Vesel), nu prea era agreat de camarazii lui, dar nici el nu se prea dădea în vânt după ei, aşa că lucrurile erau chit. Având o gură cam mare şi fiind scandalagiu, Greene avea puțini prieteni. Ceilalți membri ai echipajului erau convinşi însă că era înzestrat pentru zbor şi luptă. Iubit sau nu, Greene era respectat de fiecare membru al echipajului. Era privit cu invidie de membrii escadrilei sale VA–89, Death Dealers (Negustorii Morții). Când îşi conducea escadrila la atac Greene dovedea o tărie de caracter şi-un profesionalism ca de gheață, care făceau din el un pilot Intruder superb.

Spre deosebire de Tomcat, care avea două locuri față-spate, într-un Intruder cei doi piloți stăteau umăr lângă umăr. În locul unui calculator HUD pilotul avea un ecran dirijat de la sol, Kaiser AVA–1 sau VDI. Monitorul VDI putea reda imaginea oricărui lucru care ar fi stat în calea avionului... Bombardierul Intruder era nemaipomenit de bun putând să atace pe orice fel de vreme. Pe vânt, pe ceață şi ploaie. Sau pe ninsoare... Sau în nopțile fără lună... Cu ajutorul lui VDI, Greene putea zbura cu avionul său fără să fie nevoit să-şi controleze poziția privind în afară, dincolo de carlingă, în stânga şi în dreapta. Majoritatea piloților afirmau însă că au mult mai multă încredere în ochii lor decât în aparatură.

Când avionul Intruder 555 „Triple Nickle", se apropie de ținte, locotenentul Chucker Vance, navigatorul bombardierului pilotat de Greene, îşi ținea fața îngropată în apărătoarea neagră a telescopului-radar ca să se ferească de lumină.

– Contact! strigă el. Țintă la sol, adăugă reglând repede aparatul. Pare c-ar fi vorba de o baterie de rachete SAM.

Greene privi ecranul VDI. Când Chucker programă țintele, pe ecran apărură o mulțime de noi simboluri. Coordonatele, distanța, timpul, felul armelor.

– Hai să le dăm puțină muzică!

Chucker pregăti artileria grea. Nişte bombe numite Rockeye II care aveau în burta lor alte două sute cincizeci de bombițe

ce împrăştiau moartea pe o rază de mai bine de trei sute de picioare.

Avionul se smuci silindu-l pe Greene să se corecteze uşor. Privind în sus, Greene avu surpriza să vadă că cerul era plin de lumini roşii şi portocalii. Avionul se scutură iar.

– Mda, răspunse într-un târziu Chucker. Ne urmăresc, Jolly Green!

– Cam greoaie…

– Nu dau nici o ceapă degerată pe chestia asta! *Picior uscat*… Şeful e în călduri!

Bombardierele coborâră pe deasupra peninsulei Kolmo aruncându-şi bombele. Ţinta apăru pe ecranul VDI aidoma unui pătrat. Imaginea bombei, ca o cruce, alunecă spre ţintă. Chiar şi la viteza de patru sute şaizeci de noduri avionul Intruder ţipa ameninţător asemenea unei cavalerii aeriene tumultoase îndreptându-se către bateriile de tunuri antiaeriene. Deşi putea comanda prin computer desprinderea rachetei Rockeye, Greene preferă să simtă butonul de lansare sub buricul degetului său. Când bomba se desprinse, avionul se cutremură. Greene trase manşa înapoi şi activă supapele.

În urma lui, un nor de bombe Rockeye, fiecare îndeajuns de puternică să distrugă un tanc, cădea în valuri peste terenul stâncos. În întunericul dens păreau zeci de becuri aprinse şi apoi stinse brusc. O clipă mai târziu, o lumină orbitoare sfâşie noaptea… franjuri portocalii şi aurii… şi apoi încă una. Întreaga încărcătură de bombe explodă acolo jos, bubuiturile pierzându-se în urletul avioanelor.

– Drept la ţintă! strigă Chucker întorcând capul să privească dincolo de aripa avionului. Reacţie în lanţ!

Explozii repetate indicau dezintegrarea unui depozit de petrol.

– OK, băieţi şi fete! strigă vesel Greene oamenilor săi prin interfon adresându-se tuturor Mesagerilor Morţii.

În sinea lui însă tremura. Nu mai aruncase niciodată bombe peste ţinte vii. Reuşi să-şi stăpânească tremurul vocii şi adăugă pe un ton rece:

– Aşa se face. Să vă văd acum cum o să vă bateți!

Sub burta avioanelor Intruder flăcări uriaşe sfârâiau lingând întunericul.

01h20'

Pe dealurile de lângă tabăra de la Nyongch'on-kiji

Coyote văzu în depărtare marea de flăcări ce înghițea norii, undeva, spre nord. Se trezi numărând secundele până când auzi bubuitul exploziilor. O serie de tunete înfundate a căror vibrație se simți până la el. Treizeci şi şapte de secunde… aproape opt mile. Cu toate că nu putea zări locul în care ardea, îşi închipui că trebuie să fie în Wonsan sau în împrejurimile lui… sau poate pe peninsula Kolmo în apropierea aerodromului.

Foarte aproape în noapte se auzi urlând o sirenă. Operațiunea de salvare începuse şi Coyote tremură de emoție gândindu-se la cei din echipa SEAL care intrau în luptă.

– Crezi că au vreo şansă? se întrebă el cu voce înceată.

Kohl, care stătea întins în groapă alături de el, se întoarse.

– Ssst!

Acoperise luneta carabinei cu palma având grijă ca nici o rază de lumină reflectată de lentile să nu le trădeze prezența.

Coyote dădu din umeri şi se răsuci să cerceteze terenul din fata lor. Cei din SEAL erau al naibii de duri când era vorba de disciplină şi Coyote înțelese că trebuie să-şi țină gândurile numai pentru el şi să nu le mai comunice cu voce tare.

Spre nord, umplând tot cerul, se zări lumina unei alte explozii. Coyote desluşi licăritul unor trasoare antiaeriene, vuietul înfundat al avioanelor şi plesniturile bombelor. Acolo jos bandiților le țiuiau urechile.

Coyote se răsuci, se strâmbă de durere, apucă un binoclu aflat printre arme. Dar nu zări ceva în plus. Tabăra era încă puternic luminată şi putu vedea soldații care alergau de colo-colo în grupuri mici. Nici un semn de la restul echipei SEAL

care de câtva timp dispăruse într-acolo prin întuneric cu arme şi muniții. Se părea că agitația din tabără se potolise. Paza clădirii în care se aflau prizonierii se dublase. Ba mai mult, se înmulțiseră şi patrulele în zonă.

Cum oare credeau cei din grupa SEAL că vor reuşi să se infiltreze în tabără? Coyote era îngrijorat şi pentru cei din echipajul *Chimerei*. Oare nu cumva fuseseră aspru pedepsiți pentru evadarea lui? Oare generalul nord-coreean proaspăt sosit avea să-i ia cu el pe prizonieri imediat, ducându-i într-o direcție necunoscută? Coyote îşi îndreptă privirea spre elicopterul HIP care încă se mai afla pe pista din partea vestică a taberei. Un astfel de elicopter nu putea transporta decât vreo douăzeci şi cinci, până la treizeci de oameni… Dar dacă nord-coreenii hotărâseră totuşi să-i mute pe toți? Şi dacă cei din SEAL nu ajungeau la timp, nimic nu-i putea împiedica pe nord-coreeni să-şi pună planurile în aplicare.

Sikes nu păruse deloc îngrijorat. El fusese de părere că în timpul bombardamentului, inamicul avea să-şi piardă capul de-a binelea intrând în derută. Însă Coyote avea altă părere despre nord-coreeni. Erau nişte băieți periculoşi. Era mai bine să nu aibă de-a face cu ei, să stea cât mai departe de ei.

Exploziile se țineau lanț. În cele din urmă tabăra intră în panică. Din barăci ieşiră în fugă o mulțime de soldați care se aliniară la capătul nordic al taberei. Santinelele priveau cerul cu teamă.

Spre nord vuietul exploziilor se auzea din ce în ce mai tare. Reflectoarele luminau norii cenuşii în timp ce erau lansate şi rachete de semnalizare care brăzdau întunericul doar pentru o clipă.

– Or să creadă că e o chestie ca-n Libia în ’86! spusese Sikes mai devreme, în timp ce punea la punct ultimele detalii ale planului. Şi când colo noi le pregătim o surpriză de proporții. Nici nu bănuiesc ce invazie urmează…

Părea destul de corect. Bombardamentul luase trupele nord-coreene pe nepregătite. Fuseseră năucite pur şi simplu. Folosindu-se de deruta lor, cei din SEAL puteau acționa

nestingheriți. Brusc, tabăra se scufundă în întuneric, semn că mai marii ei ordonaseră un camuflaj total. Dar Coyote zâmbi cu subînțeles. La urma urmei, băieții din SEAL îşi cunoşteau meseria.

01h32'
Nyongch'on-kiji

Locotenentul Sikes îşi ținu răsuflarea întrebându-se dacă nu cumva cei din SEAL muşcaseră o bucată mai mare decât ar fi putut mesteca. Se aflau pe poziție de cel puțin o jumătate de oră, adăpostiți într-o mică trecătoare, nu departe de gardul de sârmă ghimpată. Huerta îi condusese exact la locul prin care se strecurase şi el în tabără. Dar se părea că locul însemnat de el fusese descoperit... Vreo câțiva nord-coreeni inspectau gardul vociferând şi gesticulând furioşi.

Sikes spera ca inamicul să creadă că de fapt pilotul american evadase de unul singur, fără să fie ajutat de cineva din afară. Dar văzu că nord-coreenii se încăpățânau să cerceteze împrejurimile pas cu pas. În cele din urmă soldații descoperiră locul folosindu-se de lanterne puternice. Reparară gardul grăbiți. Câteva clipe discutară între ei plini de însuflețire comentând cazul.

Încetişor, Sikes îşi scoase ochelarii cu infraroşii punându-i alături de el. Dacă-i ținea pe ochi mai mult de un sfert de oră începeau să-l doară ochii. Era ceea ce se numea „arsura telescopului". Se uită în stânga şi în dreapta. Întâlni privirile încordate ale celorlalți din echipă, Sikes ridică două degete în sus rotindu-le prin aer.

– Tu şi tu, patrulați în jur, spuse şoptit.

Sus, pe colină, doi soldați nord-coreeni se opriră şi încercară să lumineze tufişurile cu lanternele lor. Sikes care-şi pusese din nou ochelarii îşi feri privirile. E drept că ochelarii nu erau afectați de fascicule luminoase, dar o măsură de siguranță nu strica. În fond, nord-coreenii se

dăduseră de gol. Băieții din SEAL avură timp să se facă nevăzuți în noapte. Aşteptară cu sufletul la gură. Nord-coreenii se mişcară. Cel ce părea şeful lor arătă drept înainte, spre defileu, aproximativ în direcția lui Sikes:

– *Aphuro t'tok paro kase yo!*

Sikes nu înțelegea coreeana, dar gestul şi tonul vocii spuneau destul. Îşi trimitea oamenii jos să cerceteze locul în amănunțime. Patru nord-coreeni se apropiară precauți, atenți la fiecare pas.

Locotenentul Sikes îşi alertă oamenii:

– Atenție, băieți!

Îşi lăsă mitraliera şi-şi scoase pistolul cu surdină. Ceilalți oameni îi urmară exemplul. Ar fi fost prea periculos să facă zgomot. Sikes era nervos. Dintr-o clipă într-alta puteau fi descoperiți şi ei nici nu se aflau măcar în tabără.

Întreaga echipă SEAL îi aştepta pe nord-coreeni.

CAPITOLUL 23

01h35'

La gardul taberei din Nyongch'on-kiji

Huerta urmări cu atenție apropierea nord-coreenilor. Erau la mai puțin de douăzeci de paşi acum. Unul dintre soldați se împiedică de un bolovan.

Oricând, de acum…

Nişte umbre se mişcară prin noapte, felin. Nord-coreenii care încă mai cercetau gardul n-aveau să ştie niciodată ce i-a lovit fără milă. Brațe puternice i-au prins într-o încătuşare mortală, iar în spate li s-au înfipt până la plăsele cuțite tăioase. Au căzut moale la pământ ca nişte cârpe.

Scrâşnetul unei tălpi pe pietriş îl făcu atent pe un alt nord-coreean. El strigă speriat:

– *Muos imnikka?*

La câțiva paşi în urma sa răsări din noapte locotenentul Sikes care-l împuşcă drept în cap.

Huerta trase şi el în aceeaşi clipă… şi iar… şi iar. Ceilalți din echipa SEAL împuşcară şi ei alți nord-coreeni. Întunericul răsună sec de lovituri înfundate. Trupurile nord-coreenilor se rostogoliră pe colină însângerate şi dezarticulate. Arma unuia dintre ei se hârşâi de o stâncă scoțând un zgomot metalic. Şi apoi noaptea deveni din nou tăcută.

Echipa SEAL aşteptă în tăcere. Dacă cineva i-ar fi auzit… Unul dintre americani făcu semn că locul e curat şi că drumul e liber. Se mişcară cu toții spre gard în grabă. Unul câte unul se strecurară pe sub gard intrând în tabără.

Locotenentul le făcu semn cu mâna. Vorbele erau de prisos. Doi câte doi, membrii comandoului se împrăştiară.

Copley şi Krueger o apucară către centrala telefonică şi turnul de control. Bonner şi Smith se îndreptară în tăcere către elicopterul HIP. Halliday şi Austin spre cartierul general. Robbins şi Pasaretti spre garajul de autocamioane. Sikes şi Gordon spre depozitele de muniții. Ultimii trei, Vespasio, Han şi Huerta o porniră în viteză către clădirea în care se aflau cei din echipajul *Chimerei*.

Huerta se uită la ceas. Era 01h56'. Încă mai aveau treabă. Făcu un semn scurt camarazilor săi conducându-i pe drumul pe care îl mai făcuse odată.

01h50'

Intruder 555, deasupra peninsulei Kolmo

Locotenentul comandant Greene stătea cu privirea ațintită pe ecranul VDI în timp ce zbura spre vest, pregătindu-se pentru ultimul tur. Cu o jumătate de oră în urmă, Negustorii Morții atacaseră țintele de pe Kolmo. Peninsula era cuprinsă de flăcări uriaşe. Ardeau bateriile antiaeriene şi depozitele de petrol. Intruder 555 aruncase şi ultimele sale bombe, o pereche de cinci sute de livre, Mark 82. Bombele căzuseră în nordul peninsulei. Piloții bănuiau că loviseră un hangar plin cu avioane inamice, potrivit informațiilor primite. Flăcările roşii şi galbene sfârâiau prin cerul zguduit de explozii.

În timpul bombardamentului, Greene nu zărise nici un avion MIG. Ori se aflau în hangare arzând ca nişte surcele ori fuseseră scoase de acolo înaintea atacului. N-avea nici o importanță. Nici într-un caz, nici în celălalt. Pista fusese făcută harcea parcea de bombe şi nici un avion nu s-ar mai fi putut ridica de pe ea.

– *Picior ud!* anunță prin radio Greene zburând spre est, pe deasupra mării. Mă, băieți, ia scoateți voi ceva de la frigider! strigă el prin radio piloților care se întorceau acum spre *Jefferson* sau îşi aruncau ultimele bombe.

– Te aud, Intruder cinci-cinci-cinci! îi răspunse o voce.

Trebuia să fie vocea locotenentului Harkins care se afla la Centrul Controlului Traficului Aerian, pe *Jefferson*. Vino la zero-nouă-opt şi ține-o aşa. Nu pot face nimic pentru tine cu berea aia rece de la frigider, dar te aşteaptă o încărcătură proaspătă de bombițe!

Greene aruncă o privire în urmă spre peninsula în flăcări.

– Ei, am făcut ceva trageri la țintă! Negustorii Morții se întorc acasă!

02h30'

Deasupra golfului Yonghung

În timp ce escadrila lui Greene se întorcea la bord, alte aeronave americane se apropiară de coasta nord-coreeană. De data asta elicoptere. Erau patru monştri CH–53E Super Stallion care îşi luaseră zborul de pe *Chosin*. Semănau cu nişte dragoni de foc şi erau gata să curețe câmpurile de mine. Fiecare elicopter trăgea o sanie Mark 105 prin apa mării. Sania era suspendată de un cablu. Cu ajutorul ei, piloții puteau detona minele îngropate pe plajă. Serviciul de informații credea că întreg țărmul mării şi împrejurimile portului Wonsan fuseseră curățate, dar având în vedere evoluția tehnologiei de fabricare a minelor era posibil ca unele să fi rămas întregi. Ele ar fi putut fi comandate de la distanță de către nord-coreeni. Săniile Mark 105 lucrau cu unde sonore care ar fi detonat minele ascunse pe țărm.

Pe *Chosin* fusese dată alarma de mult timp. Unitățile Marinei Expediționare erau şi ele deja în alertă. Militarii îşi luaseră micul dejun şi-şi verificaseră încă o dată armamentul şi echipamentul.

Militarii de pe *Little Rock* se îmbarcaseră în nişte vehicule de desant maritim. Se făcuseră pregătiri şi la bordul lui *Westmoreland County* unde aşteptau puternice tractoare amfibii.

Pe puntea lui *Chosin* fuseseră puse în funcțiune motoarele elicoptere dragoare de mine, în timp ce trupele se pregăteau pline de febrilitate pentru debarcare.

Undeva, în larg, portavionul *Jefferson*, naviga cu prova în bătaia vântului. Avioanele veneau şi plecau în trombă. Până când operațiunile nu luau sfârşit, nimeni de la bord nu mai avea odihnă. Două din cele patru cargouri petroliere se aflau în aer gata să alimenteze avioanele care erau în misiune.

În jurul orelor două şi jumătate porni un alt atac Alfa care viza bateriile de rachete sol-aer SAM aflate pe coasta de vest. Erau vizate şi radarele nord-coreene care rămăseseră întregi.

Pe pista de zbor a portavionului era un du-te vino continuu. O mulțime de soldați cărau rachete şi bombe din hangare, în timp ce alții se ocupau de verificarea tehnică şi de alimentarea avioanelor. Dacă erau norocoşi, piloții şi radariştii lor mai puteau prinde câte o oră de somn în cabinele lor. Dar majoritatea erau prea agitați şi prea prinşi de febra luptei ca să poată dormi. În sfârşit primiseră ordinul de a face praf duşmanul care le ucisese camarazii. Moralul tuturor era ridicat şi toți erau hotărâți să se bată pe viață şi pe moarte.

Iar moartea era un lucru la care nimeni nu se mai gândea în acele momente fierbinți.

03h20'

Nyongch'on-kiji

Lucrurile se aranjaseră datorită atacului general. Dar cei din echipa SEAL voiau să aştepte încă. Până în clipa când, într-adevăr, atacul lor îi putea lua prin surprindere pe nord-coreenii din tabără. Planul lor era să aştepte până la orele patru şi jumătate punct. Până atunci atacul aerian avea să dea peste cap armata nord-coreeană. Huerta simțise că oamenii erau nerăbdători să-şi salveze camarazii şi că, poate, nu mai voiau să aştepte prea mult.

Huerta deveni atent. În perimetrul taberei se mişcă un camion care se opri în dreptul clădirii în care se aflau prizonierii. Din cabina camionului coborâră patru ofițeri. Santinelele luară poziția de drepți.

Vespasio, Huerta şi Han se ascunseră sub un camion parcat în apropiere. Huerta ascultă atent glasurile repezite ale ofițerilor. Îi făcu un semn tăcut lui Han vrând să ştie ce spuneau nord-coreenii. Charlie Han era fiul unui sud-coreean care imigrase în SUA. Han era foarte potrivit pentru această misiune. Ciuli urechile apoi îi traduse lui Huerta:

– Noi ordine, şopti el. Se grăbesc să-i mute pe prizonieri. Se pare c-o vor face chiar acum!

Huerta îşi umezi buzele uscate de arşiță. Să fie atât de aproape… Se ridică şi-şi scoase aparatul de emisie-recepție de la centură. Nu spuse nimic dar învârti de patru ori, scurt, potențiometrul. Era un semnal stabilit dinainte cu Sikes. Însemna: „Mută prizonierii. Aştept ordine clare!”.

Urmă o pauză lungă cât o veşnicie. Se auziră trei păcănituri. Apoi o clipă de tăcere. Apoi alte trei păcănituri. Era răspunsul pe care Huerta îl aştepta cu sufletul la gură. Pe tăcute, îl împinse uşurel pe Vespasio şi-i făcu un semn cu mâna. Celălalt dădu din cap semn că a înțeles ordinul. Se lăsă pe burtă şi apoi se rostogoli de sub camion. Huerta îi făcu acelaşi semn lui Han.

Ceva mai departe, peste drum, mărşăluiau alte două santinele nord-coreene bătând pasul țanțoşe. Primiseră şi ele ordin de ultimă oră. Să păzească cele câteva camioane pregătite pentru mutarea prizonierilor. Huerta se întrebă dacă Robbins şi Pasaretti apucaseră să dinamiteze autovehiculele.

Cu grijă îşi ridică mitraliera şi îi trase piedica. Lângă el, Han procedă la fel cu mitraliera sa UZI. Se scurseră câteva secunde nefiresc de lungi până când Vespasio ajunse la locul său.

Nu mai era timp de pierdut. Patru nord-coreeni se îndreptau spre clădirea unde se aflau prizonierii de pe *Chimera*, clădire pe care ei o botezaseră „Wonsan”.

Huerta deschise focul, surdina armei sale înfulecând pocniturile focurilor. Slap, slap, slap. Han trase şi el ochind cu grijă. În față, nord-coreenii se precipitară. Se împiedicară unii de alții. Se prăbuşiră secerați în țărână. Un ofițer primi trei gloanțe drept în şira spinării şi căzu ca fulgerat fără să scoată un cuvânt. Soldatul de lângă el fu trântit de un glonț care-i perforă gâtul. Un altul căzu la pământ cu țeasta făcută țăndări. Şoferul camionului îşi duse mâinile la față apoi se rostogoli din cabină, parbrizul umplându-se de sânge.

Huerta se opri doar ca să-şi schimbe încărcătorul. Vespasio trase cu un Colt ucigând doi soldați care încercaseră să se ascundă după camion. Unul dintre ei țipă îngrozit în timp ce murea bătând aerul cu brațele.

– *Chosim!* țipă un maior în timp ce cădea plin de sânge.

Un soldat apucă să tragă piedica pistolului său mitralieră căutând disperat atacatorii. O rafală scurtă îl culcă pentru vecie la pământ.

Apoi totul se sfârşi la fel de repede cum începuse. În jurul camionului erau o grămadă de cadavre. Lupta durase aproape patru secunde. Nord-coreenii muriseră fără să apuce să tragă măcar un singur foc.

Huerta sări în alee. Han îl urmă, nu înainte de a trage câte un glonț în capul celor căzuți. Nu era sigur dacă mai trăia vreunul, dar o măsură de prevedere era bună. Nu era timpul să ia prizonieri. Îşi terminară treaba în timp ce Vespasio stătea de pază. „Aleea” era acum pustie. Chiar şi clădirea „Wonsan” era tăcută. Nord-coreenii nu prinseseră de veste. Nu băgaseră de seamă că nu departe, chiar sub nasul lor, se desfăşurase o luptă scurtă. În ciuda strigătelor, a clănțănitului armelor şi-a zgomotelor pe care le făcuseră gloanțele care ricoşaseră lovind camionul. Poate că cei din SEAL câştigaseră câteva minute prețioase.

Huerta îşi chemă oamenii în şoaptă şi, împreună, târâră cadavrele în spatele camionului. Cercetă împrejurimile şi apoi îşi deschise aparatul de emisie-recepție.

– Bushmaster Unu, aici Bush Cinci, şopti el, folosind codurile sale de identificare.

Auzi două păcănituri care însemnau „continuă”.

– Asigurat punct santinelă. Fără probleme.

– Spune mai departe, îi răspunse locotenentul Sikes.

– Îl las pe Han de pază şi plec împreună cu Vespasio să verificăm garajul, şopti Huerta gândindu-se la camioanele pe care le pregătiseră nord-coreenii şi care puteau modifica situația în rău.

Sikes îi răspunse cu două păcănituri şi Huerta închise aparatul.

Han găsise o uniformă intactă şi o îmbrăcă peste uniforma lui neagră de comando. Îşi îndesă pe cap o şapcă cu stea roşie şi se înarmă cu un pistol-mitralieră AK–47. Nu-şi schimbă cizmele cu bocancii vreunui soldat nord-coreean pentru că era puțin probabil ca cineva să se poată apropia de el destul de mult ca să observe acest lucru. Han trebuia să facă față oricărei apariții nord-coreene vreo câteva minute cât erau plecați ceilalți doi. Cum ştia coreeana din naştere. Han ar fi fost în stare să se converseze cu oricine din tabără. Cu oricine care s-ar fi interesat de soldații de pază.

– Le voi spune că s-au dus să aducă maşinile, zâmbi Han ironic.

Huerta se urcă în camion împreună cu Vespasio. Ambala motorul şi o porni la drum. Garajul se afla la mai puțin de o sută de metri. În urma lor, Han flutură din mână şi-şi luă rolul de santinelă în serios patrulând de colo, colo căscând.

03h38’

Dincolo de Anbyon, Coreea de Nord

Anbyon era un oraş destul de mare aflat în munți, la sud de Wonsan. Acolo erau importante concentrări de trupe şi depozite ale armatei populare nord-coreene. Era aşezat de-a lungul unui drum care trecea peste Munții Taebaek până la

Linia de Demarcație aflată la şaptezeci şi cinci de kilometri depărtare. Căpitanul Sun Dae-Jung, de la Forțele Aeriene de Apărare ale Poporului, se urcă pe platforma unuia din tunurile sale de tip ZSU–23–4 şi încercă să scruteze cercul întunecat privind spre nord.

Wonsan se afla la douăzeci de kilometri depărtare şi nu prea se aştepta să vadă semnele atacului aerian despre care tocmai i se raportase. Ordinele pe care le primise erau clare. Fiecare unitate disponibilă în zonă trebuia să se deplaseze către Wonsan pentru a-l apăra.

Cele patru ZSU–23–4 ale sale ar fi putut ajunge acolo cel mult într-o oră. Sun se născuse şi crescuse la Wonsan şi cunoştea zona foarte bine. De sus, de pe dealurile pe care se cățăra drumul de la Anbyon, se putea zări cerul uriaş care se arcuia peste port.

Sun era mândru de tunurile sale. Erau transportate de vehicule robuste, de producție rusească şi care purtau numele de Shilka. Tunurile puteau face față doar parțial avioanelor Tomcat sau Hornet, dar erau deosebit de eficace împotriva elicopterelor şi a tot ce ar fi intrat în bătaia focului lor.

Sun dădu câteva ordine scurte şi urca în cabină. Motorul fornăi şi se cutremură atunci când şoferul îl trezi la viață. În spate, alte trei vehicule vuiau aruncând vălătuci grei de fum care se ridicară alene pe deasupra bazei de la Anbyon. De-a lungul drumului mişunau tot felul de maşini militare asemenea unor insecte. Toți soldații din republică erau acum la datorie, gândi Sun. Pregătiți să-şi dea viața pentru patrie. Să moară cu arma în mână, iar compania lui era pionul principal al acelei lupte.

– *Kapsida!* strigă el încercând să acopere zgomotul motorului. Să mergem, îl îndemnă pe şofer.

Smuncindu-se din loc, vehiculul porni mugind înainte gata, gata să-l facă pe Sun să se rostogolească în drum. Sun spera ca avioanele să fie la Wonsan când ajungea el. Apărate de întunericul dinaintea zorilor, vehiculele sale erau aproape

invizibile. O adevărată surpriză pentru imperialiştii prea plini de sine.

Şi Sun zâmbi în sinea lui în timp ce coloana se îndrepta spre trecătoarea de la Nyongch'on-kiji.

03h52'

În tabăra de la Nyongch'on-kiji

Han auzi apropiindu-se un soldat nord-coreean. Îl simțise cu o clipă înainte de a-l vedea, pus în gardă de bocănitul bocancilor acestuia pe trotuar la câțiva metri depărtare. Să tragă cu pistolul-mitralieră AK–47 ar fi însemnat să trezească întreaga tabără. Aşa că-şi desprinse de la centură pistolul cu surdină.

Când dădu ochii cu soldatul îi strigă jucând totul pe o carte:

– *Kogi nugu'se yo?*

Asta însemna în coreeană „*Cine-i acolo*". Han hotărâse să o ia înaintea celuilalt. Dacă însă era stabilită vreo parolă atunci ar fi putut fi un om mort… Trebuia însă să preia inițiativa.

Soldatul era destul de aproape acum pentru a-i desluşi trăsăturile la lumina becurilor chioare din tabără. Era un sergent cu o figură comună care-şi ținea pistolul-mitralieră neglijent, cu gura în jos. Han înțelese că celălalt aducea de mâncare santinelei.

Soldatul îi aruncă o privire urâtă parcă cuprins de vreo bănuială. Întrebă precipitat:

– *Nuku'simnikka?* Cine eşti? Unde sunt ceilalți?

Han îşi dădu seama că soldatul n-o să creadă povestea lui. Îl şi văzu cum îşi ridică arma trăgându-i piedica. Fulgerător îndreptă pistolul spre el şi trase scurt, de două ori… Soldatul se împletici şi se prăbuşi împrăştiind mâncarea pe jos. Apucă totuşi să tragă un foc care sfâşie tăcerea taberei. Prin întuneric se zăriră lumini pâlpâitoare apropiindu-se. Rănit, soldatul începu să strige ca din gură de şarpe:

– *Saram sallyo yo!* Ajutoor!

Încercă să-l ucidă pe Han. Acesta însă îl împuşcă drept în cap împrăştiindu-i creierii şi sângele pe trotuar. Era însă prea târziu. Zărea venind în fugă o mulțime de soldați. Aruncă pistolul şi apucă arma nord-coreeanului. Dintr-o clădire de peste drum porni spre el o rafală. Un glonte țiui ricoşând în stâlpul gardului. Câțiva soldați se apropiaseră.

– *Koman!* țipă unul. Stai pe loc!

Han se răsuci. Câteva gloanțe trase din preajma camionului îi sfâşiară pieptul aruncându-l la pământ.

Se aşternu tăcerea. Apăsătoare. Han încercă să se ridice. Gura îi era plină de sânge. Încercă să apuce arma. Un bocanc țâşni din întuneric dând un şut puternic pistolului-mitralieră. Un soldat îl întoarse pe Han cu fața în sus şi-i sfâşie tunica.

– Deci… Forțe Speciale sud-coreene! Aha! răcni soldatul şi-l scuipă drept în față pe Han.

Ce ironie! Să fie luat drept un membru de comando din Coreea de Sud! Han râse. Se opri tuşind şi scuipând sânge. Auzi o voce precipitându-se:

– *Palii!* Repede! Aduceți prizonierii la camioane?

Apoi, peste ochii împăienjeniți ai lui Han se lăsă întunericul şi omul muri.

CAPITOLUL 24

03h54'

Clădirea „Wonsan", Nyongch'on-kiji

Bailey şopti răguşit:

– Vin!

Prizonierii americani auziseră zgomotele de afară în urmă cu o jumătate de oră. Păreau împuşcături, strigăte guturale, şuierături de gloanțe ricoşând în ziduri. Apoi auziră foarte clar motorul unui camion. Linişte. O linişte atât de profundă încât li se păru că n-o să se mai sfârşească niciodată. Marinarii îngrămădiți la ferestre nu reuşiră să vadă nimic însă. Întreaga tabără era sub camuflaj. Unul sau două reflectoare căutau avioane pe cer. Se auzeau sirene. Se ghicea lătratul câinilor.

Apoi, dintr-odată, prin noapte țâşniră vocile agitate ale unor nord-coreeni... o rafală de foc automat prin noapte. Linişte. Apoi alte zgomote, bocănitul unor bocanci militari pe trotuarele crăpate. Şi duduitul motoarelor unor camioane care se apropiau.

– Se întâmplă ceva! zise Broncowicz. Se pare că i-a stârnit careva pe tipii ăştia! Ca şi cum ai întărâta un câine cu un băț!

– Nu-i putem lăsa să ne mute de aici, spuse Zabelsky.

Undeva în spate, doi marinari se cățărară pe grinzi căutând pistolul şi cele două încărcătoare. Larma din tabără nu putea să însemne altceva decât că cei din SEAL fuseseră descoperiți. Acum se putea întâmpla orice... nord-coreenii ar fi putut să-i masacreze...

– Bailey! strigă cineva. Unde eşti doctore?

– Aici, răspunse Bailey dând de înțeles că el nu putea lua pistolul.

Potrivit Convenției de la Geneva, cei din corpul medical nu aveau voie să aibă armă asupra lor. Cu douăzeci de ani în urmă însă, în Vietnam, această prevedere fusese încălcată de mai multe ori. Dar marinarii de pe *Chimera* ştiau că Bailey fusese renumit în mânuirea pistoalelor înainte de a fi marinar şi că participase la tot felul de competiții pe care le câştigase.

Un marinar îi întinse pistolul privindu-l rugător. N-aveau de ales, Bailey era cel mai bun dintre ei. El apucă arma fără să scoată vreun cuvânt. Băgă gloanțele în butoiaş şi trase de piedica pistolului pentru a introduce primul glonț pe țeavă.

La intrare zăngăniră nişte chei în broască. Bailey sări într-o parte, postându-se la zece paşi de uşă, ascunzând pistolul în spatele unui marinar.

Uşa se deschise izbindu-se de perete. Trei soldați năvăliră înăuntru. Erau furioşi şi urlau. Amenințau cu pistoalele-mitralieră. Nu vorbeau în engleză dar ceea ce cereau prizonierilor părea foarte clar.

– Mâinile sus! Atențiune! Vă puneți în mişcare!

Bailey auzi vocea lui Gilmore şoptindu-i din spate:

– Băiete? Hai s-o facem acum!

Afară se auziră vocile altor soldați care se apropiau. Bailey se gândi că dacă îi omoară pe cei trei nu făcea decât să întârzie deznodământul tragic. Dar mai bine să moară luptând decât să fie torturați şi ucişi ca nişte câini.

Se dădu într-o parte şi ridică pistolul.

03h57'

Nyongch'on-kiji

De dincolo de tabără, Sikes auzi rafalele de AK–47. Înțelese că începuse lupta. Schimbă o privire scurtă cu Gordon, torpilorul său care-l însoțise în zona barăcilor.

Mai devreme, în timpul raidului aerian, mai multe sute de nord-coreeni se revărsaseră din barăci şi se adunaseră în tranşee pregătindu-se de luptă. Când însă alarma aeriană luase sfârşit, grosul trupelor s-a reîntors în barăci. Nu înainte de a fi dublate santinelele şi patrulele.

În tot timpul ăsta, locotenentul Sikes împreună cu Gordon plantaseră o grămadă de mine conform planului. Minele puteau exploda la cea mai mică atingere. Pe învelişul lor scria „Cu fața la duşman”. Aveau a livră şi jumătate de explozibil din plastic C4 şi şapte sute de bile de oțel. Explozia avea acelaşi efect cu lovitura unui tun de calibru greu.

– Se pare că-i timpul, locotenente, spuse Gordon.

– Ai dreptate, spuse Sikes deschizând radioul. Către toate grupurile Bushmaster. Aici Bushmaster Unu. La semnalul meu începeți un rock’n’roll. Confirmați…

– Bushmaster Doi, confirmat.

– Bushmaster Trei, confirmat!

– Bushmaster Patru! Afirmativ!

– Bushmaster Cinci, confirm. Sunt cu Bushmaster Şase. L-am lăsat pe Han lângă clădire unde sunt ținuți prizonierii…

Din direcția taberei se auziră alte împuşcături. Sikes nu era sigur, dar probabil că Han avea ceva necazuri. Potrivit planului inițial, nu trebuiau să se apropie de la bun început de clădirea în care se aflau prizonierii. Doar în ultimul moment. Dacă cei din SEAL erau văzuți, atunci lucrurile ar fi putut lua o întorsătură neaşteptată.

Dar acum era timpul.

– Recepționat Bush Cinci! Ia-l pe Şase şi înapoiați-vă la locul vostru. Aveți grijă de prizonieri…

– Recepționat.

– OK, şuieră Sikes. Să-i terminăm!

Urmă o clipă de tăcere. Apoi cerul se aprinse în direcția pistei. Un minut mai târziu, antena de pe turnul de control se prăbuşi în flăcări. Un lung şir de camioane sări în aer împânzind aerul cu bucăți incandescente de cauciuc şi metal.

Elicopterul se dezintegră bufnind. Printre flăcări alergau zăpăciți o mulțime de nord-coreeni.

Sirenele taberei urlau deznădăjduite. Soldații ieşeau din barăci precum şobolanii. Țipau unii la alții echipându-se din fugă. Se opreau să-şi lege şireturile la bocanci sau să-şi încarce armele.

Sikes stătea ascuns împreună cu Gordon după o colina fiecare dintre ei ținând în mână câte un detonator. În fața lor, inamicii se grăbeau să se aciueze în gropile antiaeriene.

Un soldat călcă pe o mină. Explozia îl făcu bucățele. Vaierul exploziei îi înnebuni pe cei din jur. Iadul pe pământ, asta era! O mulțime de alți soldați fură sfârtecați de exploziile altor mine. Cei rămaşi în viață începură să se retragă spre barăci.

Sikes apăsă pe detonator. În dreptul clădirilor explodară alte mine omorând pe loc zeci de soldați. Gordon aşteptă o clipă apoi semănă şi el moartea printre inamici. În fața barăcilor se ridicau acum mormane de cadavre. Când Gordon începu să tragă, pe alei mai rămăseseră doar câțiva soldați care orbecăiau prin fumul gros. Iar ziua abia începea.

03h58'

Nyongch'on-kiji

Prima explozie zgudui pereții clădirii în care erau închişi prizonierii. Nu se mai auzeau glasurile nord-coreenilor de afară. La a doua explozie, Bailey trase în cel mai apropiat soldat. Omul icni scurt şi se prăbuşi pe spate cu capul făcut fărâme. Bailey îl împuşcă pe al doilea… apoi pe al treilea… într-o fracțiune de secundă.

Un soldat de pe afară băgă capul pe uşă, dar o altă explozie îl smulse terciuindu-i fața şi zdrobindu-l de pământ. Bronkowicz culese un pistol-mitralieră de pe jos, îl verifică şi-l întinse unuia dintre marinari. Strigă răguşit:

– Sunt cei din SEAL! Acum e momentul!

Prizonierii aveau acum mai multe arme. Erau hotărâți să se lupte pe viață şi pe moarte. O grenadă de mână căzu între ei aruncată printr-o fereastră. Era de producție sovietică. Asemănătoare cu un măr verde. Se rostogoli, se lovi de perete, reveni spre mijlocul încăperii.

– Grenadă! țipă Coleridge.

Prizonierii se aruncară la podea învălmăşindu-se. Unul dintre ei făcu un salt acoperind grenada cu trupul său. Explozia îl zdrențui, un picior descărnat zbură prin aer şi pereții se umplură de sânge.

Aerul se umplu de fum. Puțea a carne de om arsă. Aşchii de oase însângerate zburară în toate părțile.

Prizonierii se bulucirăă.

– Dumnezeule! Cine e?!

– Ai văzut, ticăloşii?!

– Trăieşte?!

Bailey îngenunche lângă cel ce se aruncase să acopere grenada cu trupul său. Era locotenentul Novak. Pântecul îi era ferfeniță. Sângera abundent. Ochii lui palizi întâlniră privirea lui Bailey. Cei din jur tăceau. Într-o clipă Novak muri.

În depărtare se auziră noi explozii. Cerul se zgudui. Dinspre vest țâşni o lumină orbitoare. Ardeau depozitele de petrol.

În încăpere se lăsase o linişte adâncă. Toți priveau impresionați la ceea ce mai rămăsese din locotenentul Novak. Înțelegeau cu toții că omul se considerase vinovat pentru capturarea vasului *Chimera*.

Câteva rafale de AK trase în apropierea clădirii îi treziră pe toți la realitate. Zabelsky se cățără pe perete aruncând priviri furişe pe fereastră. Nu se zărea nimic în preajmă.

– Hai, băieți! Hai să le arătăm ticăloşilor de ce suntem în stare! zise hotărât Bronkowicz neluându-şi ochii de pe trupul ciopârțit al lui Novak.

Adevărul era că toți îşi închipuiseră că locotenentul nu era decât un laş ordinar…

Bailey se ridică în picioare armându-şi pistolul. Se aruncă spre uşă fierbând de furie. Nu se aşteptase ca cei de afară să încerce să-i omoare ca pe nişte şobolani. Zări forme mişcătoare în noapte apropiindu-se de uşă. Trase cu sete. Îi răspunse un cor de gemete şi vaiete.

Bronkowicz zvâcni urmat de vreo douăzeci de marinari. Hotărâți să se apere chiar şi cu mâinile goale.

– La luptă *Chimera!* se auzi vocea unui marinar.

Strigătul acela ți-ar fi înghețat inima în piept. Bailey aruncă o privire înapoi, peste umăr. Gilmore îi adresă un salut zâmbindu-i încurajator din patul său de paie:

– SEAL are nevoie de ajutorul vostru, băiete! strigă Gilmore cu o voce răguşită.

Bailey îi zâmbi la rându-i. Salută scurt şi se alătura celorlalți marinari care se revărsau afară.

04h01'

În apropiere de Nyongch'on-kiji

Coyote se răsuci spre tabără scrutând întinderile întunecoase cu binoclul său.

– Dumnezeule! Ce nebunealã e acolo!

Kohl duse luneta puştii la ochi.

– Băieții se pare că sunt ocupați.

Trase. Puşca scuipă foc pe țeavă. Împuşcătura sună sec şi ascuțit. Un soldat coreean din unul din turnurile de pază se prăbuşi în gol, nimeri în gardul de sârmă ghimpată şi rămase acolo spânzurat cu capul în jos. Kohl zâmbi mulțumit şi-şi căută o nouă țintă. Trase din nou.

La un moment dat, la lumina unui incendiu care cuprinsese un rezervor de combustibil, Coyote zări prizonierii revărsându-se din clădirea poreclită „Wonsan Waldorf". Rafalele armelor automate, vaierele şi strigătele fură purtate de vânt. O clădire luă foc şi în cele din urmă se prăbuşi vuind. Brusc, țipătul sirenei încetă.

– Începe, şopti Kohl.

Coyote privi spre tabără mut de uimire. Cei din SEAL, aşa după cum ştia, erau nişte adevărate maşinării de ucis. Minutele se scurseră chinuitor. De la ultima întâlnire a celor din SEAL ştia că intenționau să pornească un atac surpriză şi să pună mâna pe întreaga tabără. Calculaseră că totul trebuia să se desfăşoare extrem de repede pentru ca nord-coreenii să nu apuce să se dezmeticească. Altfel toți membrii echipei ar fi murit inutil.

Pe lângă puzderia de soldați din tabăra Nyongch'on-kiji mai erau cu sutele în taberele din jur… Dar, distrugând turnul de control, cei din grupul de comando îi lăsaseră pe nord-coreeni fără legăturile telefonice. Fusese ideea lui Sikes. Ținând cont de atacurile aeriene de la Wonsan, cu puțin noroc, şi aici, la Nyongch'on-kiji, nord-coreenii puteau crede că au fost atacați din aer. Şi astfel le-ar fi trecut cheful de a trimite patrulele care să cerceteze împrejurimile.

Dacă soseau cumva întăriri, aveau să găsească în tabără un grup de comando periculos şi mai mulți marinari de pe *Chimera* gata să se lupte pe viață şi pe moarte. Cu toate astea aveau cu toții nevoie de ajutor. Dar asta era trecut în plan!

– Bushmaster Şapte, aici Bush Unu, se auzi vocea lui Sikes în radio. Mă auzi?

Coyote ridică repede aparatul. Kohl era absorbit de vânătoare. Ucisese o grămadă de santinele cu puşca sa cu lunetă.

– Te aud, Bush Unu!

– Dă semnalul! Răsărit Albastru!

Asta era! Puteau anunța portavionul că la Nyongch'on-kiji situația era sub control.

– Te aud Bush Unu! Răsărit Albastru!

– După ce transmiți mesajul, mutați-vă fundurile de acolo! Trebuie s-o ştergem înainte de-a le veni ideea să ne-o plătească!

– Recepționat! strigă Coyote făcându-i semn lui Kohl să-şi strângă arma. Împachetăm într-o clipă!

– Bush Unu, terminat!

Montară antena satelit orientându-i discul către sud. Coyote căută frecvența pe scală aşa cum fusese instruit ceva mai înainte. Ascultă cu atenție țiuiturile, fâsâitul şi păcăniturile din căşti.

– Homeplate? Aici Bushmaster. Homeplate, aici Bushmaster!

După o veşnicie, îi răspunse o voce guturală.

– Bushmaster, aici Homeplate. Te aud!

– *Răsărit Albastru! Răsărit Albastru!*

– Recepționat, Bushmaster! Răsărit Albastru. Cavaleria e pe drum!

Parcă niciodată nu mai auzise Coyote nişte vorbe atât de dulci.

04h03'

Deasupra golfului Yonghung

Cele patru elicoptere Sea Stallions, Cavalry One, se învârteau în jurul unui punct central de mai multe ore, făcând din când în când plinul de la unul din tancurile aeriene ale lui *Jefferson*. Zgomotul din elicopter era infernal. Oamenii nu se puteau înțelege între ei decât strigând.

În momentul în care pilotul elicopterului, locotenentul Victor A. Morgan, auzi în căşti consemnul „Răsărit Albastru", comută interfonul şi le transmise şi celor din spate:

– Răsărit Albastru!

Un strigăt de bucurie, scos din pieptul a peste patruzeci de soldați, acoperi pentru moment zgomotul motoarelor. Morgan împinse manşa înainte în timp ce în minte îi reveni aventura din 1980 în care fuseseră implicate şi aparate de tipul Sea Stallion. În anul acela opt elicoptere Sea Stallion participaseră la operațiunea Gheara de Vultur, în cadrul Forței Delta. Operațiunea avea ca scop să elibereze cincizeci şi trei de americani ținuți ostatici de către iranieni. În condițiile de

deşert de deasupra zonei Dasht-e Kavir, unul dintre elicoptere a suferit o defecțiune la sistemul hidraulic. Sarcina comandoului fusese atunci să redreseze situația, dar ciocnirea în aer a două elicoptere americane compromisese definitiv operațiunea transformând-o într-un dezastru. Din cei opt morți, doi făceau parte din Infanteria Marină. Acum era momentul ca Infanteria Marină să arate ce poate. Şi să spele ruşinea.

Cavaleria Unu era formată din patru elicoptere. Trei dintre ele transportau fiecare câte patruzeci şi doi de puşcaşi marini, iar al patrulea un singur pluton de puşcaşi şi statul major al misiunii. Întreaga trupă a acestei misiuni era formată dintr-o companie de puşcaşi marini sub comanda căpitanului Samuel L. Ford.

În momentul în care au primit codul „Răsăritul Albastru", cele patru elicoptere s-au îndreptat spre țărmul nord-coreean cu peste o sută şaizeci de mile pe oră.

Toate bateriile de rachete SAM fuseseră distruse de raidurile aeriene ale escadrilelor Hornet şi Intruder.

Doar nord-coreenii izolați, cutreierând ținutul cu lansatoare Grail în cârcă sau cu mitraliere grele pe umăr, erau singura amenințare, dar nu una serioasă. Datorită calităților tehnice şi terenului foarte variat, elicopterele Sea Stallions puteau zbura la altitudine joasă fără prea mari probleme. Numai cu mare greutate putea fi zărit de la distanță.

Tomcat care se roteau prin aer asigurau paza celor patru elicoptere gata să pună pe fugă orice avion MIG care şi-ar fi făcut apariția în zonă. Singura mare problemă a elicopterelor rămânea decolarea de pe țărm, dar locotenentul Morgan nu-şi bătea capul cu problema asta, considerând că trebuia rezolvată de cei ce puseseră la cale acel plan. Singurul lui gând era să ajungă împreună cu oamenii lui la Nyongch'on-kiji înainte ca cei din SEAL să ajungă într-o situație critică şi fără ieşire. Morgan intra pentru prima oară în această luptă.

Cu motoarele duduind în plin, elicopterele se apropiară de plajă.

04h11'
În împrejurimile de la Nyongch'on-kiji

Lui Coyote îi trebuiră câteva minute bune până reuşi să desfăşoare şi să monteze discul antenei de satelit. De câtva timp împuşcăturile încetaseră. Bazele militare din jur nu observaseră că tabăra de la Nyongch'on-kiji fusese cucerită.

Dar asta ar fi putut să nu țină prea mult.

– O să te descurci cu piciorul ăla? întrebă Kohl.

– Cred că da, şopti Coyote.

Se întrebă însă dacă aşa va fi. Piciorul îl durea îngrozitor. Simțea c-o să-i crape genunchiul dacă-şi lasă greutatea corpului pe piciorul ăla.

– Ia puşca, zise Kohl. Aşa. Vezi că-i pusă piedica. Ai grijă să nu deşurubezi amortizorul.

Kohl îşi scoase ochelarii de noapte şi îşi verifică întreg echipamentul în timp ce Coyote descoperi că puşca putea fi folosită drept cârjă.

– Ai murdărit receptorul! mârâi Kohl rânjind. O să mă iau de tine, omule! adăugă amenințându-l în joacă cu degetul. Hai s-o ştergem. Ai grijă, e povârniş…

– Te urmez, băiete! zise răguşit Coyote.

Se mişcară însă destul de încet din cauza lui. Kohl mergea înainte cercetând împrejurimile, gata să se folosească de pistol. Coyote nu avea ochelari cu infraroşii, dar se putea descurca destul de bine datorită luminii palide pe care o răspândeau flăcările ce cuprinseseră depozitele de combustibili. Pe la jumătatea drumului, de sus, de pe colină, căzură nişte pietre care-l loviră serios. Coyote căzu gemând la pământ şi încercă să se ridice.

– Ai pățit ceva? întrebă Kohl.

– Nu-ți face probleme! Ia-o înainte, nu te opri! zise Coyote răsuflând greoi.

– În regulă, şuieră Kohl. Vezi să nu te rătăceşti Nu mi-aş ierta-o niciodată!

Soldatul dispăru în noapte, apucând-o pe povârniş, la vale. Coyote încercă se să ridice. Rana îl durea. Cum de reuşise să se mişte până atunci? Era o minune! Se ridică icnind. Se opri pe un mic platou printre stâncile colțuroase să-şi tragă răsuflarea. La un moment dat auzi un foşnet în spatele lui. În tufişurile din dreapta. La început crezu că-i Kohl, dar îşi dădu seama că tipii din SEAL se mişcau aidoma felinelor şi că nu făceau zgomot decât atunci când trebuia.

Cineva străin alerga spre Coyote. N-avea radio, şi să-l strige pe Kohl ar fi însemnat să se trădeze şi să-l deconspire şi pe Kohl. Se culcă repede la pământ şi-şi pregăti puşca. Unde era oare Kohl? Probabil că ajunsese jos, la picioarele colinei…

– *Nuku' simnikka?* se auzi o voce aspră.

Coyote auzi pocnind pistolul lui Kohl. De două ori. Instantaneu, noaptea se umplu de urlete pătrunzătoare.

Apoi întunericul fu sfâşiat de o rafală de pistol automat.

Coyote zări o limbă de foc țâşnind spre stânga. Un nord-coreean se furişa prin noapte trăgând. Coyote ridică puşca în dreptul ochilor şi apăsă pe trăgaci. În grabă, uită selectorul pe foc automat, dar amortizorul absorbi zgomotul împuşcăturilor.

Apoi se lăsă liniştea.

Precaut, Coyote porni şontâc-şontâc drept înainte, împungând întunericul cu țeava armei. La nici zece paşi dădu peste nord-coreean. Era găurit tot, în diagonală, dinspre şold spre umăr. Nu mai mişca. Era rece.

Nu prea departe, Coyote dădu peste alte două cadavre. Un nord-coreean şi Kohl. Găuriți de gloanțele unui pistol mitralieră AK. Coyote îşi spuse că nord-coreeanul ucis de el îi împuşcase pe cei doi cu sânge rece. Probabil că erau soldați nord-coreeni care scăpaseră cu viață din masacrul de la Nyongch'on-kiji.

Coyote se întoarse lângă trupul lui Kohl. Se aşeză lângă el. Parcă nu-l mai durea aşa tare piciorul. Rapiditatea evenimentelor îl şocase, îl anesteziase. Coyote se trezi gândindu-se la cealaltă clipă de eternitate pe care o traversase în Marea Japoniei pe când ținea în brațe cadavrul lui Mardi Gras. Moartea îi dădea târcoale pentru a doua oară. Cu Kohl vorbise şi glumise doar cu câteva minute în urmă…

Se simți ca şi cum ar fi fost pătruns de Moarte. Oamenii cu care se împrietenise muriseră. Coyote îşi spuse cu amărăciune că nu mai avea nici un rost să meargă mai departe.

04h25'

Pe şoseaua Anbyon

Căpitanul Sun Dae-Jung se cufundă în scaunul moale al camionului şi, luând căştile de pe bord, le duse repede la urechi:

– *Cho Sun imnida!* țipă el din toate puterile încercând să acopere zgomotul motoarelor. Aici e Sun!

– Aici e maiorul Nung. Forțele de Apărare, Wonsan! Care e poziția ta, căpitane?

Sun făcu o socoteală sumară.

– Sectorul patru-şapte. Şoseaua Anbyon. La trei minute sud de principalul drum de pe coastă. Ne apropiem de Nyongch'on-kiji.

– Excelent, căpitane. Vreau să te desfăşori pe creastă imediat!

Sun simți cum îl cuprinde un val de căldură. Plin de emoție întrebă:

– E un alt atac aerian, tovarăşe maior?

– Ni s-au semnalat elicoptere inamice în zonă!

Elicoptere? Ce aparate greoaie şi încete! Nu vor fi o problemă pentru oamenii de sub comanda sa!

– Se pare că inamicul încearcă să ne bruieze sistemul radar. Ar fi bine să vă folosiți de propriul radar!

– Am înțeles, tovarăşe maior!

Sun avusese ocazia să stea de vorbă cu ofițerii libieni care scăpaseră nevătămați din atacul aerian în 1986. Ştia de ce sunt yankeii în stare! Spuse repede:

– Ne desfăşurăm chiar acum!

– Nu uita, Patria se sprijină pe tine, căpitane! Serviciul nostru de informații crede că elicopterele transportă trupe de soldați americani care au ordin să-i elibereze pe criminalii americani aflați la Nyongch'on-kiji! Dacă-i adevărat, atunci, e limpede că elicopterele se îndreaptă într-acolo…

– Ne pregătim să-i întâmpinăm!

Vechile camioane ZSU se desfăşurară pe drum, păstrând o distanță de două sute de metri între ele. Câteva minute mai târziu, Sun ordonă ca radarul B–76, montat pe turelă, să fie deschis şi să se cerceteze spațiul aerian dinspre nord.

Camioanele transportau echipaje de câte patru oameni, precum şi aparatură radar. Fiecare echipaj era format dintr-un comandant, un operator radar, un trăgător şi un şofer. Primii trei ocupau în întregime turela tunului.

– Patru ținte, tovarăşe căpitan! raportă operatorul radar. Coordonate zero-trei-cinci, distanța douăsprezece mii de picioare…

Iată că se confirmase informația primită. Patru elicoptere americane se apropiau de țărm. Zâmbind, Sun ordonă să fie închis radarul.

Prada lor se afla la numai câteva minute distantă.

CAPITOLUL 25

04h27'
În împrejurimile taberei Nyongch'on-kiji

Coyote nu-şi dădu seama cât timp trecuse de când adormise pe deal, atunci când îl trezi zgomotul unor maşini grele ale căror motoare păreau a fi ca de tractoare. Lumina focurilor din tabără se estompase. Undeva, pe drum, în noapte, spre Nyongch'on-kiji, se zăreau nişte lumini, dar Coyote nu-şi putu da seama ce erau.

Învingându-şi emoția şi teama, Coyote se întoarse lângă cadavrul lui Kohl. Căută ochelarii lui cu infraroşii. Un glonte perforase locaşul dintre cele două tuburi. Telescoapele erau însă în stare de funcționare. Coyote ridică ochelarii în dreptul ochilor şi privi în noapte. Recunoscu forma teşiră şi pătrățoasă a camioanelor ZSU şi turela mătăhăloasă ce acoperea şasiul în întregime. Descoperi radarul aflat în spatele unui pupitru şi cele patru tunuri de 23 mm. Țevile lor erau îndreptate spre cer. Fiecare tun putea trage în jur de nouă sute de gloanțe pe minut. Mai repede decât orice mitralieră. În timpul luptei, de pe tractor puteau fi lansate şaizeci de mici proiectile explozive pe secundă. O lovitură mortală pentru orice aparat mai încet decât un supersonic. Radarul descoperea țintele de la o distanță de douăsprezece mile şi le putea loca de la cinci mile. Iar de la două mile le putea doborî fără dificultate.

Şi camioanele alea monstruoase pufăiau şi fornăiau doar la câțiva metri în fața taberei, la mai puțin de cinci sute de yarzi de pista aerodromului de la Nyongch'on-kiji. Coyote îl zări pe comandant scrutând cerul spre nord cu un binoclu.

Coyote cercetă drumul cu atenție. Cel de-al doilea camion se afla la vreo două sute de yarzi de primul… al treilea tot la două sute de yarzi de cel de-al doilea. Se mai zărea unul doar pe jumătate, în pantă… Poate că erau mai multe! Şi elicopterele de pe *Jefferson* trebuiau să apară dintr-o clipă în alta.

Plin de înfrigurare, dându-şi seama că elicopterele vor cădea în cursa pregătită de nord-coreeni, Coyote căută radioul pe care Kohl şi-l agățase-n spate. Aparatul era una din ultimele minuni ale tehnicii în materie de comunicații. Avea o rază de bătaie de douăzeci de kilometri şi, cu ajutorul antenei, putea ține legătura cu sateliții de comunicații.

Coyote se întrebă pe cine ar putea chema. Ar fi putut să-i pună în gardă pe cei din SEAL care se aflau în tabără dar ei n-ar fi putut să rezolve mare lucru. Erau ocupați cu prizonierii nord-coreeni şi cu echipajul vasului *Chimera*. Ar fi putut să se adreseze portavionului direct prin satelit, dar Coyote nu ştia codurile prin care ar fi putut s-o facă. Neştiind parola, computerele ar fi putut considera mesajul său ca fiind doar un bruiaj. Şi l-ar fi blocat. Nu cunoştea frecvența utilizată de Cavaleria Unu… şi nu credea c-ar fi putut să-i convingă că văzuse ce văzuse. Grupa SEAL cunoştea codurile fără îndoială dar nu avea cum să ajungă la ei în timp util. Lui Coyote i se păru că aude deja vuietul motoarelor Cavaleriei Unu. Avea să-şi facă apariția prin văzduh doar peste câteva minute.

Dar trebuia să fie vreo escadrilă în misiune de acoperire. Poate chiar escadrila lui Coyote! Cunoştea frecvențele pe care se opera… şi poate că se aflau chiar pe frecvența lui. Sau, cel puțin semnalul avea să fie cules de un Hawkeye şi apoi retransmis…

În lumina flăcărilor ce pâlpâiau din ce în ce mai slab în tabără Coyote începu să caute frecvența escadrilei. Nu ştia cu exactitate unde va auzi tonul. Pe primul canal nu auzi nimic. Nici pe al doilea. Frecvențele folosite în luptă erau schimbate periodic.

Coyote se hotărî să încerce pe frecvența SAR.

– Mayday! Mayday! Aici Bushmaster! Am un mesaj urgent pentru oricine de pe această frecvență! Vă rog, răspundeți! Mayday! Mayday! Aici Bushmaster! Orice post mă aude îl rog să răspundă! Urgență!

Urmă o tăcere chinuitoare. Coyote continuă să încerce plin de speranță. După o clipă lungă cât veşnicia, auzi o voce îndepărtată în căşti:

– Bushmaster, aici Hawkeye Tango Doi-unu… Ce fel de urgență ai? Terminat.

Coyote simți cum îi urcă sângele în obraji. Speranța îl umplu îndată.

– Tango Unu-doi… Aici Bushmaster! Am nevoie de o linie deschisă pentru orice zbor de patrulare! Pentru Cavaleria Unu!

Din nou urmă o clipă de tăcere. Probabil că mesajul său era cântărit şi analizat Elanul lui aproape că se spulberă la gândul că cei de pe Hawkeye s-ar putea să nu-l ia în serios. Ar fi putut crede că nu era decât un nord-coreean care aflase codurile intrând pe frecvențele americanilor şi care încerca acum să-i ducă cu zăhărelul.

– Bushmaster, aici Tango Doi-unu… veni răspunsul într-un târziu. Nu putem comunica cu tine fără codurile de identificare. Poți să confirmi? Terminat.

O, Doamne!

– Tango Unu-doi! Aici locotenentul Willis Grant, escadrila VF–95, de pe *Thomas Jefferson*. Am fost doborât acum patru zile. Am fost luat prizonier, dar am fost salvat de echipa SEAL, numele ei de cod fiind Bushmaster. SEAL ştie codurile dar nu sunt aici… nu sunt aici… Mă auziți? Eu nu vă pot da codurile…

– Bushmaster, aici Tango Doi-unu. Aşteaptă până confirmăm. Terminat.

Tăcerea se lăsă din nou prelungindu-se chinuitoare. Coyote auzi elicopterele venind. Duse ochelarii în dreptul ochilor şi

zări paletele rotoarelor învârtindu-se. Observă îngrozit că nord-coreenii îşi reglau tunurile în direcţia aceea.

Poate că ar fi trebuit să-i caute mai întâi pe cei din SEAL să afle codurile şi semnalele lor…

– Bushmaster, aici Tango Doi-unu… se auzi o voce ca de oţel. Poţi să ne spui numele de domnişoară al şotiei tale?

– Wilson! urlă Coyote în microfon. Numele ei de domnişoară era Julie Wilson!

Gheaţa din vocea de pe Hawkeye se topi instantaneu.

– Îmi pare bine că te aud locotenente! Poate că până la urmă n-o să fim nevoiţi să te dăm dispărut…

– Lasă asta! urlă Coyote plin de înfrigurare. Dă-mi legătura cu Cavaleria Unu! Sunt în apropierea unor baterii de tunuri nord-coreene! Pentru Dumnezeu, grăbeşte-te!

– Bushmaster, ai trei-trei-opt virgulă opt! Escadrila Shotgun!

– Recepţionat, Doi-unu! Trec la trei-trei-opt virgulă opt! Şi mulţumesc!

Coyote găsi frecvenţa şi auzi conversaţia dintre piloţi:

– Shotgun! Shotgun! Vino la unu-opt-zero! douăsprezece grade, exact lângă mine!

– Shotgun! Aici Bushmaster! Urgenţă! O baterie de tunuri Zulu Sierra Uniform se află pe drum… în Calea Cavaleriei Unul! Repet…

– Se lăsă iar tăcerea. Apoi se auzi vocea unui pilot:

– Da’ cine mama dracu’ e acolo? Părea vocea lui Price Taggart.

– Price? Eu sunt, Coyote!

– Coyote, tu eşti? se auzi vocea lui Tombstone. Bastard nenorocit ce eşti… Dacă eşti tu… Cum o cheamă pe fata aia care şi-a ales cel mai amărât bărbat?

– Julia Wilson, fiu de căţea! urlă Coyote. Mută-ţi fundul înspre mine şi dă-ne o mână de ajutor! Altfel te împuşc cu mâna mea!

04h31'

Tomcat 205, deasupra Nyongch'on-kiji

Tombstone fu luat pe nepregătite, chemarea lui Coyote luându-l pe nepusă masă. Reuşi să-şi stăpânească emoția şi luă legătura cu el.

– Recepționat! spuse c-o voce gravă. Care-i problema, Coyote?

Coyote îi explică cum stăteau lucrurile, dându-i coordonatele necesare localizării bateriei de tunuri. Trei vehicule erau în raza lui vizuală, înşirate pe drum, perpendicular pe drumul care înconjura Nyongch'on-kiji. Tombstone nu-şi putu da seama dacă bateria se afla acolo întâmplător sau nu. Dar în mod sigur, nord-coreeni n-ar fi putut alege o poziție mai bună pentru a întinde o capcană Cavaleriei Unu.

– Recepționat, Coyote, spuse el într-un târziu. Aşteaptă o clipă să verific…

– Am intrat în legătură cu Cavaleria Unu! strigă Snowball. Ai liber…

– Cavaleria Unu! strigă Tombstone intrând cu Tomcat-ul său într-un picaj amețitor. Aici Shotgun Leader! Îndepărtați-vă! Repet, îndepărtați-vă!

04h32'

Pe şoseaua Anbyon

– Radar! strigă căpitanul Sun din turela deschisă. Dă-mi cea mai apropiată țintă!

– Coordonatele zero-trei-patru! răspunse operatorul radar. Înălțime unu-cinci, distanță şase-cinci-zero-zero… Tovarăşe căpitan! Îşi schimbă cursul!

Sun lovi cu pumnul în carcasa turelei. Inamicii erau destul de aproape pentru o locație radar dar prea departe încă pentru a-i putea lovi în plin. Probabil că americanii îi

interceptaseră convorbirile şi înțeleseseră că le întinsese o cursă!

– Foarte bine! strigă furios Sun. O să-i aşteptăm! Dacă yankeii încearcă să-i salveze pe criminalii ținuți prizonieri, noi le vom pregăti o surpriză! Stăm foarte bine aici! Suntem stăpâni pe situație, îi aşteptăm aici, în tabără, nu vor îndrăzni să atace…

– Tovarăşe căpitan! strigă speriat operatorul radar. Au apărut ținte noi! Au o viteză foarte mare! La douăsprezece mii de metri!

– Închide!

– Da, tovarăşe căpitan!

– Anunță-i pe ceilalți! Vom intra în tabără! Şoferul porni motorul şi camionul se urni greoi îndreptându-se spre est.

04h33'

Tomcat 205

Tombstone ieşi din picaj la două mii de picioare şi se îndreptă spre sud urmând drumul care urca abrupt spre trecătoarea din munți. Trase manşa spre spate micşorând viteza şi modificând configurația aripilor pentru un zbor lin. Trebuia să se mişte foarte încet, pentru că nu putea vedea țintele zburând cu viteza de 1 Mach.

– Desperado Unu? Aici Shotgun Leader! Mă auzi?

– Aici Triplu Nikle, Shotgun! răspunse Jolly. Ce putem face pentru tine?

– Am nişte ținte la sol în sectorul nouă-şapte… O baterie de tunuri, Zulu Sierra Uniform, doi-trei…

– Recepționat! Cobor!

– Şefule, am avut ceva pe ecran dar a dispărut! strigă radaristul.

– Stai cu ochii pe el! Tipii ăştia se joacă de-a v-ați ascunselea cu noi!

Radarele bateriei, codificate în NATO prin Gun Dish (Mâncare de Tun), erau greu de prins din cauza terenului accidentat. Dacă comandantul bateriei folosea radarul doar din când în când avea să fie foarte greu de locat cu o rachetă anti-radar. Iar un atac cu bombe era exclus pentru că în zonă se afla echipa SEAL şi grupul de prizonieri americani…

– Cavaleria Unu raportează că-şi păstrează poziția la patru mile nord-est de bateria de tunuri…

– În regulă, omule! strigă Tombstone. Desperado, urmează-mă!

– Suntem chiar în spatele tău, Shotgun! Trei Desperado, distanța patru mile…

Creasta urca brusc spre cer drept în față. O mulțime de focuri se zăreau prin întuneric. Acolo trebuia să fie baza. Tombstone zări drumul şerpuitor care urca chiar sub nasul Tomcat-ului său. Atinse cu degetul mare butonul selector de pe manşă şi pe ecranul HUD apăru simbolul mitralierei.

Tomcat nu erau construiți în aşa fel încât să lupte împotriva unor baterii de tunuri. Acest tip de avion fiind înarmat cu rachete aer-aer nu puteau loca o țintă la sol. Tot ce putea face Tombstone era să deschidă focul cu mitralierele şi să spere că va atinge un punct vital. Nu trebuia să uite că doar la câteva sute de metri depărtare de drum se afla tabăra. Dacă-şi greşea tirul, mitralierele lui ar fi împroşcat câte şase sute de gloanțe pe minut în SEAL şi prizonieri.

Nu avea prea mult timp la dispoziție. Văzu nişte forme teşite mişcându-se pe şosea şi apăsă pe trăgaci. Răpăiturile mitralierelor Vulcan umplură carlinga Tomcat-ului.

04h33'

Pe şoseaua Anbyon

Căpitanul Sun auzi vuietul avioanelor americane cu o clipă înainte de a le vedea. O formă în cruce despicând văzduhul întunecat, tunând. Auzi îngrozitorul răpăit al gloanțelor

scuipate de mitraliere doar la câțiva paşi în urmă. Urlă disperat:

– Şofer, la stânga!

Camionul ZSU hurui săltând peste un şanț, roțile se afundară, căpitanul se trezi rotindu-se cu totul, amețitor. Turela se învârti neputincioasă. Era prea târziu să tragă în avionul din frunte dar le putea lovi pe următoarele.

– Tovarăşe căpitan! Camioanele doi şi trei raportează că au fost sub tirul avioanelor!

– Au fost lovite?

– Nici o stricăciune, tovarăşe căpitan!

– Toată lumea să deschidă radarul! urlă căpitanul Sun, conştient că n-ar fi câştigat nimic dacă s-ar fi ascuns.

– Trei ținte, tovarăşe căpitan! Se apropie! Trei mii…

– Locați!

Turela se roti uşor. Tunul ajunse în poziție de tragere.

– Țintă locată! Îi urmărim!

– Trageți! Acum! Trageți! urlă căpitanul Sun. Tirul tunului părea asemenea unei foi de hârtie rupte.

Sec. Sacadat. O ploaie de gloanțe se pierdu în noapte şi turela se cutremură. Trasoare verzui străluciră prin noapte.

04h33'

Tomcat 205

Tombstone trase manşa înapoi. Şansele de a lovi ceva erau practic nule. Dar trecerea lui în trombă îi scoase din minți pe comunişti.

– Trei aparate Intruder vin în spatele nostru! raportă Snowball. Confirmă locarea țintelor! Sunt pe felia lor!

– Ține-te bine, Snowy! Facem un luping şi ne întoarcem să-i acoperim!

04h33'

Intruder 555

Jolly văzu lungul şir de trasoare. Se arcuiau spre el. Nişte benzi intermitente de puncte verzi, strălucitoare, care creşteau cât o portocală atunci când treceau pe lângă carlinga lui. Instinctiv trase manşa spre dreapta şi apăsă pe pedale lăsându-se pe aripa dreaptă pentru a-şi proteja aparatul de peretele de foc.

Aruncă o privire în spate pe ecranul calculatorului şi văzu că are o țintă. Era aproape!

Brusc, aparatul începu să se zguduie lovit sălbatic.

Rahat!

Primi nişte lovituri ca de ciocan pe laterala stângă apoi se auzi ceva metalic înfigându-se în fuzelaj.

– Suntem loviți! strigă Chucker.

– La naiba! Crezi că nu ştiu? se înfurie Jolly.

Motorul din dreapta muri. Computerul încetă să mai funcționeze. Bordul se umplu de luminițe de avertizare ca un pom de crăciun. Puterea hidraulică scădea vertiginos. Aproape pe negândite, Jolly apăsă butonul de lansare a armelor şi goli întreaga încărcătură.

Plutea acum spre est. Pierduseră ținta. Singura consolare era că reuşiseră să iasă din zona bateriei de tunuri. Undeva în spate se zări izbucnind o flacără orbitoare şi Jolly speră ca bomba să fi atins ceva important. Menținu avionul la opt sute de picioare şi viră spre stânga. Trebuia să câştige altitudine. Coasta se afla la numai câteva mile depărtare. Dacă puteau ajunge la mare…

Un bec clipea amintindu-i că motorul din dreapta luase foc. Întinse mâna şi comandă oprirea alimentării cu combustibil. Pentru o clipă îşi imagină motorul mustind de carburant…

– Jolly! strigă Chucker foindu-se neliniştit pe locul din spate. Avem probleme!

Jolly se aplecă înainte şi privi în afară. Limbile gălbui ale flăcărilor cuprinseseră aripa găurită în vreo douăsprezece locuri. Carburantul se tot scurgea…

– Asta e, omule! zise Jolly amărât. S-ar putea să facem bum în orice clipă! Să ieşim!

Chucker se sprijini cu spatele de scaun şi trase în jos mânerul de ejectare. Urmă o explozie răsunătoare. Un val de furtună. Plexiglasul carlingii se împrăştie în jur. Golul format îl trăgea pe Jolly vrând să-l absoarbă cu totul. Mâna lui Jolly trase mânerul.

Universul întreg explodă.

CAPITOLUL 26

04h34'

Tabăra de la Nyongch'on-kiji

Locotenentul Sikes auzi primul avion şi prima salvă trasă de ZSU. Câteva clipe mai târziu trecu şi un al doilea avion mai departe spre vest. Dincolo de drum, spre sud, izbucni o flacără strălucitoare şi se auziră câteva explozii.

ZSU! La dracu'! Numai asta nu le mai trebuia acum. Din locul în care se afla, de pe pistă, vedea foarte bine tunul ZSU care trăgea salvă după salvă spre cer. Dar nu putu localiza vehiculele.

Sikes puse mâna pe radio.

– Bushmaster Şapte, aici Bushmaster Unu… Bush Şapte! Hei, Kohl! Terminat…

Nu-i răspunse nimeni. Să fi uitat Kohl şi pilotul aparatul de radio atunci când părăsiseră ascunzătoarea? Dar Kohl trebuia să țină mereu radioul în rucsac. „Se întâmplă ceva nasol…", gândi Sikes. Pierduse legătura radio cu cei din afara taberei. Şi cu cei din Cavaleria Unu care ar fi trebuit să sosească de multă vreme. Camioanele ZSU aflate acolo sus păreau să fie gata să dea operațiunea peste cap. Dar probabil că piloții fuseseră avertizați înainte… Asta putea să explice întârzierea lor. Dar cât de mult aveau să întârzie?

– Bushmaster Cinci, aici Bushmaster Unu! Mă auzi? Terminat.

– Unu, aici Cinci, răspunse Huerta. Spune!

– Vreau să ştiu care e situația!

– Bush Şase e cu noi, locotenente. Am găsit prizonierii. Acum îi verificăm…

– Pierderi!

– Un mort şi trei răniți.

– Şi dintre ai noştri?

– Han e mort. Vespasio e rănit. Are grijă de el unul dintre prizonieri.

Sikes se încruntă. În orice luptă mureau sau erau răniți oameni. El însă avea nevoie de toți. Întregi şi apți de luptă. Dacă elicopterele cu puşcaşii marini nu veneau mai repede…

– În regulă, Cinci! spuse el într-un târziu. Ştii care e treaba. Cere voluntari. Dă-le arme. S-ar putea ca lucrurile să se împută al dracului de repede. Bushmaster Unu! Terminat.

Operațiunea se afla pe muchie de cuțit. Între reuşită şi dezastru. Nu mai avea nici o importanță că eliberaseră echipajul navei *Chimera*. Dacă cumva îi atacau nord-coreenii în următoarele minute i-ar fi copleşit cu siguranță. Iar dacă jumătate dintre marinarii navei ar fi fost măcelăriți atunci întreaga opinie publică…

Dar ce importanță ar mai fi avut pentru Sikes şi oamenii lui? Ei ar fi fost duşi, morți cu toții. Băieții din grupa de comando nu aveau decât propriile lor arme şi ceva echipament. Atâta cât putuseră duce în spate. Nu aveau armament greu cu care să poată fi atacată bateria de tunuri. Şi lucrurile se înrăutățeau.

Auzi vuietul unui alt avion. Foarte aproape. Dacă ZSU nu era curățat rapid atunci avea să iasă un măcel în toată regula.

04h36'

Intruder 537

Locotenentul Jake „Blondie" Shaw, aruncă o privire pe ecranul computerului.

– Desperado Doi, intru în acțiune! anunță prin radio.

În urma lui, Intruder 532 cobora în line pregătindu-se să atace.

– Stânga trei grade, strigă Timmons cu fața îngropată în manşonul radarului. Cred că încearcă să ne bruieze!

– ZSU, spuse Shaw. Poți să-l prinzi?

– Nu cred, răspunse Timmons. Ar fi bine să foloseşti eliberarea manuală a bombelor.

O lumină orbitoare explodă în față. Atât de aproape! Shaw trase manşa spre stânga, apoi spre dreapta fără să-şi dezlipească privirea de pe ecran. Mai era o milă acum, mai puțin de zece secunde…

Ceva lovi aripa avionului zguduindu-l pe Shaw care se strădui să corecteze traiectoria.

– Stânga doi, strigă Timmons.

– Îl am, zise Shaw şi eliberă bomba.

Avionul se zgudui. Două Rockeye se prăbuşiră în gol în acelaşi tip. Apoi Shaw eliberă supapele şi trase manşa spre înapoi. Ochise cu grijă pentru a nu lăsa bombele să cadă cumva peste tabăra unde se aflau prizonierii. Din cauza asta ratase primul camion.

04h36'

Pe şoseaua Anbyon

Camionul se cutremură din toate încheieturile izbit de masele de aer dislocate de avionul care trecu urlând pe deasupra. Căpitanul Sun îşi ridică precaut capul din turelă să privească în jur. Brusc, o mare de flăcări portocalii cuprinse noaptea sfârâind doar la câteva sute de metri de el. Bubuitura exploziei se reverberă minute în şir făcând să se zgâlțâie camionul. În timp, vuietul se estompă. Americanii aruncaseră nişte bombe ucigătoare care, la rândul lor, aruncau alte bombe mai mici, mortale. Flăcările ardeau cerul. Aburi gălbui se încolăceau printre tufişuri. Lăzile cu muniție săriră în aer sfârâind asemenea artificiilor chinezeşti.

Bombardamentul continuă ceva mai spre sud. Căpitanul Sun înțelese că nu se mai afla pe linia de foc. Bombardierul

american îşi aruncase încărcătura. Se părea că toate celelalte camioane erau lovite în afară de al său.

Dacă reuşea să părăsească drumul s-ar fi putut salva pentru că nu credea că americanii vor risca viețile prizonierilor.

– *Kapsida!* strigă el şoferului. Porneşte! Porneşte! ZSU porni huruind, drept înainte.

04h38'

Tabăra de la Nyongch'on-kiji

Locotenentul Sikes auzi mugetul vehiculului care se apropia în viteză şi-şi dădu seama ce putea fi. Ar fi fost poate prea mult să-i ceri lui Dumnezeu ca avioanele să reuşească să le nimicească din prima lovitură pe toate. E drept că bombele îşi atinseseră ținta, dar uite că un camion scăpase nevătămat. Înainta vijelios prin marea de flăcări. Un camion de producție sovietică. Se îndrepta spre tabără. Dintr-o clipă în alta avea să-şi facă apariția pe poarta principală. Pe latura sudică a taberei.

– Krueger! strigă Sikes. Austin! După mine!

Cei doi răsăriră ca din pământ. Se îndreptară cu toții spre pistă, în salturi. Se ascunseră nu departe de elicopterul nord-coreean care încă mai ardea.

– Suntem gata, spuse Krueger pregătindu-şi arma.

Krueger era cel de-al doilea trăgător de elită al echipei SEAL, un uriaş blond care căra pe umeri o pântecoasă de M–60. De gât îi spânzurau cartuşiere grele. Era poreclit „Hulk" (Matahala) şi semăna cu teribilii eroi plini de muşchi ai filmelor de comando.

– Hei, băieți, ați văzut pe undeva vreun aruncător? întrebă Sikes.

– Se face, şefu'! strigă Krueger. E un întreg depozit de arme aici. Brian i-a scos pe nişte tipi de acolo, după ce am dinamitat turnul de control!

– OK! Trage o fugă până la el! Ia şi un 60 pentru mine. Ne întâlnim la garaj…

– Am plecat.

Sikes îşi luă omul şi o porniră amândoi spre sud, în direcția din care răzbătea vuietul camionului.

04h39'

Poarta principală a taberei

– Stai aşa! strigă Sun.

Greoiul camion săltă în fața porții şi se opri cu motorul duduind. Căpitanul Sun cercetă împrejurimile cu atenție, subțiindu-şi ochii asemenea unor lame de baionetă. Presimțea că ceva nu era în regulă acolo. Vedea flăcări şerpuind peste gardurile de sârmă ghimpată. Îşi spuse că şi tabără fusese bombardată. Probabil cu puțin timp înainte de sosirea lui. Dar parcă nu-i venea să creadă, pentru că, la urma urmei, prizonierii americani trebuiau să fie încă acolo.

Atenția îi fu atrasă de două trupuri fără viață prăbuşite lângă poartă. Aveau uniforme de culoarea muştarului. Două AK se aflau în preajmă. Dincolo de poartă se zărea un al treilea cadavru.

Cu siguranță că Nyongch'on-kiji fusese atacat de Forțele Speciale Americane sau de comandouri sud-coreene. Probabil că elicopterele voiau să-i transporte pe prizonieri.

Un tunet puternic îl făcu să tresară. Îşi aminti că prin cerul întunecat zburau încă avioanele americanilor, în orice clipă se putea trezi atacat de bombardiere.

Se trânti înapoi în turelă şi urlă:

– Înainte!

Camionul mugi şi porni. Botul lui teşit sfărâmă gardul smulgând stâlpii. Ceva vâjâi prin aer. Se auzi o bufnitură. Un obuz? Carcasa turelei nu era atât de groasă încât să nu poată fi penetrată! După trosnetul asurzitor, căpitanul Sun îşi spuse că trebuia să fie un aruncător. Se uită repede prin

periscop. Nimic… nu! Acolo! Zări în noapte o flacără izbucnind lângă ruinele garajului.

– Întoarce turela! urlă înnebunit.

Servantul execută ordinul într-o clipă. Tunul de pe camion putea fi manevrat cu foarte mare uşurință, putând să tragă din orice poziție. Între optzeci de grade şi şaptezeci de grade. În Afganistan, sovieticii le folosiseră cu mult succes împotriva gherilelor mujahedine.

– Coboară un grad!

Servantul se conformă. Verifică linia de ochire. Răcni ca un apucat:

– Gata de foooc!

– Trage! Tunul bubui!

04h40'

Garajul din tabăra Nyongch'on-kiji

– Lovit în plin! strigă Sikes.

Exploziile umplură cerul întreg. Un vârtej de pietroaie sparte căzu din văzduhul fierbinte. Sikes se rostogoli spre stânga ascunzându-se în spatele fundației de beton a garajului. Chiar în clipa în care câteva proiectile de 23 mm făceau praf pereții de lemn ai clădirii. Sperase din toată inima ca aruncătorul lui Krueger să facă de petrecanie camionului nord-coreean. Turela lui se învârtea amenințătoare în toate părțile căutându-şi victimele. Tunul clănțănea fără oprire. Proiectilele lui explodau unul după altul chiar pe deasupra scăfârliei lui Sikes.

– Retrage-te! îi strigă el lui Krueger fără să-l zărească din cauza valurilor grele de fum.

Totul în jur era tocat mărunt, milimetru cu milimetru. În doar câteva clipe garajul se nărui.

– Krueger, să te… apucă să strige furios Sikes.

Vorbele-i rămaseră în gât. Se şterse la ochi tulburat.

Îl vedea pe Krueger la câțiva paşi mai încolo. Prăbuşit peste aruncător. Țeasta îi fusese smulsă cu creier cu tot.

Motoarele camionului vuiră. Tirul se opri. Camionul porni înainte sfărâmând sub roți bucăți de cărămidă. Sikes scoase din sac o grenadă şi se lăsă într-un genunchi… Botul teşit al camionului se zărea acum traversând vălătucii de fum cenuşiu. Din ce în ce mai aproape.

Şi mai aproape…

04h41'

Lângă garajul din Nyongch'on-kiji

Căpitanul Sun îşi lipi căştile radio de urechi.

– Da, tovarăşe general! urlă, încercând să acopere huruitul motorului. Da, da! la Nyongch'on-kiji s-au infiltrat comandouri inamice!

– Cam cate grupe sunt, ai idee? întrebă generalul. Te-au atacat?

– Tocmai le-am dat o lecție! Le-am făcut praf un aruncător… Nu cunosc însă puterea lor de foc! Nu am reuşit să iau legătura cu trupele noastre…

– Tu ce forță de luptă ai căpitane?

Sun încercase să ia legătura cu cel de-al patrulea camion. Situația nu era roză deloc. Camioanele doi şi trei erau avariate.

– Am două scoase din luptă. Al patrulea e avariat… Eu am reuşit să mă strecor în tabără! Americanii nu vor îndrăzni să mă atace, tovarăşe general! Ar însemna să-i lovească pe-ai lor.

– Ai procedat cum nu se poate mai bine, căpitane. Continuă lupta! Ocupă-te de americanii din tabără! În curând vei primi întăriri.

– Am înțeles, să trăiți! Tovarăşe general, eu încerc să…

Camionul se cutremură din toate încheieturile ca şi cum ar fi fost lovit de un uragan. Operatorul radar îşi zdrobi capul de

turelă şi se prăbuşi fără un cuvânt. O mare de fum acoperi totul făcându-l pe căpitanul Sun să lăcrimeze.

– Tovarăşe general! Tovarăşe…

Nu primi nici un răspuns. Linia era moartă.

– Căpitane! trebuie să ieşim repede de aici! strigă servantul îngrozit.

– Nu intra în panică, tovarăşe! strigă Sun deşurubând capacul turelei.

Îşi scoase pistolul şi, luându-şi inima în dinți, împinse uşurel capacul în sus.

Capota camionului fusese smulsa ca o foiță de țigară. Motorul ardea cu mult fum. Căpitanul Sun înțelese că fusese o grenadă. Focul însă îl îngrijoră peste măsură. Dacă flăcările ajungeau rapid la rezervorul de combustibil atunci din el şi servant n-avea să mai rămână nici o bucățică.

Se strecură repede afară.

Văzduhul era plin de vuiet. Avioanele americane năvăliseră din nou. Undeva, în urmă se zărea cel de-al patrulea camion. Îl înghițeau flăcările. Sun simți cum ochii i se împăienjenesc. Izbucni în plâns şi-i înjură pe americanii care îi invadaseră țara. Dacă punea mâna pe câțiva dintre ei…

Auzi o mişcare în spatele lui. Se întoarse speriat. Prin valurile de fum zări câțiva soldați prea înalți ca să fi fost sud-coreeni. Unul dintre ei îl țintea cu un aruncător…

– Nuu! țipă Sun înnebunit. Nuu…

04h42'

Garajul din Nyongch'on-kiji

Sikes trase o rafală nimerindu-l pe căpitanul Sun drept în piept. Nord-coreeanul se prăbuşi la pământ zvârcolindu-se. Avea spume roşii la gură. Ochii îi ardeau. Celălalt SEAL, Austin, armă aruncătorul şi apăsă pe trăgaci. Proiectilul şuieră asurzitor prin aer îndreptându-se spre țintă cu viteza

unei săgeți. Trecu pe deasupra turelei exact în clipa în care operatorul radar încerca să coboare pe pământ.

Austin scăpă o înjurătură. Lovitura dăduse greş. De obicei oamenii din SEAL se antrenau şi cu arme străine, dar era pentru prima oară când Austin folosea un RPG–7 în luptă. Băgă un alt proiectil pe țeavă şi trase din nou muşcându-şi buza. De data asta nimeri în plin.

Explozia zgudui pământul. Sikes şi Austin se aruncară pe burtă instantaneu apărându-şi capul cu mâinile. Camionul se răsturnă cu roțile în sus. Rezervorul de combustibil crăpă în două. Focul înghiți totul cât ai clipi, mugind şi bolborosind. Nu rămase nici urmă din echipajul nord-coreean.

Austin se ridică şi lăsă aruncătorul să-i cadă din mână.

– Crezi că asta a fost tot? îl întrebă încet pe Sikes.

– Ar fi bine. Cavaleria Unu ar trebui să se mişte rapid încoace. Bănuiesc că indivizii ăştia au chemat ceva ajutoare…

– Oh, ce rahat!

– Bine zici! Rahat! Hai să ne întoarcem.

04h46'

Intruder 537

Locotenentul Shaw se răsuci în scaunul său şi aruncă o privire spre tabăra pe care avionul său tocmai o survola. Zări resturile fumegânde ale celor patru camioane ZSU, trei răsturnate pe şosea, unul nu departe pe poarta principală.

Împuşcăturile încetaseră acolo jos.

– Shotgun Leader? Aici Desperado cinci-trei-şapte. Am curățat drumul pentru voi!

– Recepționat. Mulțumesc, Desperado! se auzi vocea lui Tombstone în radio. Luăm legătura cu Cavaleria Unu!

– Vreun semn de la Jolly şi Chucker?

– Negativ, spuse Tombstone făcând o pauză destul de lungă. Oamenii voştri lucrează pe frecvența SAR. Dacă s-au descurcat cumva o să dăm noi de ei.

– Poți să ştii? spuse Shaw.

Ca mai toți camarazii săi, locotenentul Shaw nu lua în seamă aerele lui Jolly. Chucker era însă băiat bun… tocmai de aia nu voiau să-i lase pe mâna nord-coreenilor care aveau nişte idei destul de ciudate despre milă şi dreptate.

N-aveau să-l lase de izbelişte nici măcar pe Jolly Greene.

04h52'

Lângă Nyongch'on-kiji

Groaza nebună şi flăcările hulpave ce cuprinseseră tabăra în ziua aceea stăruiau chinuitor în mintea colonelului Li Il-Sung. Când prima explozie zguduise clădirea în care se afla cartierul general, el tocmai dormea dus. Se trezise speriat şi se îmbrăcase pe apucate. Ieşise la timp să vadă cum totul în jur ardea. Auzise gemetele şi urletele soldaților săi ciopârțiți de schije în apropierea barăcilor.

Mulți reuşiseră însă să scape cu viață. Colonelul Li se alăturase unui grup de vreo douăzeci-treizeci de oameni care se ascunseseră lângă gardul sfărâmat, în apropierea locului unde se prăbuşise un turn de observație. Timp de câteva ceasuri cutreierase împreună cu ei colinele întunecate din partea de sud-est a taberei. De-acolo vedea acum bine resturile arzând ale tancurilor petroliere, ale camioanelor ZSU, cadavre carbonizate. În jur de o sută de supraviețuitori, poate mai mulți, erau împrăştiați printre stânci şi dealuri dincolo de perimetrul taberei.

Noaptea asta nenorocită însemna sfârşitul carierei colonelului Li. El o înțelese prea bine. Acceptă acest lucru ca pe o teribilă fatalitate. Acelaşi destin ingrat care frânse nemilos şi cariera şi viața generalului Chung.

Colonelul Li îi zărise cadavrul în fața unei clădiri mistuite de flăcări. Trupul generalului fusese aproape tăiat în două de explozia uneia dintre bombele acelea diavoleşti lansate de americani.

Colonelul îşi spusese că vor cădea şi capetele altor ofițeri. Comandanții aveau să fie foarte furioşi. Încă din prima zi prizonierii americani ar fi trebuit să fie împărțiți în grupuri mici şi împrăştiați prin toate taberele militare ale Patriei. Fusese o mare prostie că-i ținuseră pe toți la un loc… ei, nord-coreenii, fuseseră prea siguri de ei, îşi dădea seama acum… Se făcuse atâta tapaj pe seama aşa-zisei slăbiciuni a americanilor… Şi chiar ajunseseră cu toții să creadă minciuna asta!

Şi-acum? Oare câte comandouri americane se aflau la Nyongch'on-kiji? Colonelul Li nu putea fi sigur. Poate că vreo cincizeci… Un singur grup de comando n-ar fi putut face atâtea distrugeri! E drept, vreo câțiva dintre ofițerii taberei crezuseră că-i atacaseră Forțele Speciale sud-coreene. Colonelul Li era de altă părere însă. Fără îndoială erau americani care-şi căutau camarazii de pe *Chimera*.

– Tovarăşe colonel! strigă unul dintre soldați agitându-se de colo, colo. Tovarăşe colonel, ascultați!

La început colonelul Li nu auzi nimic. Apoi i se păru că aude un zumzăit de insecte. Li înțelese peste câteva clipe că vuietul care creştea vertiginos nu putea să însemne decât un singur lucru.

– Elicoptere! urlă colonelul Li întorcându-se spre oamenii lui.

Văzu că unul dintre ei era înarmat cu o mitralieră Tip 80, o copie chinezească a unui model sovietic. Ce bine că era acolo…

– Tu! strigă colonelul Li. Vino cu mine!

Se urcară pe o stâncă şi montară mitraliera în grabă.

– Atențiune! Eşti gata?

Colonelul Li îşi dispersă oamenii sperând că poate soarta nu-i va fi potrivnică şi că va câştiga lupta… şi ar fi putut s-o facă doar dacă dobora un elicopter american. Chestie de tactică…

Apoi zări prin noapte o formă cenuşie alunecând prin văzduh şi îndreptându-se spre tabără. Pe pistă ardeau încă

focuri purpurii.

– Trage!

Tirul mitralierei se sparse sec prin noapte. Gloanțele loviră fuzelajul, rezervoarele, rotorul. Elicopterul se clătină, lovit în plin…

04h55'

Elicopterul Cavaleria Unu-Trei

Locotenentul Morgan simți cum întregul aparat începu să se zguduie cu putere. Elicopterul se înclină spre stânga. Ceva pătrunsese în fuzelajul său, simți Morgan, îşi aminti că auzise că învelişul unui elicopter e atât de subțire încât ai putea băga un pumnal în el.

– Cavaleria Unu-Trei! Am o urgență! se auzi vocea pilotului prin radio.

Elicopterul mugi. Rotorul cloncăni. Morgan încercă să se agațe de ceva. Aparatul se cutremura din ce în ce mai tare. Se bandă serios de tot.

– Mayday! Mayday! chemă pilotul disperat. Am fost loviți! Motorul e atins! Mă prăbuşesc! Motorul e atins!

– Hei, omule, ține-ți firea! strigă Morgan. Nu te lăsa! Poate că n-o să ne prăbuşim!

05h00'

U.S.S. Thomas Jefferson

La aproape o sută de mile în mijlocul mării, într-un compartiment al portavionului, amiralul Magruder asculta mesajele radio transmise de avionul Hawkeye. Aparatele Intruder păreau să fi curățat zona de ZSU, dar unul dintre elicopterele Cavaleriei Unu fusese doborât în apropiere de Nyongch'on-kiji. Printre colinele din apropierea taberei fusese doborât şi un Intruder. SEAL pierduse legătura cu Homeplate.

Alături de amiral, comandantul Neil răsfoia un teanc de fotografii TENCAP. Erau imagini ale distrugerilor provocate de atacurile aeriene. Fum, flăcări, ruine. Un prim plan luat la Nyongch'on-kiji arăta grămezi de cadavre pe drumurile taberei.

– Ştiți, n-ar fi prea târziu să anulați debarcarea, domnule amiral! spuse încet Neil privindu-l cu o privire fixă.

– Nenorocitule... Fricosule! şuieră Magruder ridicând ochii din ceaşca de cafea plină pe jumătate.

Neil clipi speriat şi stânjenit.

– Amirale, am vrut să spun de fapt că...

– Eşti la fel de idiot ca şi hârțogarii ăia de la Washington, băiete! Noi am început treaba asta, noi o terminăm!

– Am înțeles, domnule!

– N-o să-i lăsăm pe oamenii noştri să moară acolo!

– Nu, domnule!

– N-o să lăsăm echipajul vasului *Chimera*, nici echipa SEAL, nici pe puşcaşii marini, nici piloții! Auzi, băiatule?!

– Da, domnule!

– Ori ne întoarcem cu toții acasă, ori nu se întoarce nimeni!

– Fără îndoială, domnule amiral! Eu... voiam să vă amintesc opțiunile...

– Opțiuni?! se răsuci spre el amiralul furios că-şi ieşise din fire. Du-te la plimbare, băiete! Cară-te din fața mea! Dispari!

Comandantul Neil se răsuci pe călcâie, lăsă teancul de fotografii pe masă şi părăsi tăcut încăperea. Amiralul Magruder rămase singur cu îndoielile lui, cu îngrijorarea lui, cu toate acele gânduri negre care amenințau să pună stăpânire pe el. Gândurile acelea care îl urmăreau încă de la începutul operațiunilor.

Totul depindea acum de puşcaşii marini aflați pe elicopterele Cavaleriei Unu şi de puşcaşii marini care trebuiau să debarce pe peninsula Kolmo. În clipa aceea se putea întâmpla orice. Dar, oricum ar fi fost, nu putea anula atacul. Asta ar fi însemnat un eşec lamentabil.

Oftă. Pentru el, cea mai grea povară era aşteptarea aceea chinuitoare.

CAPITOLUL 27

05h00'

Elicopterul Cavaleria Unu-Trei

Un motor se oprise. Cea de-a doua turbină încă era în funcțiune. Elicopterul cobora lin spre pantele abrupte, undeva, la nord-est de Nyongch'on-kiji. Buf! Elicopterul atinse pământul cutremurându-se serios. Puşcaşii marini se treziră aruncați unii peste alții. Din fericire nimeni nu a fost rănit.

Locotenentul Morgan sări pe platformă chiar în clipa în care rampa din spate se deschise. Un curent de aer rece pătrunse în compartiment.

– Să ieşim, Gunny! strigă Morgan cuprins de frisoane.

Sergentul Walters Gunnery se afla undeva în spate. Se apucase să zorească oamenii. Îl trăgea pe câte unul de umăr încurajându-l.

– Hai, hai! Plutonul doi! Haide! Mişcare! La sol!

O grămadă de cizme tropăiră pe rampa metalică năvălind afară. Morgan verifică echipamentul fiecăruia. Apoi sări şi el jos. Afară se arătau zorile. Franjurii de întuneric erau luminați de flăcări. Morgan luă de la Walters o mitralieră M–16. O încărcă şi strigă cu o voce guturală:

– OK, Gunny!

Walters despături o hartă şi cercetă la lumina unei lanterne.

– Locotenente, trebuie s-o apucăm într-acolo! De cealaltă parte a culmii!

– Cât de departe…

– Două sau trei mile… Nu e prea rău, totuşi. Morgan încuviință dând scurt din cap. Aruncă o privire pe hartă.

– De aici, din zona asta, au tras în noi.

– Aşa zic şi eu, şopti Walters ştergându-şi fruntea de sudoare.

Morgan, privi spre culme, scrutând întunericul sălciu. Plutonul său se afla aliniat ceva mai departe de elicopter. La nord-est se ridica o coastă abruptă luminată de zorile care se înfoiau pe cer. Într-o oră şi jumătate avea să răsară soarele.

– Cred că sunt nord-coreeni între noi şi tabără, spuse Morgan oftând. N-o să ne fie uşor. Hai s-o ştergem. N-am chef să ne prindă răsăritul în zona asta.

– OK.

– Cheamă celelalte elicoptere. Dă-le poziția noastră şi roagă-i să aibă grijă de aparatul nostru…

– Chestia asta s-a rezolvat, locotenente! zâmbi Walters.

Se auzi o bubuitură şi elicopterul fu cuprins de flăcări. Puşcaşii marini nu lăsau nimic în urmă, nimic din ce-ar fi putut fi de folos duşmanului.

05h10'

Pista de la Nyongch'on-kiji

Căpitanul, de marină cobori de pe rampă şi întinse mâna:

– Căpitanul Ford, locotenente, spuse strigând ca să acopere vuietul motoarelor. Marina SUA!

– Bine ați venit, domnule! strigă Sikes strângându-i mâna. Mă bucur să vă văd!

– Plăcerea e de partea mea! zâmbi Ford.

Cei doi se aplecară trecând pe sub elicea elicopterului şi părăsiră pista.

– Sunt întotdeauna gata să-i ajut pe tipii ăştia de la Marină care dau pe-afară, ca voi…

– Poate c-am muşcat mai mult decât puteam mesteca! râse Sikes. Care e situația plutonului al doilea, căpitane?

– Tipii sunt jos, cred, locotenente, zise Ford arătând cu degetul mare înapoi, spre elicopter. Tocmai vorbeam cu ei.

Cică e vorba doar de câteva zgârieturi şi tăieturi. Dar, slavă Domnului, n-au nici o pierdere! Au coborât cam pe-acolo… După creasta aia! La vreo două mile depărtare de aici. Sunt vreo patruzeci… Or s-ajungă îndată…

„Dacă nu dau de necaz pe drum", gândi Sikes. Oricum, erau bineveniți! Cu ei, forța americanilor creştea simțitor în tabără.

Trei din cele patru elicoptere ale Cavaleriei Unu aterizaseră cu bine. Tocmai îşi coborâseră rampele şi puşcaşii marini se revărsau afară răspândindu-se în întreaga zonă. Câte o rafală singuratică, şi voci guturale aduse de vânt îi aminteau lui Sikes că în jur se aflau încă nord-coreeni.

– Hai să vedem cu stau lucrurile, zise căpitanul Ford când ajunseră la hangarul pe care Sikes îl transformase în cartier general. Hai să vedem care-i treaba, spuse grăbit întinzând o hartă pe masa.

– Nord-coreenii ne vor lovi serios de tot, spuse Sikes. Trebuie să ne pregătim pentru atacul ăsta…

– Cât crezi că i-ar mai trebui Cavaleriei Doi să ajungă aici?

– Destul de mult, spuse printre dinți Ford. Avioanele Intruder încă mai vânează bateriile de SAM şi apoi trebuie să fim siguri că n-o să mai apară vreo baterie ZSU. Băieții noştri vor veni cam peste cincizeci de minute pe plajă. Până atunci trebuie să rezistăm…

– Mi se pare destul de cinstit, căpitane. Uite, am o hartă aici…

Împreună, se adânciră în plănuirea apărării taberei de la Nyongch'on-kiji.

05h15'

Lângă peninsula Kolmo

Dintre toate acțiunile pe care trebuia să le întreprindă Marina SUA, asaltul cu amfibii era, fără îndoială, cel mai complex. O operațiune care cerea o pregătire meticuloasă, o

temporizare şi o sincronizare perfecte. Şi, de asemenea, un mare grad de coordonare şi cooperare între toate forțele militare de pe mare, uscat şi aer. O pregătire mult mai laborioasă decât oricare alt gen de atac. Cum ora H se apropia, amiralul Magruder nu putea decât să asiste la desfăşurarea luptei. Să contemple ciudata viețuitoare pe care el o descătuşase şi care se pregătea să-i înlănțuie cu tentaculele ei pe nord-coreeni. Amiralul nu putea decât să se roage ca fiecare fază a bătăliei pe care el o plănuise împreună cu colonelul Caruso şi amiralul Simpson să se desfăşoare bine. Cu atât de mulți oameni şi cu atât de mult echipament orice lucru neprevăzut putea determina o desfăşurare catastrofală a evenimentelor. Un decalaj temporal, sau o defecțiune la radarul care asigura o adevărată barieră pe plajă...

Întreaga Forță a portavionului era desfăşurată acum pe o mare întindere, pe întreaga coastă de est a Coreei de Nord, pe o rază de aproape o sută de mile.

Navele cele mai îndepărtate erau *Gridley* şi *Biddle* care aveau ca sarcină să acopere elicopterele antisubmarin LAMPS III, elicopterele Seaking şi Viking. Coreea de Nord avea mai multe submarine, de producție veche însă, din clasa sovietică *Whiskey*. Dar ele trebuiau ținute departe de navele americane, în special de cele care transportau unitățile de puşcaşi marini. Şi portavionul trebuia apărat de submarine.

U.S.S. Thomas Jefferson purta stindardul întregii forțe militare. Naviga cu viteză redusă la treizeci de mile de Wonsan însoțit de crucişătorul cu rachete teleghidate *Vicksburg* şi de patrula formată din escadrilele Tomcat.

Mult mai aproape de coastă se afla contingentul puşcaşilor marini. La opt mile de intrarea în portul Wonsan. Erau acolo navele *Chosin*, *Little Rock*, *Texas City* şi *Westmoreland County*. Şi, mai aproape de țărm, distrugătoarele *Lawrence Kearny* şi *John A. Winslow*. Aveau tunurile de cinci țoli îndreptate spre creasta peninsulei Kolmo, supraveghind înălțimile şi acoperind navele amfibii ale puşcaşilor marini. Peste întreaga

zonă survolau avioanele Intruder, Hornet şi F–14. Cercetau, protejau, atacau. Bateriile SAM fuseseră descoperite în întregime şi lovite. Pentru că portul Wonsan era plin ochi de vapoare aflate sub pavilioane diferite, navele nord-coreene nu fuseseră luate în seamă. Dacă însă unele încercau să atace, erau bombardate fără milă. Două purtătoare de rachete fuseseră scufundate pe când încercaseră să fugă din port. Mai fuseseră bombardate cinci şalupe nord-coreene care ar fi putut crea probleme puşcaşilor marini la debarcare. Fregata *Glorious Revolution*, sub pavilion nord-coreean, fusese părăsită în grabă de întreg echipajul. Flăcări uriaşe mistuiau sala maşinilor, valuri de fum înecăcios ridicându-se spre cer.

Ora H era stabilită pentru 05h45', când fluxul, pe coasta estică a Coreei de Nord era maxim. La 05h15' la pupa navei *Little Rock* porțile erau deschise şi primul din cele două amfibii începuse să coboare în valurile agitate, odată cu briza de nord-est.

Nici avion, nici vapor, aceste vehicule lungi de optzeci şi opt de picioare şi late de patruzeci şi şapte, funcționau pe perne de aer, şi fuseseră introduse de curând în dotare pentru operațiuni de desant marin. Aceste vase de tip hovercraft erau capabile să transporte peste o sută douăzeci de tone încărcătură utilă, la douăzeci de mile, cu o viteză de patruzeci de noduri.

Strategii militari avuseseră nenumărate discuții asupra oportunității introducerii acestui tip de navă în desanturile marine. Acum, la Wonsan, aceste amfibii cu pernă de aer erau folosite pentru prima dată într-o operațiune pe viu.

Cele două amfibii se legănau la pupa lui *Little Rock*, scoțând nori de spumă cu jeturile de aer care țâşneau din cele două turbojet-uri. Aceste turbojet-uri erau versiuni îmbunătățite şi mărite ale propulsoarelor folosite la hovercrafturile din mlaştinile din Everglades.

Amfibiile îşi măriră puterea motoarelor şi se avântară spre țărm.

05h29'

La sud-est de Nyongch'on-kiji

Ciocnirea fu întâmplătoare. Şi americanii şi nord-coreenii cercetau creasta abruptă. Nu era o ambuscadă. Doar hazardul care pusese față în față două forțe rivale, la cel mult o milă de tabără.

Plutonul de puşcaşi marini înainta pe echipe. O echipă mergea în față în timp ce alte două asigurau paza şi protecția ei. Când s-au întâlnit nas în nas cu nord-coreenii cea de-a treia echipă era la rând la înaintare.

Într-o fracțiune de secundă izbucni tirul necruțător al armelor nord-coreene. Puşcaşii marini se aruncară la pământ şi răspunseră îndârjiți. Locotenentul Morgan se afla în față în clipa în care focurile nord-coreene sfâşiară tăcerea umedă a dimineții.

Asemenea altor ofițeri din Marină, Morgan îmbrăcase uniforma pe timp de pace. Nu se gândise niciodată că va intra în focul unei lupte adevărate. Un ofițer american putea foarte bine, în zilele noastre, să-şi sfârşească într-o bună zi cariera fără să fi auzit măcar un singur foc de armă...

Cursurile şi le făcuse la Quantico. Apoi urmase o perioadă mult mai dură la Paris Island şi San Diego. Aşa îşi formase o imagine cât de cât reală despre cum stau lucrurile pe lumea asta. Muriseră puşcaşi marini în Irak, Beirut, Grenada şi în multe alte locuri de pe Pământ. Şi războiul din Kuweit se stârnise din nimic. Şi acum, Morgan se afla pe coasta unui deal din Coreea de Nord.

La câțiva metri în fața lui se aflau nişte tipi care voiau să-l omoare. Şi făceau tot posibilul ca să reuşească. Morgan era speriat, Dar strigătele sergentului, mişcările sigure ale oamenilor săi, amintirea antrenamentelor îl puseră repede pe picioare.

– Ryan! strigă el recunoscător clipelor în care stătuse la taclale cu oamenii săi încercând să-i cunoască. Ia-ți trupa şi

porneşte spre stânga. Van Buren! Apropie-te şi ajută-i pe cei din echipa a treia!

– Am înțeles, domnule!

– Foloseşte doi-zero-trei! îi strigă sergentul Walters. Mişcă-te!

– OK, Gunny!

Armele încă trosneau prin noapte. Unii puşcaşi, câte unul din fiecare echipă, avea agățat de puşca de asalt M–16 câte un lansator de grenade M 203.

Locotenentul auzi bubuitul unui lansator undeva, spre dreapta. Îi urmă o bubuitură asurzitoare. Prima grenadă de 40 mm explodă aproape de vârful crestei. Flacăra ei îi orbi pe atacatori. O a doua grenadă explodă în apropierea locului în care căzuse prima. Morgan auzi urlete de durere venind de dincolo de deal. Câteva secunde mai târziu puşcaşii marini întețiră focul trăgând încrucişat.

– Să ne mişcăm, locotenente! strigă Walters. Sus şi... repede!

– Hai, Gunny!

Câteva clipe mai devreme locotenentul era încă dominat de groază. Acum însă reuşise să se controleze. Simți o emoție puternică. Trebuiau să termine cât mai repede cu inamicul acela. Ridică glasul. Strigă din toate puterile:

– Marines! Puşcaşi, înainteee!

Plutonul sări în picioare şi urcă dealul în viteză. Se auzeau acum împuşcături sporadice pentru că nord-coreenii începuseră să se retragă pe celălalt versant. Morgan prinse curaj. Cu pistolul scos strigă din nou, neînfricat:

– Puşcaşi, înainte!

05h35'

La sud-est de Nyongch'on-kiji

Trupele yankeilor apăruseră dintr-odată de parcă aterizaseră din cer. Colonelul Li se văzu aproape prins ca într-

un cleşte între cei ce veneau din tabără şi puşcaşii marini care se revărsaseră din elicopterul lovit. Ce ghinion! Elicopterul lovit reuşise totuşi să aterizeze. Şi apoi un alt ghinion, înaintase ca bezmeticul şi dăduse nas în nas cu duşmanul. Nici nu era pregătit pentru o astfel de întâlnire. Simțise de la bun început că oamenii n-aveau de gând să lupte împotriva yankeilor. Când explodase prima grenadă vreo duzină de soldați o luaseră la sănătoasa. Asta dovedea solidaritatea şi patriotismul de tip comunist, îşi spuse Li. În ciuda deselor conflicte cu cei din sud, puțini dintre oamenii săi văzuseră o luptă adevărată. Şi acum bătălia izbucnise pe nepregătite. De parcă primiseră o găleată de apă rece ca gheața în cap.

– Tu! strigă Li către un soldat mai bine înarmat. Vino cu mine!

– ’nțeles, tovarăşe colonel! îi strigă omul plin de groază.

După vreo două sute de metri, pe creastă, colonelul, urmat de soldatul care tremura ca varga, dădu peste o porțiune acoperită de bolovani. Se aruncară amândoi pe burtă. Sub ei, se zărea tabăra. Li văzu foarte clar clădirile, focurile care abia mai pâlpâiau, cele trei elicoptere americane şi mai mult de o sută de americani care se mişcau de colo-colo în grupuri. Se pregăteau să apere tabăra.

Sigur că vor încerca s-o facă, gândi colonelul Li. Iar prima lui sarcină era să-i împiedice pe puşcaşii coborâți din elicopterul avariat să ajungă în tabără.

– Acolo! strigă soldatului arătându-i cu mâna nişte stânci. Acolo!

– ’nțeles, tovarăşe colonel! zise soldatul tremurând şi pregătindu-şi arma.

Spre sud-est apăruse lumina trandafirie a zorilor. Norii nopții trecute dispăruseră în adâncurile cerului. Doar câteva stele mai pâlpâiau ici, colo în bătaia brizei.

Colonelul cercetă creasta care se vedea acum clar în lumina de dimineață. Oricine ar fi venit pe acolo… Mâna colonelului, se încleştă pe umărul soldatului.

– Eşti gata, soldat? întrebă el în şoaptă. Vor apărea curând…

Soldatul dădu energic din cap. Degetele lui strângeau patul armei. Se albiseră. Era pregătit. Două, trei salve. Ciopârţeşte-i. Până la sânge. Să vezi cum or s-o ia la sănătoasa. Trage în ei cu sete. Aşa se duce războiul de gherilă.

Oriunde… Şi oricând…

05h37'

La sud-est de Nyongch'on-kiji

Coyote zări mai mulţi soldaţi nord-coreeni ascunzându-se printre stânci la vreo cincisprezece yarzi de locul unde se afla. Îi zări montând o mitralieră cu ţeava spre creastă. Auzise împuşcăturile care veneau dinspre creastă. Asta însemna că dincolo erau americani! Aveau cu ei biletul lui de călătorie! Da, el era pe punctul de a o şterge de pe dealul acela blestemat.

I se părea că zăcuse acolo o veşnicie. Se afla în mare pericol. Nu îndrăznise să se mişte de pe colina aceea. Se târâse pe burtă ajutându-se de genunchiul teafăr. Luase radioul şi arma lui Kohl, îşi burdusise buzunarele cu muniţii şi îşi găsise o ascunzătoare printre tufişuri. Lângă o poiană. Mai multe grupuri de nord-coreeni trecuseră prin prejma lui căutându-şi un adăpost. El se rugase la toţi sfinţii să nu care cumva să se răzgândească vreunul.

Lumina care creştea odată cu zorile avea să-l lase pradă nord-coreenilor. Ar fi fost uşor pentru un soldăţoi să pună mâna pe el. L-ar fi luat ca din oală!

Numai că el nu avea de gând să se lase capturat cu una cu două. O dată îi fusese de ajuns.

În plus, îi era clar acum că nord-coreenii puneau la cale o ambuscadă. Unul dintre ei părea să fie un ofiţer. Nu-i distingea gradul dar îşi dădea seama după felul în care se mişca şi după cum îl ascultau soldaţii.

Ceva mai târziu, Coyote îşi dădu seama că s-ar putea folosi de puşca cu lunetă a lui Kohl. I-ar fi putut ucide cât ai clipi pe cei doi care montaseră mitraliera acolo sus. Cum puşca era pusă pe foc automat, cu gloanțele rămase, le-ar fi putut face bucata. Încet, ca să nu facă zgomot, Coyote ridică arma şi o aduse în dreptul ochilor. Aşa cum învățase în timpul antrenamentelor pentru supraviețuire. Trase adânc aer în piept. Păstră aerul în plămâni. Ținti. Apăsă pe trăgaci…

Se auzi o singură împuşcătură… Una singură. Puşca se smuci şi Coiotul o scăpă din mână. Ofițerul nord-coreean se răsuci scoțându-şi pistolul. Coiotul se precipită şi-şi controlă arma. Un cartuş se înțepenise pe țeavă. Ofițerul nord-coreean se apropia în fugă…

Coyote îl recunoscu. Era colonelul Li! Se aruncă într-o parte. Durerea din genunchi îl săgetă cumplit. Colonelul trase cu sete. Glontele țiui prin aer şi se înfipse la câțiva centimetri de urechea lui Coyote. Pilotul se aruncă după pistolul lui Kohl. Colonelul trase iar nimerindu-l pe Coyote în umărul drept. Şocul îl aruncă pe american pe spate. Coyote apucă pistolul lui Kohl. Încercă să-l ridice. Dar brațul nu voi să-l asculte. Scrâşni din dinți. Era leoarcă de sudoare. Se concentră. Ridică pistolul şi trase. Colonelul Li trase şi el. Glonțul nimeri în noroi. Coyote se trezi cu fața plină de mâzgă. Trase şi el. De trei ori, de patru ori, de cinci ori… Magazia pistolului răsună a gol…

Coyote aruncă o privire înspre colonel. Li rămase în picioare. Ridică pistolul țintindu-l pe american. Apoi se clătină, făcu doi, trei paşi împleticindu-se. Se prăbuşi lovindu-se cu fața de o stâncă şi se rostogoli printre tufişuri.

Lui Coyote i se păru că a trecut o veşnicie când auzi un bărbat strigându-l în engleză:

– Hei, băiete! Hei!

Cineva îl scutură cu putere strângându-l de umăr. Coiotul văzu o față vopsită în culori de camuflaj.

– Băiete, sunt locotenentul Morgan! Marina SUA! Ține-te bine. Avem un doctor cu noi…

Coyote văzu negru în fața ochilor şi, ameţit, căzu iar într-o mare de întuneric.

05h45'

Baza aeriană de la Pyongyang

Pak aştepta lângă biroul generalului. Veniseră zorile. Se luminase atât de mult încât putea zări întinderile verzi şi aurii. Şi avioanele MIG–21 aliniate pe pistă.

Pak era încă furios. La câteva ore de la întoarcerea de la Wonsan cu două zile în urmă, fusese chemat la Pyongyang. Fusese ținut la sol fără să i se dea vreo explicație. Mare parte din ultimele treizeci şi şase de ore şi le petrecuse fumând, aşteptând… iar acum ascultând plin de disperare rapoartele despre acțiunile îngrozitoare de la Wonsan. Ar fi trebuit să se afle acolo şi să-şi conducă avioanele împotriva inamicului imperialist.

– Deci tot mai crezi că Planul tău, Dagger (Pumnalul), a fost un succes, tovarăşe maior? întrebă generalul Yi.

Pak înghiți în sec:

– Uneori, tovarăşe general, succesul sau eşecul nu pot fi măsurate numai după numărul morților…

– Ți-am citit raportul, tovarăşe maior! Uite că nu suntem de acord cu concluziile dumitale. Ambuscada dumitale mult trâmbițată nu ne-a făcut decât să ne irosim forțele în mod inutil… mai rău, am pierdut o grămadă de piloți foarte buni!

Pak se gândi că e mai bine să tacă. Rămase în poziția de drepți, cu privirea lipită de fuzelajul avioanelor MIG ce străluceau afară în bătaia soarelui.

– Oricum, continuă generalul Yi, se pare că ți se va mai acorda o şansă… Eu, cinstit să fiu, mă îndoiesc… Astea sunt noile ordine! Fii atent cine semnează!

Pak privi grăbit. Se înroşi. Se bâlbâi:

– Sunt… sunt… ono… onorat, tovarăşe general!

– Da, îmi închipui. Câțiva din conducerea Partidului sunt, se pare, de acord cu tacticile dumitale… Cred că sunt mai mult interesați de politică decât de realitățile zdrobitoare pe care le traversăm… oftă generalul.

„Aha, conflictele, acolo sus, erau de natură politică”, gândi Pak. Asta era şi părerea lui, aşa că răspunse:

– Dar noi nu avem voie să ne îndoim de înțelepciunea conducătorilor noştri, tovarăşe general!

Yi îi aruncă o privire înveninată şi Pak se sperie întrebându-se dacă nu cumva mersese prea departe. Căci el era de fapt o simplă piesă în teribilul joc de şah dintre conducerea de la Pyongyang şi unele fracțiuni din armata nord-coreeană. Dacă cumva generalul considera că-şi depăşise atribuțiile, atunci putea decide soarta lui. Ar fi putut să-l distrugă. Indiferent de cine semna acele ordine.

– Ți s-a dat o nouă misiune, tovarăşe maior, continuă Yi. E vitală pentru succesul acestei… operațiuni pusă la cale de Conducătorul nostru Iubit!

Planul prevedea o serie de puncte prin care nord-coreenii ar fi putut să umilească SUA pe plan mondial. Inițial, planul prevedea doar capturarea navei spion. Conducătorii Partidului fuseseră de părere că declarațiile smulse echipajului vor mări prestigiul nord-coreenilor… mai ales în fața Uniunii Sovietice. Aliații sovietici, împotmoliți în perestroika, tăiaseră în mod drastic ajutoarele militare către celelalte țări socialiste din lume… mai ales către cele care erau în imposibilitatea de a plăti… În Coreea de Nord, politica asta adusese mari lipsuri. Multe avioane de luptă fuseseră băgate la conservare, doar un număr restrâns rămânând operative.

Maiorul Pak avusese nemaipomenita şansă de a doborî un F–14 şi Partidul se agățase cu disperare de această vremelnică victorie vrând s-o atribuie planului. Pyongyang-ul autorizase planul lui Pak, în urmă cu două zile, din acelaşi motiv. Cu cât americanii pierdeau mai multe avioane şi mai mulți piloți, cu atât Moscova şi Beijing aveau să ia seama de

dificultățile traversate de nord-coreeni. Şi acum, când americanii atacau fățiş la Wonsan, şansele păreau să crească vertiginos. Presupunând că aveau să piardă chiar şi o navă de război.

Pak citi cu atenție ordinele.

– Cred că trebuie să escortez o formațiune de bombardiere, tovarăşe general. Ținta… forțele de desant maritim de la Wonsan…

Generalul arătă cu degetul peste umăr:

– Corect, tovarăşe maior. Încărcăm patru Nanchang Q–5s cu rachete AS–7. Amfibiile americanilor sunt pline ochi cu muniție şi combustibil… Şi un atac aerian…

– Va fi un adevărat triumf, tovarăşe general! strigă entuziasmat Pak.

Yi se strâmbă neplăcut impresionat:

– Poate. Numele de cod al misiunii va fi „Răzbunarea”! Vei da numaidecât instrucțiuni oamenilor escadrilei… Apoi veți pregăti avioanele pentru luptă… Să fii gata în cel mult două ore…

– Da, tovarăşe general!

Yi arătă spre hârtiile din mâna lui Pak.

– Ordinele vin direct de la Guvern, maiorule. Eu o să-ți mai dau unul… Eşti înclinat spre nesupunere şi dezordine… În ultimele zile ai dovedit că nu-ți pasă de ordinele primite… Mă refer la atacarea avioanelor F–14 de acum cinci zile… De data asta misiunea ta este să escortezi bombardierele… Nu te vei angaja în vreo luptă aeriană pe cont propriu. De data asta vom măsura victoria după numărul bombardierelor întregi care vor ajunge acasă. După nimic altceva! Nici nu vreau să mă gândesc că vom fi cumva înfrânți! Ai înțeles?

– Am înțeles, tovarăşe general, să trăiți!

Mesajul lui Yi era cât se poate de clar. Trebuia să ducă bombardierele la țintă nevătămate şi să le aducă înapoi. În caz contrar nici nu mai trebuia să se întoarcă la bază… Nu-l îngrijora amenințarea lui Yi. Deja îi trecuse prin minte cum

avea să se strecoare împreună cu bombardierele prin apărarea americană.

– Conducătorul nostru Iubit va avea această victorie! V-o jur!

CAPITOLUL 28

06h00'
Peninsula Kolmo

Zorile trandafirii scăldau crestele aspre ale Coreei de Nord în culori vesele. În roşu, albastru şi auriu. Două amfibii pântecoase navigau duduind către ţărmul stâncos. O întindere denumită Plaja Albastră.

În doar câteva clipe, cele două vehicule acostară pe plajă la mai puțin de o milă depărtare de aerodromul militar şi marele aeroport de la Wonsan. Se cățărară pe valurile înspumate care se spărgeau de țărm şi se opriră pe plajă în zonele prevăzute în plan. Amfibiile transportau trupe şi vehicule. Peninsula Kolmo avea câteva particularități care puseseră probleme celor de la Marină. Plajele înguste şi abrupte nu permiteau amfibiilor să se cațere sus, pe țărm. Aşa că rampele au fost coborâte la pupa şi puşcaşi marini au sărit pe nisip desfăşurându-se rapid, supraveghind mişcările de sus, din apropierea bazei. Se montară în mare viteză posturi de mitraliere care erau ghidate de piloți care survolau zona. Dar pe plajă, americanii nu întâmpinară rezistență. La nici zece minute după debarcare, puşcaşii marini se înşiruiră în marş alert pe drumurile care duceau de pe plajă spre bază şi spre aeroport...

E drept că dealul era abrupt şi că amfibiile nu puteau face față, dar nu era cazul tractoarelor-amfibii care veneau din urmă. Mare parte dintre ele plutiseră în spatele celor două amfibii. Nu erau elegante, aveau botul turtit. Puşcaşii le porecliseră Conserve de carne de tun. Fiecare dintre ele transporta câte douăzeci şi unu de puşcaşi şi erau dotate cu

câte un tun de 40 mm sau cu câte un lansator de rachete. Imediat după ora H, cercetaşii americani ajunseseră în apropierea aeroportului.

Odată ajuns acolo, sergentul Calvin Peters izbi cu pumnul în caroseria unui tractor-amfibie în care se zgâlțâia destul de serios:

– OK! urlă el hohotind. Care din voi a mâncat caise?

– Nu eu, sergent! îi răspunse şoferul clipind repede asemenea unei bufnițe prin ochelarii săi fumurii. Rahat! Toată trupa poate mai mult, şefu'!

– Ei, haide, Polaski! Doar n-o să crezi chestia asta cu caisele! Hai să-i dăm bătaie, n-o să ne oprim chiar acum! Bagă gaz, băiatule! Urneşte hărăbaia!

Era o superstiție unanim acceptată de militari. Dacă cineva înfuleca caise, pe drum, într-un tanc sau într-o amfibie, atunci vehiculul avea să se strice. Bineînțeles că fiecare maşinist putea înşira o mie de alte motive din cauza cărora s-ar fi putut defecta vehiculul lor.

Cum motorul se oprise, puşcaşii marini săriră jos. Se aflau chiar pe creastă, la capătul sudic al aeroportului. Ținutul părea cimitirul unor animale preistorice, iar stâncile arătau asemenea unor vertebre gigantice.

– Acoperă-ne! strigă Peters tunarului.

Turela se roti îndreptându-se spre vălătucii de fum cenuşiu care se rostogoleau undeva în față.

– În formație de tragere!

Trei câte trei, puşcaşii porniră înainte prin ceață. Trebuiau să cerceteze zona dar vălătucii ăia îi învăluiau tăcuți, nelăsându-i să vadă prea mult. Ajungând pe fundul unui crater făcut de explozia unei bombe aviatice, Peters aşteptă ca ceilalți cinci care veneau din urmă să ajungă lângă el. Undeva, spre stânga, Peters desluşi ceea ce mai rămăsese dintr-un MIG doborât.

– Puştii de la aviație au curățat locul, observă unul dintre puşcaşi.

– Puteau să facă praf întreg ținutul ăsta împuțit! zise Peters. Nu m-ar fi deranjat deloc! Weber! Gould! Pe poziție!

– ’nțeles, sergent!

Cei doi se cățărară încet pe buza craterului şi cercetară zona. Fumul se împrăştia. Încet, încet ieşiră la iveală clădirile aeroportului şi un turn de piatră. Trebuia să fie turnul de control, gândi Peters.

Un fulger de lumină izbucni din vârful turnului şi instantaneu se auziră răpăituri de mitralieră. Bucăți smulse din pistă zburară în toate părțile şfichiuind aerul. Weber bătu aerul cu mâinile şi se prăbuşi pe spate în crater.

Ceilalți puşcaşi deschiseră focul trăgând rafală după rafală. Tunul trase câteva proiectile sfâşiind liniştea dimineții. Exploziile lor făcură să se cutremure turnul.

– Să mergem! răcni Peters. Mişcați-vă! Mişcați-vă!

Puşcaşii se rostogoliră peste buza craterului şi înaintară în salturi până când ajunseră lângă una dintre clădiri.

Peters îşi scoase aparatul de emisie-recepție şi luă legătura cu tractorul-amfibie.

– Opreşte focul! Nu mai trage! strigă el.

Dădură ocol clădirii şi găsiră un cadavru ciopârțit.

Era tot ceea ce mai rămăsese din nord-coreeanul care trăsese în ei. În rest, totul părea pustiu.

– Dumnezeule! Sergent, priveşte! strigă Gould. Priveşte!

Peters sări repede neştiind la ce se putea aştepta. Se opri lângă puşcaş şi privi în direcția arătată de el. Spre vest.

Ceața se ridicase. Soarele portocaliu se prelingea acum prin văzduh peste zeci de clădiri care se ridicau în apropierea golfului. Puşcaşii se aflau undeva, sus, la o milă şi jumătate depărtare. Zgârie norii se amestecau cu colibele sărăcăcioase. Peste toate se revărsa vuietul platformelor industriale şi al şantierelor navale. Lângă plajă se ridica zvelt turnul Complexului Sportiv. În portul comercial se înghesuiau vapoare, bărci şi şalupe.

– Deci ăsta e Wonsan? întrebă Peters.

– Da, şi nu-i totul! zise Gould. Uite, colo, spre sud!

Peters nu avu nevoie de binoclu ca să-şi dea seama ce era acolo, în docuri. Văzuse doar de atâtea ori nava aceea!

– Asta-i *Chimera!* strigă entuziasmat. Să fiu ai dracului dacă nu-i *Chimera!*

Nava se afla doar la câteva mile. Lângă ea se afla un vas de război sub un pavilion maritim, roşu cu alb. Pavilionul Uniunii Sovietice.

– Să ne întoarcem, Gould. Elicopterele vor veni în curând.

– În regulă, sergent!

Se întoarseră spre clădiri. Se auzeau împuşcături spre sud unde puşcaşii marini începeau să-şi stabilească poziţiile. Dinspre mare se auzea zgomotul surd al elicopterelor Sea Knight care semănau de departe cu nişte banane. Erau încărcate cu trupe, arme şi muniţii şi veneau să întărească acel cap de pod pe plaja peninsulei Kolmo.

Peters se gândi la nava sechestrată în port. Oare ce făceau ruşii acolo?

07h12'

Tomcat 205

De la cinci mii de picioare, Tombstone vedea întreg portul Wonsan desfăşurat ca înaintea unei inspecţii. Valuri de fum se ridicau încă din hangarele aflate în partea de nord a aerodromului. Stricăciunile erau însă uşoare. Apele care lingeau Plaja Albastră erau pline ochi de o mulţime de ambarcaţiuni de-ale Marinei. O grămadă de tractoare-amfibii făceau manevre în toate părţile. La orizont se zăreau vasele de război ale SUA.

– Shotgun? Aici Homeplate 1 Mă auzi? Terminat!

– Homeplate, aici Shotgun! Ce pot face pentru voi, băieţi?

– Tocmai am primit un mesaj de pe plajă. Aerodromul este liber. Cavaleria Doi se apropie chiar în clipa asta! Te rog să le asiguri protecţia! Terminat!

– Recepţionat, Homeplate!

Tombstone viră scurt căutând din ochi elicopterele. Zări pe ecran mai multe puncte. Erau Super Stallions care-şi cărau săniile cu care curățau câmpurile de mine. În apropierea lor zburau Sea Cobra pentru a le proteja. În sfârşit zări grupul de elicoptere Sea Knights care se îndrepta către aerodrom…

Apoi zări alte patru elicoptere care zburau în formație strânsă pe deasupra valurilor şi care, conform planului, trebuiau să aterizeze pe aeroportul Kolmo urmând să aştepte semnalul de la Nyongch'on-kiji. Când tabăra avea să fie sub control ele aveau să se îndrepte înspre acolo.

– Homeplate, aici Shotgun! Văd Cavaleria Doi. Mă conformez.

Batman se apropie de aripa lui dreapta.

– Hei, partener! strigă Batman. Acum o să aflăm dacă distracția s-a sfârşit sau nu!

– Ai dreptate! Gata toată lumea? Atunci hai să le dăm o mână de ajutor!

Cei patru Tomcat se înscriseră în formație şi coborâră spre mare. În depărtare, puşcaşii marini se grăbeau să-şi consolideze pozițiile în partea sudică a aeroportului. Pistele erau făcute praf de exploziile bombelor şi nu puteau fi folosite de avioane. Elicopterele însă, puteau ateriza fără prea multe probleme.

Şi, curând, avea să înceapă partea lor de program… atacul final.

07h20'

Nyongch'on-kiji

– Dă drumu' la fum! se auzi o voce în radioul lui Morgan.

– Recepționat!

Morgan îi făcu un semn sergentului Walters care trase cuiul unei grenade fumigene. Într-o clipă, un fum verzui se revărsă învălătucindu-se printre razele soarelui de dimineață.

– Văd fum verde! se auzi din nou vocea. Haideți! Plutonul al doilea se ridică şi începu să alerge parcurgând ultima sută de yarzi spre o groapă săpată în apropierea gardului. De jur împrejur se deschideau cratere. Pe colină, Morgan zări resturile unui ZSU.

Căpitanul Ford îl aştepta pe Morgan.

– Era şi timpul să apari, locotenente! zâmbi arătându-şi dinții albi ca fildeşul.

Dar zâmbetul îi pieri când văzu că puşcaşii, cărau nişte tărgi.

– Câți ați pierdut?

– Avem doi răniți, spuse Morgan răsuflând furios. Nu e prea rău, totuşi. Oh… e şi unul de la aviație… locotenentul Grant. L-am găsit acolo. E grav rănit… Dar omul ne-a salvat fundurile… Mai avem şi un tip din echipa SEAL… e mort…

– Hei, caporale, strigă căpitanul Ford unuia dintre oamenii săi. Du răniții la „Waldorf", unde i-au ținut pe cei de pe *Chimera!*

– Am înțeles, domnule!

– Şi-am găsit şi hârtiile astea, zise Morgan. Le-am luat de lângă cadavrul unui colonel nord-coreean. Se pare că sunt importante…

– Bună treabă locotenente, spuse Ford. Trage un scaun şi fă-te comod!

– Mulțumesc, domnule.

Morgan se aşează, se descheie la tunică şi răsuflă liniştit. Savură clipa aceea de odihnă. Tăcerea era întreruptă doar de zgomotul pe care-l făceau bocancii puşcaşilor care tropăiau de colo, colo.

– E linişte, constată Morgan.

– Prea linişte. Ne-au atacat de trei ori înaintea zorilor. Acum ne-au lăsat în pace. Cred că ne pregătesc un atac decisiv.

– Şi Cavaleria Doi?

– Aşteaptă. La aeroportul Kolmo. Auzi bubuiturile? Sunt avioanele Intruder care-i fac harcea-parcea. Când bateriile

SAM vor fi distruse îşi va face apariția şi Cavaleria Doi.

Morgan zâmbi.

– Mă bucur că n-am ratat clipele astea, zise el privind cum ultimii oameni ai săi intrau în tabără.

– Cu siguranță, locotenente, zise Ford.

07h40'

Flag Plot (Puntea de zbor), *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

Dale Carter era obosit. Timp de şaisprezece ore divizia lui fusese în alertă. Munciseră cu toții pe ruptele la lansarea avioanelor. Zilele lungi de muncă erau mai degrabă o regulă decât o excepție. Chiar şi în timpul unor marşuri de rutină ale portavionului. În timpul unei bătălii ca aceasta însă, fiecare om de la bord trebuia să muncească şi să-şi coordoneze acțiunile asemenea mecanismului unui orologiu. Majoritatea echipajului muncea cu abnegație preferând să lucreze decât să se plictisească. Era la mijloc mândria lor, că ei erau cei care făceau portavionul să plutească şi să-şi îndeplinească misiunile.

Abia târându-şi picioarele, Dale Carter intră în liftul cu care erau scoase la suprafață bombele. Le aşteptau avioanele Intruder. La câțiva paşi mai încolo, şeful lui Carter flutură mâna apoi ridică pumnul agitându-l în sus şi în jos. Timp dublu.

Carter se aplecă pe sub burta unui Intruder care se pregătea de lansare. Motoarele duduiau şi întregul lui corp trepida nărăvaş. Carter era sfârşit, ochii i se înceţoşaseră. Se întoarse brusc spre dreapta trecând prin fața avionului. Cineva strigă la el atenționându-l. Carter nu auzi nimic din cauza zgomotului motoarelor. Înainte de a mai apuca să strige, Carter se simți măturat de un jet şi prins de un vârtej, fiind absorbit de motor.

Corpul lui izbi motorul, desfăcu lamele turbinei asemenea unui şrapnel. Lamele loviră fuzelajul avionului, găurindu-l.

Combustibilul țâşni prin găuri scurgându-se pe motorul fierbinte. Flăcările linseră aerul. Suflul exploziei aruncă marinarii pe punte de-a valma. Ofițerul de la catapultare se prăbuşi cu uniforma arzând. Un marinar se aruncă peste el stingând flăcările.

– Urgență! Urgență! strigă cineva de pe punte. Foc! Foc pe puntea de zbor! Pompierii, să vină pompierii! Alarmă la grupa de avarii!

08h15'

Air Ops (Operaţiunile aeriene) *U.S.S. THOMAS JEFFERSON*

– Cât timp îi putem ține în aer? se auzi vocea obosită a amiralului Magruder în difuzor.

Locotenentul comandant Mike Leahy se uită la pupitrul de comandă pe care fiecare avion aflat în misiune era monitorizat şi urmărit secundă cu secundă. Pe ecran apăreau afişate date despre condițiile atmosferice, despre viteză şi altitudine şi starea combustibilului.

– Domnule amiral, avem două avioane-cisternă KA–6D cu rezervoarele pline. Asta înseamnă că fiecare dintre ele are câte douăzeci şi una de mii de livre de carburant. Dar situația asta n-o să dureze. Chiar acum se apropie de ele patru Hornet ale escadrilei VFA–161. Au carburant pe sponci. Am luat legătura cu piloții. Se pare că va trebui să le facem plinul! Altfel nu vor putea veni acasă!

– Puntea e închisă. Avem o avarie acolo. Cred c-o să țină vreo oră!

– Înțeleg, domnule amiral!

Pe unul dintre monitoare se derulau imagini de pe puntea de zbor. Focul fusese stins. Epava avionului era cărată de macaraua Tilly. Se zăreau o mulțime de oameni în veste verzi care lucrau la înlocuirea rampei de lansare. Alții spălau uleiul curs şi resturile împrăştiate peste tot.

– Nu cred că vom fi în stare să le ținem în aer, domnule amiral. Doar cu două avioane-cisternă…

– Înțeles, răsuflă greoi amiralul. OK. Puneți la punct un zbor de aşteptare. O să iau legătura cu celelalte nave să văd dacă ne pot trimite un avion-cisternă… O să-i sun pe sud-coreeni. Au o bază…

– Ar fi excelent, domnule amiral!

Locotenentul comandant Leahy se gândi puțin. Trebuia să fie vorba de Ch'unch'on. O bază sud-coreeană folosită de Forțele Aeriene SUA. Se afla la o sută douăzeci de mile de *Jefferson*.

– O să le transmit avioanelor Hornet să se îndrepte către baza sud-coreeană. Dacă reuşesc să se alimenteze, atunci nu vor fi obligate să aterizeze în zonă…

– În regulă, Mike! Ar fi grozav să reuşeşti. Ține-mă la curent.

Linia fu închisă. Leahy ținu receptorul la ureche câteva secunde. Îşi dădu seama că apelând la sud-coreeni, tensiunea avea să crească în zonă.

Nu era pentru prima oară că Leahy se bucura că nu e în locul amiralului Magruder.

08h20'

Nyongch'on-kiji

– Uite-i că vin!

– Pe ei, puşcaşi marini!!

Se auziră rafale de arme automate şi explozii de grenade. Magaziile fură sfărâmate. Din toate gropile şi toate tranşeele săriră afară o puzderie de soldați în uniforme de culoarea muştarului. Se îndreptau asemenea unei furtuni către partea de vest a taberei. O explozie asurzitoare zgudui cerul. O ciupercă de fum negru şi de pământ se ridică în mijlocul taberei, în apropierea garajului. Bucăți de pietre căzură ca o ploaie peste întreaga tabără. Urmă o nouă explozie.

Dar puşcaşii marini trăgeau cu sete în tot ce mişca neluând în seamă pământul care cădea peste ei. Tunurile M60 şi M16 tocau câmpul. O mulțime de nord-coreeni muriră seceraţi de schije şi de gloanțe. Unii rămaseră spânzuraţi de gardul de sârmă ghimpată, alții se prăbuşiră în craterele obuzelor.

Locotenentul Morgan se ghemui după nişte saci de nisip privind cum vreo câțiva nord-coreeni încercau să se retragă. Omul de lângă el îşi duse binoclul la ochi şi rânji:

– I-am cam aranjat pe bastarzi!

– Ți-e sete de sânge? Nu-i aşa, Carl? întrebă Morgan.

Locotenentul Carl Olivetti râse:

– De fapt voiam să spun că de data asta ne-am făcut treaba aşa cum scrie la carte… Olivetti era membru al cartierului general al companiei, sectorul de control aerian. Desfăcu o hartă pe genunchi apoi ridică receptorul staţiei de emisie recepție şi ceru un număr:

– Vulturul? Vulturul? Aici Charlie Alpha Victor! Avem o țintă, coordonate şapte-trei-cinci, la şase-şase-nouă.

Continuă să cheme. Exploziile se țineau lanț. De câteva ori fură acoperiți de pământ.

– Ai vrea să zbori din nou, Carl? întrebă Morgan pe un ton maliții os.

Olivetti râse din nou.

– Hei, tipule, m-ai ghicit! Asta cam aşa e! Sunt puşcaş marin, dar temporar am fost numit pilot…

Marina folosea în luptă piloți la sol pentru a ține legătura cu escadrilele. Orice ar fi fost, pilot sau maşinist, toți cei din Marină se considerau a fi, înainte de toate, puşcaşi marini.

Carl puse receptorul jos şi-şi duse mâinile pâlnie la gură:

– Hei, căpitane!

Ford se răsuci şi alergă spre ei aplecându-se să nu fie lovit de vreun lunetist.

– Ce s-a întâmplat, locotenente?

– O să fie un atac! Clădirile sunt pe ducă! În orice moment…

Un vuiet asurzitor îl întrerupse. De dincolo de creasta muntoasă îşi făcură apariţia elicopterele Cobra. Elicopterele aveau un echipaj format din doi oameni. Erau înarmate cu şase mitraliere Gatling şi muniţie de 2,5 ţoli. Se ridicară deasupra laturii estice a taberei cu motoarele duduind. Mitralierele lor începură să latre. Cerul se umplu de un fum alb. Proiectilele muşcau hulpave. Trupele nord-coreene se împrăştiară în derută. În urma lor rămaseră o mulţime de cadavre măcelărite. Atacul se sfârşi doar în câteva clipe. Tăcerea care se aşternu părea nepământeană, ca un giulgiu aşternut peste crestele abrupte. Undeva, în depărtare, Morgan auzi tot mai clar zgomotul motoarelor.

– Cred că i-au făcut praf, zise Ford ridicându-se şi privind spre vest, cu mâinile în şolduri. Cel puţin pentru moment!

– Sper să fie sfârşitul, domnule, şopti Morgan. Mai avem doar cinci-şase-doi. Şi doar 40 de grenade…

Se referea la muniţiile pentru M60 şi M16 şi la grenadele de 40 mm trase cu M203. Morgan îşi puse casca pe cap şi simţi cum îl încearcă oboseala.

– Cât mai aşteptăm, căpitane?

– Nu prea mult, răspunse Ford.

Era şi el obosit. Ascultă tăcerea mormântală. Asta ar fi putut fi şansa lor. Nu putea fi mai linişte decât în acel moment.

– La naiba! De ce să mai aşteptăm? întrebă Olivetti furios. Să pornim chiar acum!

– Nu cred că porcăriile astea de maşinării nord-coreene sunt în stare să pornească, zise Ford.

Şi făcu un gest a lehamite către vehiculele care se aflau nu departe de ei. Unele fuseseră avariate de echipa SEAL, iar altele erau aproape stricate. Nişte vechituri. Sergentul Walters râse amar şi zise că, după părerea lui, nord-coreenii mâncaseră caise la masă.

– Am primit veşti de la „Waldorf”, zise Ford. Cei răniţi se pot mişca. Cred că e timpul să chemăm aici elicopterele, domnilor! Ce credeţi?

– Mie-mi sună al naibii de bine! râse Morgan.

Era încă grozav de tulburat. Prima lui luptă îl speriase, dar nu era chiar îngrozit… dar parcă nici nu simțea gloria atârnându-i de umeri. Era chiar un pic dezamăgit. La urma urmei, atunci când intrai în luptă era normal, era omeneşte, să-ți fie frică, să-ți fie silă de sânge şi de cadavre. Era omeneşte să te simți obosit de moarte. Şi chiar să fii neliniştit.

– Hai să-i chemăm!

Olivetti căută frecvențele pe radio.

– Homeplate! Homeplate! Aici Cavalry One! Mă auzi? Terminat.

Ascultă o clipă în căşti apoi repetă apelul.

– Stați aşa! I-am prins!

Ford şi Morgan nu auziră răspunsul celor de pe portavion. Olivetti continuă:

– Homeplate! Cavalry One! Ne retragem! Repet, ne retragem! Apoi se întoarse spre Morgan: Homeplate confirmă, domnilor!

Morgan scoase un oftat de uşurare. Puşcaşii marini îşi strânseră echipamentul şi armamentul.

Următoarele clipe aveau să însemne eşecul sau succesul unei operațiuni la care participaseră atâtea forțe. Până acum lucrurile merseseră al naibii de bine în ciuda faptului că cel de-al doilea pluton se rătăcise.

Morgan de-abia aştepta să se reîntoarcă pe punea lui *Chosin*. Mai avea puțin şi-avea să-şi vadă împlinită dorința.

08h35'

Pe coasta vestică a munţilor Taebaek

Pak verifică radarul din nou, apoi confirmă poziția avioanelor din grup. Planul prevedea ca treizeci de avioane MIG să însoțească cele patru bombardiere. Toate aparatele se aflau în formație liberă la o mie de picioare. Bombardierele

zburau ceva mai jos pe deasupra ținuturilor de la est de Pyongyang.

Acum, gândi Pak, el avea să aplice o altă tactică a luptei de gherilă a lui Mao, pe cerul luptelor aviatice. Luptătorul de gherilă trebuia să folosească terenul care îi era familiar. Şi asta avea de gând să facă şi Pak.

Coloana vertebrală a Coreei era lanțul muntos Taebaek Sanmaek care tăia țara separând coasta de est de restul teritoriului. Vârfurile munților se ridicau la două mii de picioare deasupra nivelului mării. Radarul avioanelor americane Hawkeye avea o bătaie de aproape patru sute de kilometri. De două ori distanța dintre Wonsan şi Pyongyang. Oricum, distanța pe care puteau ele pătrunde era limitată de relieful sinuos şi accidentat. Zburând la joasă înălțime, printre vârfurile muntoase, cele treizeci şi patru de avioane nord-coreene puteau scăpa de radarul american… cel puțin până treceau de munți, la Majon-ni, o câmpie aflată la douăzeci şi cinci de kilometri de Wonsan.

Şi când vor ieşi dintre munți avea să fie prea târziu pentru americani. Avioanele lui aveau să sufere pierderi serioase. Dar Pak încercă să-şi alunge gândul acesta din minte: Un bun comandant trebuia să învețe să accepte pierderile în schimbul avantajului tactic. Patria nu putea spera la un bilanț al luptei de unul la unul. Vor fi pierderi mari. Dar nu se putea altfel.

Aplicând însă strategia lui Mao, Pak avea un oarecare avantaj. Când luptătorul de gherilă e gata să moară atacând un invadator, acesta e deja pierdut.

Pak meditase adânc la această nouă misiune. Un grup de avioane MIG avea să atragă aviația americană, în timp ce altul, zburând printre vârfurile muntoase, avea să apară brusc deasupra navelor americane.

De data asta sorții aveau să fie de partea lui, gândi Pak.

CAPITOLUL 29

08h45'

U.S.S. THOMAS JEFFERSON

– Ascultați ordinele! Ascultați ordinele! explodă o voce în difuzoarele de pe puntea de zbor. Începeți operațiunea de curățare! Începeți operațiunea de curățare!

La bordul oricărui portavion apelul acesta însemna o treabă serioasă care, uneori, devenea un coşmar. Fiecare om de la bord, de la marinar până la ofițerul de zbor trebuia să treacă la verificarea pistei. Orice rămăşiță metalică, orice bucată de zgură putea să fie luată de vârtej la decolare şi să pătrundă în motoarele avioanelor. Asta nu însemna altceva decât avarierea, sau chiar distrugerea unui aparat atât de costisitor. Înaintea fiecărei lansări avea loc o astfel de acțiune.

Iar în clipa de față era într-adevăr vitală. Puntea fusese curățată, dar era necesară o ultimă verificare amănunțită. Un front de mai bine de două sute de oameni porni umăr la umăr pe pistă de la prova la pupa cercetând cu atenție fiecare milimetru de pistă. Se mişcau cu toții foarte încet aplecându-se din când în când să ridice câte o bucățică metalică rămasă de pe urma exploziei anterioare.

Amiralul Magruder supraveghea operațiunea de pe puntea drapelului. De mai bine de o oră fuseseră suspendate alte operațiuni, avioanele rămânând în aer în zbor de rutină. Operațiunile Aeriene reuşiseră să găsească un cargou petrolier adus din sud şi datorită lui aparatele fuseseră alimentate în aer. Piloții era însă obosiți, nervii lor fiind încordați la maximum. Unii păreau gata să cedeze.

Mai rău, una dintre escadrile, F/A–18 fusese prinsă la bord în timpul accidentului. Piloții nu avuseseră cum să decoleze şi să înlocuiască avioanele aflate în aer. Iar acum, când unele tocmai se alimentau, iar altele efectuau zbor de patrulare pentru siguranța portavionului, mai rămăseseră doar opt F–14 care să acopere Cavaleria Doi la Nyongch'on-kiji şi să sprijine bombardierele care acționau deasupra portului Wonsan. Şi asta nu era de-ajuns pentru o operațiune de proporții cum era cea pe care tocmai o porniseră.

Amiralul Magruder ştia că nenorocirile nu vin dintr-odată şi că ele erau anunțate de evenimente minore. Aşa cum spuneau Legile lui Murphy. Până când evenimentele scăpau de sub control. Acum amiralul avea senzația că nu mai stăpânea situația şi că prizonierii şi puşcaşii marini, elicopterele de salvare de pe peninsula Kolmo, cele opt F–14 ale lui Tombstone erau toate nişte piese dintr-un joc de şah. Şi oricând unele dintre ele ar fi putut fi sacrificate.

Şi jocul odată pornit, nimic nu-l mai putea opri, nimic nu mai putea asigura o anume ordine a desfăşurării lucrurilor.

08h50'
Nyongch'on-kiji

La o jumătate de oră după ce fusese trimis mesajul codificat „Cavalry roundup" (Cavaleria se retrage), puşcaşii marini auziră al doilea grup de elicoptere Sea Stallions apropiindu-se dinspre est, razant pe deasupra copacilor. Erau escortate de elicoptere de luptă Cobra şi de patru F–14 care zburau ceva mai sus, survolând tabăra.

Locotenentul Morgan se simți cuprins de o mare emoție la vederea celor patru elicoptere. I se împlinea astfel arzătoarea dorință. Era asemenea unui băiețel cuprins de vraja unui magician care face să apară din jobenul său înstelat o flacără strălucitoare. Vedea elicopterele, dar încă nu-i venea să creadă. Operațiunea mergea însă cum nu se poate mai bine.

Acum, tot ceea ce mai aveau de făcut era să ducă la îndeplinire punctele finale ale planului. Adică să nu piardă nici un elicopter, să le ferească de atacurile de la sol sau de rachetele vreunui MIG.

Echipajul *Chimerei* îşi transportă răniţii la elicoptere. Fiecare aparat putea transporta câte douăzeci şi unu de oameni. Conform planului, trei dintre elicoptere aveau să-i ducă pe cei de pe *Chimera*, sub escortă, chiar pe deasupra ţinutului Nyongch'on-kiji şi apoi pe vasul *Chosin* care se afla în larg, la o depărtare de opt mile. O navă ca *Chosin* dispunea de un spital modern cu trei săli de operaţii şi paturi pentru trei sute de pacienţi.

Restul echipajului de pe nava spion, aproape o sută de oameni, plus echipa SEAL şi cei aproape o sută optzeci de puşcaşi marini aveau să fie transportaţi pe rând. Ar fi fost nevoie de opt elicoptere ca să fie duşi cu toţii, un lucru imposibil, pentru că nu erau atât de multe elicoptere disponibile. Dar zborul până la *Chosin*, dus-întors, dura doar o jumătate de oră, în asta intrând şi manevrele de aterizare şi decolare, ţinând cont că spaţiul aerian era destul de aglomerat.

Poate că ar fi fost mai bine să-i transporte pe toţi o singură dată de la Nyongch'on-kiji la aeroportul Kolmo cu cele patru elicoptere, ele făcând astfel doar câte două curse. Luptele înverşunate însă i-ar fi pus în pericol…

Primul elicopter era deja plin. Un puşcaş marin aflat jos semnalizã, pilotul salută şi rotoarele începură să se învârtească din ce în ce mai repede. Elicopterul se smunci şi se ridică în văzduh, ducându-şi încărcătura spre libertate. Pilotul făcu o manevră, îşi ridică coada şi porni val vârtej spre nord-est. Erau doar cinci mile, până la spaţiul aerian cucerit de Marina SUA în zona peninsulei Kolmo. Pentru a fi în siguranţă, pilotul zbura razant pe deasupra vegetaţiei dese şi pe deasupra ruinelor încă fumegânde.

– Asta-i partea cea mai grea a misiunii noastre! zise o voce. Locotenente, simt că mi se usucă cerul gurii!

Morgan se întoarse surprins:

– Sergent Walters? Cum aşa Gunny?

– Am participat la acțiunea Deşert Unu, în 1980, zise Walters pe un ton grav. Îți aduci aminte de accidentul acela de elicopter?

Morgan nu ştia prea multe detalii despre asta, dar auzise câte ceva despre povestea aceea. Comandoul Delta Force tocmai se retrăgea în timpul unei misiuni de salvare a ostaticilor americani din Iran, când un elicopter Sea Stallion, identic cu cel care zbura acum spre *Chosin*, se ridicase din deşert… şi se ciocnise cu un alt elicopter, Hercule C–130. În urma coliziunii fuseseră o grămadă de pierderi de vieți omeneşti. Opt morți, îşi aminti Morgan. Încercă să-l liniştească pe sergent:

– Cred că au învățat ceva atunci, Gunny!

– Poate, zise Walters nepărând convins. Nu de oameni mi-e frică mie! Nu e vorba de camarazii noştri. Mă gândesc însă la maşinăriile astea.

Morgan nu era de acord cu părerea lui, dar n-avea nici un rost să discute în contradictoriu. De-a lungul pistei, marinarii vasului spion se pregăteau să urce în al doilea elicopter al Cavaleriei Doi şi aproape că umpluseră rampa din spate. Printre oameni domnea veselia şi prea puțin din tensiunea în care trăiseră în ultimele zile mai stăruia pe chipurile lor.

Cu motoarele mugind, elicopterul se ridică de pe pistă stârnind un vârtej de praf. Două elicoptere Cobra porniră după el zburând pe deasupra.

– Cred că totul merge destul de bine, zise Morgan atunci când zgomotul motoarelor se pierdu în zare. Da, da, totul merge ceas! Nu-i aşa?

Walters îl privi surprins:

– N-ai auzit, locotenente? Puntea de zbor a portavionului e închisă de vreo oră.

– Ce-ai spus? Când…

Walters dădu din umeri.

– Am auzit acum câteva minute. Poate că n-o să dureze mai mult de o oră.

– Vrei să spui că asta ne va întârzia?

– Mai mult ca sigur că lucrurile vor deveni şi mai palpitante. După câte am auzit eu, ar avea nevoie de mai multe avioane de luptă care să acopere elicopterele. Acum… sunt suficiente avioane Hornet şi F–14 pentru aşa ceva, mă înțelegi? întrebă Walters dând iar din umeri.

Vestea asta îi îngheță sângele în vine lui Morgan. Înțelesese că reîntoarcerea la bord avea să fie îngreunată oricum ar fi luat-o. Imediat ce vor pleca şi o parte dintre puşcaşii marini, aveau să fie mult mai puțini cei care ar fi putut fi nevoiți să lupte împotriva unui atac nord-coreean.

Dacă operațiunile aeriene ale escadrilelor erau limitate din cauza exploziei de la bordul portavionului lucrurile putea fi chiar teribil de complicate, într-adevăr. Fără acoperire şi raiduri cu bombardiere Intruder se puteau trezi cu toți nord-coreenii pe cap.

– Cum spuneam, locotenente, adăugă Walters. Nu oamenii te lasă…

Morgan apucă arma şi cercetă nervos împrejurimile. În spatele său un al treilea elicopter se ridică spre cer.

08h55'

Compania „Fox", Blue Beach (Plaja Albastră)

Soldatul Benjamin D. Ross se ghemui în spatele zidului în timp ce gloanțele muşcau cărămida asurzindu-l.

– Sniper![32] strigă el.

Ceilalți oameni din formația lui se şi aruncaseră pe burtă târându-se spre clădire.

Compania „Fox" ajunsese printre primele unități pe plajă, adusă de o amfibie. Imediat se îndreptase spre sud-est, de-a lungul țărmului, ca să ocupe poziție la trei mile sud de aeroportul Kolmo. Urmaseră traseul din plan până când

fuseseră înlocuiți de o altă unitate. Apoi se mişcară rapid spre clădirile de pe coastă, chiar în partea sudică a Plajei Albastre. Acolo, potrivit hărților militare, se afla o stațiune. Puşcaşii marini ştiau că e o stațiune luxoasă în care veneau să se odihnească şi să se distreze conducătorii de partid nord-coreeni precum şi oaspeți din țări străine, bineînțeles socialiste. Stațiunea avea un bazin de înot elegant, terenuri de sport, parcuri şi pajişti bine întreținute. Clădirile erau din marmură albă şi contrastau în mod evident cu colibele sărăcăcioase în care trăiau cea mai mare parte dintre nord-coreenii de pe insula Kolmo. Ca şi aeroportul, stațiunea era pustie. Când ajunseră în mijlocul ei, puşcaşii marini nu găsiră pe nimeni. Toată suflarea fugise în timpul raidurilor aeriene sau poate când auzise că debarcă puşcaşii americani.

Mda, cel puțin părea pustie. Răsună o altă împuşcătură. Glontele se înfipse într-un copac. Vreo câțiva nord-coreeni se baricadaseră într-o vilă cu două etaje aflată pe faleza ce se deschidea către mare.

– Ron! Aguilar! strigă sergentul Nelson din spatele unui zid. Faceți fum! Restul ne acoperiți!

– OK, sergent!

Cei doi puşcaşi marini încărcară aruncătorul M203 cu grenade fumigene de 40 mm şi îl declanşară. Sergentul şi cu cel de alături săriră peste zid şi exact în acea clipă ceilalți deschiseră un foc necruțător să-i acopere. Bubuitul aruncătorului se amestecă cu clănțănitul mitralierelor. Valuri de fum alb se ridicară în fața vilei.

– Stați! strigă Nelson. Ne vin ajutoare.

Câteva clipe mai târziu apăru un elicopter Cobra care se ridică de dincolo de copacii care tiveau cu verdele lor partea de vest a stațiunii. Tunul de 20 mm montat pe elicopter trosni asurzitor. O parte din fațada vilei se prăbuşi într-un nor de var. Bucăți de zidărie şi de sticlă şuierau în toate părțile. Proiectil după proiectil muşcară din cercevele, din uşi şi acoperiş.

Elicopterul încetă focul şi se lăsă iar în spatele copacilor.

– OK, băieți, strigă Nelson. Să ne mişcăm!

Ross alergă în salturi până la uşa vilei din care ieşeau norii groşi de fum. Zări mai multe cadavre împrăştiate printre grămezile de moloz. Probabil că erau câțiva nord-coreeni care se ascunseseră în timpul raidurilor, cu gând să dea o lovitură în spatele frontului american.

Astfel de clienți acționau în acelaşi stil ca şi comandoul „Fox". Se părea că nu mai era nimic de făcut, nu se mai zărea nici o mişcare. Dintr-odată lucrurile se precipitară. Ce se întâmplă apoi, Ross nu avea să înțeleagă.

Cerul fusese împânzit toată dimineața de elicoptere, cele mai multe de tipul Sea Knight. Mari, cu coadă dublă. Dar acum două elicoptere Huey UH–1, „Slicks", îi atraseră atenția. Asemenea elicoptere mai fuseseră folosise în Vietnam. Iar în Marină erau destul de rare. Erau doar câteva într-o escadrilă de pe *Chosin* şi erau rezervate serviciului de comandă şi celui utilitar… sau misiunilor speciale, în care mărimea şi uşoara lor manevrabilitate le făceau necesare şi de neînlocuit. Cele două elicoptere zburau rapid spre plajă, la vreo două mile spre nord.

În aceeaşi clipă, dintre dărâmături săriră doi coreeni, Unul dintre ei era înarmat cu un AKM. Celălalt purta un lansator pe umăr. Alergară amândoi spre faleză. Probabil că stătuseră ascunşi la subsol, acolo unde proiectilele elicopterului Cobra nu-i ajunseseră.

Nord-coreeanul înarmat cu AKM deschise focul împotriva puşcaşilor marini care se aruncară înainte. Gloanțele şfichiuiră aerul. Aguilar fu lovit şi se prăbuşi gemând. Cel de-al doilea coreean nici nu-i luă în seamă pe puşcaşi. Se concentra asupra elicopterelor încercând să-şi regleze lansatorul.

Ross recunoscu arma imediat. Era o Grail SA–7 pe care sovieticii o numeau „Strela"{33}. Era o rachetă care se ghida după căldura motorului. Tipul ăsta fusese luat în râs pentru că era o copie imperfectă a lansatorului american Redeye. Dar

putea fi destul de eficientă şi putea doborî un elicopter aflat la o depărtare de două mile.

Un alt puşcaş căzu sub focul nord-coreeanului. Ross trase înspre cel cu lansatorul. Celălalt nord-coreean, neinspirat, făcu un pas lateral şi primi salva în piept prăbuşindu-se. Cel de alături îşi locase deja ținta şi se hotărî să apese pe trăgaci.

O explozie asurzitoare sfâşie văzduhul. Racheta țâşni din lansator. Puşcaşii marini reuşiră să-l ciuruiască pe nord-coreean. Dar racheta tăia acum văzduhul lăsând o coadă groasă, albă.

Ross privi îngrozit. Racheta Iovi elicopterul din față. Izbucni o flacără argintie şi se ridică o ciupercă de fum… Apoi elicopterul pierdu înălțimea, începu să se rotească neputincios şi se prăbuşi în valuri.

Sunetul exploziei fu auzit de puşcaşi cincisprezece secunde mai târziu.

09h05'

Aerodromul Kolmo

Colonelul Caruso sosise cu elicopterul zburând de pe *Chosin* imediat ce reuşise să-şi convingă oamenii că era necesar să procedeze aşa. La drept vorbind, prezența sa pe plajă contravenea regulamentelor. Ar fi putut fi lovit de un glonte. Ar fi putut să fie strivit de explozia unui obuz. Dar Caruso nu gândea tocmai aşa. Chiar dacă s-ar fi întâmplat să moară, prezența lui în mijlocul celor ce luptau era mai mult decât necesară şi toată lumea nu ar fi avut decât, de câştigat.

John Caruso era marinar de scoală veche. Un adevărat cal nărăvaş care-şi câştigase pe merit gradele. El era un împătimit şi un apărător al ideii că un comandant trebuie să fie mereu în mijlocul celor pe care îi conduce. Chiar şi în focul luptei. Şi tocmai de asta îl iubeau puşcaşii.

– Hei, sergent, cum te cheamă? strigă Caruso văzând un sergent nu departe de el, pe pistă.

– Peters, domnule, răspunse sergentul.

– Cine e şeful tău de pluton?

– Locotenentul Rolland, domnule!

– Mai termină cu „domnule”! Ce-ai zice dacă echipa ta şi cu tine ați face o mică plimbare?

Sergentul făcu o mutră uimită neştiind ce să creadă despre apariția ca din senin a acelui colonel îmbrăcat în uniformă de camuflaj.

– Unde vrea colonelul să…

Caruso îi arătă portul Wonsan, spre clădirile care străluceau în bătaia soarelui.

– Sergent, acum zece minute unul dintre elicopterele noastre s-a prăbuşit pe plajă. Transporta o echipă specială. Acum se pare că am nevoie de oamenii tăi. Vreau să vă trimit într-o misiune al dracului de grea!

Gând era vorba de aşa ceva, toți puşcaşii marini executau misiunile fără să crâcnească. Era o chestiune care ținea de simțământul datoriei, de curaj şi solidaritate.

– Am înțeles, colonele!

– Ia-ți oamenii şi caută-l pe locotenentul Adams. Raportează-i despre cele două elicoptere. Am să-l anunț pe locotenentul tău unde te vei duce!

Îi întoarse sergentului salutul apoi o porni pe pistă căutându-l pe Rolland.

09h15’

Deasupra portului Wonsan

Sergentul Peters înmărmuri când află ce se întâmplase cu echipa tactică specială, dar asta nu-l împiedică să-şi bage echipa pe uşa laterală a elicopterului Huey UH–1. În locul acela era un alt Huey ale cărui rotoare se învârteau făcând o grămadă de zgomot.

Grupa lui de paisprezece oameni se alinie, iar Peters făcu un semn pilotului când toată grupa se îmbarcă. Cu un vuiet

ascuțit, elicopterul se ridică stârnind nori de praf.

Uşile laterale erau deschise aşa că Peters putu privi portul Wonsan în timp ce zburau la înălțimea valurilor. Erau o mulțime de nave nord-coreene comerciale, bărci de pescuit, tancuri petroliere ancorate în docuri. În ultimii ani, Coreea de Nord fusese cam izolată de comunitatea mondială, dar Peters zări pavilioanele unor țări care încă întrețineau relații comerciale cu nord-coreenii. Printre ele, Cuba, China, Japonia şi Peru.

Brusc, elicopterul se lăsă pe o parte. Peters zări nişte trasoare portocalii trecând pe lângă uşa deschisă. Se trăgea în ei!

– Se pare că idioții ăştia încă au chef de scărmăneală, îi spuse pilotul lui Peters peste umăr. Au tras de pe şalupele lor de patrulare.

Tirurile încetară. Două elicoptere Sea Cobra bombardară şalupele lăsând prin cer vălătuci albi. Peters simți suflul exploziilor dar nu zări țintele.

– Atenție! strigă pilotul. Avem liber acum… Ne apropiem!

Peters încercă să privească în urmă, dar nu reuşi din cauza celorlalți din echipajul elicopterului. O clipă mai târziu însă putu să vadă foarte bine… portul Wonsan şi… *Chimera*.

Zona aceea a portului părea să fie în administrarea armatei nord-coreene. O mulțime de ambarcațiuni militare erau ancorate acolo. Sea Cobra mai scufundă două şalupe de patrulare. În rest, vânzoleală de nedescris. Întreaga privelişte era însă dominată de *Chimera*. Pe măsură ce se apropiau, Peters zări vasul sovietic. Un crucişător care purta numele de *Tallinn*.

– Sunt al naibii de bucuros că nu mai trag în noi! exclamă un puşcaş tânăr care se înghesui lângă Peters.

Sergentul fu nevoit să-l aprobe. Cum se apropiaseră destul de mult, Peters îşi dădu seama că bateriile de rachete ale crucişătorului ar fi putut doborî chiar şi o escadrilă de avioane de vânătoare.

Şi oare ce gândeau ruşii acum? Ordinele pentru echipa lor erau clare. Nu trebuiau să aducă atingere sau să ameninţe oamenii şi bunurile altor ţări. Peters îşi spuse că Moscova fusese avertizată de iminenţa unui atac la Wonsan… şi, fără să facă un efort prea mare, se gândi că ar fi putut pune la cale mai multe scenarii al căror final era o confruntare între ruşi şi americani. De ce dracu' nu plecaseră ruşii de la bun început?

Apoi Peters fu prins de evenimente. Nu mai avu timp să-şi pună atâtea întrebări. Elicopterul coborî razant pe deasupra apei. Se îndepărtă de chei. Pilotul trecu de partea cealaltă a vasului spion, *Chimera*, rămânând între el şi crucişător.

Elicopterul încetini apoi se ridică. Peters sări în picioare sprijinindu-se de pereţii metalici, în timp ce elicopterul se întoarse spre chei.

– Hai, puşcaşi! strigă Peters sărind din elicopter pe dană, chiar lângă pupa navei spion.

Al doilea elicopter stătea în aer, chiar deasupra heliportului de pe *Chimera*. O mulţime de puşcaşi marinari săriră pe punte împrăştiindu-se în toate părţile. Pe scări, pe pasarele, pe culoare.

După ce toţi oamenii le părăsiră, elicopterele începură să se învârtă deasupra golfului asemenea unor rechini înfometaţi. Pe punte începură să răsune mai multe împuşcături. Peters privi în urmă. Cheiul era pustiu. Printre nişte butoaie cu păcură zăceau cadavrele a trei santinele nord-coreene. Cu mult înaintea puşcaşilor, un comande adus de un elicopter curăţase zona.

Cum priveai spre Wonsan, cheiul se unea cu un doc de beton mărginit de o şosea şi de nişte clădiri cu destinaţie militară. Pe una din clădiri atârna drapelul ţării. Pe o alta, acoperind întreaga faţadă de şase etaje spânzura tabloul preşedintelui nord-coreean. Străzile erau pustii. Inamicii se retrăseseră. Probabil că pregătiseră unele capcane şi ambuscade ceva mai departe. Probabil că ridicaseră baricade din cauciucuri, automobile arse, pietre de caldarâm şi

scânduri. Peters le arătă oamenilor săi principalele puncte nevralgice din zonă apoi le ordonă să se disperseze. Era posibil ca nord-coreenii să încerce să se întoarcă. Şi dacă aveau chef să o facă, Peters avea să-i împiedice cu foc nimicitor, blocându-le accesul spre *Chimera*.

– Johnson! Sanchez! strigă Peters. Cu mine!

Puşcaşii îl urmară pe sergent până în apropierea unui dig care le oferea, o poziție de tragere excelentă. Îşi proptiră armele de betonul fierbinte şi aşteptară.

– Stoy! strigă o voce ascuțită. Niet!

Peters se întoarse mirat. Nu înțelegea limba dar era rusă, fără îndoială. Din dreptul crucişătorului, din spatele unor grămezi de saci cu nisip apărură vreo doisprezece marinari purtând uniforma rusească. Fiecare marinar era înarmat cu o AKM îndreptată spre puşcaşii marini.

– Sergent Peters, Marina Statelor Unite! strigă sergentul tare, să se facă auzit.

Dar ruşii nu-şi lăsară armele în jos.

09h15'

Tomcat 205

– Shotgun, aici Tango-şapte! sparse o voce tăcerea din căştile lui Tombstone. Avem mai multe codițe! Repet! Avem mai multe codițe! Coordonate doi-şapte-cinci, trei grade, distanța douăzeci şi două de mii…

– Îi am, Tombstone! strigă Snowball. Văd şaisprezece… ba nu… optsprezece…

– Ei, ce răhățoi! strigă înciudat Batman.

– Se poate aşa ceva, oameni buni? spuse Tombstone. Toată lumea adunarea la cinci grade deasupra portului. Hai să-i luăm prin surprindere. Când ies din trecătoare…

Printre vârfurile lanțului muntos Taebaek şerpuia o şosea şi o cale ferată. Duceau spre oraşul Majon-ni, aflat mai

departe, spre vest. Avioanele nord-coreene veneau chiar pe acolo.

– Douăzeci şi unu de codițe, acum… spuse Snowball. Deasupra trecătorii…

Atât de mulți… şi Tombstone avea doar trei F–14 în formație cu el şi alte patru care zburau ceva mai jos, protejând elicopterele care transportau răniții la bordul vasului *Chosin*. Căută frecvența pe care comunica cu portavionul:

– Homeplate! Aici Shotgun! Trimite-mi întăriri…

– Shotgun! Aici Homeplate! Puntea de zbor nu e încă disponibilă. Avioanele Hornet nu pot decola în următoarele zece minute. Avioanele Javelin se alimentează în aer şi sunt la o distanță de cel puțin un sfert de oră de tine.

Ce rahat!

– Recepționat, Homeplate! Noi… avem probleme!

– Ştim care sunt problemele! O să chemăm cele patru F–14 care asigură operațiunile de pe plajă. Vor fi la tine în doar câteva minute!

Ce bine, gândi Tombstone. Asta înseamnă că iar vor lupta opt F–14 împotriva a douăzeci şi unu de inamici…

– Aici Shotgun Leader! Băieți, ne îndreptăm spre o nouă direcție. Doi-şapte-cinci. O să-i aşteptăm la şase grade. Hai să vedem dacă putem să stricăm jucăria prietenilor noştri.

– Recepționat, spuse Batman.

Tombstone simți agitația obişnuită şi alungă gândurile negre.

– Gata… acum!

CAPITOLUL 30

09h18'

Tomcat 205

Tombstone împinse manşa avionului înainte şi aruncă o privire spre munții din spatele Wonsan-ului. Se ridicau maiestuoşi, dincolo de carlinga lui străvezie. Tombstone vedea valea verde, o linie subțire printre munți ce ducea către oraşul Majon-ni. Avioanele nord-coreene trebuiau să apară dintre vârfurile semețe în doar câteva secunde.

– Pregătiți armele! strigă el. Snowy, dă-mi nişte date…

– Uh… optsprezece! Nu, şaisprezece codițe acum… Distanța opt mii…

– Ce s-a întâmplat? Nu erau douăzeci şi unu?

– I-am pierdut, Tombstone. I-am pierdut din cauza reliefului atât de accidentat.

Aşa deci, o parte dintre nord-coreeni o făceau pe greieraşii strecurându-se printre munți asemenea unor nave spațiale dintr-un film SF. Vreunul din echipa adversă avea ceva tupeu! Inima lui Tombstone începu să bată cu putere, asemenea unui ciocan pneumatic. Îşi umezi buzele.

– Shotgun! Fiți atenți, sunt vreo câțiva bastarzi care se furişează printre munți! Fiți cu ochii pe ei!

Cu grămada aia de stânci colțuroase şi cu vegetația abundentă care îşi schimba culoarea când în verde când în cenuşiu era al dracului de greu să localizezi nişte avioane de luptă.

Mai rău, Tombstone nici nu îndrăznea să pună radarul rachetelor pe urmele lor. Dacă aveau de gând s-o şteargă din

pricina luptelor de jos? Tombstone îşi spuse că mai bine ar fi să aştepte până o să fie sigur.

– Shotgun! Aici Homeplate! Răspunde…

– Aici Shotgun Leader! Recepție!

– Tombstone, cred că-i mai bine să-ți spun, se auzi vocea comandantului Barnes de la Centrul de informații de pe *Jefferson*. Echipajul de pe *Chimera*, în bună parte, a fost dus pe *Chosin*. Cei rămaşi se află pe Plaja Albastră. Se vor îmbarca pe amfibii. Dacă avioanele MIG ajung acolo, băieții noştri vor fi complet descoperiți.

Tombstone simți un gol în stomac. Amfibiile şi elicopterele aveau să fie primele lovite de nord-coreeni. La naiba, se putea duce dracului toată operațiunea.

Dacă o amfibie plină cu oameni avea să fie scufundată atunci…

– Înțeleg, Homeplate! Trimite-ne ajutoare dacă poți! Noi menținem cursul!

– Tombstone! Avem opt codițe, sus…

– Îi frigem! Dă-mi un Phoenix!

– Locat! Ton!

Tombstone auzi țiuitul locației pe radar.

– Şase rachete! Şase ținte!

Radarul lui Tombstone putea urmări simultan şase ținte, pentru fiecare din cele şase rachete. Radarul selecționa cele mai apropiate ținte care puteau constitui o amenințare directă pentru avion. Într-un război, gândea Tombstone, maşinăriile se dovedeau mult mai eficiente decât oamenii.

– Fox one! Fox one!

Tomcat se scutură când o rachetă Phoenix, cu botul turtit, țâşni de sub aripa din dreaptă, lăsând o coadă prelungă, de fum albicios. Cinci secunde mai târziu, o a doua rachetă o urmă pe prima răsucindu-se amețitor prin aer.

– Țintele se îndepărtează unele de altele, Tombstone! raportă radaristul. Locația este însă foarte bună… a treia rachetă… a patra…

Din avionul lui Batman se auzi vocea lui Army Garrison:

– Locație pe țintă! Fox one!

Tombstone observă cu coada ochiului că Batman zbura undeva în spatele său şi că încă nu lansase nici o rachetă. Se întrebă dacă nu cumva Batman traversa iar o criză, dacă nu cumva avea iar remuşcări înainte de a ucide.

Se hotărî să-l lase în pace; să nu-i spună nimic. Oricum, Batman trebuia să se angajeze în luptă… altfel risca să fie doborât de nord-coreeni. Orice i-ar fi spus, probabil că l-ar fi enervat o dată în plus. Îşi aminti cum gândurile negre îl bântuiseră şi pe el data trecută când se luptase pe cerul de la Wonsan. Şi toate culminaseră cu remuşcările pe care le avusese atunci când aterizase pe puntea portavionului. La urma urmei, dacă Batman avea necazuri, trebuia să şi le rezolve singur.

Rachetele cinci şi şase fură eliberate şi Tombstone se rostogoli spre stânga, coborând sub plafonul de nori. Câteva secunde mai târziu luă din nou înălțime exact în clipa în care se zăriră clădirile pe sub burta avionului. Se zăreau drumuri, fabrici şi blocuri. „Ăsta-i un loc de-a dreptul tâmpit pentru o luptă aeriană”!, gândi Tombstone. Speră în sinea lui că populația se refugiase deja pe dealuri.

O flacără roşie îi izbucni în față.

– Lovit! strigă entuziasmat Snowball. Am terminat un MIG!

Ceilalți nord-coreeni se împrăştiară pe cer, cozile lor de fum intersectându-se cu cele ale rachetelor Phoenix. O a doua rachetă explodă pe coasta muntoasă câteva secunde mai târziu. Câteva avioane MIG coborau acum spre plafonul minim încercând să scape de vânătoarele americane, strecurându-se printre vârfurile munților, tot mai jos, pe deasupra stâncilor şi prăpăstiilor abrupte. O altă rachetă lovi un MIG în plin făcându-l bucăți. Tombstone trase manşa spre el şi porni în picaj spre valea verde de sub el. O duzină de avioane MIG, strălucind în bătaia soarelui, trecură vâjâind pe deasupra carlingii sale. O apucaseră în direcție opusă. În apropiere un MIG atins explodă, suflul zguduind serios avionul lui Tombstone.

– Terminat doi! Terminat trei! strigă radaristul chiuiind. Sfântă Fecioară! Plouă cu avioane MIG!

– S-o luăm în ordine! Fox one! strigă Tombstone.

Flăcările aprinseră cerul.

– Am terminat unul pentru doi-zero-patru! anunță vesel Army.

– Fox two! Fox two! se auzi vocea lui Taggart. Taggart folosise o rachetă Sidewinder, semn că era foarte aproape de nord-coreeni.

Tombstone trase manşa înapoi şi se urcă pe deasupra văii într-un luping care-l aduse la cinci mii de picioare. Acum văzu că avioanele MIG erau peste tot, deasupra şi sub el. Se revărsau pe deasupra portului Wonsan.

De la o înălțime de o milă, Tombstone văzu soarele dimineții scăldând portul. Zări siluetele negre ale vapoarelor. Văzu amfibiile Marinei sclipind departe, pe plaja aurie.

– Shotgun! Aici doi-doi-unu! Intrăm în luptă! Care-i treaba?

Tombstone înțelese că sosise şi camaradul său Hoffner, poreclit Snake.

Adusese cu el alte avioane F–14. Erau cele care acoperiseră elicopterele.

– Doi-patru-patru intră în luptă! se auzi vocea lui Marinaro „Nightmare”.

– Şi doi-nouă-cinci! strigă un alt pilot, Rostenkowski „Shooter”{34}.

– Şi doi-patru-opt! strigă Paddy Padden. Fac deschiderea cu o rachetă!

– Bine ați venit băieți! răcni înveselit Tombstone. Vreți să ne distrăm?

– Hai că v-am cam aşteptat! strigă Taggart.

Un alt avion MIG explodă asurzitor umplând cerul de bucăți metalice incandescente. O mulțime de rachete Phoenix, Sidewinder şi Atoll vâjâiau acum prin văzduhul încins.

– Terminat unul pentru doi-nouă-cinci!

– Ai loc să te mişti, Paddy? Vino spre stânga la doi-şapte-zero! Bandiții! Bandiții la trei grade!

– Ai grijă Tombstone! strigă Batman. Se apropie unul de şasele tău!

Se părea că Batman fusese cuprins de febra luptei.

– Batman, unde eşti?

– Sunt pe treiul tău, la opt-trei-zero!

– Te văd. Hai pe ei. Ia-o la dreapta.

Tombstone viră spre stânga. Se afla la o altitudine apreciabilă, mult deasupra văii. Stâncile păreau însă că se cațără pe cer, aproape atingând cu vârfurile lor ascuțite burta avionului. Tombstone se rostogoli într-un S perfect. Când ajunse la două mii de picioare deasupra pământului, îl zări pe Batman zburând drept înainte, printre avioanele MIG aproape înnebunite. O rachetă zvâcni prin văzduh şi lovi un MIG. Flăcări roşii şi portocalii izbucniră, se împrăştiară printre razele soarelui.

– Terminat unul pentru doi-zero-trei, spuse Taggart. Ia priviți băieți cum cad avioanele astea!

– Shotgun Leader! Atenție! Un MIG se ține după coada ta!

Tombstone se răsuci pe locul său şi-i aruncă o privire lui Snowball.

– E tot pe noi, scrâşni radaristul din dinți. Se ține ca turbatu'!

Acolo era! Tombstone văzu o rachetă țâşnind de sub aripa nord-coreeanului.

Nu avea ton radar, dar distanța era atât de mică încât probabil că pilotul lansase o căutătoare de căldură.

– Dă drumu' la flăcări! Să-l păcălim! strigă Tombstone trăgând manşa înapoi şi aruncându-se într-un luping amețitor.

Snowy apăsă butonul care comanda flăcările-momeală. În ultimul moment Tomcat se întoarse pe spate şi plonjă spre pământ, la mai puțin de o mie de picioare.

Racheta fu păcălită. Trecu vâjâind pe deasupra carlingii şi se pierdu printre stânci. Tombstone acționă supapele la maximum şi se avântă spre înălțimi.

În clipa aceea zări patru aparate mişcându-se undeva, jos, sub el.

Erau nişte avioane Nanchang Q–5s. Nişte bombardiere construite de chinezi. NATO le codifica „Fantan”. Erau vopsite în culori de camuflaj, verde cu maro. Erau escortate de patru avioane MIG ce zburau la joasă altitudine. Fiecare avion era înarmat cu rachete AS–7, probabil având câte o sută de livre. Tombstone înțelese într-o clipă care era ținta lor.

– Homeplate! strigă el oprindu-şi zborul spre înalt. Fantan! Avioane Fantan se apropie de vale!

Timpul păru că se opreşte în loc. Zburând nebuneşte, cu aripa stângă orientată spre cer, zări avioanele ieşind dinspre Majon-ni. În câteva minute aveau să fie deasupra oraşului şi apoi deasupra plajei putând să-şi aleagă o grămadă de ținte.

Era clar că umblau după amfibiile americane aflate acum departe de Plaja Albastră, în drum spre flota SUA. O singură rachetă şi o amfibie s-ar fi scufundat numaidecât. Cei din echipajul vasului *Chimera* erau în mare pericol…

Sau, poate şi mai rău, bastarzii aveau de gând să atace *Chosin*, care, acum, primea elicopterele unul după altul într-un ritm infernal.

Deşi era oricum mai greu de scufundat, *Chosin*, oferea în schimb întreaga lui punte de zbor plină de oameni şi maşini, tancuri şi petrol şi muniție. O lovitură bună ar fi putut face un întreg iad acolo pe punte.

Şi mai erau şi alte ținte! *Little Rock*, *Texan City* şi distrugătoarele care se aflau aproape de coasta nord-coreeană. Şi elicopterele Sea Knight care făcea curse între vase şi țărm…

Pentru Fantan o astfel de pradă, era mai mult ca sigur o mană cerească… ei ar fi obținut un succes răsunător. Ar fi putut da o lovitură mortală americanilor.

– Nightmare! Nightmare! E pe şasele meu! strigă Tombstone.

– Tai-o la stânga! La stânga, Tombstone! Vezi dacă o poți face…

– Sunt pe el! Sunt pe el! Fox two!

– E prea aproape! Să folosim mitralierele!

– Ia-l de pe mine, Nightmare!

Avioanele F–14 se luptau cu vitejie cu puzderie de nord-coreeni. Tombstone se lăsă spre stânga căutând că prindă din urmă avioanele Fantan.

Încercă să se alinieze cu ele. Să le taloneze, dar avionul lui se cutremură ca lovit de un ciocan gigant. Tombstone se întoarse în scaun să arunce o privire în spate. Avionul MIG încă era în coada lui, la vreo sută de yarzi.

– Rahat, Tombstone! strigă radaristul. Iar a apărut dementul ăsta!

Mitralierele urmăritorului începură să latre şi gloanțele de 23 mm şuierară pe deasupra carlingii lui Tombstone. Brusc, alte două avioane MIG îşi făcură apariția.

– Tombstone! strigă Batman. Ai nişte bandiți albaştri chiar la şasele tău!

– Ştiu! Ştiu! strigă Tombstone.

– Vin să te ajut! răcni Batman plin de furie.

– Negativ! îi răspunse Tombstone acționând arzătoarele la maximum şi țâşnind spre înaltul cerului.

Avioanele MIG îl urmară ținându-se de coada lui pline de îndărătnicie. Aproape că îi copiau manevrele. Parcă erau imaginile lui în oglindă. Mitralierele lătrară din nou ca turbate şi ploaie de gloanțe se înfipse în aripa dreaptă a Tomcat-ului.

09h22'

Tomcat 232

Batman se uită dincolo de carlingă urmărind cele patru avioane MIG care străluceau în soare, undeva în față. Avionul lui Tombstone îşi încheia urcuşul şi se pregătea să plonjeze spre pământ. Cele trei MIG-uri erau tot în coada lui.

Undeva, în jos, la plafonul minim, avioanele Fantan şi escorta lor se îndreptau nestingherite spre Wonsan cu gândul

să ajungă deasupra țărmului. Nu mai avea timp să stea pe gânduri. În sufletul lui Batman se dădu o luptă surdă. Trebuia să aleagă între a-şi salva camaradul şi a ataca cele patru Fantan… sigur că nu le putea face pe amândouă în acelaşi timp. Trase o înjurătură murdară, coborî şi-i strigă radaristului să prindă țintele… cinci… patru… trei…

– Sidewinder! strigă Batman pentru că ajunseseră prea aproape ca să poată lansa o Phoenix.

– OK! răcni Malibu. Dar, şefule, fii atent… Suntem locați!

Batman auzi tonul. De undeva, din văzduh, îi vâna un MIG.

– Dă-l în mă-sa! răcni Batman concentrându-se pe monitorul computerului său şi aliniindu-se cu formația de avioane Fantan.

Nord-coreenii erau doar la trei mile depărtare. Soarele, nepăsător, arunca raze ascuțite pe deasupra portului Wonsan. Computerul îl avertiză. Țintă! Batman apăsă pe buton. Pentru o clipă îşi aminti că la bordul celuilalt avion era un om… dar trebuia să salveze puşcaşii marini şi pe cei de pe *Chimera!*

– Fox two!

Racheta Sidewinder vâjâi năprasnic țâşnind de sub aripă.

– Batman! Ticăloşii au lansat şi ei o rachetă pe şasele nostru!

– Momeşte-o!

– Am dat flăcări… Tot se ține după noi!

Batman rostogoli avionul ca să scape de urmărire şi se postă în coada avioanelor Fantan. Erau o țintă perfectă pentru el în ciuda avioanelor MIG din escortă care aveau de gând să-i dea de furcă.

– Sus, Batman! Sus!

La naiba! Batman trase manşa aruncând momeala în urmă şi intră într-un luping foarte strâns. Păcălită, racheta îl urmă nereuşind însă o buclă atât de strânsă. Explodă la vreo treizeci de yarzi. Suflul făcu avionul să se cutremure din toate încheieturile. Avioanele MIG din escorta celor patru Fantan îl zăriră şi urcară în spatele lui. În acele fracțiuni de secundă

racheta lansată de Batman izbi în plin un Fantan. Cerul se umplu de jerbe multicolore. Rămăşiţele arzând se prăbuşiră în gol.

09h23'

Tomcat 205

Tombstone manevră avionul cu măiestrie, într-o mişcare ca de ace de ceasornic acționând frânele cu putere pentru a micşora viteza. Toată şmecheria era să cazi în spatele urmăritorului tău. Clenciul era să-l forțezi pe tip să treacă pe lângă tine şi apoi să te depăşească. Apoi era floare la ureche să-l dobori.

Unul dintre avioanele MIG căzu în plasă, trecând în viteză înainte. Pentru o clipă, pilotul aruncă o privire spre Tombstone.

– Lansare! strigă radaristul lui Tombstone. Căutătoare de căldură!

– Aruncă pleava! răcni Tombstone.

Ultimul lor luping îi adusese undeva în nord-est de oraş, la marginea câmpului de luptă. Se aflau la joasă altitudine, la mai puțin de trei mii de picioare. I se păru că aproape atinge cu burta avionului rețelele de înaltă tensiune, podurile şi clădirile.

– Se ține după noi, Tombstone!

– Fă-ți crucea, omule! zise Tombstone virând brusc spre dreapta.

O străfulgerare argintie făcu cruce cu Tombstone şi trecu mai departe. Era un al doilea MIG. Tombstone trase manşa înapoi. Fu tentat să tragă o rachetă în acest al doilea nord-coreean. Ştia însă că mai e unul prin apropiere, chipurile nevăzut.

– Unde-i?

– Tot acolo! Pe şasele nostru!

– Noapte bună, Snowy! zise Tombstone şi puse arzătorul pe treabă.

09h24'

Tomcat 232

Batman sfârşi lupingul. Escorta se împrăştiase. Nord-coreenii nu reuşiseră să-l urmărească. Acum era liber.

Fantan… unde dracu' erau? Aha! Le zări la vreo opt mile depărtare, umbrele lor se târau pe pământ. Se îndreptau spre Wonsan. Batman pregăti o rachetă Phoenix. Cele trei Fantan erau însă prea aproape. Zburau pe deasupra mahalalelor din Wonsan şi peste zona industrială plină de rafinării. Zgârie norii se ițeau printre colibele sărăcăcioase, împungând cerul.

– Hei, amice, parcă-i o cursă cu obstacole! strigă Malibu.

Batman cerceta absorbit monitorul computerului.

– Ține-te bine, Malibu! Aşteaptă o clipă…

Cele trei Fantan manevrau cum puteau, încercând să nu se zdrobească de pământ şi să scape şi de radarul lui Batman. Navele flotei americane se vedeau bine acum, strălucind în față, pe mare. La mai puțin de cincisprezece mile depărtare. Poate că nord-coreenii îşi pregăteau deja armamentul…

Monitorul se lumină, imaginea se fixă pe un pătrat auriu şi se auzi tonul locației…

– Am locat! Fox two!

O a doua rachetă Sidewinder țâşni de sub aripile lui F–14 şi porni ca o săgeată după Fantan. Avioanele manevrară stânga şi dreapta. Racheta se luă după cel din stânga fără să-l slăbească o clipă.

Batman rămase cu ochii pironiți pe Fantan. Îşi mențineau cursul constant. Trecu racheta înapoi pe modulul de căutare. Pe monitor se aprinse o lumină roşie. Alarmă.

– La dracu'!

Nu mai avea nici o Sidewinder.

– Vrei o rachetă Phoenix? întrebă Malibu.

Erau însă prea aproape ca să poată folosi greoaia rachetă.

– Negativ! O să-i mitraliez!

Batman mai trase o înjurătură şi acționa supapele cu putere.

Fantan zburau peste port apropiindu-se de golf. În mai puțin de un minut se zări *Chimera* la mai puțin de cinci sute de picioare. Şi, lângă ea, crucişătorul sovietic.

09h24'

Docurile portului Wonsan

Puşcaşii marini şi soldații sovietici se priviră drept în ochi o veşnicie. Nici unii nici alții nu îndrăzniră să se mişte sau să se retragă pe pozițiile lor. Peters trimise un om să vadă ce se întâmplă pe bordul vasului spion, ce e cu oamenii locotenentului Adams şi de ce se mai aud încă împuşcături sporadice.

Şi unul dintre sovietici, în cele din urmă, o luase la fugă spre pasarela de la pupa crucişătorului. Peters nu-şi putea da seama dacă se duce să raporteze despre situația apărută sau avea de gând să aducă întăriri.

– Vorbiți engleza? strigă Peters.

Unul dintre sovietici, un ofițer ce părea să-i comande pe ceilalți strigă ducându-şi palmele pâlnie la gură:

– Nyet panimayu… gavariti… paruski?

Erau în încurcătură cu toții.

Foarte încet, Peters îşi coborî țeava armei. Se părea că sovieticii nu doreau să se lupte cu puşcaşii marini. Dacă ar fi vrut-o, ar fi putut deschide focul încă de la început… ar fi putut trage chiar şi în elicopter, pe când acesta survola nava *Chimera*. Şi totuşi, să se retragă de pe acel front invizibil avea să fie foarte greu.

Ca răspuns, sovieticii îşi coborâră şi ei armele.

Buum!!

Şi ruşi şi americani se aruncară la pământ, luați prim surprindere, mulți dintre ei încercând să se adăpostească. O bombă explodase nu departe…

09h24'

Tomcat 232

Peninsula Kolmo apăru în toată întinderea ei când cele două avioane trecură pe deasupra portului Wonsan. Batman zări pentru o clipă aeroportul. Văzu o grămadă de vehicule, elicoptere şi oameni. Apoi zburâ pe deasupra plajei şi se înălță peste ocean. *Chosin* se afla doar la zece mile depărtare…

Pe monitor avu imaginea țintei sale. Era aproape. Îl putu vedea pe pilotul inamic. Întorsese capul spre el. Batman încercă să-şi imagineze cât de frică îi era…

Chosin era acum la opt mile depărtare…

09h24'

Tomcat 205

Tombstone se înălță din nou încercând să se ferească din calea avioanelor MIG care se țineau după el. Oricine ar fi fost pilotul nord-coreean, era cu siguranță printre cei mai buni!

F–14 execută un foarfece… apoi un altul. Tombstone încercă să-i păcălească pe nord-coreeni. Dar conducătorul lor nu se lăsă tras în piept. Se ținea strâns de Tombstone.

– Snowy, eşti tot cu mine? întrebă Tombstone râzând.

– N-am zburat! N-am adormit! Sunt în spatele tău viu şi nevătămat! Hai să i-o facem şmecherului ăsta! Mă calcă pe nervi!

– Şi pe mine, partenere! E timpul să-i spunem adio!

F–14 câştigă înălțime. Nord-coreeanul, anticipând manevra procedă în acelaşi fel. Armamentul său bubui. Loviturile zguduiră Tomcat-ul. Fuzelajul fu găurit între stabilizatoarele

din dreapta. Pe bordul lui Tombstone se aprinseră luminițe de avertizare.

Tombstone răsuci avionul încercând să se ferească de tirul ucigaş. Tipul ăla era în mod sigur asul aviației nord-coreene. Ca să-i facă o figură, Tombstone plană la opt mii de picioare apoi vira brusc spre stânga.

– Tombstone! strigă Snowy. Tombstone, tipul trage…

Carlinga se zgudui umplându-se de fum. F–14 intră în picaj vâjâind. Vântul şuiera prin găurile făcute de gloanțe în parbrizul carlingii. Nord-coreeanul trecu în viteză la câțiva yarzi.

– Ține-te, Snowy! strigă Tombstone.

Se luptă să țină avionul sub control. Simțea cum aripile sfâşie văzduhul. F–14 se cutremură straşnic în clipa în care Tombstone îl redresă.

– Snowy! Eşti întreg?

Aruncând o privire în spate, Tombstone văzu găurile din peretele carlingii, dar nu-l zări pe radarist. Fusese rănit şi se prăbuşise. Pe parbriz se prelinsese o mulțime de sânge.

Tombstone înjură. Nu-i mai funcționa computerul. Nici sistemul de lansare a rachetelor.

Dintr-odată, avionul începu să piardă altitudine.

CAPITOLUL 31

09h24'

Tomcat 232

Vânat şi vânător lăsară în urmă portul Wonsan. Avionul Fantan se îndrepta acum spre flota americană. Batman scrâşni din dinți şi începu să tragă cu mitralierele Vulcan. Bombardierul de producție chinezească era robust. Gloanțele îi sfâşiară fuzelajul şi, deşi îşi încetini viteza, continuă să zboare. Resturi fierbinți loveau carlinga Tomcat-ului. Batman se apropie aşteptând înfrigurat flacăra unei lansări. *Chosin* se afla la şase mile distantă pe traiectoria rachetelor nord-coreeanului…

Batman trase din nou. Brusc, motorul celui urmărit începu să scoată fum. Urmă apoi o străfulgerare şi izbucniră flăcări portocalii. La început, Batman crezu că motorul se făcuse praf, dar apoi îşi dădu seama că rezervoarele erau găurite şi că, prelingându-se pe fuzelaj, combustibilul luase foc.

Instantaneu, avionul nord-coreean explodă. Prin văzduh erupse o magmă fierbinte de resturi metalice. Muniția de la bord explodă şi ea împânzind cerul cu proiectile arzând.

Batman nimeri în aceea mare de foc şi reuşi să treacă dincolo de ea cutremurându-se serios. Până la *Chosin* mai erau doar cinci mile. În jurul lui erau o mulțime de ambarcațiuni militare şi amfibii care făceau naveta până la *Little Rock*. Ceva mai departe, Batman zări silueta maiestuoasă a portavionului.

Trăgând un chiot de bucurie, Batman se întoarse zburând pe deasupra peninsulei Kolmo. Portul Wonsan se desfăşură

repede sub el, clădirile, străzile şi platforma industrială pierzându-se în depărtare în doar câteva clipe…

– Malibu, unde sunt nenorocitele alea de Fantan?

– Păi, pe unul l-ai făcut tu praf… Şi ceilalți… I-am pierdut… Poate că ştie ceva Homeplate! O să-i chem! Aşteaptă! Auzi, se pare c-au luat-o la fugă! Coordonatele… doi-opt-cinci!

– Dă-i cu Phoenix! Armează!

– Fierbinte!

– Locat?

– La dracu'! A intrat în trecătoare! Cred c-o şterge spre bază, ticălosul!

Pentru o clipă, Batman se simți însetat de sânge. Putea să lupte în continuare! Patru la patru. Putea să…

Răsuflă adânc.

– Lasă-l dracu'! Numai să nu ne mai stea în cale! Dă-mi un vector pentru Tombstone!

– Chiar acum! Doi-cinci-nouă. Cinci grade…

Tomcat vâjâi îndreptându-se spre munții albăstrii.

09h25'

MIG 444

Maiorul Pak trase adânc aer în piept. Execută un luping amețitor şi se postă în coada americanului. F–14 fusese lovit. Pak recunoscuse avionul. Îi zărise numărul. 205. Îşi aminti că-l întâlnise şi în timpul luptei purtate pe deasupra Mării Japoniei. Nu era sigur că piloții americani zburau întotdeauna pe acelaşi avion. I se păru că de data asta întâlnise parcă un vechi prieten.

Carlinga americanului era făcută praf şi motorul din stânga fumega serios. O nouă rafală, de la distanță mică, l-ar fi trimis pe yankeu pe lumea cealaltă. Direct pe fundul mării.

Pak auzi prin radio cum atacul avioanelor sale de bombardament se dusese naibii. Fuseseră doborâte deja trei

bombardiere. Cel de-al patrulea scăpase şi fugea acum spre bază. Fuseseră doborâte unsprezece avioane MIG. În doar opt minute. Celelalte erau risipite pe cer… sau fugeau să se pună la adăpost. Şi dinspre est se apropiau alte avioane americane.

Nu mai avea nici un rost să se întoarcă acasă, gândi Pak. Ar fi fost cu siguranță trimis la închisoare. Sau poate exilat într-un mic port de pe Valea Galbenă… Nici nu voia să se gândească. Conducătorii Partidului n-ar fi uitat prea repede această înfrângere.

Moartea lui nu putea împiedica dezastrul. Dar poate că ar fi făcut mai puțin dureroasă înfrângerea pentru nord-coreeni. Pak se hotărî repede. O să doboare avionul american apoi o să zboare spre est, acolo unde erau navele SUA. O să-şi găsească o țintă importantă în toată acea operațiune a americanilor. Avionul lui nu avea bombe. Dar Pak putea urma exemplul acelor piloți japonezi din cel de-al doilea război mondial, celebrii Kamikaze.

Rânjind, Pak se lăsă uşor în coada vânatului său care agoniza.

09h25'

Tomcat 205

Tombstone trase manşa spre stânga, rugându-se ca avionul său să nu se desfacă în bucăți. Văzu cum se apropie nord-coreeanul de coada lui. Îi zări numărul de pe fuzelaj: 444. Intră într-un picaj ca să-i joace o festă nord-coreeanului. Aparatele de bord îl avertizară că motorul din stânga era avariat. Forțat de acest lucru, Tombstone trebui să planeze. Avionul care-l urmărea procedă la fel.

Lansare!

Tombstone văzu flăcările rachetei. Aşteptă până în ultimul moment şi aruncă flăcările de momeală. Apoi se întoarse brusc. Racheta muşcă din flăcările izbucnite în fața ei. Tombstone aduse avionul în noua poziție pregătindu-se să

riposteze. Fără folos. Radarul nu-i mai funcționa. Armele lui erau moarte.

Pe toți dracii! Mai avea două rachete Sidewinder, dar n-avea ce face cu ele din moment ce sistemul de lansare era mort. Mai rămâneau însă mitralierele!

Pentru o fracțiune de secundă se întrebă cine oare era adversarul său. Aşa cum afirmau serviciile secrete, majoritatea piloților nord-coreeni erau mediocri. Armata nord-coreeană nu avea o şcoală de elită asemenea celor americane Top Gun sau Red Flag. Câțiva piloți se pare că se antrenaseră în Uniunea Sovietică şi apoi fuseseră să instruiască piloți din Irak, Siria şi Libia.

Îi veni foarte greu în acele fracțiuni de secundă să se gândească la celălalt ca la o persoană. Ca la un ofițer care se şcolise la Moscova, sau care lucrase în Damasc. Îşi aminti de Batman. Simțea ca şi el ceva straniu acum…

Trebuia să ucidă un om. Dar avea o datorie. Celălalt, iată, făcea tot ce putea ca să-l doboare…

Erau acum la cinci sute de picioare deasupra vârfurilor munților. Zburau amândoi cu mai mult de şase sute de noduri. Aripile Tomcat-ului erau aproape strânse. Avionul era avariat destul de grav. Tombstone simțea că pierde controlul. Dacă cumva îi înghețau pivoții aripilor atunci se putea trezi în mare dificultate. Şi avea să-şi piardă şi viteza.

Dar nu încă. De bine de rău zbura. Încerca să scape de locația rachetei celuilalt. Avionul MIG se apropia însă amenințător. Părea că se pregăteşte să tragă cu mitralierele din nou. Acum se afla la mai puțin de o milă şi se apropia.

Îşi aduse aminte de un lucru pe care îl învățase la Top Gun. Dacă nu-l poți depăşi pe celălalt în zbor, atunci încearcă să-l depăşeşti în gândire. Nord-coreeanul îi anticipase toate manevrele. Fiecare foarfece. Fiecare luping. Dar poate că el, Tombstone, ar fi putut încerca altceva…

Vină scurt spre stânga lăsând avionul cât mai mult pe o parte şi încercă să pătrundă în raza de întoarcere a avionului MIG. Celălalt îl urmă. Tombstone strânse şi mai mult virajul

atrăgându-l tot mai aproape pe urmăritorul său... F–14 avea şi el o chichiță. Te puteai ghida după mişcarea aripilor lui comandată de computer ca să-ți poți da seama de câtă energie mai dispune... Astfel că un pilot inamic ar fi putut să manevreze de aşa manieră avionul său încât să nu depăşească un F–14 înainte de vreme...

Tombstone avea acum o viteză de trei sute de noduri. Aripile începură încet să se desfacă. Brusc, Tombstone le strânse. Pierdu viteză şi altitudine, dar continuă să-şi țină aripile strânse.

– Haide, îi strigă pilotului celălalt, haide tâmpitule!...

09h25'
MIG 444

Pak încă se afla în cercul avionului american. F–14 îşi strânsese aripile. Radarul lui Pak era dintr-o generație desuetă. Nu-i putea da date despre viteza celuilalt. Dar pentru că îşi ținea aripile strânse în continuare, Pak îşi spuse că americanul zbura cu trei sute de noduri. Iar viteza lui era de două sute optzeci! Era clar că americanul voia s-o şteargă!

Pak rânji şi acționa supapele ca să prindă viteză.

09h25'
Tomcat 205

Tombstone urmări cu atenție manevrele celuilalt. Când nord-coreeanul acceleră grăbit, Tombstone ştiu că câştigase.

Avionul MIG trecu de el la vreo treizeci de yarzi. În aceeaşi clipă Tombstone frână şi-şi deschise aripile. Pentru o clipă îl privi pe celălalt drept în ochi...

Apoi viră tare spre stânga furişându-se în spatele urmăritorului său. Era atât de aproape încât vedea fumul ieşind din coadă. Avea doar o secundă! Apăsă pe trăgaci cu

hotărâre. Mitralierele împroşcară avionul cu valuri mortale de gloanțe. Fuzelajul fu găurit ca un şvaițer.

Avionul luă foc instantaneu şi se desfăcu în bucăți într-un şir de explozii cutremurătoare. Tombstone trecu în viteză prin marea de flăcări şi aruncă o privire obosită spre mingile de foc ce cădeau spre pământ.

09h25'

Portul Wonsan

Încet, sergentul Peters se ridică în picioare. Pe chei domnea o linişte mormântală. Americanii şi sovieticii începeau să se ridice de la pământ năuciți. Vuietul exploziei încetase. După câteva secunde chinuitoare îşi dădură seama cu toții că nu fusese aruncată o bombă, ci un Tomcat trecuse la o înălțime joasă suprasolicitându-şi arzătoarele.

Peters privi în jur. Cel mai apropiat dintre sovietici era la vreo zece metri de el. Se scăpase în pantaloni. După o clipă, Peters îşi dădu seama că şi pantalonii săi erau uzi. Celălalt se uită la el, apoi la Peters. Nedumerit. Apoi izbucni într-un hohot de râs.

Puşcaşii marini începură şi ei să râdă în hohote.

În următoarele clipe, americanii şi sovieticii începură să vorbească între ei. Se consultară în grabă. Puşcaşul Greely avea în rucsacul său o revistă Playboy, o chestie interzisă de regulament. Sovieticii se arătară foarte interesați de revista cu pricina. Americanul primi în schimbul ei o beretă marinărească rusească… şi vreo două admonestări din partea lui Peters care-l amenință că-l dă pe mâna comandantului dacă mai face schimburi internaționale.

Sovieticii le oferiră americanilor pâine şi vodcă, iar ei, la rândul lor primiră de la americani conserve de carne şi ciocolată. Între americani se porni o discuție aprinsă. Se întrebau ce le-ar place sovieticilor. Peters făcu câțiva paşi spre sovietici şi-şi desfăcu sacul. Ruşii îl priviră cu interes:

– Şto eta?

Peters nu înțelese cuvintele lor. Dar îşi închipui ce vrea să zică omul. Aşa că zâmbi:

– Caise!

– Ca-i-se?!

– Mâncați! O să vă placă!

Cel puțin rusul nu era tanchist. Şi apoi bănui că blestemul caiselor nu-i urmărea şi pe marinari.

09h30'

Tomcat 205

– Homeplate! Homeplate! Aici doi-zero-cinci, chemă Tombstone.

Îşi ținea avionul la patru mii de picioare zburând încet spre est, spre coasta de nord a portului Wonsan.

– Homeplate! Aici doi-zero-cinci! Răspunde te rog! Tombstone se întrebă înfrigurat dacă radioul lui mai funcționa sau nu. Auzi însă vocea gravă a comandantului Barnes.

– Doi-zero-cinci! Iți vin camarazii în zonă! Ai grijă să nu încurcați frecvențele!

– Mă bucur să vă aud! Cred că nord-coreenii s-au lăsat păgubaşi! mai spuse Tombstone cercetând cerul.

– Recepționat, Tombstone. Asta-i o veste bună.

– Homeplate! Pista de zbor e deschisă pentru aterizare?

– Afirmativ, doi-zero-cinci. Au început lansările exact acum cinci minute. Noi am transmis mesajul, dar se pare că aveai ceva treabă…

– Recepționat. Am o urgență! spuse Tombstone verificându-şi aparatura de bord. Pierd carburant… În următorul sfert de oră o să fiu uscat de tot! O să reuşesc însă să aterizez deşi aparatele mele sunt vraişte! O să mă ghidez după „minge". Sper să țină trenul de aterizare când o fi să ajung jos…

– Doi-zero-cinci, spuse Barnes, îți sugerez să te apropii de noi şi să te ejectezi! Trimitem bărcile de salvare sau un elicopter să te ia!

– De acord, Homeplate. Eu încerc să…

Tombstone îşi înghiți cuvintele. Auzi un geamăt în interfon. Ceru comandantului Barnes să nu întrerupă legătura. Se întoarse şi privi în spate.

– Snowy? Eşti viu, omule?

Zări ca prin ceață fața însângerată a radaristului său.

– Omule… sunt terminat… m-au făcut praf… am dureri îngrozitoare…

– Homeplate, chemă Tombstone.

– Dă-i drumu' doi-zero-cinci!

– Am crezut că radaristul e mort! Dar trăieşte! E rănit grav!

– Aha… aşteaptă o clipă! ceru Barnes.

Tombstone se răsuci din nou şi-l strigă pe radarist:

– Snowy, omule, nu muri!

– Tomb… stone… doare…

– Asta-i nemaipomenit, omule! Dacă te doare înseamnă că trăieşti! Nu te zbuciuma… Te duc la *Jefferson!*

– Tombstone… eu…

– Rămâi cu mine omule! Unde te doare?

Tombstone nu mai primi nici un răspuns. Auzea însă respirația întretăiată a radaristului. Dumnezeule, dacă trebuiau să se ejecteze… Snowy fiind rănit… picioarele sau capul îi puteau fi prinse şi făcute bucăți! La naiba! Să te ejectezi dintr-un avion avariat era periculos chiar şi când nimeni nu era rănit! Dar aşa, şansele lui Snowy erau nule!

Şi apoi Tombstone nu putea să uite că în urma discuției dure cu radaristul se afla acesta pe locul din spate. Snowy ar fi putut să nu mai zboare! Şi acum ar fi fost teafăr pe portavion!

– Doi-zero-cinci? Aici Homeplate!

– Recepționat!

– Tombstone, crezi că radaristul tău se poate ejecta?

– Negativ! Negativ! Nu putem risca!

– OK, Tombstone. Ascultă. O să aterizezi. Şeful Aerian te va ghida. Terminat!

– OK, Homeplate. Vin acasă.

În căşti, Tombstone auzi o altă voce cunoscută:

– Sunt cu tine, băiete!

– Batman, unde eşti?

– Jos, la cinciul tău! Mi se pare că ai probleme. Sângerezi, nu-i aşa?

– Recepționat. Aşa e… Îmi scade presiunea! Lichidul care se scurgea din rezervoare era colorat cu un aditiv roşu pentru a fi uşor de recunoscut.

– Ah, ce rahat, omule! Auzi, ține-te de mine ca un pui de cloşcă! OK?

– OK! O să cobor… motorul din stânga s-a încins rău de tot…

Se apropiară uşor de pupa portavionului. Cu două zile în urmă Marty „French” încercase o aterizare… Tombstone rememoră imaginile dureroase… Îi stăruia în minte momentul în care botul avionului Hornet se strivise de punte.

– Doi-zero-cinci, se auzi vocea ofițerului de la semnalizare. Verifică-ți trenul de aterizare.

– Îl cobor, spuse Tombstone.

– Uşurel, Tombstone, se auzi vocea lui CAG. Avem timp berechet. Dacă vrei să-ți mai tragi sufletul, fă-o, băiatule. Şi dacă vrei să te ajutăm, nu e nici o problemă.

Tombstone se gândi la Snowy. Nefericitul… sângera abundent pe locul din spate. Se gândi apoi la propriile sale rătăciri. Ei, de data asta parcă nu mai avea încotro.

– Negativ, CAG. Mulțumesc. O să mă descurc.

Pe puntea portavionului se adunaseră sute de oameni. Fusese coborât un uriaş reper din plastic. Tombstone nu era prea încântat. Să aterizeze având în fața ochilor un asemenea obstacol…

– Doi-zero-cinci cheamă „mingea”!

– OK, Tombstone. Minge unu virgulă opt!

Tombstone mai avea foarte puțin combustibil. Îi trecu prin minte că o să se scurgă tot şi că o să ia foc. El încercase cumva să remedieze situația. Oprise motorul avariat. Aripa stângă aproape că cedă. Tombstone îi corectă poziția. Acum Tomcat era destul de stângaci. Tombstone îşi spuse că fără motor era ca şi cum ar fi zburat cu un camion hodorogit.

– Fii atent la altitudine, spuse ofițerul de la semnalizare. Te-ai aliniat bine acum…

Tombstone privi mingea portocalie şi-şi corectă uşor traiectoria. Puntea se ridică să-l primească. Tombstone îşi înfrână dorința de a accelera. Smucindu-se, trenul de aterizare lovi puntea şi burta Tomcat-ului şterse pista. Săriră scântei în toate părțile. Plasa de plastic prinse carlinga. Tombstone fu aruncat în față.

Şcoala Top Gun îşi spunea acum cuvântul. Tombstone opri motorul. Singurul mare pericol ar fi fost izbucnirea unui incendiu din cauza combustibilului care se scurgea din metalul fierbinte. Dacă ar fi întâlnit un fir electric… În doar zece secunde echipele de intervenție înconjurară aparatul stropindu-l cu jeturi chimice. Tombstone fu scos din carlingă şi purtat pe brațe de zeci de mâini. Mai mulți sanitari se ocupau de Snowy. Tombstone simți în clipa aceea că încep să-i tremure cu putere mâinile.

De uşurare şi de teamă!

Reuşiseră!

CAPITOLUL 32

11h00'
Nyongch'on-kiji

Locotenentul Morgan îi făcu semn cu mâna sergentului Walters. Acesta acționă detonatorul şi un lanț de explozii cutremură întreaga tabără distrugând barăcile, camioanele, cartierul general şi clădirea poreclită „Waldorf", acolo unde fuseseră ținuți închişi cei de pe *Chimera*.

– Haide! Haide! Să mergem.

Sergentul aruncă detonatorul şi-o porni pe pistă unde ultimii zece puşcaşi aşteptau ghemuiți, cu armele pregătite. Morgan era nerăbdător să părăsească locul. Toți prizonierii fuseseră trimişi cu elicopterele. Plecaseră şi cei din SEAL şi aproape toți puşcaşii marini. Rămăseseră doar ei.

Exploziile fură urmate de mai multe împuşcături dincolo de drum. Apoi prin aerul înfierbântat vâjâi un obuz greu. Nord-coreenii se regrupau în viteză. Se învârtiseră prin împrejurimile taberei toată dimineața. Era timpul să plece.

– Asta-i toată lumea! strigă Walters.

Morgan privi în sus cercetând cerul. Ultimul elicopter se ridicase în aer părăsind tabăra cu câteva minute mai devreme. Aştepta acum ca escorta sa să ia înălțime. Sea Cobra se învârtea gata să tragă în orice ar fi mişcat.

Locotenentul Morgan scoase cuiul unei grenade şi o ținu în pumn. Apoi făcu semne celor din elicopter. Aparatul se întoarse şi cineva din echipaj coborî o scară. Puşcaşii se agățară cu toții de ea.

– Gata? Dați-i drumu'!

Morgan făcu semn celor din elicopterul care, porni în viteză, târând după el, prin văzduh, ciorchinele de puşcaşi marini. Morgan nu prea agrea o astfel de călătorie, îi amintea întotdeauna de hârtia lipicioasa de prins muşte. Dar acum era cel mai rapid mijloc de a transporta oamenii dincolo de iadul exploziilor şi flăcărilor. Singurul mare pericol era ca pilotul să nu greşească cumva vreo manevră şi să-i strivească pe puşcaşi de vreo stâncă sau de vreun pâlc de copaci.

Tras brusc în sus, Morgan se roti cu tot cu frânghie şi putu să vadă cum, undeva sub el, se mişcă o grămadă de uniforme muştar. Bănui că erau nord-coreeni care aveau să tragă în elicopter. Aruncă grenada şi strigă râzând:

– Bine-ați venit, bastarzilor! Noi tocmai am şters-o!

Continuând să se răsucească, odată cu frânghia, Morgan se trezi față în față cu marea albastră care lingea țărmurile abrupte ale peninsulei Kolmo. Zări fumul care se ridica de pe aerodrom.

Elicopterul prinse viteză îndreptându-se către capul de pod pe care îl câştigaseră puşcaşii marini pe plajă.

11h14'

Portul Wonsan

Lupta pentru recucerirea vasului *Chimera* fu scurtă. La bordul ei se afla doar o mână de nord-coreeni care n-au reuşit decât să opună o palidă rezistență. Patru dintre ei au murit la posturile de luptă. Unul s-a aruncat disperat în valuri. Cei rămaşi, vreo zece la număr, s-au predat imediat şi au fost legați fedeleş cu funii sănătoase.

Un elicopter Huey a aterizat pe la orele zece pe puntea vasului şi din el au coborât o mulțime de marinari americani conduşi de un ofițer. S-au făcut cu toții nevăzuți în măruntaiele vasului ocupându-se de punerea în funcțiune a mecanismelor şi maşinilor. Douăzeci de minute mai târziu un alt elicopter aduse alți marinari de pe *Chosin* şi *Texas City*,

toți sub comanda locotenentului Gerald Code. Marinarii se grupară pe mici unități care se ocupară de verificarea armamentului navei, de repararea stricăciunilor de la bord, de curățirea punții şi de punerea la punct a tuturor utilajelor. Unul dintre marinari adusese un steag american cu el. Drapelul nord-coreean a fost coborât şi-n locul lui a fost ridicat steagul cu dungi şi stele. Fără vreo ceremonie deosebită. Marinarilor americani le era de ajuns că steagul țării lor fâlfâia din nou pe *Chimera*.

O oră mai târziu, fu transmis un mesaj potrivit căruia *Chimera* era gata să ridice ancora. Locotenentul Gerald Code îl căută din priviri pe locotenentul Adams şi-i spuse când îl zări:

– Gata pauza, locotenente! Cheamă-ți oamenii înapoi şi hai să plecăm naibii de aici!

Cei de pe chei se întoarseră la bord. Lăsară pe mal prizonierii şi pe marinarii sovietici. Atmosfera era prietenoasă şi veselă. Americanii erau însă cu ochii-n patru. În depărtare se mai auzea câte un foc de armă stingher. În rest, portul şi oraşul păreau pustii. Civilii se ascunseseră în adăposturile subterane din cauza bombardamentelor efectuate de avioanele Intruder şi Hornet. Din pricina exploziilor în trombă, trupele nord-coreene fuseseră împiedicate să ocupe poziții ofensive, în timp ce, luptele de la Nyongch'on-kiji ținuseră în şah multe alte trupe din zonă.

Motoarele vasului *Chimera* se treziră la viață, elicea lui făcând să fiarbă apele murdare ale golfului. Marinarii desfăcură parâmele care legau vasul de țărm şi ancora fu ridicată. *Chimera* porni încet înainte. Sergentul Peters se sprijini de o bară, privind grupul de ruşi şi nord-coreeni care rămăseseră pe țărm.

Un soldat rus flutură o conservă de carne pe deasupra capului şi strigă cât îl țineau puterile:

– Spasiba tovarişci Peters!

Peters îi răspunse fluturându-şi brațele cu putere. Nu prea înțelesese ce-i strigase Vladimir Ilici dar bănui că-i urase

noroc sau că-i mulțumise pentru conservă.

De undeva, dintre nişte ruine, se auzi o bubuitură de tun. *Chimera* răspunse imediat, tunurile ei răsunând prelung. Apoi, de pe mare, şuieră un alt proiectil care explodă în port. Îşi făcuse apariția distrugătorul american *John A. Winslow* care îşi croia drum printre vasele comerciale şi bărcile de pescuit din golf. El fusese trimis pentru a proteja *Chimera* cu armamentul său de mare calibru şi pentru a-i servi drept gardă de onoare. Trupele nord-coreene de pe țărm, năucite de loviturile distrugătorului, fură nevoite să se refugieze din nou în adăposturi sau pe poziții îndepărtate. Prin văzduh îşi făcuseră apariția şi avioanele F–14 ale escadrilei VF–97 şi elicopterele de asalt. Urmat de *Chimera*, distrugătorul făcu un arc de cerc după care porni spre larg, spre capul nordic al peninsulei Kolmo.

Cu drapelul fluturând pe catarg, *Chimera* îl seconda semeață.

N-avea să mai fie un nou *Pueblo*.

11h30'

Plaja Albastră, Peninsula Kolmo

Soldatul Ross era de gardă, supraveghind zona, să nu apară cumva duşmanul. Clădirile care se aflau dincolo de pozițiile ocupate de puşcaşii marini deveniseră principala linie a frontului... Peste ele zburau proiectilele care explodau printre puşcaşii ascunşi în subsoluri, ecoul exploziilor lor reverberând peste întinderile însorite. Fum, flăcări, împuşcături. Şi, peste tot, marcatoare de fum care spânzurau ca o pânză cenuşie pe deasupra pământului şi care îngreunau vizibilitatea. Alergând de colo, colo, oamenii arătau ca nişte fantome hidoase.

Se auziră nişte sunete ciudate şi ascuțite. Cineva găsise o trompetă şi sufla acum în ea cu putere cu gând să-i adune pe

combatanți. Ross auzise despre astfel de trompete care erau folosite în luptă pe vremuri, în timpul războiului coreean.

– Pregătiți-vă băieți! strigă Ross pe un ton precipitat. Se apropie!

Nord-coreenii se apropiau, nu în valuri, cum crezuse Ross, ci în grupuri mici de câte opt sau zece oameni. Mitralierele lătrau scuipând bondari de foc. Grenadele vâjâiau prin văzduh sfărâmând totul în jur. Cerul vuia. Ross îşi alese o țintă apoi ridică arma, o sprijini de braț şi trase. Rafală după rafală. Nord-coreenii se opriră ca loviți de nişte ciocane nevăzute. O mulțime căzură secerați. Arma lui Ross bubui asurzitor.

– Compania Fox! strigă caporalul Charnesky. Sergentul Nelson a fost ucis! Repliați-vă! Fiți gata să ne retragem!

– Cum dracu' crezi c-o să ne putem retrage când bastarzii ăştia țâşnesc de peste tot?! strigă soldatul Grenoble dintr-o tranşee aflată nu departe. Cred că jumate din forțele lor sunt pe noi!

– Lasă că-i invităm la o partidă de poker pe navă! rânji Ross ochind din nou şi culcând la pământ, dintr-o rafală, trei nord-coreeni. Ce zici, îi primim la masă cu noi?!

– Ai vrea tu! Dar cu norocul tău… Îl luă peste picior caporalul.

Cuvintele i se opriră în gât. Văzduhul vui. Se auzea un zumzăit dinspre mare. Veneau!

– Jos! Jos! urlă Ross încercând din răsputeri să se îngroape în pământ cu totul.

În jur, totul fu răscolit. Tone întregi de pământ se ridicară spre cer. Un zgomot asurzitor sparse văzduhul. Suflul exploziilor zgudui întinderile.

Un al doilea proiectil greu vâjâi peste plajă făcând să hăulească vârfurile ascuțite ale munților. Fură făcute praf clădirile, copacii, asfaltul…

Se lăsă apoi o tăcere adâncă. Ross crezu că surzise de-a binelea.

O clipă mai târziu auzi însă nişte strigăte pe plajă. Ridicând încet capul din tranşee, Ross văzu un vas la cinci mile depărtare pe mare. Recunoscu distrugătorul *John W. Winslow* din clasa Spruance, vasul care însoțise amfibiile la țărm. Tunurile lui de cinci țoli erau îndreptate spre țărm gata, gata să-i facă harcea-parcea pe nord-coreeni. Distrugătorul putea să-şi arunce proiectilele grele de şaptezeci de livre cu o precizie foarte mare, tirul lui fiind dirijat cu ajutorul radarelor de pe avioane sau de pe țărm. Proiectilul explodase în plin.

– Puşcaşi, regruparea! ordonă Charnesky, preluând comanda. Trebuie să ajungem îndată la bărci şi să plecăm acasă! Avem cale lungă de făcut!

Compania Fox o luă la vale, spre Plaja Albastră, coborând colina frământată de explozii. Trei elicoptere de asalt zburară spre ei pentru a-i acoperi. Puşcaşii alergară într-un suflet rostogolindu-se prin nisipul plin de scoici multicolore. Probabil că elicopterele zburau pentru ultima oară în ziua aceea pe deasupra peninsulei Kolmo. Şi asta pentru că aerodromul fusese făcut praf.

Plaja era plină de vehicule şi amfibii contorsionate şi arse care fură lăsate în urmă. O singură amfibie aştepta puşcaşii marini cu rampa orientată spre plajă. Un maistru militar stătea cocoțat pe ea şi făcea semne nervoase celor din Compania Fox.

– Mişcați-vă, puşcaşi! Vreți să rămâneți de căruță? Hai, hai!

Ross năvăli şi el la bord în urma celorlalți tropăind cu ghetele pe grătarul rampei. Motoarele porniră şi perna de aer se umflă înălțând vehiculul şi stârnind o adevărată furtună de nisip în jur. Rampa fu ridicată şi amfibia porni în viteză către mare. Pe deasupra mai zbura câte un proiectil. Valurile înspumate loveau cu furie bordurile amfibiei… apoi vehiculul aproape că zbură cu cincizeci de noduri spre destinație.

Doar acum îşi dădu seama Ross că fusese ultimul puşcaş marin care călcase nisipul plajei de la Wonsan. Curios, vru să afle mai multe.

– Hei, ce s-a întâmplat?! întrebă pe unul din puşcaşi. Ne-am terminat treaba, nu?! I-am scos de-acolo pe tipii de pe *Chimera!*

– Cum dracu' vrei să ştiu eu?! mormăi puşcaşul. Colonelul n-a crezut de cuviință să mă țină la curent cu mersul operațiunii!

– Mda, zise un altul fără prea mult chef. Nouă nu ne spun niciodată nimic!

– Mi-a scăpat din vedere, domnilor! strigă un marinar robust şi înalt care auzise discuția lor fără să vrea. Îmi cer scuze. Vă pot spune că ultimul prizonier a fost luat de pe plajă la orele nouă şi un sfert. Un singur om de pe *Chimera* a murit în timpul operațiunii. Iar vasul se află în drum spre dispozitivul nostru.

Abia atunci observă Ross vulturul negru prins de uniforma de camuflaj pe care o purta marinarul. Îşi dădu seama cu cine stăteau de vorbă şi în aceeaşi clipă luă poziția de drepți.

– Vă rugăm să ne scuzați, domnule colonel! îngăimă Ross.

– Pe loc repaus! zise colonelul Caruso bătându-l pe Ross pe umăr. Dumnezeu ştie cât de bine ați luptat astăzi! Meritați toate laudele!

Vorbele colonelului zburară ca vântul pe întreaga amfibie. Izbucniră ovații răsunătoare care acoperiră duduitul motoarelor.

12h15'

U.S.S. THOMAS JEFFERSON

Amiralul Magruder, aflat pe puntea steagului, ținea binoclul la ochi uitându-se spre vest. Zărea forma întunecată a peninsulei Kolmo contrastând cu cerul azuriu. Nu se vedeau însă nici Plaja Albastră nici portul Wonsan.

Intervenția Marinei SUA în Coreea de Nord luase sfârşit. Întreg echipajul *Chimerei*, ofițerii şi marinarii care supraviețuiseră atacului nord-coreean, se afla acum în

siguranță. Răniții fuseseră duşi pe *Chosin*, la infirmeria lui modernă, iar restul ajunseseră pe *Little Rock*, acolo unde îi dusese amfibia.

Potrivit primelor evaluări, operațiunea fusese încununată de un succes spectaculos. Din cei o sută nouăzeci şi trei de oameni de pe *Chimera*, douăzeci şi trei muriseră atunci când fusese atacată nava, pe mare, în urmă cu cinci zile. Trei oameni fuseseră împuşcați de nord-coreeni. Un altul, locotenentul Novak murise în tabăra de la Nyongch'on-kiji aruncându-se pe o grenadă ca să-şi salveze camarazii. Restul fuseseră salvați.

Dar prețul…

Nu se făcuse un inventar complet al pierderilor dar se pare că muriseră mai mult de o sută de puşcaşi. La asta se mai adăugau pierderile de la bordul portavionului: patru morți, cincisprezece răniți. Plus doi oameni din echipa SEAL şi un pilot şi un ofițer de la dirijarea zborurilor… Mardi Gras, Frenchie, Dragon, Snoopy… Nişte bravi cu toții… Muriseră la datorie!

– Atențiune! Atențiune! izbucni o voce în difuzoarele de pe punte. Fiți gata să primiți elicopterele!

Elicopterele Sea King ale lui *Jefferson* se apropiau dinspre vest. Amiralul privi cu interes aterizarea. Cu ajutorul binoclului, amiralul îşi putu da seama că era vorba de cei doi piloți, Jolly şi Chucker. Elicopterul îi salvase scoțându-i din valuri la vreo milă depărtare de țărm. Cei doi erau pe jumătate înghețați şi flămânzi.

Erau prea slăbiți ca să se mai țină pe picioarele lor. Tărgile au fost coborâte cu grijă pe punte apoi mai mulți doctori se strânseră în jur.

Magruder îşi aminti de izbucnirile de furie ale nepotului său din urmă cu cinci zile. Cinci zile, o veşnicie!

– Avem grijă de ai noştri… Îşi şopti amiralul. Când putem… când e posibil s-o facem…

Trei avioane americane fuseseră doborâte în ziua aceea dar echipajele lor reuşiseră să se catapulteze şi fuseseră găsite cu

elicopterele. Nota de plată nu era chiar atât de încărcată, era de părere Magruder. Dar îl urmărea o întrebarea chinuitoare, sufocantă: Câte vieți trebuiau să piară pentru a fi salvate alte două sute?! Amiralul îşi răspunse însă pe loc. Flota SUA, portavionul şi chiar el însuşi, se aflau în acele ape ostile pentru a apăra drepturile americanilor şi viața unor conaționali aflați în pericol! Şi dacă ar fi trebuit să-şi dea viața pentru asta, ar fi făcut-o! Nu exista o aritmetică a acestui gest şi oricum, ar fi fost încununat cu prea puțină glorie. Dar nu gloria avea acum importanță! Existau însă tradiții de luptă...

Şi onoarea! Şi era de ajuns!

22h00' (08h00' ora Washington-ului)
Casa Albă – Salonul Oval

Preşedintele trase scaunul de la birou şi se uită peste Rose Garden spre frontispiciul Monumentului lui Washington. Era o zi de toamnă magnifică cu un cer senin şi câțiva nori pufoşi şi albi îngrămădiți spre orizont... şi cu un parfum de octombrie.

Se sfârşise. Discursul, teancul de hârtii de pe birou, i-o spuneau. Forțele navale de la Wonsan părăsiseră câmpul de luptă şi acum pluteau liniştite pe apele Mării Japoniei. *Chimera* şi echipajul ei se întorceau acasă.

Preşedintele urma să-şi citească discursul într-o emisiune Tv specială, transmisă în direct în întreaga țară ceva mai târziu. Era convins că americanii vor fi, de acord cu tot ceea ce făcuse. În ciuda furtunii stârnite în presă în jurul cazului *Chimera*, majoritatea americanilor aprobaseră operațiunile de salvare întreprinse în ultima vreme în Mayaguez, Grenada, Panama şi Irak, când forțele SUA participaseră la eliberarea Kuweit-ului, Preşedintele ştia că şi de această dată poporul american va aprecia eforturile făcute de Administrație şi de Marina SUA. Şi aprecierile lui contau cel mai mult. Un fost preşedinte al Americii spusese odată că națiunea e un *„uriaş*

neajutorat, demn de milă”. Dar niciodată n-avea să mai fie aşa! Niciodată!

Tragedia era că niciodată lucrurile nu erau atât de simple în viață aşa cum erau în operele literare… sau ca în discursurile Preşedintelui. Crizele nu se rezolvau nici pe departe atunci când Preşedintele trimitea Marina. Adevăratele probleme începeau odată ce Marina îşi încheia operațiunile. E drept că puşcaşii marini nu mai acționau acum în Coreea de Nord, dar lupta de-abia începea. Guvernul din Filipine calificase operațiunea americanilor ca fiind o lovitură de forță nejustificată din moment ce tensiunile ar fi putut fi rezolvate pe cale diplomatică. Republica Populară Chineză o numea o amenințare şi o gravă provocare la adresa stabilității în zonă. Japonia considera că era un spate întors diplomației.

Numai Dumnezeu ştia cum aveau s-o numească nord-coreenii atunci când aveau să se adreseze lumii întregi. Război, crimă, violare de frontiere, piraterie. Tot felul de lucruri care să atingă opinia publică la coarda sensibilă dar care nu aveau o legătură reală cu ceea ce se întâmplase de fapt.

Se auzi o bătaie în uşă.

– Da?

– Domnule Preşedinte! spuse un secretar băgând capul pe uşă. A venit Secretarul de Stat Schellenberg.

– Trimite-l la mine.

Schellenberg părea apatic. Avea o expresie greu de pătruns.

Preşedintele se ridică din fotoliul şi se repezi să-l întâmpine, zâmbind.

– Bună dimineața, domnule Preşedinte, zise Schellenberg pe un ton care nu prevestea nimic bun. Am la mine… zise el scotocindu-se prin buzunare.

– Sper că nu e ce cred eu, Jim…

– Demisia mea, domnule Preşedinte! Eu… cred că ştiți de ce…

– Nu pot s-o accept, zise Preşedintele încrucişându-şi brațele.

– Dar… domnule Preşedinte…

– Nu. Mă cunoşti mai bine decât alţii, Jim. Nu ne-am înţeles asupra felului în care ar trebui să ne purtăm cu nord-coreenii, dar asta nu înseamnă că n-am nevoie de tine sau că nu-ţi respect părerea.

– Am greşit, zise Secretarul de Stat lăsând plicul pe biroul Preşedintelui. Dumnezeule, când am auzit că încep să ne împuşte oamenii unul câte unul drept represalii…

– Nu, ai avut dreptate.

– Domnule?

Preşedintele ridică un dosar de pe birou. Dosarul avea ştampila cu Strict Secret pe colţul din dreapta. Preşedintele îl întinse lui Schellenberg.

– L-am primit azi dimineaţă. Citeşte!

Tăcut, Secretarul de Stat frunzări hârtiile. Marlowe selectase pentru Preşedinte o mulţime din documente culese şi analizate de CIA. Fuseseră luate din porthartul unui ofiţer nord-coreean găsit mort la Nyongch'on-kiji. Documentele aruncau o lumină nouă asupra politicii nord-coreenilor. Planul lor purta numele de cod „Zorile Norocoase". La început, nord-coreenii încercaseră să pună SUA în dificultate capturând *Chimera*. Ulterior, lucrurile le scăpaseră de sub control.

– Vezi, Jim? Ne-au întins o cursă şi noi aproape că am intrat în ea.

– Voiau ca noi să-i invadăm!

– Cred că voiau să ne facă să ne rupem gâtul acolo şi să nu mai putem ieşi. Apoi ruşii şi chinezii ar fi venit în ajutorul lor… să-i susţină militar şi economic. Dacă operaţiunea noastră ar fi dat greş, ne-ar fi avut la mână… Grupul de luptă al portavionului *Jefferson* şi unităţile speciale ale Marinei ne-au oferit posibilitatea de a acţiona energic şi eficient şi… să ne retragem repede.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că avem această forţă extraordinară!

– Amin. Dacă am fi ordonat o invazie… Nu, ai avut dreptate să-mi tot spui ce credeai despre lucrurile astea. N-am nevoie în jurul meu de oameni fără coloană vertebrală!

– Da, domnule.

Preşedintele zâmbi.

– În plus, nu te las eu să te desprinzi de noi. La dracu', omule! Aliații noştri asiatici sunt buni de legat pentru treaba asta… iar eu trebuie să apar cu o față nouă…

Schellenberg zâmbi la rându-i.

– Grele timpuri, nu?

– Te cred şi eu. Nu-i potrivit momentul, zise Preşedintele rupând demisia. Acum cred c-ar trebui să-ți trimiți cei mai buni oameni aici. Trebuie să punem lucrurile la punct. Mă întrebam… cum o cheamă pe femeia care a fost la şedință. Doctorul în…

– Dr. Chun. Şi eu m-am gândit la ea. Nu-i e frică să spună lucrurilor pe nume!

– Bine. Jim, cred că ai foarte mult de muncă. Contez pe tine să aranjezi totul aşa cum trebuie.

Rezistența lui Schellenberg se topi pe măsură ce discutau. Era un moment dificil, gândi Preşedintele. Şi situația aceea avea să mai țină câteva săptămâni. Dar putea fi şi mai rău… mult mai rău. Dacă n-ar fi fost grupul de luptă… Părea să existe totuşi o contradicție… un grup de luptă ca mesager al păcii… Dar fără *Jefferson* cei de pe *Chimera* ar fi fost ținuți prizonieri în continuare, iar America obligată să intre în război. Provocările astea duceau la apariția temerilor şi nehotărârii. Şi mai duceau la sacrificarea multor lucruri pe altarul păcii şi al înțelegerii. Şi, de cele mai multe ori, prețul era nemaipomenit de scump.

Preşedintele spera în sinea sa ca cei care se jertfiseră acolo, la Wonsan, să înțeleagă.

Într-un fel ştia că înțelegeau.

EPILOG

Spitalul Marinei Americane, Yokosuka, Japonia

– Aşa deci, Coyote, zise zâmbind Tombstone. Doar n-ai de gând să mă laşi cu tipul ăsta drept coechipier de aripă! adăugă el arătându-l pe Batman.

– Hei, eşti doar invidios, Tombstone! râse Batman. Ai văzut-o pe asistenta aia drăguță foc şi acum mori de invidie! E singurul motiv pentru care tipul ăsta mai stă pe-aici!

Coyote stătea pe pat între cei doi. De trei zile fusese adus la spital. Nu arăta prea rău. Era puțin slăbit. Piciorul şi umărul stâng le avea bandajate. Era plin de tubulețe şi fire. Tombstone privise însă în ochii lui şi citise în adâncul lor o durere sau o teamă chinuitoare. Se zvârcoleau undeva, în profunzimile sufletului său, acolo unde seringa sau termometrul nu putea ajunge.

Numai Coyote îşi putea vindeca sufletul. Dacă va reuşi sau nu era o întrebare la care Tombstone nu avea răspuns.

– Nu poate fi asistenta, Batman, zise Coyote. Ştii că am bilet pentru acasă.

Tombstone se duse la fereastră. De acolo se putea vedea foarte bine golful Yokosuka. Portul era plin de nave, cargouri, bărci de pescuit şi şalupe. Zări un feribot. Maiestuoasă, printre toate acele ambarcațiuni şi nave se ridica silueta portavionului *Jefferson*. Gata să ridice ancora.

Batman şi Tombstone primiseră o permisie cu o zi înainte. Veniseră să-l vadă pe Coyote. Tocmai aflaseră că va fi transferat la un spital din San Diego. Se ducea acasă ca şi Snowball Newcombe care fusese deja trimis.

– Sigur, sigur, zise Batman. Oricum cred că e ceva între voi!

– Batman, las-o baltă! Omul ăsta e însurat! zise râzând Tombstone. Dar, zău, Coyote, trebuie să te întorci într-o zi pe *Jefferson!* Încă n-ai văzut cârdul de boboci care a venit la bord! Oho!

Chiar înainte de a se urca în avioanele lor F–14 ca să zboare până la Yokosuka, Tombstone şi Batman avuseseră un scurt dialog cu noii veniți. Tipii aveau fețe proaspete, nearse de vânt sau de soare şi erau avizi de tot felul de poveşti. Cum e când dobori un MIG…

Sau ce simți atunci când ucizi un om.

– Rahat, zise Batman privindu-l pe Tombstone drept în ochi. Nişte boboci, ce altceva să fie! Ştii, cred c-o să stăm toată ziua să ne ciugulească din palmă!

– Da, boboci! zise Tombstone surâzând. Ce ocupați o să fim! Coyote ar fi tare păcat să lipseşti!

Coyote se uită în altă parte, aruncă o privire spre fereastră, acolo unde lumina soarelui se prelingea pe pervazul alb. În depărtare se zăreau munții auriți, apele mării, clădirile militare din jur. În raza portului, plutea semeț portavionul.

– Da… bine, m-am tot gândit băieți, în ultimele zile… Nu cred că mă mai întorc.

Batman tăcu considerând că nu mai are nimic de spus, iar Tombstone îi fu recunoscător pentru că şi el credea că înțelege starea prin care trecea Coyote.

Toți trei trecuseră prin aceleaşi grele încercări în ultimele zile, fiecare se gândise la acea alegere capitală pe care, mai devreme sau mai târziu, e nevoit s-o facă fiecare pilot. Să hotărască dacă renunță sau nu la zborul pe avioanele de luptă. Un lucru simplu, de altfel… să cobori în biroul lui CAG şi, c-un gest simplu, să-ți scoți emblema aurie de pe…

Singurătatea! Ce ciudat să te gândeşti la singurătate pe o navă cu şase mii de oameni la bord. Să vorbeşti despre singurătate într-o escadrilă unde erau cu toții ca nişte frați şi se cunoşteau foarte bine între ei. Dar fiecare pilot avea un locşor în suflet numai al lui. Acolo nu se mai putea conta pe comandant, pe imaginea publică pe care o avea fiecare pilot.

Pentru Tombstone, singurătatea aceasta fusese de-a dreptul împovărătoare dacă se gândea numai la răspunderea pe care o avusese în luptă. În timp ce pentru Batman fusese poate singurătatea unui om care se confrunta cu realitatea crudă şi cu necesitatea de a-şi face datoria.

Şi Coyote?! Şi el trebuia să aleagă. Spre deosebire de Batman şi de Tombstone, Coyote era aşteptat de cineva drag, acolo, departe. Într-o altă lume.

– Alegerea ta, prietene, zise încet Tombstone, îți aparține desigur…

Şi zicând aceasta, Tombstone se gândi la Snowball… la temerile sale… la refuzul său de a fi ostracizat de simțământul camaraderiei. El şi Tombstone erau acum legați intim pentru că înfruntaseră moartea împreună în acel teribil F–14. Erau ca frații acum. Era sigur că Newcombe n-o să mai zboare. Era foarte norocos dacă putea să meargă într-o zi fără cârje. Dar el avea să fie mereu alături de camarazii lui, orice s-ar fi întâmplat. Aşa cum şi Batman era alături de ei… şi Coyote. Erau ca o adevărată familie!

Tombstone aruncă o privire prietenului său şi-şi închipui că ştie ce va alege. Coyote fusese zguduit de această teribilă experiență, cu siguranță. Dar Tombstone se simțea mult mai tare decât Coyote şi-şi dădea seama de acest lucru. Era clar că omul avea nevoie de ceva timp să se liniştească. Şi avea să se întoarcă într-o bună zi.

– Ei, zâmbi Batman, vine el înapoi! N-o să ne lase chiar aşa…

– Poate, murmură Tombstone luându-l pe Batman pe după umeri. Ştii, Coyote, orice s-ar întâmpla, orice vei hotărî, noi suntem cu tine!

Coyote zâmbi.

– Poate că de asta mă tem…

Tombstone râse. Camaradul lui era pe bune.

Orice s-ar fi întâmplat.

carry on ... when it must

{1} Unitate de măsură a vitezei navei – 1 nod = 1 milă marină (1.852 m) / oră.
{2} Partea din față a navei.
{3} Partea din spate a navei.
{4} Comandă adresată timonierului pentru a pune cârma maxim în dreapta în scopul unei întoarceri rapide a navei.
{5} Partea cea mai de jos a corpului unei nave.
{6} Bordul din dreapta navei.
{7} Comandantul secund al navei.
{8} Cavou.
{9} Coiotul.
{10} Port nord-coreean la Marea Japoniei.
{11} Bulgăr de zăpada.
{12} 1 Mach = 340 m/s (viteza propagării sunetului în aer).
{13} Farfurioara.
{14} Carrier Air Group – Comandantul Aviației Ambarcate pe portavion.
{15} 1 picior – 0,3048 m.
{16} Combat Information Center – Centrul de Informații pentru Luptă.
{17} 1 livra – 453,6 g.
{18} În numele Tatălui, al Fiului şi-al Sfântului Duh. Amin.
{19} Abreviere pt. Estimated time of arrival – Ora estimată de sosire.
{20} Coşmarul.
{21} bigă – tip special de macara, întrebuințată la bordul navelor pentru încărcări şi descărcări.
{22} Macara folosită la bordul navelor pentru ridicarea unor elemente ale navei (bărci, ancore, scări de bord etc.).
{23} travers – lățimea navei.
{24} pescaj – adâncimea cu care se afundă nava în apă
{25} siaj – urma lăsată pe apă de o navă în marş.
{26} TENCAP – Tactical Exploitation of National Capabilities Program.
{27} 1 inch – 2,54 centimetri.
{28} Doisprezece K – doisprezece mii picioare altitudine.
{29} Cod fonic internațional de urgență, echivalentul S.O.S. din limbajul morse.
{30} Asasinul.
{31} Ținte Profesionale Plătite.
{32} Lunetist.
{33} Săgeata.

{34} Trăgătorul.